BARRY, BRUNONIA
Cititoarea în dantelă

Brunonia Barry, *The Lace Reader*

2006, Brunonia Barry
2008, Editura POLIROM
Traducere din limba engleză şi note de Alina Popescu

Născută şi crescută în Massachusetts, Brunonia Barry a studiat literatura la Colegiul Green Mountain din Vermont şi la Universitatea din New Hampshire. Dragostea ei pentru scenă i-a adus prima slujbă în Chicago, unde a condus campanii promoţionale pentru diverse teatre. După o scurtă perioadă petrecută în Manhattan, s-a mutat la Hollywood, pentru a lucra ca scenaristă de film. Apoi, autoarea a revenit în Massachusetts, iar în prezent locuieşte în Salem, împreună cu soţul ei şi cu „unicul copil" al familiei, câinele Byzantium, un Golden Retriever în vârstă de 12 ani. *Cititoarea în dantelă* (2006) este primul ei roman.

Cititoarea în dantelă ne poartă în lumea misterioasă a uneia dintre cele mai vechi familii din oraşul Salem, în care ecourile vânătorii de vrăjitoare din secolul al XVII-lea par să nu se fi stins complet. Naratoarea este Towner/Sophya, care, ca şi celelalte femei din familia Whitney, are darul cititului în dantelă. Dispariţia mătuşii Eva o readuce pe Towner în Salem şi o sileşte să se confrunte cu umbrele unui trecut pe care ar fi preferat să-l uite: moartea surorii sale gemene, prezenţa malefică şi distructivă a unchiului ei, Cal Boynton, ca şi propria poveste, care, la rândul ei, are foarte multe aspecte rămase încă în umbră. De fapt, ambiguitatea este cuvântul-cheie al romanului şi ceea ce ţine cititorul cu sufletul la gură până la final. Va reuşi oare Towner să facă lumină asupra misterului vieţii sale? Va afla adevărul despre sora ei şi despre restul familiei?

Partea întâi

Cititoarea trebuie să privească intens bucata de dantelă, până ce modelul se estompează, iar chipul Căutătorului se pierde cu totul îndărătul vălului. Când ochii încep să lăcrimeze iar răbdarea se va fi epuizat, va apărea dinaintea sa străfulgerarea a ceva nemaivăzut.

În această clipă va porni să *închege o imagine... în spaţiul dintre lumea reală şi aceea care-i doar închipuită.*

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 1

Numele meu este Towner Whitney. Nu, asta nu e chiar adevărat. Numele meu real e Sophya. Să nu mă credeţi niciodată. Eu mint tot timpul.

Sunt nebună... Această ultimă parte este adevărată.

Fratele meu mai mic, Beezer, care e mult mai amabil decât mine, spune că nebunia e genetică. „Ne tragem din cinci generaţii de nebuni”, zice el, de parcă asta e o medalie pe care o poartă cu mândrie, deşi singur recunoaşte că e posibil ca eu să-i fi întrecut pe toţi.

Până la venirea mea pe lume, familia Whitney era *într-o ureche,* după cum se exprimă, plini de afecţiune, locuitorii oraşului Salem, unde unei familii bogate din tată-n fiu nu i se spune niciodată că e nebună, chiar dacă averea i s-a topit de mult. Ar putea să fie considerată *neobişnuită* sau *trăsnită,* dar termenul preferat în unanimitate pentru o astfel de meteahnă era *într-o ureche.*

De-a lungul generaţiilor, bărbaţii familiei, de la lupi de mare şi industriaşi de frunte până la frăţiorul meu, Beezer, căruia i s-a dus buhul prin cercurile ştiinţifice pentru articolele despre fizica particulelor şi teoria corzilor, au devenit celebri datorită excentricităţilor lor.

De exemplu, stră-străbunicul nostru a pus la bătaie preocuparea sa bolnăvicioasă pentru picioarele doamnelor şi a preschimbat-o într-o carieră strălucitoare de industriaş de frunte şi cu influenţă în domeniul înfloritor al încălţămintei din Lynn. Stră-stră-străbunicul nostru, care era căpitan cu brevet, avea o înclinaţie către adulmecarea scorţişoarei, pe care unii o considerau obsesivă. În cele din urmă, el a construit o flotă de nave pentru comerţul cu

mirodenii, care a făcut înconjurul globului şi a transformat oraşul Salem într-unul dintre cele mai bogate porturi din Lumea Nouă.

Cu toate astea, nimeni nu ar recunoaşte că femeile Whitney sunt, de fapt, cele care au dus noţiunea de „a fi într-o ureche” pe culmi nebănuite. De pildă, maică-mea, May, e o contradicţie în termeni ambulantă. O pustnică în toată puterea cuvântului, care, cu excepţia momentelor când era arestată, nu mai părăsise de aproape douăzeci de ani insula pe care trăia, May a izbutit totuşi să resusciteze industria moartă şi îngropată a dantelei şi să devină celebră cu această ocazie. Şi-a câştigat o faimă considerabilă salvând femei şi copii maltrataţi şi schimbându-le radical vieţile. Femeilor le oferise o slujbă în cadrul afacerii ei înfloritoare şi le educase fiii şi fiicele la domiciliu. Toate aceste isprăvi fuseseră înfăptuite de către o femeie care suferă de agorafobie în cel mai înalt grad şi care îşi dăduse de suflet unul dintre propriii ei copii într-un acces de generozitate, deoarece, după cum afirmase la vremea respectivă, *era nevoie şi, în plus, pe ea o binecuvântase Dumnezeu cu un set asortat.*

Iar mătuşa maică-mii, Eva, care-mi fusese mai aproape decât reuşise May să-mi fie vreodată, e la fel de ciudată, deşi mult mai agreabilă. Şi-a condus propria afacere mult timp după ce împlinise optzeci de ani şi este renumită ca membră a celor mai vechi familii din Boston şi ca vrăjitoare din Salem, cu toate că ea de fapt nu e niciuna, nici alta. În realitate, Eva este o unitariană de şcoală veche, cu înclinaţii transcendentaliste, care citează Scripturile laolaltă cu Emerson şi Thoreau[1]. Cu toate astea, în ultimii ani, Eva s-a exprimat numai în clişee, de parcă folosirea metaforelor „obosite” ar avea harul de a o îndepărta de urmările inevitabile pe care este plătită să le ghicească.

Timp de treizeci şi cinci de ani, Eva a condus un salon de ceai pentru doamne şi a predat ore de bune maniere copiilor din familiile bogate din nordul Bostonului. Dar lucrul ce-o va face să rămână mai cu seamă în amintirea oamenilor este strania ei înzestrare pentru cititul în dantelă. Lumea vine de pe tot globul ca să audă predicţiile Evei, iar ea îţi poate ghici trecutul, prezentul şi viitorul cu destul de multă acurateţe, doar ţinând dinaintea ta bucata de dantelă şi închizând pe jumătate ochii.

Toate femeile Whitney sunt, într-un fel sau altul, prezicătoare. Soră-mea

---

1 Este vorba despre Ralph Waldo Emerson (1803-1882), eseist, filozof şi poet american, conducătorul mişcării transcendentaliste de la începutul secolului al XIX-lea, şi de Henry David Thoreau, scriitor şi filozof american, membru al aceleiaşi mişcări.

geamănă, Lyndley, afirma că nu e în stare să citească în dantelă, dar eu n-am crezut-o niciodată. Ultima dată când am încercat, ea a văzut în model acelaşi lucru ca şi mine, iar viziunea din noaptea aceea a determinat-o să facă alegerile care i-au adus în cele din urmă moartea. Când a murit Lyndley, am hotărât să nu mă mai uit niciodată la bucata de dantelă.

Acesta este unul dintre puţinele subiecte asupra cărora Eva şi cu mine am fost vreodată în total dezacord.

— Nu dantela e de vină, ci eşecul cititoarei de a interpreta corect, insistase ea mereu.

Ştiu că aceste cuvinte sunt menite să mă facă să mă simt mai bine. Eva nu rosteşte niciodată nicio vorbă cu intenţia de a răni pe cineva. Dar, în noaptea aceea, Lyndley şi cu mine am interpretat în acelaşi fel ceea ce am văzut în dantelă şi, cu toate că alegerile noastre au fost diferite, nimic din ce spune Eva acum nu-mi poate aduce sora înapoi.

De curând, când m-am operat, Eva mi-a trimis perna pe care o foloseşte ca să facă dantela. A expediat-o pe adresa spitalului.

— Ce-i asta? a întrebat sora medicală, ţinând-o în aer. O pernă?

— E o pernă de dantelăreasă, am răspuns eu. Cu ajutorul ei se face dantela de Ipswich.

Femeia mi-a aruncat o privire lipsită de expresie, după care mi-am dat seama că habar n-avea ce să zică. Nu mai văzuse pernă ca aceea în viaţa ei. Şi ce naiba era dantela de Ipswich?

— Încercaţi să o ţineţi apăsată în zona cusăturilor, dacă vă vine să tuşiţi sau să strănutaţi, spusese ea într-un târziu. Noi la asta folosim pernele pe aici.

Am pipăit perna până ce am dat de buzunarul secret ascuns în ea. Mi-am strecurat degetele înăuntru, căutând un mesaj. Nimic.

Ştiu că Eva speră că voi reîncepe să citesc în dantelă. Ea consideră că cititul în dantelă e un dar de la Dumnezeu şi că avem datoria să ne folosim de el.

Îmi imaginez ce ar fi putut să scrie pe bilet, „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult”, Luca 12:48. Obişnuia să citeze acest verset din Biblie, în chip de dovadă.

Pot să citesc în dantelă şi pot să citesc gândurile oamenilor, cu toate că nu mă străduiesc în niciun fel. E doar ceva ce se întâmplă uneori. Maică-mea poate şi ea să le facă pe ambele, dar, cu vremea, May s-a transformat într-o

persoană realistă, care e de părere că a şti ce-i în mintea oamenilor sau în viitorul lor nu e întotdeauna un avantaj. Acesta este probabil singurul aspect asupra căruia noi două am fost vreodată de acord.

Am scos faţa uneia dintre pernele de spital. Eticheta cu Hollywood Presbyterian era ştampilată de două ori, pe fiecare parte. Am îndesat perna de dantelărească în ea, ascunzând iţele, ţesătura şi mosoarele ca nişte oase, care mai erau încă ataşate de ea şi se legănau ca nişte micuţe penduluri din povestirea lui Poe.

Dacă exista un viitor pentru mine, şi nu eram perfect convinsă că ar fi existat vreunul, nu aveam de gând să risc ghicindu-l în dantelă.

Fiecare Cititoare trebuie să-şi aleagă o bucată de dantelă. Aceasta va fi a ei pe viaţă. Poate fi un model transmis din generaţie în generaţie sau o bucată pe care cititoarea o alege pentru frumuseţea acesteia sau pentru sentimentul de familiaritate pe care i-l dă. Multe Cititoare preferă dantelele făcute de mână, cu eleosebire cele din bătrânul Ipswich sau cele circulare, croşetate de femeile de pe Insula Câinelui Galben.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 2

Când sună telefonul, visez apă. În vis, însă, nu-mi apar nuanţele de albastru şi smarald ale valurilor ce scaldă orăşelele acestea californiene de coastă, ci acelea întunecate ale Atlanticului în dreptul Noii Anglii, aşa cum era în tinereţile mele. Visez că înot spre lună. Cum se întâmplă în toate visele, pare perfect logic. Nici prin cap nu-mi trece gândul că nu există niciun drum între mare şi luna de pe cer.

Stilul de înot este o combinaţie personală: parte bras, parte plutire relaxată, lent şi chibzuit, un ritm pe care mi-l amintesc dintr-o altă viaţă. Mişcarea este eficienţa întruchipată, deasupra apei ieşindu-mi doar nasul, urechile şi ochii, în vreme ce gura mi-e scufundată.

Cu fiecare împingere înainte, vălurele sărate îmi intră printre buzele deschise, apoi se retrag pe măsură ce mişcarea încetineşte, asemenea imensului ocean dimprejur. Dacă te uiţi cu atenţie, observi pretutindeni oglinzi. Asta spune întotdeauna Eva. Îndărătul acestei lumi se găsesc altele.

Înot vreme îndelungată. Trec de port şi de talazuri, până ce nu mai zăresc nici urmă de uscat. Înot până când marea încremeneşte şi se limpezeşte, mult prea liniştită ca să poată fi reală. Razele lunii pline din vis încrustează o cărare vizibilă pe apele întunecate, un drum pe care trebuie să-l urmez. Nu se aude niciun zgomot în afară de respiraţia mea lentă şi susţinută.

Odată, acesta a fost visul surorii mele. Acum, el este al meu.

Ritmul mişcării este înlocuit de o altă pulsaţie ritmică, a telefonului care ţârâie întruna. Cred că acesta e unul dintre puţinele telefoane care chiar mai ţârâie. E, de asemenea, unul dintre motivele pentru care am acceptat această

slujbă, căci telefon ca acesta am fi avut pe insulă, în cazul în care ar fi existat vreodată vreunul. Acesta este unicul lucru interesant din toate câte mi s-au întâmplat. Sunt îndemnată să-mi rescriu propria poveste. În cea pe care o scriu acum, May chiar are un aparat, unul care ţârâie.

Psihiatra mea, dr. Fukuhara, este de orientare jungiană. Crede în simboluri şi în umbre, ca şi mine. Dar, pentru moment, şedinţele cu ea au fost întrerupte. „Am ajuns într-o fundătură”. Aşa se exprimase doamna doctor Fukuhara, iar eu am râs la auzul acestor cuvinte. Nu pentru că erau caraghioase, ci mai degrabă pentru că erau genul de clişeu pe care l-ar fi folosit tanti Eva.

La al patrulea ţârâit, răspunde robotul. Şi el e vechi, dar nu la fel de vechi ca telefonul, şi e din acelea la care poţi să triezi apelurile şi să asculţi o frântură din mesaj înainte să te hotărăşti dacă merită sau nu să discuţi efectiv cu persoana în carne şi oase.

Sunetul vocii fratelui meu e metalic şi prea puternic. Mă întind să ridic receptorul, rupând copcile care nu s-au dizolvat şi care mai sunt încă undeva în mine.

— Ce-i? întreb eu, în două silabe.

— Credeam că o să răspundă tata, zice Beezer.

E deja prea cald. Cerul senin deasupra localităţii Santa Ana, vreme de cutremur. Am adormit devreme aseară, în mireasma de regina nopţii şi pe acordurile lui Santana, care se aud de dincolo de deal, de la grec. Muzica ce se rostogoleşte peste aceste dealuri e unul dintre avantajele faptului că am grijă de pisica Vedetei de Cinema.

— Te-am trezit din somn, zice el. Credeam că se ocupă tata de tine.

— Se ocupa. Nu şi acum.

— De fapt, cu tine voiam să vorbesc.

Mă străduiesc să mă ridic în capul oaselor. Sigur nu urmează veşti prea bune, dacă avea de gând să i le dea mai întâi lui Peter înainte să discute cu mine. Peter este tatăl lui Beezer, nu şi al meu, deşi pe altcineva mai apropiat care să îndeplinească acest rol nu am avut.

— May a dat iarăşi de necaz?

Mă aştept la una ca asta. La ultima numărătoare, May a fost arestată de şase ori. De curând, Beezer mă informase că pusese numărul garantului de cauţiuni din regiune pe *apeluri cu prioritate.*

— Nu e vorba de ea, vine răspunsul, iar mie mi se pune un nod în gât. E vorba de Eva.

A murit, mă gândesc eu. Doamne, a murit Eva.

— E dată dispărută, Towner.

Dispărută. Cuvântul nu are nicio noimă. *Dispărută* e ultimul cuvânt pe care m-aş fi aşteptat să-l aud.

Frunzele palmierilor zdrăngănesc în fereastra deschisă. Cu un gest automat, mă întind să o trag în jos şi să o închid. Pisica îmi lasă zgârieturi pe picioare în timp ce face un salt înainte către libertatea oferită de canion, trecând prin fereastră tocmai când aceasta se trânteşte şi lăsând în urmă doar câteva fire de blană din coadă, ca o ultimă urmă din fiinţa ce numai acum câteva clipe fusese aici şi care acum dispăruse aşa de repede. Zgârieturile încep de îndată să se umfle uşor.

— Towner?

— Mda.

— Cred că ar fi mai bine să vii acasă.

— Mda, răspund eu. Mda, bine.

Se numeşte dantelă de Ipswich sau dantelă împletită. Dantela este făcută pe o pernă-suport, ţinută în poală de către femei. Pernele sunt rotunde sau ovale, majoritatea semănând cu manşoanele pe care femeile din epoca victoriană le purtau pentru a-şi încălzi mâinile, în vreme ce călătoreau cu trăsura. Fiecare dantelăreasă îşi confecţionează singură perna, iar pernele sunt tot atât de diferite între ele, precum sunt şi posesoarele lor. În Ipswich, pernele erau făcute din vechi bucăţi de material, după care erau umplute cu ierburi ce cresc pe plajă.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 3

Ziarul *Salem News* a preluat imediat ştirea. „O femeie în vârstă e dată dispărută de zece zile” şi „Cititoarea în dantelă din Salem dispare fără urmă”. Eva avea obiceiul să-mi trimită ziarul ăsta cam pe vremea când May începuse să ţină prima pagină. Un timp, chiar l-am citit. Apoi, le tot lăsam pe verandă în învelitorile lor, până ce proprietarul se sătura şi le ducea la reciclare în Santa Monica sau, dacă era iarnă, le înfăşura strâns şi le ardea în şemineu, ca pe buşteni.

Publicaţia presupune că Eva plecase pur şi simplu de acasă. Intervievată, o doamnă de la Consiliul local pentru vârstnici sugerează ca toţi cetăţenii în etate din Salem să fie ţinuţi sub observaţie. Asta evocă o imagine interesantă: poliţai dotaţi cu insigne şi arme cu tranchilizante, adunându-i laolaltă pe toţi bătrânii ca pe nişte animale gata să fie însemnate. Dându-şi seama că a mers prea departe, femeia continuă afirmând că: „Lucruri de genul ăsta se întâmplă tot timpul. Salem e un oraş mic. Sunt convinsă că n-a avut cum să ajungă prea departe”.

E limpede că persoana nu o cunoaşte pe mătuşa mea.

Feribotul mă lasă în Derby Street, la câteva cvartale de celebra Casă cu Şapte Frontoane, unde crescuse vărul lui Hawthorne. Eu am fost botezată după

soţia lui Nathaniel Hawthorne[2], Sophia Peabody, dar numele meu se scrie diferit, Sophya. Am fost crescută în credinţa că doamna Peabody mi-era rudă îndepărtată, dar am aflat de la Eva că nu eram câtuşi de puţin înrudiţi cu familia Peabody. May o găsise, pur şi simplu, pe Sophia un personaj interesant, însuşindu-şi-o drept una de-ai ei. (Acum înţelegeţi de unde am moştenit obiceiul de a minţi.) Până am ajuns în punctul în care asta m-ar fi deranjat, eu şi May aproape că încetaserăm să ne mai vorbim. Îmi schimbasem deja numele în Towner şi refuzam să răspund dacă eram strigată altfel. Aşa că aspectul ăsta nu conta prea mult.

Mă plimb vreme îndelungată. Plasturele de pe braţ începe să mă mănânce. Am o iritaţie din cauza lui, dar nu ştiu ce-aş putea să fac, altceva decât să smulg cu totul blestemăţia asta. Mă gândesc că iritaţia e de la căldură. Uitasem de temperaturile ridicate la care se poate ajunge vara în Noua Anglie. Sau de nivelul de umiditate. În faţa mea roiesc turiştii. Autobuzele stau înşirate pe parcela din faţa Frontoanelor, blocând străzile laterale. Lumea se deplasează în grupuri, făcând poze şi îndesând suvenire în genţi care dau deja pe dinafară.

După fiecare colţ pândeşte o lecţie de istorie plină de cruzime. Drept înainte, în direcţia mea de mers, este clădirea Vămii, cu acoperişul său auriu. Aici lucra Hawthorne, într-o poziţie în care fusese numit drept urmare a unui caz clasic de nepotism. Făcând haz de localnici, el şi-a folosit practic talentul de scriitor pentru a scăpa din oraşul ăsta, fugind spre vest, către Concord, înainte ca localnicii să-şi amintească de smoala şi penele pe care le manevrau cu atâta abilitate. În ciuda acestor circumstanţe, acum ei îl cinstesc pe Hawthorne ca pe unul de-ai lor. Aceeaşi soartă o au şi vrăjitoarele, care, pe vremea celebrelor vânători, nu existaseră deloc, dar care, în prezent, prosperă aici în număr mare.

Un puşti îmi iese în cale, întrebând cum să ajungă în parc. De fapt, sunt trei, două fete şi un băiat. Toţi îmbrăcaţi în negru. Sunt *goth,* e primul meu gând, dar nu, nu-i aşa. Sunt cu siguranţă vrăjitori. Ceea ce-i trădează în final este tricoul purtat de una dintre tinere, imprimat cu BLESSED BE[3].

— Urmaţi drumul de cărămidă galbenă, le zic, indicându-le cu mâna pe

---

2 Nathaniel Hawthorne (1804-1864), romancier născut în oraşul Salem şi devenit o figură-cheie în literatura americană. Cel mai cunoscut roman al său este *Litera stacojie.*

3 Formulă de salut folosită de adepţii mişcării neo-păgîne Wicca.

unde s-o ia.

De fapt, e vorba de o bandă pentru turişti şi e roşie, nu galbenă, dar ei se prind care e ideea. Pe lângă noi trece un bărbat care poartă un uriaş cap de Frankenstein şi împarte fluturaşi. Îmi vine să chem persoana care asigură continuitatea scenelor, dar aici nu suntem pe un platou de filmare. O maşină de patrulare a poliţiei încetineşte în dreptul nostru, iar poliţaiul se uită la puşti, apoi la mine. Băiatul zăreşte emblema de vrăjitoare de pe maşină şi îi face semn poliţistului că e beton. Frankenstein ne înmânează câte un fluturaş pentru Turul Ciudăţeniilor şi strănută înăuntrul capului imens şi gol. Beezer numeşte asta „turul Studiourilor Universal, dar fără bugetul lor”. Am auzit de la el că Salem încearcă să se descotorosească de imaginea de Oraş al Vrăjitoarelor. Anul trecut, tot frate-meu mi-a mai zis că se încerca votarea unei ordonanţe care să limiteze numărul caselor bântuite care pot fi ridicate pe spaţiul unui cvartal. După cum se arată situaţia, ordonanţa n-a avut succes.

A doua fată, cea mai scundă, se apucă de cap şi îl trage încet într-o parte, până ce gâtul îi trosneşte. Pe ceafă are un tatuaj cu un model celtic împletit, iar părul îi e prea întunecat pentru tenul palid.

— Haide, să mergem, îi zice ea tipului şi-l înşfacă de braţ, conducându-l departe de mine.

— Mersi, îmi spune el.

Privirile ni se întâlnesc, iar el îmi aruncă un zâmbet scurt. Atunci, ea păşeşte între băiat şi mine, întorcându-l cu o manevră largă, de parcă omul ar fi fost o navă imensă pe care se străduieşte să o menţină pe direcţie. Mă ţin după ei, îndreptându-mă în acelaşi sens, către casa Evei, dar las o distanţă de siguranţă între noi, ca nu cumva să creadă fata că vreau să-i fur prietenul.

E un drum lung, pe un plan înclinat. Am nevoie de somn. Aud muzica înainte să zăresc mulţimea. Sunt sunete ale naturii, muzica specifică New Ageului. Am putea să ne fi întors în timp, la Woodstock, doar că aici domină îmbrăcămintea de culoare neagră. În loc să tai direct prin parc, aleg să-l ocolesc.

Parcul Salem Common, cu stejarii săi uriaşi, arţarii şi gardul gotic din fontă, readuce la suprafaţă o amintire de mult uitată de pe vremea şcolii. Odinioară existau tuneluri pe sub parc, cândva după epoca vrăjitoarelor, dar înainte de Revoluţie. Probabil că acestea erau utilizate de comercianţii maritimi pentru a-şi ascunde câştigurile de perceptorii englezi. Mă rog, aşa suna teoria.

După ce, în sfârşit, a început războiul de independenţă, tunelurile au fost folosite de către corsari, care erau totuna cu piraţii, de fapt, dar aveau în plus încuviinţarea guvernului. Nu pe a celui englez, căci navele britanice erau cele prădate, ci a noilor autorităţi. Din câte mi s-a spus, mai ascundeau acolo muniţie şi salpetru. Când eram copii, eu şi cu Beezer obişnuiam să căutăm tunelurile, dar Eva ne-a spus că, acum, erau toate astupate.

O cotesc pe lângă Hotelul Hawthorne şi văd cadrul scund şi albastru al vechii maşini de popcorn încastrate în sticlă, care se află şi acum pe colţul de vizavi de clădire, aşa cum a fost an de an, din vremea copilăriei mamei mele. Există de asemenea şi un stand improvizat, unde se vând baghete magice şi cristale, dar asta e ceva nou. Peste drum se înalţă statuia impozantă a lui Roger Conant, care, după ce eşuase în îndeplinirea obiectivului său iniţial, sfârşise prin a întemeia aşezarea ce avea să devină oraşul Salem. Îmi amintesc clişeul pe care Eva îl tot repeta de cel puţin zece ori pe săptămână: *Nimic nu e întâmplător.* Şi pe cel care-i urma în mod inevitabil: *Totul se petrece dintr-un motiv anume.*

Poliţaii sunt pretutindeni: pe biciclete, stau de vorbă cu lumea, cer permise pentru aprinderea focului.

— Nu puteţi face asta aici, îl aud pe unul din ei zicând. Dacă vreţi un foc de tabără, trebuie să mergeţi pe Dealul Spânzurătorii sau pe plajă.

Traversez strada, deschid poarta casei mătuşii Eva, prinzând o adiere de parfum de la bujorii din grădinile ei. Acum sunt cu sutele, crescând în tufişuri micuţe care mor în fiecare iarnă. Eva a făcut o treabă minunată în grădina ei. Când ştia că o să vin, îmi lăsa o cheie într-o floare de bujor sau o punea într-unul dintre crinii galbeni, în cazul în care sezonul era pe sfârşite şi bujorii nu mai înfloreau. De asta uitasem. Dar acum erau prea multe flori şi n-aş mai putea să găsesc o cheie printre ele. Şi fireşte că, de data asta, nu mi-a lăsat nimic, căci nu mă aştepta.

Casa de cărămidă e mai mare decât mi-o aminteam, mai impozantă şi mai veche. Coşurile uriaşe de pe acoperiş sunt poziţionate cu cap. În spate, departe de mulţimile de oameni din parcul Salem Common, se află şopronul pentru trăsuri, care e legat de clădirea principală prin veranda de iarnă. Acesta e într-o stare mai proastă decât casa mare (probabil din cauza neglijenţei sau a capriciilor vremii) şi pare a se înclina către verandă, care-şi arată şi ea vârsta şi se încovoaie sub povara anilor. Cu toate astea, ferestrele, cu geamurile lor

vechi, din sticlă ondulată, sclipesc, fără măcar o urmă de sare din aerul marin, ceea ce înseamnă că Eva le-a spălat cu puţin timp în urmă, aşa cum procedează cu toate ferestrele la care poate ajunge (în ciuda celor optzeci şi cinci de ani ai ei). La fel face în fiecare aprilie, la curăţenia de primăvară. Ajunge la toate ferestrele de la primul etaj şi le spală pe dinăuntru pe cele de la etajele superioare. Partea din exterior a acestora rămâne înceţoşată şi plină de sare, pentru că Eva e cumpătată ca orice yancheu bătrân şi refuză să plătească pe cineva pentru serviciile pe care consideră că ar putea să le presteze şi singură. Pe vremea când Beezer şi cu mine locuiam cu Eva, ne ofeream să le spălăm noi, dar ea nu voia în ruptul capului să cumpere o scară şi zicea că oricum preferă să nu ne căţărăm pe aşa ceva. În consecinţă, frate-meu şi cu mine ajunseserăm să ne obişnuim cu imaginea distorsionată. Dacă voiai să vezi clar, trebuia fie să te uiţi prin geamurile de la primul etaj, fie să te cocoţi până hăt, pe platforma de observaţie de pe acoperiş.

Dinspre veranda de iarnă, sunt întâmpinată de strălucirea liniei perfecte de ferestre de la primul etaj. Îmi surprind imaginea în geamul de sticlă ondulată şi ceea ce văd mă surprinde. Când am părăsit locul acesta, aveam şaptesprezece ani. N-am mai pus piciorul pe aici de cincisprezece. Îmi ştiam imaginea de atunci reflectată în fereastră, dar astăzi nu o recunosc pe femeia pe care o zăresc acolo.

Programul ceainăriei este afişat pe uşa de la intrarea principală. Sprijinit de unul dintre geamurile laterale, se află un carton pe care scrie: NE PARE RĂU, ESTE ÎNCHIS.

O tânără mă vede mergând în direcţia casei.

— Nu e nimeni acolo, zice ea, presupunând că sunt vreo vrăjitoare. Am verificat deja.

Încuviinţez din cap şi cobor scările. Când a dispărut din raza mea vizuală, mă îndrept către partea din spate a clădirii, gândindu-mă că va trebui să forţez uşa şi nedorind să am spectatori.

Când eram copii, soră-mea, Lyndley, şi cu mine eram în stare să intrăm prin efracţie în orice casă. Eu eram maestră la deschisul încuietorilor. Obişnuiam să ne strecurăm în casele oamenilor doar ca să stăm acolo precum „Bucle Aurii care gusta din fiertura de ovăz şi se întindea în toate paturile”, cum zicea Lyndley. De cele mai multe ori, ţinta noastră erau casele de vară, după încheierea sezonului. Odată, la Willows, am intrat într-o casă şi practic am

făcut curat în ea. Numai o fată ar face genul ăsta de lucru. Om fi fost noi infractoare, dar eram şi gospodine.

Mă duc până în spatele şopronului pentru trăsuri, într-un loc mai puţin vizibil, pe jumătate ascuns de grădină. Uşa are un ochi rotund de gream, care e deja crăpat. Odată intrat în adăpost, e floare la ureche să pătrunzi în casa mare. Ridic o piatră, înfăşurându-mi mâneca de la cămaşă în jurul ei. O lovitură scurtă şi crăpătura se întinde. Scot cu grijă bucăţile de geam şi-mi strecor mâna prin spaţiul îngust, răsucind opritorul, care era singurul dispozitiv de siguranţă. Nu ştiu dacă din cauză că încuietoarea e ruginită sau din cauză că am cam ruginit eu, cert e că nu anticipez felul în care se smuceşte uşa atunci când se deschide, îmi trage şi braţul după ea, sfâşiind cămaşa de bumbac a Vedetei de Cinema şi rănindu-mă. Mă uit la băltoaca de sânge. Nu e foarte grav şi nu curge cine ştie cât. Oricum, nu în cantităţile cu care m-am obişnuit.

— Doar o rană superficială, copoiule, zic cu voce tare, imitând cum mă pricep eu mai bine accentul lui Jimmy Cagney.

Apoi, ridicol de prompt, o maşină a poliţiei chiar trage în faţa casei, şi, în mod şi mai stupid, din ea coboară tatăl fostului meu prieten, Jack, care e pescar de homari, nu poliţai. După ce coboară, o porneşte către casă. Mă aflu într-unul din acele momente în care eşti convins că visezi, clar nu eşti dispus să şi contezi pe asta. Mă uit la tatăl lui Jack în vreme ce acesta se îndreaptă spre mine, având chipul contorsionat într-o expresie pe jumătate de îngrijorare, pe jumătate de bucurie şi arătând mai straniu decât orice îmi populase vreodată lumea viselor.

— Ar fi trebuit să suni la secţie, zice el. Avem o cheie.

Nu e vocea tatălui lui Jack, ci a fratelui său mai mic, pe care, într-un sfârşit, îl recunosc.

— Salut, Jay-Jay, spun eu, picându-mi fisa, căci acum îmi amintesc ce mi-a zis Beezer, anume că Jay-Jay e poliţist.

Mă îmbrăţişează şi îmi spune:

— A trecut ceva vreme.

Pun pariu că se gândeşte la cât de rău arăt şi trece mental în revistă o listă de posibilităţi. Mă lupt cu tentaţia de a-l lămuri că tocmai mi-a fost extirpat uterul.

— Sângerezi, îmi zice, întinzându-se să-mi apuce braţul.

Poliţaii de aici nu se înspăimântă la vederea sângelui la fel de uşor ca cei

din L.A.

— Doar o rană superficială, copoiule, zic eu, cu voce tare.

Jay-Jay mă conduce înăuntru şi mă sileşte să mă aşez la masa din bucătărie. Braţul îmi e dezgolit, iar eu ţin un prosop de hârtie peste antebraţ.

— Ai nevoie de copci, zice el.

— E-n regulă.

Singurul lucru la care-mi stă mintea acum este cum voi reuşi să-i iau Vedetei de Cinema altă cămaşă, când mă voi întoarce. Va trebui să cutreier tot anul viitor magazinele de haine de epocă, ca să găsesc ceva care să se asemene măcar cât de cât cu asta pe care tocmai am stricat-o.

— Barem pune nişte Neosporin pe rană. Sau nişte rahat d-ăla de plante, de care vinde Eva.

— N-am nimic, Jay-Jay, îi răspund eu, puţin cam prea tăios.

Urmează o lungă tăcere.

— Îmi pare rău pentru Eva, zice el, într-un final. Aş vrea să am ceva noutăţi să-ţi spun.

— Şi eu aş vrea.

— Chestia aia cu Alzheimer e o porcărie. Am văzut-o cu o săptămână înainte să dispară. Avea mintea brici.

Se gândeşte o clipă, apoi continuă:

— Trebuie să vorbeşti cu Rafferty.

— Cu cine?

— Detectivul Rafferty. El e omul de care ai nevoie, el se ocupă de caz.

Jay-Jay priveşte împrejur prin încăpere, de parcă ar mai fi ceva, ceva ce vrea să spună, dar pe urmă se răzgândeşte.

— Ce-i?

— Nimic... O să-i zic lui Rafferty că eşti aici. Sigur o să vrea să-ţi vorbească. Dar azi e la tribunal. Tribunalul pentru amenzi auto. Orice ai face, nu te urca la el în maşină. E cel mai prost şofer din lume.

— OK, zic, întrebându-mă de ce s-a gândit Jay-Jay că o călătorie cu maşina lui Rafferty e o posibilitate, fie şi îndepărtată. Stăm amândoi aici, încurcaţi, niciunul neştiind cum să continue ultima replică din conversaţie.

— Arăţi bine, zice el, într-un târziu. Pentru o bătrînică de... cât? Treizeci şi unu de ani?

— Treizeci şi doi.

— La treizeci şi doi de ani, arăţi grozav, spune el şi râde.

Nu intru în camerele principale ale casei până ce Jay-Jay nu pleacă. De îndată ce deschid uşa, îmi dau seama că toată lumea a făcut o mare greşeală.

Eva e chiar aici, în casă. O simt. Prezenţa ei e aşa de puternică, încât aproape că o rup la fugă după Jay-Jay ca să-i spun să înceteze căutările, că Eva s-a întors, dar maşina de patrulare a trecut deja de colţul străzii, aşa că va trebui să sun la secţie.

Dar, mai întâi, trebuie să o văd pe tanti Eva. Trebuie că a plecat într-o excursie şi nu a spus nimănui nimic. Probabil că nici nu ştie că întreg oraşul e în căutarea ei.

— Eva? o strig eu, dar ea nu-mi răspunde.

Auzul ei nu mai e ce a fost odată. Strig a doua oară, mai tare. Nici acum nu primesc răspuns, dar ştiu sigur că-i aici. E sus, pe platformă sau jos, în pivniţă, amestecând vreun nou soi de ceai, ceva cu pere bergamot şi esenţă de *kumquat*[4]. Sau poate că nici măcar nu a plecat, mă gândesc eu, deşi ştiu că nu e posibil. Trebuie că au inspectat deja casa sau cel puţin presupun că au făcut-o. Oare chiar nu a intrat nimeni aici, pentru numele Domnului? Nici May? Nu, ea n-ar face asta, fir-ar ea să fie. Dar poliţiştii sigur ar intra şi aici. Sau frate-meu. Fireşte că el ar fi căutat, fireşte că ăsta e primul lucru pe care poliţia l-ar fi făcut. Eva nu ar fi fost dată dispărută dacă nu ar fi dispărut *efectiv,* corect?

Dar acum s-a întors. *E limpede ca bună-ziua,* îmi zic eu, râzând tare, căci încă mai receptez clişeele mătuşă-mii.

— Hei, Eva, îi strig, ştiind cât de rău a surzit, dar fiind oricum dispusă să mai încerc. Eva, eu sunt.

Nu sunt sigură unde să încep căutările. Am rămas în picioare, în holul principal. În faţă se află două salonaşe asortate, cu şeminee din marmură neagră, ce se găsesc vizavi unul de celălalt, la capetele încăperilor lungi. Una dintre ele e închisă; pe asta o foloseşte Eva drept ceainărie. Intru în cea de-a doua. Arată mai mult a sală de bal decât a cameră de toate zilele. Şemineele par goale, lipsite de prezenţa focului sau a obişnuitelor aranjamente de flori ale mătuşii. Scaunele sunt aşezate simetric şi strategic, ca pe o tablă de şah. Privesc la uriaşa scară interioară. Ştiu că următoarea mişcare pe care ar trebui s-o fac este să urc, dar decid să cercetez mai întâi salonul de ceai, apoi cealaltă bucătărie şi pivniţa, unde Eva îşi amestecă ceaiurile. Acum o strig, vorbind cu

4 Fruct asemănător portocalei, originar din China.

ea pe măsură ce merg, tare, ca să mă audă. Nu vreau să mă furişez şi s-o sperii ca să facă atac de cord sau ceva de genul ăsta.

Probabil că e la etaj. Încă nu am voie să urc scări, dar o strig din toate puterile şi realizez că va trebui totuşi să ajung acolo sus. Mă ajut ţinându-mă de balustradă, dar mi-e mai uşor să urc acum decât îmi era cu câteva zile în urmă, deşi încă mai simt, la fiecare pas, cum mă ţin copcile. Când ajung pe palierul de la etajul întâi, sunt ameţită şi trebuie să mă aşez pe o banchetă, aşteptând ca lumea să înceteze să se mai rotească. Într-un sfârşit, îmi croiesc drum către camera Evei. Baldachinul vechi într-un colţ, şemineul, şifonierul. Patul e făcut, iar pernele înfoiate. O ridic pe una dintre ele şi o miros, aşteptându-mă să simt parfumul Evei. În loc de asta, constat că perna miroase a apă de portocale, pe care Eva o foloseşte ca să-şi clătească aşternuturile. Trebuie că le-a schimbat de curând. Verific debaraua cu haine. Toate atârnă regulamentar pe umeraşe. Nu sunt rufe murdare în coşuri, ceea ce indică faptul că a spălat deja cearşafurile murdare.

La primul etaj, mai există încă şase dormitoare. În afară de unul, sunt toate încuiate pe timpul iernii. De fapt, în prezent, Eva le deschide rareori şi numai dacă aşteaptă musafiri, ocazie ce nu se prea mai iveşte sau aşa îmi zice ea în fiecare săptămână, când mă sună. Străbat lent fiecare cameră, căutând-o pe Eva şi vorbindu-i pe măsură ce înaintez. Mobila fantomatică se profilează ca o apariţie palidă, acoperită cu cearşafuri albe pentru a ţine praful departe.

Epuizată, urc la etajul al doilea. Chiar şi acum, la vârsta de optzeci şi cinci de ani, mătuşă-mea are mai multă energie decât mine. Ceva îmi spune că se află aici, la etajul ăsta.

— Eva, mai zic o dată. Eu sunt, Towner.

Urc încet scările care se îngustează treptat, ţinându-mă de ambele balustrade. Sunt atât de obosită.

Etajul al doilea e al meu. Eva mi l-a dăruit în iarna în care m-am mutat la ea, parţial ca să mă împace pentru că fusesem silită să părăsesc insula pe care o iubeam nespus, parţial datorită faptului că aici se găsea platforma, iar ea ştia că o puteam folosi ca să ţin lucrurile sub observaţie, cum ar fi, de pildă, pe maică-mea, încă singură pe insulă şi refuzând să vină încoace. Zilele astea, cu excepţia unei ascensiuni ocazionale pe platformă, mătuşă-mea nu mai foloseşte deloc aceste camere şi, aşa cum îmi repetă deseori, nici nu le-a schimbat defel de când m-am mutat.

— Vor fi gata când vei fi şi tu, îmi zice ea mereu şi continuă cu vreo altă vorbă de duh, de genul: Nicăieri nu-i ca acasă.

Îngustez ochii şi urc mai întâi pe platformă, deoarece ştiu că e singurul loc în care s-ar duce Eva, dacă ar veni până aici. Dar nu-i nici urmă de ea. Singurul lucru pe care-l găsesc e un cuib de pescăruş. Nu-mi dau seama dacă e nou sau unul vechi, abandonat. Stau singură pe acoperişul a ceea ce a fost odinioară lumea mea. Câte nopţi nu am petrecut şezând aici, veghind ca lampa cu cherosen a lui May să se aprindă la lăsatul serii şi să se stingă apoi, când în sfârşit mergea la culcare? Fiecare noapte din iarna pe care am petrecut-o aici.

Portul din Salem s-a schimbat. Sunt mult mai multe vapoare decât erau pe vremuri şi mai multe case în jurul perimetrului de pe partea cu Marblehead[5], dar insula pare a fi rămas aceeaşi. Dacă îmi îngustez ochii şi mă uit dincolo de port, pot să-mi imaginez că sunt iarăşi copil şi că, în orice clipă, voi vedea, vela iahtului surorii mele, în timp ce înconjoară Peaches Point şi navighează drept spre insula noastră ca să-şi petreacă vara.

Cobor înapoi la etajul al doilea, unde se află camerele mele. Acesta este singurul colţişor în care încă n-am cotrobăit după Eva şi singurul în care ar putea să mai fie. Sunt patru încăperi la acest nivel, care are frontoane şi e mai mic decât cel anterior, dar mobila de aici nu e acoperită cu cearşafuri, iar asta e ciudat, din moment ce Eva nu ştia că vin. Una dintre camere este o mică bibliotecă, plină cu lucrurile mele de şcoală: biroul, invitaţiile la bal, carnetele de note. Erau cărţi pe care ni le cereau la şcoală şi cărţi pe care îmi cerea Eva să le citesc, atunci când considera că programa şcolară nu era suficient de cuprinzătoare, volume vechi, legate în piele, aduse din biblioteca cea mare de la primul etaj şi purtând nume ca: Dickens, Chaucer sau Proust. Pe cealaltă parte a holului se află camera în care Beezer a dormit de Crăciun şi în timpul vacanţelor de iarnă de la internat. Ultimele două camere erau apartamentul meu personal, o cameră de zi cu două canapele pufoase şi o măsuţă chinezească între ele. La capătul cel mai îndepărtat al încăperii, dincolo de glasvand, se găseşte dormitorul meu. Având în vedere că am căutat pretutindeni şi că ştiu că ea trebuie să fie pe aici, prin casă, mă gândesc că acesta este locul în care se află.

Împing uşa, cercetând cu privirile mai întâi podeaua, căci dintr-odată mi-e teamă. Poate că nu s-a întors, poate că a fost aici tot timpul ăsta, dar n-au

5 Oraş în statul american Massachusetts, situat în apropiere de Salem.

căutat ei cu elestulă atenţie. Poate că Eva s-a prăbuşit aici şi a zăcut aşa de atunci, în chinuri groaznice.

— Eva, repet, îngrozindu-mă de ce voi descoperi şi deschizând uşa celei din urmă încăperi din casă, a celui din urmă loc în care ar putea fi. Eva, răspunde-mi.

Împing uşa binişor, temându-mă că o voi vedea întinsă pe jos, cu oasele fracturate sau chiar mai grav. Gândul ăsta mă face să închid ochii. Dar când îi deschid, nu e nimic dinaintea lor. Doar camera, aşa cum am lăsat-o când am împlinit şaptesprezece ani: aceeaşi cuvertură cu modele indiene, pe care mi-o luase Lyndley din Harvard Square şi una dintre păturile din petice ale Evei, împăturită în triunghi şi pusă la picioarele patului. Pe peretele din faţa acestuia atârnă un tablou pe care mi l-a făcut Lyndley cu un an înainte să moară, tot numai nuanţe de albastru şi negru, cu o cărare aurie ce duce spre o apă adâncă. Tabloul se numeşte *Înotând spre lună.*

Mă duc într-acolo şi mă uit fix la imagine. Apoi îmi amintesc şi o grămadă de alte lucruri. Ca, de pildă, momentul în care Lyndley a furat un imens buchet de flori din grădina Evei şi a mai dat şi de bucluc din cauza asta, căci aproape că i-a distrus mătuşii florile perene. Când m-am întors acasă în ziua aceea, îmi decorase întreaga cameră de pe insulă cu acele flori şi exagerase teribil, căci erau literalmente peste tot. Eva zicea că era prea de tot, că mirosea ca într-un salon funerar. I se făcea rău de la stomac din cauza lor, zicea ea. Lyndley considera o realizare în sine faptul că fructul preocupărilor sale artistice provoca greţuri. Dintr-un motiv oarecare, i se părea că asta e foarte amuzant şi i-a dat o idee. M-a pus să mă îmbrac cu o rochie şi chiar să mă întind pe pat ca un cadavru, ţinând florile pe burtă, ca Ofelia pictată de Millais[6]. Mi-a zis că arătam foarte frumos în chip de moartă şi a început să-mi facă un desen, dar am stricat totul pentru că nu mă puteam opri din râs, ceea ce zdruncina florile prea tare pentru a putea fi schiţate.

Sunetul paşilor pe trepte mă aruncă înapoi în prezent.

— Ei bine, iată-te, îmi spune Eva, fără măcar să răsufle greu.

Mă răsucesc. Poartă o veche rochie de casă din material înflorat, de care-mi amintesc, şi nu pare a fi îmbătrânit nici măcar o zi de când am văzut-o ultima oară, adică în anul în care a venit la Los Angeles împreună cu un grup

6 Sir John Everett Millais (1829-1896), pictor şi ilustrator englez, unul dintre fondatorii mişcării prerafaelite.

de la nu ştiu ce club de gădinărit, ca să vadă cum se fac carele alegorice de la Rose Bowl.

Încep să plâng. Sunt atât de uşurată să o văd. Fac un pas către ea, dar sunt ameţită din cauză că m-am întors prea repede.

— Ar fi mai indicat să te aşezi înainte să leşini, zice Eva, zâmbind şi întinzându-mi mâna ca să mă reechilibrez, după care mă conduce spre pat. Arăţi ca vai de capul tău.

— Mă bucur atât de mult că eşti bine, îi răspund eu, trântindu-mă pe pat.

— Sigur că sunt, spune ea, de parcă nu s-ar fi petrecut absolut nimic pe aici.

Mă acoperă cu pătura. Deşi e mult prea cald, nu protestez. Acesta e un ritual de alinare pe care l-a repetat de nenumărate ori.

— Credeam că ai murit, spun eu, acum cu suspine în glas din cauza sentimentului de uşurare şi de epuizare.

Sunt atâtea lucruri de spus, dar mă şuşuie să tac, spunându-mi că *e sănătoasă tun,* că ar trebui să mă odihnesc şi că *lucrurile vor arăta mai frumos de dimineaţă.* Îmi dau seama că ar trebui să-i spun să-i sune pe Jay-Jay şi pe Beezer chiar în clipa asta şi să le comunice că nu a păţit nimic, dar vocea ei e hipnotică, iar eu încep să mă cufund în somn.

— Odihneşte-ţi oasele ostenite, îmi spune, citindu-mi gândurile, aşa cum a fost mereu capabilă s-o facă, îndepărtând din ele orice grijă şi punând în loc imagini liniştitoare. Lucrurile vor fi mai luminoase mâine-dimineaţă, repetă ea.

O porneşte către uşă, dar apoi se întoarce.

— Mulţumesc că ai venit, îmi zice. Sunt convinsă că trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

După asta, scoate ceva din buzunarul rochiei şi îl pune pe noptieră.

— Am vrut să-ţi trimit asta împreună cu perna, zice, dar sunt o femeie bătrână, iar memoria mea nu mai e ce-a fost.

Mă străduiesc din răsputeri să văd ce a aşezat pe noptieră, dar ochii îmi sunt îngreunaţi de somn.

— Vise plăcute, îmi urează mătuşa, pe când iese pe uşă.

La comanda ei, încep să visez, plutind în sus pe scări şi ieşind pe platforma de pe acoperiş, apoi mai departe, dincolo de port, unde nava închiriată se întoarce din croaziera ei spre nicăieri, transportându-şi încărcătura de turişti arşi de soare. Soarele apune şi răsare o lună nouă din spatele Insulei

Câinelui Galben, insula noastră, iar eu văd nişte femei acolo, pe doc, dar nu le recunosc. Apoi, aud semnalul de pe nava turistică, chiar când aceasta dă cotul, după care sunt iarăşi ţintuită de patul în care dorm. Pe când se îndreaptă spre port, aud două semnale. Poţi să-ţi potriveşti ceasul după sirenele acelea. Le auzi de trei ori pe zi, în clipa în care vaporul se întoarce în port, la capătul fiecărei curse: la prânz, la şase şi, din nou, la miezul nopţii, după ultima ieşire.

Asemenea manşoanelor, pernele de împletit dantela sunt adunate şi legate la fiecare capăt. În mod tradiţional, ele sunt înzestrate şi cu un buzunar, iar femeile din Ipswich îl foloseau pentru a-şi depozita comorile. Unele mai păstrau acolo şi mosoare frumoase aduse din Anglia sau Bruxelles, prea preţioase pentru a fi puse la treabă vreodată. Alte buzunare conţineau mici petice de dantelă finisată sau ierburi sau chiar bucăţele de cremene de încercat pietrele preţioase şi aurul. Unele ascundeau poezii scrise chiar de mâna autorului sau scrisori de dragoste de la vreun pretendent, care erau citite de nenumărate ori, până ce pergamentul începea să se sfâşie pe la îndoituri.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 4

Când mă deştept, mă uit pe noptieră, aşteptându-mă să găsesc un bilet. În loc de asta, dau peste cosiţa mea împletită, acolo unde a lăsat-o Eva azi-noapte. În ziua în care mătuşă-mea o tăiase, îmi ajungea aproape de talie. Astăzi, însă, nu mi-ar mai trece de umeri. O iau în mână. Părul e fin, semănând mai mult cu cel al surorii mele decât cu al meu. Pe lungime, are fâşii de culori diferite, ca inelele unui copac: soarele verii, întunericul iernii. La un capăt, se află o panglică decolorată, înnodată într-o fundă dublă. La celălalt, printre buclele de păr fin, se vede o bandă de elastic învechit pe care Eva o pusese după ce-mi tăiase cosiţa. E strâns foarte tare, ca pentru a ţine totul laolaltă şi nemişcat.

„Părul e învăluit în magie”, spunea ea mereu. Nu ştiu dacă asta e ceva universal valabil, dar la maică-mea, cel puţin, se aplică perfect.

May nu părăsea niciodată insula vreme prea îndelungată. Din acest motiv, nu ne ducea în Salem să ne tundem, ci la un frizer din Marblehead, care avea prăvălia la câţiva paşi de debarcaderul public.

Bătrânul domn Dooling trăsnea veşnic a whisky sălciu, a mâncare prăjită şi vag a camfor. Era foarte posibil să te rănească oricând înainte de prânz. Se zvonea că, odată, îi tăiase complet urechea unui puşti. Mama insista că nu dăduse nicicând crezare poveştii cu pricina. Cu toate astea, May ne făcea

întotdeauna programările pentru după-masă, când mâinile frizerului tremurau mai puţin, iar aburul beţiei se risipea odată cu ceaţa din port.

Şedinţele la frizer cu May erau versiunea locală a unui spectacol de magie. Puii de orăşean obişnuiau să formeze cozi în susul şi-n josul străzii Front, ca să-l vadă pe domnul Dooling trecând cu pieptănul cu coadă lungă prin părul mamei. Cu fiecare mişcare, unealta se împiedica de ceva şi se oprea. Când îşi înfunda mâna în claie ca să descurce nodul, dădea de tot soiul de lucruri, de la bucăţi de sticlă de mare colorată la scoici şi pietricele netede, pe care le înlătura. Odată, într-o încâlceală din cale afară de cumplită, frizerul găsi un inel cu ametist, iar cu altă ocazie, dădu peste o ilustrată trimisă din Tahiti cuiva din Beverly Farms. Pe ea erau două polineziene, ale căror sâni goi erau discret acoperiţi de părul lung şi drept. Nu am reuşit niciodată să înţeleg dacă ofta din pricina fetelor şi a diverselor lor atribute fizice sau din cauza părului lor drept şi pieptănat care, în ciuda faptului că n-ar fi dat la iveală comori, ca al mamei, ar fi necesitat o sticlă întreagă de balsam pentru o singură tunsoare.

În ziua în care mama şi cu mine am început să ne îndepărtăm una de cealaltă, totul a pornit de la o tunsoare. Nu a ei, ci a mea. Mama terminase. Beezer i-a urmat, făcându-şi o tunsoare Whiffle Deluxe, care costa 4,99 de dolari şi primeai şi un tub de fixativ pentru partea din faţă.

Nu-mi plăcuse niciodată să mă tund, în parte din cauza celor ce-şi făceau veacul la debarcader şi care se aţineau pe-afară, zgâindu-se la întregul ritual, şi în parte din pricină că mâinile domnului Dooling tremurau foarte tare. Odată, mi-am acoperit urechile cu plasturi înainte să ajungem în oraş, închipuindu-mi că, în felul ăsta, vor fi mai greu de retezat în cazul în care frizerul greşea. Dar May m-a prins şi m-a silit să-mi scot bandajele.

Cu toate că nu mă dădeam în vânt după tunsori, acestea nu m-au rănit cu adevărat niciodată până în ziua cu pricina. L-am privit pe domnul Dooling scoţând foarfecele din lichidul vâscos de culoare albastră şi ştergându-le de şorţ. Prima tăietură îmi zdruncină corpul de parcă aş fi fost electrocutată. Am scos un ţipăt.

— Ce s-a întâmplat?

— Doare!

— Ce doare?

May îmi examină pielea capului şi urechile. Cum nu găsi nimic în neregulă, mai întrebă odată:

— *Ce* te doare?

— Părul.

— Părul de pe cap?

— Da.

— Firele de păr?

— Nu ştiu.

Mă mai examină odată.

— N-ai nimic, spuse ea, făcându-i semn omului să continue.

Domnul Dooling apucă o şuviţă de păr, bâjbâi, o scăpă, apoi se opri, puse jos foarfeca şi îşi şterse mâinile de şorţ. Se întinse încă o dată după foarfecă, dar de data asta a scăpat-o pe podea.

— Doamne Dumnezeule, spuse Beezer, iar May îl săgetă cu privirea.

Frizerul se duse în camera din spate ca să aducă o altă foarfecă, despachetând-o din hârtia de ambalaj şi exersând câteva tăieturi în aer înainte să ajungă lângă mine.

Am înşfăcat braţele scaunului, făcându-mi curaj pe când el apuca încă o şuviţă. Îi auzeam respiraţia. Auzeam cum se freacă bumbacul de bumbac în timp ce el întindea braţul înainte. Apoi am avut ceea ce, mai târziu, doctorul a numit prima mea halucinaţie de proporţii. La nivel vizual şi auditiv, a fost o trecere bruscă la imaginea Meduzei şi a mii de fire de păr ca nişte şerpi care se zvârcoleau. Şerpi care urlau, mişcându-se încă după ce erau tăiaţi în două. Urlau aşa de tare încât nu-i puteam face să înceteze. Erau urlete animalice, îngrozitoare, ca acelea pe care, odată, le-a scos unul dintre câinii de pe insula noastră, când i s-a prins piciorul în lama tractorului. Mi-am acoperit urechile, dar şerpii continuau să urle... Apoi, chipul fratelui meu, înfricoşat şi palid, m-a adus înapoi şi am realizat că eu eram cea care urla. Beezer stătea în faţa mea, strigându-mă pe nume, strigând ca să mă aducă înapoi. Şi, brusc, m-am ridicat din scaun şi m-am azvârlit către uşă.

Grupul de puşti de pe verandă s-a despărţit în două ca să mă lase să trec. Unii dintre cei mai micuţi plângeau. Am coborât scările în goană, auzind în urma mea cum se deschide şi se trânteşte a doua oară uşa, iar pe Beezer ţipând după mine să aştept.

Când a ajuns la barca cu motor, eu dezlegasem deja parâmele de la prora şi de la pupa, aşa că a fost nevoit să sară din alergare ca să poată urca pe vas. A aterizat cu faţa în jos, cu respiraţia tăiată.

— Eşti bine? a şuierat el.

N-am putut să-i răspund.

L-am văzut uitându-se înapoi către May, care ieşise afară pe verandă, împreună cu Dooling. Stătea acolo cu braţele încrucişate şi ne privea pur şi simplu.

Am înecat motorul de trei ori înainte să facă aprindere şi să pornească. Apoi, ignorând limita de cinci mile pe oră, am călcat acceleraţia, iar fratele meu şi cu mine am pornit-o pe mare.

Nu am vorbit decât de câteva ori despre ce se petrecuse în ziua aceea. May a făcut două încercări eşuate de a-mi băga minţile în cap, ducându-mă în oraş, o dată ca să vorbesc cu Eva, iar a doua oară, ca să-l sune pe Peter în California şi să-l roage să-mi explice că firele de păr nu au terminaţii nervoase, aşa că era imposibil să mă doară atunci când mă tundeam.

Uneori, privind în urmă, poţi indica un moment în care lumea ta se schimbă şi o porneşte într-o altă direcţie. Cititoarele în dantelă numesc asta „punct încremenit”. Eva spune că acesta este punctul în jurul căruia pivotează totul şi când încep să apară modele reale. Tunsoarea aceea a reprezentat, pentru mine şi mama, un astfel de moment, ziua în care totul s-a schimbat. S-a petrecut într-o clipă, într-o miime de secundă. Cât ar dura o clipire trecătoare sau o respiraţie.

Nimeni nu s-a mai atins de părul meu timp de doi ani. Am umblat cu o parte lungă şi una scurtă.

— Te porţi ca o caraghioasă, îmi zisese odată May, venind la mine cu o pereche de foarfeci şi încercând să termine tunsoarea şi să-şi recapete puterea. N-o să tolerez aşa ceva.

N-am lăsat-o să se apropie de mine, nici atunci, nici după aceea.

Cinam împreună cu familia. Mai ales sendvişuri, deoarece May nu făcea cumpărăturile decât pe docuri, o dată pe lună, când se ducea în oraş. Sendvişurile erau întotdeauna servite în sufrageria cu aer protocolar, în farfuriile din porţelan bun şi erau urmate de o farfuriuţă de Limoges plină cu multivitamine, pe care mama o numea „desert”. Ne putea lua mult timp să terminăm acest ultim fel, deoarece May ne cerea să mâncăm vitaminele cu furculiţa de desert, în timp ce ea exersa neîntrerupt replici politicoase de spus la masă, lucra deprins de la Eva.

— Am o întrebare, am zis, ţinând două vitamine în echilibru pe cuţit.

May îmi aruncă *acea privire.* Am pus cuţitul pe masă.

— Da? răspunse ea, aşteptând întrebarea rostită în stilul acela de conversaţie măruntă pe care-l perfecţionaserăm, pentru a evita să discutăm despre ceva cu adevărat important.

— De ce ai dat-o pe sora mea, de vreme ce trebuie că ai ştiut tot timpul ce fel de persoană e Cal?

Beezer căscă ochii mari. Ăsta nu era genul de subiect pe care să-l abordăm. În nicio împrejurare.

May începu să strângă masa. Aveam impresia că desluşesc o lacrimă în colţul unuia din ochii ei, dar aceasta nu căzu.

După cină, m-am dus la mine în cameră, în refugiul meu. Nu mai intra nimeni aici. În fiecare seară, fie vară, fie iarnă, purtam o căciulă de schi în timp ce dormeam, cu unul dintre ciorapii de nailon ai lui May pe sub ea, ca să-mi acopere scalpul. Aşa, ea nu mai putea să vină şi să-mi tundă părul în timpul nopţii. Am instalat peste tot capcane: sfori, clopoţei, pahare de cristal pe care le furasem din bufet şi orice altceva m-ar fi trezit din somn la primul semn că a pătruns un intrus. A funcţionat, iar mama a renunţat. Odată, câinele meu, Skybo, pe care, cu o vară înainte, Beezer mi-l dăduse ca să mă păzească, s-a încurcat rău de tot în sfori şi a trebuit să le tăiem pentru a-l elibera, dar nimeni altcineva nu m-a deranjat. După o vreme, May a încetat să mai vină la mine în cameră, dar eu n-am lăsat nicio clipă garda jos.

Eva a fost cea care, în cele din urmă, a rezolvat problema. Într-o zi din acea toamnă, m-am dus s-o văd la ceainărie, implorând-o să-mi citească în dantelă. Cu excepţia zilei mele de naştere, care era o tradiţie de familie, nu-mi făceam un obicei din a-i cere Evei să-mi ghicească. Nu prea-mi plăcea, căci îmi dădea fiori, dar, în cazul ăsta, eram disperată. Îl pierdusem pe Skybo. Era un câine instabil, cu tendinţa de a umbla haihui. Era unul dintre Golden Retriever-ii de pe insulă şi fusese dresat de mic de către Beezer, aşa că, deşi era destul de blând pentru a sta pe lângă casă, tot mai avea ceva sălbatic în el. Era un înotător excelent. Ori de câte ori înotam sau luam barca, mă urma şi el. Uneori, o pornea de unul singur.

Eram într-o stare jalnică. Căutasem pretutindeni pe insulă. Am luat barca cu motor până în oraş. Am cercetat debarcaderul, magazinul Marine Supply şi chiar unele ambarcaţiuni din flota de pescuit, dar n-am dat de urma lui. Într-un târziu, m-am îndreptat către casa Evei.

Mătuşa lucra la o bucată de dantelă împletită, şezând lângă şemineul în care se găseau crizanteme în loc de flăcări.

Era o zi de toamnă târzie, iar apa era foarte rece. Îmi ieşisem din minţi, i-am istorisit povestea, i-am spus că mi-era teamă de ce era mai rău, poate chiar să nu fi îngheţat sau să nu fi fost surprins pe ruta maritimă şi lovit de vreo navă. Eva m-a privit calmă şi mi-a zis să-mi fac o cană de ceai.

— Nu pot să beau ceai acum. Câinele meu a dispărut, am izbucnit eu.

La fel ca May, Eva stăpânea şi ea foarte bine *acea privire.* Am făcut ceaiul, iar ea a continuat să lucreze. Din timp în timp, îşi ridica ochii şi-mi arăta ceaiul.

— Nu-l lăsa să se răcească, îmi spunea, iar eu sorbeam.

După ceea ce păru o eternitate, Eva lăsă din mână perna de dantelă şi se îndreptă spre locul unde şedeam eu. Avea o mică pereche de foarfeci, aceeaşi pe care o folosea ca să desprindă o bucată de dantelă atunci când era gata, o tehnică inventată chiar de ea. În loc să taie dantela, mătuşa se întinse şi-mi reteză cosiţa.

— Aşa, spuse ea. Vraja a fost ruptă. Eşti liberă.

Puse cosiţa pe masă.

— Ce mama dracului?

— Ai grijă cum vorbeşti, domnişoară.

M-am ridicat şi m-am uitat la ea intens şi cu furie.

— Poţi pleca acum, declară ea.

— Şi cum rămâne cu câinele meu? am izbucnit eu.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui, îmi spuse mătuşa.

M-am întors la barcă, întrebându-mă dacă toţi oamenii pe care-i cunoşteam erau nebuni de legat. Eu sigur eram. May era şi ea destul de dusă, închizându-se în sine tot mai mult cu fiecare minut. Iar Eva, pe care o găsisem mereu ca fiind o fiinţă foarte raţională, nu se purta câtuşi de puţin aşa cum ar trebui.

Când am ajuns la ambarcaţiune, Skybo stătea la prora. Era ud şi obosit şi acoperit de resturi de plante, dar mă bucuram aşa de tare că nici nu-mi mai păsa pe unde hoinărise.

Femeile îşi creau propriile modele din hârtie de pergament, dar mai groasă decât cea folosită pentru a scrie scrisori de dragoste, mai durabilă. În hârtia de pergament se înfigeau ace, rezultând un model ţepos care putea fi folosit de nenumărate ori. Când se împletea, acele rămâneau înfipte, slujind la fixarea modelului pe pernă, dantela fiind ţesută de la un ac la altul. Dacă existau factori care să limiteze producţia de dantele cu modele mai complicate, atunci aceştia erau costul şi raritatea acelor.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 5

Am pus cosiţa în sertarul noptierei. Nu mai pot să adorm. Imediat după răsăritul soarelui, cobor la parter. Încep să formez numărul lui Beezer, apoi decid să mai aştept o oră. Vreau să-i spun că Eva nu a păţit nimic. Beezer a fost grozav şi n-are nevoie de aşa ceva, nu acum. Fratele meu şi prietena lui de ani de zile, Anya, sunt pe cale să se căsătorească. De îndată ce se termină examenele, vor lua avionul spre Norvegia, unde locuiesc părinţii ei. După ceremonie, au de gând să călătorească întreaga vară prin Europa. Vor fi amândoi atât de uşuraţi, cred, la auzul veştii că Eva e OK şi că nu vor fi nevoiţi să îşi schimbe planurile de nuntă.

Îmi fac notiţe mental. Să o sun pe May. Să sun la poliţie. Deşi niciuna, nici ceilalţi nu merită asta. Nu-mi pot imagina cum de-au fost atât de proşti încât să nu fie în stare să găsească o bătrână de optzeci şi cinci de ani, în propria sa casă.

Îmi deschid singură uşa de la salonul de ceai, ai cărui pereţi au fost pictaţi de un artist cvasi-celebru, adus cu avionul din Italia de străbunicul meu. Nu-mi amintesc cum îl chema. Camera e plină de măsuţe. Peste tot e dantelă. Unele bucăţi poartă eticheta Cercului, dar majoritatea sunt lucrate chiar de către Eva. O tejghea de sticlă aflată într-un colţ are pe ea cutii de tablă cu toate soiurile de ceai imaginabile: ceaiuri importate de pretutindeni de pe planetă, ca şi câteva amestecuri de flori şi ierburi făcute de Eva. Dacă vrei o ceaşcă de cafea, n-o să găseşti aşa ceva aici. Ochii mei scanează cutiile cu ceai, căutându-l pe cel pe care l-a botezat cu numele meu. Eva mi-a făcut cadou acel

ceai într-un an, de ziua mea. E un amestec de ceai negru, ardei iute şi scorţişoară, având doar o vagă urmă de coriandru, plus alte ingrediente pe care refuză să mi le dezvăluie. Trebuie să fie tare şi băut foarte fierbinte. Eva îmi spune că e prea condimentat pentru unii dintre clienţii mai în vârstă.

— Fie îţi va plăcea la nebunie, fie îl vei urî de moarte, îmi spusese ea când mi-l dăduse.

Mie mi-a plăcut la nebunie. Obişnuiam să beau ceainice întregi în iernile în care am locuit cu Eva. Pe cutie, el se cheamă „Amestecul Sophyei”, dar eu şi cu Eva l-am poreclit „Ceaiul-Problemă”.

În spatele cutiei se află un caiet, pe a cărui copertă este un poem cunoscut mie, anume acela al lui Jenny Joseph, care e tot mai popular. *Când voi îmbătrâni, mă voi îmbrăca în haine purpurii. Şi voi purta o pălărie roşie, care nu se asortează şi nu-mi vine bine... Înă*untrul caietului sunt înfipte nişte poze, una cu Beezer şi May şi una cu mine, pe care Peter a trimis-o când am mers prima dată în California. Zâmbetul meu forţat era vizibil afectat de Stelazină[7], pe care încă o mai luam.

Din câte văd, astăzi Eva are programată o petrecere pentru copii. Verific calendarul de perete, dar e unul lunar, nu din cele obişnuite, şi e greu de desluşit. Filele care indică fazele lunii sunt tipărite în nuanţe de gri, pe datele corespunzătoare lor. Tocmai când încep să cred că m-am prins cum funcţionează, observ o altfel de lună, una nouă şi de culoare roşu strălucitor, înţepenită la jumătatea celor treizeci de zile. E puţin mai mare decât celelalte luni şi nu corespunde nici unuia dintre ciclurile lor. Îmi ia un minut ca să realizez că nu e luna de pe cer, ci o pălărie. Îmi amintesc că Eva îmi povestea despre Pălăriile Roşii, care s-au inspirat din poem. E vorba de cei ce poartă haine purpurii şi vin aici pentru ceai şi ghicit în dantelă cel puţin o dată pe lună.

Mesele sunt deja aranjate. Fiecare masă are un altfel de ceainic, alte ceşti şi farfurioare, aşezate pe câte un suport circular din dantelă. Ceainicele sunt lucrate cu mare fantezie şi colorate. Dacă alegi să vii aici să iei ceaiul într-o zi oarecare, una în care nu este totul rezervat pentru vreo petrecere particulară, dantela de pe masă, odată ce-o foloseşti, este a ta. O plăteşti, indiferent dacă ţi se citeşte în ea sau nu. Multă lume îşi duce acasă bucata de dantelă şi-o foloseşte drept mileu. Asta n-o deranjează niciodată pe Eva, deşi eu am considerat-o întotdeauna drept o pierdere, căci dantelele acelea sunt

7 Medicament folosit în tratamentul schizofreniei.

opere de artă şi ar trebui puse în ramă.

Cei mai mulţi dintre clienţii Evei vin la ceai, sperând, în realitate, că li se va ghici în dantelă. Eva nu mai citeşte decât de două ori pe zi; spune că asta o epuizează, mai ales acum, că îmbătrâneşte. Nu păstrează niciun ban din ghicit. Tot ce strânge de pe urma dantelei şi a cititului se duce direct în fondurile Cercului.

Dacă e nevoie, ghiceşte şi mai des. Iar dacă simte vreo dezamăgire adevărată sau e ceva ce căutătorul ar trebui să afle fără întârziere, atunci merge până acolo încât face totul gratis. Dar lucrul de care e cel mai interesată este cum să le înveţe pe femei să-şi ghicească singure.

— Ia dantela şi uită-te la ea, spune Eva. Mijeşte ochii.

Dacă îi urmezi instrucţiunile, începi să-ţi imaginezi că vezi lucruri în dantelă, aşa cum vede ea.

— Nu-ţi fie teamă, nu există răspunsuri greşite. Îţi citeşti propria viaţă, iar simbolurile pe care le interpretezi sunt numai ale tale.

Iau o linguriţă cu monograma familiei Whitney şi mă uit de jur împrejur, căutându-mi ceainicul preferat, care, de fapt, e o cafetieră veche, făcută din porţelan, pe care Eva a transformat-o în ceainic. Încălzesc vasul, apoi pregătesc ceaiul. Iau o ceaşcă şi calendarul lunar şi mă duc la singura masă din încăpere care nu a fost deja aranjată. Pe masă se găseşte ediţia princeps, cam uzată, din Emily Post, aparţinându-i Evei.

Înainte ca mătuşa să deschidă salonul de ceai, ea îi învăţa manierele elegante pe copiii din North Shore. Copiii din Marblehead, Swampscott, Beverly Farms, Hamilton, Wenham şi din îndepărtatul Cape Ann veneau la Eva să prindă o spoială de rafinament. Ea obişnuia să aranjeze una din mesele din salon ca pentru o cină protocolară, iar copiii soseau îmbrăcaţi în costumaşe şi rochii, ca să-şi pună la punct manierele de la masă. Le preda lecţii de conversaţie politicoasă şi trucuri pentru a evita sfiala ce-i cuprinde pe cei mici în astfel de împrejurări.

— Puneţi neîncetat întrebări, îi sfătuia ea. Asta împiedică discuţia să lâncezească şi abate atenţia de la voi. Aflaţi ce anume îi pasionează şi ce preferinţe au. Puneţi ceva din voi în fiecare întrebare. În felul ăsta, ea devine mai intimă. De exemplu, o conversaţie la masă, purtată după toate regulile, ar presupune să vă întoarceţi către persoana de alături şi să spuneţi: „Mie îmi place supa. Dumneavoastră vă place?”.

Eva îi punea pe copii să exerseze întrebându-se unii pe ceilalţi dacă le place supa, ceea ce îndemna invariabil la chicotit, din cauza inepţiei întrebării. Dar a reuşit să spargă gheaţa.

— Aşa, spunea ea după un astfel de exerciţiu. Nu-i aşa că vă simţiţi deja mult mai în largul vostru?

Iar copiii, neavând încotro, recunoşteau că da.

— Acum, întrebaţi altceva şi aveţi grijă ca, de data aceasta, să ascultaţi atent răspunsul, mai zicea ea. Unul dintre secretele manierelor elegante este să înveţi să asculţi.

Beau un ceainic întreg. La şapte, îl sun pe Beezer. Nu răspunde. Mai fac încă un ceainic de ceai.

La opt, încerc iarăşi la Beezer. Tot nu răspunde nimeni. Mă hotărăsc să-i fac şi Evei nişte ceai şi să i-l duc sus.

Cineva bate la uşa salonului de ceai. La început, cred că e Beezer, dar nu e el. O fată, care nu are mai mult de optsprezece ani (dacă o avea şi atât), stă afară, cu rucsacul pe umeri, cu părul gras, despărţit de o cărare pe o parte, lung până la umeri şi acoperind pe jumătate un semn din naştere uriaş, de culoarea căpşunei, care îi brăzdează obrazul stâng. Primul meu gând este că e încă o fătuţă care caută o cameră sau vrea să i se ghicească, dar când privesc pe fereastră, către parc, îmi dau seama că sărbătoarea s-a terminat. Nu au mai rămas decât cei care-şi plimbă câinii şi băieţii de la Park&Rec, care fac curăţenie. Mă ridic să o iau către uşă, vrând să răspund repede, ca Eva să nu audă gălăgia, dar ceainicul şuieră şi mă reped înapoi ca să-l fac să tacă, arzându-mi mâna când apuc toarta.

Fata mai bate o dată, acum mai puternic şi cu mai multă insistenţă. Pe când mă îndrept în direcţia uşii, zăresc maşina poliţiei căutând un loc în care să tragă pe dreapta. O văd pe fată privind peste umăr la maşina de patrulare. Până să ajung la uşă, ea e deja la jumătatea treptelor. Când se întoarce să plece, observ că e însărcinată. Deschid uşa, dar e prea departe. Lunecă de-a lungul aleii, în direcţia opusă străzii, tocmai când maşina poliţiei trage în faţa casei.

Aşez ceainicul şi ceştile pe tavă şi-o pornesc în sus pe scări, dar se aude încă o bătaie la uşă. Înjurând, las tava jos pe o treaptă şi mă duc la uşă. Frate-meu stă în faţa lui Jay-Jay şi a altui tip pe care nu-l cunosc.

— Te-am tot sunat, îi zic eu lui Beezer.

Mă străduiesc să nu par prea încântată, în încercarea de a nu trăda surpriza.

Ei intră, iar Beezer mă îmbrăţişează cam prea lung. Atunci mă retrag, ca să-i spun că e în regulă şi că Eva e aici.

— Tocmai aveam de gând să mai sun o dată, îi zic.

— Acesta este detectivul Rafferty, mă întrerupe Beezer.

Urmează o lungă pauză înainte ca Rafferty să vorbească.

— Am găsit cadavrul Evei, spune acesta într-un final. Un pic mai sus de Insula Copiilor.

Rămân încremenită. Nu sunt în stare să mă mişc.

— O, Towner, spune Beezer, îmbrăţişându-mă din nou, şi ca să mă ajute să nu mă prăbuşesc, şi ca să-şi exprime compasiunea. Nu-mi vine să cred că a murit.

— Pare că s-a înecat, zice Rafferty. Sau a murit din cauza hipotermiei. Din păcate, nu e ceva nemaiauzit la persoanele de vârsta dumneaei, chiar când nu intră în apă.

Vocea i se frânge uşor când rosteşte ultimele cuvinte.

Alerg la etaj, lăsându-i acolo încremeniţi şi cu feţe speriate, căci nu ştiu ce să facă. Dau buzna în camera Evei, dar ea nu e acolo. Patul e neatins de ieri.

Mă mişc cu iuţeală prin labirintul de camere. E în vârstă, îmi zic, aşa că poate doarme pe aici pe undeva. Poate şi-a ales o altă încăpere drept dormitor, una mai mică. Dar chiar în clipa în care mă gândesc la asta, începe să mă cuprindă frica. Trec înnebunită de la o cameră la alta, când Beezer mă prinde din urmă.

— Towner? îi aud eu vocea apropiindu-se.

Mă opresc taman în mijlocul holului.

— Eşti OK? mă întreabă frate-meu.

E clar că nu.

— Tocmai am fost să identific cadavrul, spune el.

Le aud vocile, vocile poliţiştilor, trimiţând ecouri pe trepte, dar nu înţeleg ce spun.

— May ştie, îmi spune Beezer, oferindu-mi detalii practice şi încercând astfel să mă liniştească. Azi-dimineaţă, detectivul Rafferty s-a dus pe insulă să-i dea vestea.

Reuşesc să confirm din cap.

— Ea şi cu Emma ne aşteaptă să ieşim, zice el.

Dau iarăşi din cap, urmându-l la parter. Când mă zăresc, poliţaii încetează vorba.

— Îmi pare foarte, foarte rău, zice Jay-Jay, iar eu dau din cap, căci nu pot să fac altceva.

Privirile lui Rafferty le întâlnesc pe-ale mele, dar el rămâne tăcut. Observ că întinde mâna scurt, într-un automat gest de consolare. Dar se controlează şi-şi retrage mâna, pe care o bagă în buzunarul hainei, de parcă nu ar şti ce să facă cu ea.

— Ar fi trebuit s-o opresc, spune Beezer, copleşit acum de sentimentul de vină. Adică, aş fi oprit-o, dacă aş fi ştiut. Îmi spusese că a renunţat să mai înoate. Cândva, anul trecut.

Din cauză că erau importate din Anglia, acele erau costisitoare. Cu cât se foloseau mai puţine ace, cu atât mai simplu era modelul obţinut şi cu atât mai mare viteza cu care putea lucra dantelăreasa. Aţa era importată, pentru că, deşi în Noua Anglie torcătorii erau foarte buni, delicateţea pânzeturilor europene şi a firului de mătase chinezesc nu puteau fi egalate. Cu toate acestea, fiecare dantelăreasă din Ipswich producea în medie mai mult de şapte inci de ţesătură pe zi, cantitate ce o depăşea pe cea produsă astăzi de membrele Cercului, iar Cercul beneficiază de luxul de a avea propriii torcători şi o cantitate îndestulătoare de ace.

Ghidul ghicitoarei în dantelă

Capitolul 6

Rafferty mă duce cu maşina până la remiza pentru ambarcaţiuni, de unde ne urcăm în barca cu motor.

— L-aş pune pe unul dintre băieţii de pe barca poliţiei să vă ducă până acolo, spusese el, dar ultima dată când s-au dus pe insulă, May a tras în ei.

Probabil că aţi auzit de mama Toată lumea ştie de ea. Sunt convinsă că mai ţineţi minte fotografia de la United Press International de acum câţiva ani, cea în care May îndreaptă o armă de calibrul 6 înspre douăzeci de poliţişti care veniseră pe insulă cu un mandat, ca s-o ducă pe una dintre fete înapoi. Poza asta era peste tot. A ajuns şi pe coperta revistei *Newsweek.* Ceea ce făcea poza atât de fascinantă era asemănarea stranie dintre mama şi Maureen O'Hara în vreun western din anii '40, înfruntând cavaleria (sau poate că erau indieni) de dragul casei şi căminului. Ghemuită în spatele lui May, stătea o fată înspăimântată la culme şi care nu putea să fi avut mai mult de douăzeci şi doi de ani. În jurul gâtului purta un bandaj mare. Fusese salvată din mâinile soţului care se îmbătase şi încercase să-i taie gâtul. Cei doi copilaşi ai fetei stăteau pe jos în spatele ei, jucându-se cu nişte pui de Golden Retriever. Era o scenă impresionantă. Dacă aţi văzut-o, vă amintiţi cu siguranţă.

De fapt, fotografia, dublată de un fler deosebit pentru relaţiile publice (amândouă atât de neobişnuite pentru May), a dus la renaşterea industriei

dantelei din Ipswich. În cadrul unei serii de interviuri bine alese, ea a binevoit să vorbească membrilor presei, dar nu despre fata recent salvată, ceea ce reprezenta motivul pentru care veniseră pe insulă, ci despre dantela împletită pe care o lucrau celelalte femei sau „fetele insulei”, cum le numeau localnicii. Ele se intitulau „Cercul”, după modelul cercurilor de cusut ale doamnelor de pe timpuri, iar asta era şi denumirea care apărea pe etichetele lor.

May i-a condus pe ziarişti într-un tur al industriei de artizanat pe care ea şi fetele insulei o repuneau pe picioare. Mai întâi, i-a dus în atelierul de tors, care se găsea într-o veche canisă din piatră. Fusese construită de stră-străbunicul meu, G.G. Whitney, în încercarea de a creşte şi domestici câinii de pe insulă, dar nu a reuşit niciodată să-i convingă să se apropie de adăpost, aşa că locul respectiv a rămas gol până ce fetele lui May au pus stăpânire pe el. Odată pătruns în interior, dacă ignorai contrastul puternic cu blugii şi alte veşminte moderne, constatai că ai putea tot atât de bine să te afli într-un castel medieval. Femeile stăteau la vechile roţi de tors sau la maşinile de bobinat pe mosoare, într-o tăcere desăvârşită, întreruptă doar de zumzetul şi, uneori, scârţâitul şi păcănitul bătrânelor roţi de lemn. Această încăpere era locul unde erau aduse fetele nou-venite, cele salvate de curând şi care erau încă prea sperioase ca să se alăture celorlalte. May torcea şi ea deseori împreună cu ele. Torceau mai ales fire de in pentru pânză, dar se mai întâmpla şi ca May să toarcă fir din păr de câine, însă asta era o excepţie. Deşi unele rămâneau în atelier, majoritatea acestor femei agresate se alăturau mai târziu cercului de dantelărese din vechea şcoală din cărămidă roşie, de îndată ce se simţeau destul de încrezătoare ca să se afle din nou în preajma oamenilor.

May îşi încheia tururile la şcoală, unde femeile şedeau fiecare cu o pernă în poală, împletind dantelă şi sporovăind în şoaptă sau ascultând pe cineva citind (deseori era chiar mama, care avea o voce foarte frumoasă şi adora să citească altora poezii). Vrăjiţi de lumea creată de May şi de plasa fermecată din dantelă ţesută de aceasta în jurul lor, reporterii sfârşeau prin a da uitării ştirea pe care veniseră să pună mâna. Se întorceau, în schimb, la ziarele lor şi scriau despre Cerc. Povestea trezea ecouri în inimile publicului feminin, iar doamnele din toată ţara începeau să trimită bani ca să cumpere noua dantelă de Ipswich.

Beezer mă lasă pe mine să conduc ambarcaţiunea. Când ajungem pe insulă, nivelul apei e îngrozitor de scăzut şi platforma e ridicată. Am putea ancora la ponton, dar n-am avea cum să ajungem pe insulă în condiţiile în care

platforma e aşa de sus. O clipă, mă gândesc să ancorez la Back Beach, lucru cu neputinţă la reflux şi abia realizabil în celelalte cazuri. Pentru ca o astfel de debarcare să fie luată în considerare măcar în teorie, ar trebui să înceapă fluxul şi marea să fie complet liniştită. Astfel, mă decid să ancorez la ponton şi să stau acolo până ne vede cineva şi lasă platforma în jos.

Insularii îşi preţuiesc izolarea. Nu mă refer la insule cum sunt Martha’s Vineyard sau Nantucket. Oamenii de pe insulele alea sunt aşa de departe de ţărm că sunt nevoiţi să atragă turiştii doar ca să o scoată la capăt. Dar, în general, cei ce locuiesc pe insulele acestea de pe lângă mal preferă să fie lăsaţi în pace şi trag platformele de la suprafaţa apei pentru că se simt vulnerabili. O insulă este locul unde ancorează toată lumea care se întâmplă să treacă prin zonă, căci presupunerea generală este că ele sunt proprietăţi publice: aici se fac picnicuri şi tot aici se lasă murdăria. Turiştii vin până la tine la uşă şi te roagă să-i laşi să-ţi folosească telefonul, netrecându-le măcar o clipă prin minte că ai putea fi lipsit şi de telefon, şi de electricitate. Şi aşa, insularii învaţă că e mai înţelept să ridice platformele. De obicei, ele sunt înălţate doar cu câteva picioare, dar asta e mai mult decât suficient. La flux, diferenţa între nivelul pontonului şi cel al platformei poate fi de numai cinci, şase picioare. Majoritatea oamenilor ar reuşi să urce, dacă ar fi dispuşi să aibă încredere oarbă, dar puţini îşi asumă riscul. Când nivelul apei e foarte scăzut, e la încă zece picioare distanţă şi atunci chiar că poţi să savurezi atmosfera de intimitate.

Insula Câinelui Galben e chiar mai retrasă decât restul. În formă de opt, întins pe o milă pătrată, peticul de uscat e situat pe un platou înalt de granit, din valurile ce-l înconjoară ţâşnind turle de piatră, care dau impresia că te găseşti într-o străveche fortăreaţă. Dacă nu ştii de existenţa porţiunii numită Back Beach, insula e inexpugnabilă. Din cauza peretelui abrupt de stâncă, docul a fost construit la aproximativ patruzeci de picioare înălţime, ceea ce face ca distanţa de la platformă la ponton să fie chiar mai mare. E nevoie de un vinci hidraulic pentru a coborî platforma, iar acesta e unul dintre puţinele puncte de pe insulă unde există un generator, care mai acţionează şi pompa de apă sărată pentru instalaţiile de canalizare ale caselor, alea care există. Pe vremea când încă mai mergeam la şcoală pe insulă şi mama ne dădea ceva de citit ca temă, obişnuiam să stau în şopronul pompei şi să citesc la lumina unicului bec din zonă, până în clipa în care generatorul rămânea fără

combustibil sau adormeam eu. Pentru mine, becul acela reprezenta întreaga lume civilizată şi aveam mare grijă de el.

Pe insulă există mai multe dependinţe, dar numai două case în toată regula, câte una la fiecare capăt, aparţinând lui May şi tuşii Emma Boynton, care e fiica Evei, vară de-a doua cu mama şi mama legală a surorii mele, Lyndley. Casa mătuşii este cea mai mare dintre cele două clădiri în stil victorian, dar a lui May e unica adaptată la condiţiile de iarnă. Până să nu se întâmple „accidentul”, când ea şi Cal erau căsătoriţi, tuşica Boynton şi „fiica” ei Lyndley erau persoane iubitoare de vară şi bănuiesc că aici l-am putea include, dacă doriţi, şi pe unchiul Cal, deşi eu n-aş vrea.

În prezent, toate membrele Cercului locuiesc în casa lui May. Strâng apa de ploaie în rezervoare şi o beau. Cultivă legume ca să se hrănească şi in ca să împletească dantelă din firul tors. Au chiar şi o vacă. Din spusele Evei, animalul a trebuit transportat pe insulă pe calea aerului, cu ajutorul Gărzii de Coastă. O vreme, au încercat să ţină oi pe ceea ce odinioară fusese un teren de baseball improvizat, dar câinii le alungau mereu, aşa că au fost nevoite să renunţe la animale. Acum, se descurcă hrănindu-se cu legume, cu câte un iepure şi, desigur, cu peşte şi homari. Nu ştiu ce fac iarna, n-am întrebat niciodată. Puţinul pe care-l ştiu l-am aflat din scrisorile Evei.

Beezer şi cum mine stăm pe ponton cam douăzeci de minute până să apară cineva care să coboare platforma. În cele din urmă, tuşica Boynton, nu mama, e cea care se arată. Merge cu capul aplecat înainte, mişcându-se mai lent decât îmi amintesc să o fi văzut vreodată, parte din pricina infirmităţii de care suferă, parte din cauza vârstei. E mult mai bătrână decât ultima dată când ne-am întâlnit. În august, se împlinesc cincisprezece ani de atunci. La vederea ei, mi se opreşte inima şi, deşi ea nu mă poate vedea, îşi dă brusc seama că sunt acolo. E ca în scena din *Pe aripile vântului,* în care Melanie îşi recunoaşte dintr-odată preaiubitul soţ, Ashley, în bărbatul care se întoarce cu sufletul împovărat din Războiul Civil. Mătuşa nu se repede într-un suflet la mine, nici n-ar putea să facă asta, dar sentimentele ei ţâşnesc înainte şi îmi taie respiraţia. Mă trezesc că mă gândesc la război, civil sau casnic, şi la rănile pe care le lasă la trecerea sa.

Până să ajungem la ea, mătuşa plânge deja. Rămânem locului multă vreme, strângându-ne în braţe. Ea plânge şi repetă lucruri ca „Ştiam că o să vii” şi „I-am spus eu”.

Mă întristez o clipă şi mă întreb dacă nu cumva e aşa de fericită să mă vadă pentru că îşi închipuie că sunt Lyndley. Într-un fel, asta ar fi mult mai posibil. Căci, deşi cunosc legile fizice ale acestei planete ciudate şi faptul că aşa ceva nici nu intră în discuţie, mai ştiu şi că întoarcerea pe insulă a surorii mele, moartă acum mai bine de cincisprezece ani, ar fi fost mai puţin miraculoasă decât a mea.

Mergem toţi trei de-a lungul platformei, cu încetinitorul, cadru cu cadru. Ea e prea slăbită ca să mai iuţească pasul, iar eu îmi trag răsuflarea cu prea mare greutate ca să mai pot vorbi. Dar nu-i nicio problemă în privinţa asta, căci şi dacă lucrurile nu ar sta aşa, tot n-aş şti ce să spun. Înaintea noastră, la capătul platformei, nişte pescăruşi dărâmă unul dintre tomberoanele de gunoi. Acesta se rostogoleşte câteva picioare mai încolo, apoi se opreşte aproape de marginea stâncii.

— May vă aşteaptă, zice tuşica Boynton, indicând către vechea şcoală din vârful dealului.

Mai întâi porneşte la drum alături de mine, dar apoi îi ia braţul lui Beezer. Îşi odihneşte capul pe umărul lui şi plânge încetişor.

— Îmi pare rău pentru Eva, spune frate-meu.

îmi dau seama cu surprindere că ea ştie şi înţelege ce s-a întâmplat cu Eva. „Accidentul” care a orbit-o i-a cauzat mătuşii mele şi o serie de leziuni cerebrale permanente.

„Uneori ştie cine sunt, alteori, nu”, îmi spusese nu o dată Eva.

Uşa clădirii roşii e deschisă. Le văd pe membrele Cercului şezând cu pernele în poală. Unele muncesc de zor, trecând mosor peste mosor, împletindu-şi totodată şi vieţile în modelele de dantelă. Altele abia de lucrează, dar ascultă cu atenţie, fixând cu privirea ceva ce nu există, captivate de vocea Cititoarei, vocea mamei, răsunând clar şi cu forţă. Citind din Blake, *Cântece ale inocenţei şi experienţei*[8]*:*

Veniţi, copii, acasă, soarele-apune iarăşi, şi cade rouă serii ce stinge de prin şoapte...

Vocea i se opreşte când mă zăreşte în prag. Ezitarea e atât de uşoară că nu pierde nicio măsură, ci continuă:

Cu jocuri, ca şi ziua, vă pierdeţi primăvara – Tot prefăcuţi, şi iarna veţi

8 William Blake, *Cîntece ale inocenţei şi experienţei,* traducere, prefaţă şi tabel cronologic de Iana Maravis, Bucureşti, RAO, 2006.

pierde-o, ca pe-o noapte.

În timp ce May închide cartea şi face un pas spre noi, aud o altă voce, una chiar mai puternică decât a mamei.

„Nu există accidente”, spune Eva în vreme ce eu şi cu Beezer păşim înăuntru.

Diferenţa dintre dantela de Ipswich şi toate celelalte dantele lucrate de mână este dată de mosoare. Femeile din colonii nu-şiputeau permite mosoarele mai grele, ornamentale folosite de europence. Ca în mai toate situaţiile din colonii, dantelăresele fuseseră nevoite să se mulţumească cu ce aveau la îndemână. Şi astfel, mosoarele pe care răsuceau aţa erau mai uşoare, uneori goale pe dinăuntru, fabricate din trestie sau, mai rar, din bambusul care era adus pe navele din Salem drept material de ambalaj, şi chiar din os.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 7

Acum, ne-am adunat toţi. Logodnica lui Beezer, Anya, a sosit noaptea trecută. Cei doi trebuiau să plece mâine spre Norvegia, pentru nunta până la care nu mai e decât o săptămână. Cu toate astea, călătoria a fost amânată cu câteva zile, până după înmormântarea Evei. Este evident că Anya nu e deloc mulţumită de situaţie. Şi, chiar, de ce ar fi? În condiţiile date, cred că se comportă destul de bine. Ştiu că nu se simte în apele ei în locul ăsta şi că May e o prezenţă stranie. Mi-a zis Beezer. În această ultimă privinţă o respect oarecum pe Anya, dar tot nu-mi place de ea. Asta e parţial din cauză că nici ea nu mă place, nu ne place pe niciunul în afară de Beezer. Mă gândesc la cât de multe i-o fi povestit frate-meu despre noi, dar el nu e genul vorbăreţ. Când l-am întrebat, de pildă, cum au decurs lucrurile când a identificat cadavrul Evei, el a mormăit ceva despre faptul că a fost dificil şi despre „crastacei”. Dacă voiam să aflu mai multe, ştiam că trebuie să îl întreb punct cu punct, dar terminologia pe care o folosea mi-a tăiat orice chef şi m-am hotărât că nu mai vreau nimic.

În dimineaţa asta, Beezer şi Anya dorm până mai târziu, dar noi, ceilalţi, suntem deja prezenţi în clădirea de piatră roşie a şcolii, aşteptându-l pe pastor să sosească. Ne întâlnim ca să punem la punct amănuntele slujbei conform Bisericii unitariene, a cărei membră era Eva. Dr. Ward vine cu o barcă-taxi. A renunţat temporar la statutul de pensionar ca să ţină slujba de înmormântare a mătuşii, căci ei doi erau prieteni de ani buni. Vedem cu toţii barca, aflată încă departe, dar apropiindu-se în ritm constant.

Nu vorbeşte nimeni în afară de doi copii mici, o fetiţă şi un băieţel, care

şed pe podeaua şcolii în colţul cel mai îndepărtat, jucându-se *jacks.* Podeaua e înclinată din cauza faptului că e veche şi nu a mai fost reparată, aşa că, de fiecare dată când cei doi aruncă mingea, aceasta se rostogoleşte în direcţia opusă. Copiii găsesc asta teribil de amuzant. Chicotesc şi o pornesc de-a buşilea să prindă mingea, înainte ca ea să se rostogolească afară.

O tânără agitată, care presupun că e mama lor, îi priveşte făcând asta de vreo două, trei ori, după care sunetul mingii care tot sare începe să o calce pe nervi. Incapabilă să mai suporte, ea se duce şi le ia mingea. Fetiţa se pune pe plâns, iar asta îi aduce şi mamei lacrimi în ochi. Văzând o asemenea scenă, femeile din Cerc se apropie şi o înconjoară pe tânăra mamă, consolând-o.

— Lasă-i să se joace, sugerează una dintre cele mai în vârstă, că joaca e bună.

Femeia îi ia mamei mingea şi i-o dă înapoi copilei, care se uită la obiect cu suspiciune. Apoi, una dintre femei observă că barca-taxi a ajuns la ponton şi cineva coboară din ea. Îl recunosc de îndată pe pastor, chiar după atâta vreme, dar femeii îi e total necunoscut şi simt că e încordată.

— E în regulă, o linişteşte May, punându-i mâna pe umăr. A venit să mă vadă pe mine.

Tânăra mamă agitată îngăduie să fie condusă înapoi între membrele Cercului. Femeile îi vorbesc acum blând, rostind cuvinte pe care nu le înţeleg, până ce reuşesc în cele din urmă să-i smulgă un zâmbet. Fetiţa nu-şi reia joaca, ci pune mingea jos dinadins şi-o priveşte cum se rostogoleşte spre uşa deschisă, unde se opreşte o clipă, după care sare în jos pe treptele de granit, săltând scurt de două ori înainte să dispară. Singura imagine care mai stăruie în cadrul uşii este aceea a lui May grăbindu-se către doc ca să-l întâmpine pe pastor.

May crede că e mai bine să-l conducem pe dr. Ward în casa mare, departe de femeile care sunt foarte agitate (dacă nu mai rău), plus că „de oricum lucrează la dantelă şi n-ar trebui să le întrerupem cu problemele noastre”. Când ajungem în casă, Beezer şi Anya s-au trezit în sfârşit. El şi-a băut cafeaua şi aduce o cană şi pentru pastor. Anya nu-l ajută, dar se ţine după el ca de obicei. Întocmai cum procedează cineva care are un handicap, el compensează neajunsul ăsta învăţând să se mişte împreună cu ea, uitând după o vreme că acesta nu este modul lui natural de a se deplasa.

— Ne gândim să schimbăm locul, spune dr. Ward, amestecând încă o

linguriţă de zahăr în cafea şi lovind-o de marginile cănii. Probabil că vom ţine înmormântarea ceva mai încolo, la St. James.

— De ce am face una ca asta? întreabă May.

— Pentru că pur şi simplu sunt prea mulţi participanţi. Biserica catolică e singura în care încap atâţia oameni.

— Câţi oameni?

May avea deja presimţiri rele în privinţa evenimentului.

— Credem că în jur de două sute, răspunde pastorul. Mai mult sau mai puţin.

— Două sute de persoane? întreabă Anya stupefiată. Eu n-aş chema atâta lume la înmormântarea mea nici dacă *eu însămi* aş fi răposata.

— Mai mult sau mai puţin, repeta el.

Aproape că văd cum pielea lui May se face ca de găină la gândul unei asemenea mulţimi. Nu poate să mai stea aşezată, aşa că se ridică şi porneşte să se mişte de colo-colo.

— Două sute de oameni, repetă Anya.

— Eva avea o grămadă de prieteni, îi spune Beezer, în parte şi ca s-o facă să tacă. De la toate cursurile alea de maniere elegante.

— Şi toate vrăjitoarele alea, zice May încruntându-se.

Pastorul se foieşte încurcat. *Unii oameni, şi cu siguranţă calviniştii, ar considera-o pe May „una dintre vrăjitoarele alea”. Poate chiar mai mult acum, că-şi spun „Cercul”. Îşi amintea de momentul în care îşi schimbaseră oficial titulatura, cea de afaceri, din „Fetele insulei” în „Cercul”. Nu-iplăcuse deloc şi îi spusese asta şi Evei. Titulatura aceea avea o anume conotaţie, de care el era de părere că ar face mai bine să se ferească. Se întrebase întotdeauna (mă rog, toată lumea se întreba) ce se petrecea de fapt acolo. Unii credeau despre aceste femei că erau un sabat de vrăjitoare. Cu atâtea vrăjitoare prin Salem zilele astea, era logic să iei orice grup de femei drept sabat, mai ales unul care-şi spune „Cercul”. Eva râsese la auzul unor astfel de vorbe, lămurindu-l că grupul nu era botezat după vreo întrunire a vrăjitoarelor, ci după moda cercurilor de cusut la care participau odinioară doamnele. În ciuda acestei explicaţii, el era încă de părere că numele putea fi interpretat. Mai exact, spusese că le putea „afecta cariera”, dar ele au ţinut-o pe-a lor şi l-au schimbat oricum. Şi, din câte observa şi el, asta nu le afectase câtuşi de puţin afacerile. La puţin timp după aceea, Eva începuse să vândă dantela împletită de*

membrele Cercului în salonul ei de ceai şi a continuat să facă asta până în ziua morţii ei. Mă rog, ar trebui să fii nebun să accepţi sfaturi în domeniul afacerilor de la un pastor, nu? Cu toate astea, el încerca o anume uşurare acum, când realiza nu numai că May nu era vrăjitoare, dar şi că acesteia nu păreau a-i plăcea deloc vrăjitoarele. În felul ăsta, credea el, May era în asentimentul calviniştilor.

— Cine sunt calviniştii? întreb eu şi abia după ce rostesc întrebarea îmi dau seama că îi citisem gândurile.

El tresare. Mintea lui Ward e atât de uşor de citit, atât de deschisă, încât nu mă pot abţine. Aşa stau uneori lucrurile cu oamenii bisericii. Gândurile lor sunt expuse întregii lumi, nu ascunse cu grijă ca ale noastre.

May era acum foarte agitată. La început, m-am gândit că un posibil motiv ar fi acela că îl „citeam" pe pastor fără să fiu poftită. Asta era una dintre regulile de bună-purtare ale Evei: nu citeşti gândurile cuiva decât dacă eşti invitat s-o faci. Altfel, un gest ca acesta devine supărător. E ca şi cum ai intra ilegal pe o proprietate privată. Dar ştiam că, dacă eu nu întâmpinam nicio dificultate în a-l citi, nici May nu avea vreuna. Toate posedam darul acesta într-o oarecare măsură, deşi mama nu vrea să recunoască. *Este* dispusă să admită că are o fire incredibil de intuitivă, ceea ce, aş îndrăzni eu să afirm, este exact acelaşi lucru. Astfel, fie e încă furioasă din cauza vrăjitoarelor, motiv pe care eu nu-l pricep câtuşi de puţin, fie e mânioasă pe mine din cauză că l-am „citit" pe pastor. Oricum ar fi, furia ei e aproape materială. Chiar şi pastorul o poate simţi.

— Ce părere aveţi?

Dr. Ward aşteaptă un răspuns.

— Ştiţi deja ce părere am, spune May. Cred că ar trebui să nu organizăm niciun fel de înmormântare.

— Eu sunt de părere că Eva şi-ar fi dorit *o oarecare* ceremonie, vine replica pastorului.

— Ar fi drăguţ să avem o ceremonie.

Acestea sunt primele cuvinte rostite de tuşica Boynton până acum.

— Eva era o persoană foarte religioasă, ştiţi, o sprijină dr. Ward.

— Eva? Religioasă? Râde May în gura mare.

Deşi, în condiţii normale, i-aş ţine oricând partea pastorului Ward, chiar şi eu sunt acum silită să fiu de acord cu mama. Eva era membră a bisericii, dar

nu era ceea ce se cheamă îndeobşte o persoană religioasă. Verile, se ocupa de aranjamentele florale pentru biserică şi se putea angaja în discuţii pe teme biblice cu cei mai destoinici dintre enoriaşi, dar rareori se ducea pe la slujbe. Odată, mi-a mărturisit că ideea ei de spiritualitate este să lucreze afară, în grădină sau să înoate.

— Mă rog, eu cred că şi-ar fi dorit totuşi ceva, afirmă dr. Ward, vocea lui având o nuanţă oarecum tăioasă, pe care se grăbeşte s-o ascundă în spatele unui zâmbet forţat.

— În acest caz, dumneata ar trebui să te ocupi de toate, spune May şi iese.

Acum, mă apucă pe mine furia, pentru că asta e tipic pentru mama: să ne lase baltă. May e celebră pentru faptul că a ţinut piept, în acelaşi timp, şerifului districtual, poliţiei din Salem şi unei duzini de reporteri agresivi. E în stare să conducă o afacere înfloritoare şi să acorde un interviu strălucit revistei *Newsweek,* dar, când vine vorba de familie, nu se poate descurca defel.

— Nu ştiu de ce ne mai deranjăm să-i cerem opinia, zic eu pe un ton puţin cam prea dur. Pun pariu că nici nu o să vină la înmormântare, dacă organizăm una.

— Tu ai venit, nu-i aşa?

Vocea lui Beezer e tăioasă.

— Iartă-mă, se scuză el, dar te-aş ruga să nu facem asta.

— Îmi pare rău, spun eu şi chiar regret.

— Poate ar trebui să organizăm slujba la Biserica unitariană, aşa cum stabiliserăm iniţial, spune pastorul. Pe principiul „primul venit, primul servit”.

Eu văd deja cu ochii minţii o tejghea de băcănie, unde toată lumea îşi ia un bilet de ordine, dar păstrez imaginea pentru mine.

Urmează o lungă tăcere.

— Eşti bine? mă întreabă în sfârşit dr. Ward.

— Îmi pare rău, repet eu, neştiind ce să mai zic.

— Tuturor ne pare rău, spune el, cu ochii în lacrimi.

Întinde mâna ca să-mi atingă braţul, într-un gest duhovnicesc, dar plânsul i-a tulburat văzul, aşa că nu apucă decât aerul.

— Mai târziu, o aud pe Anya vorbind cu Beezer, cei doi închipuindu-şi că sunt singuri în casă.

— Ai o familie extraordinar de ciudată, zice ea.

Asta e spusă pe un ton drăgăstos, dorindu-se a fi o mică glumă.

Ştiu ce expresie are chipul fratelui meu, deşi nu îl pot vedea: pe el nu-i nici urmă de zâmbet.

Când eram la balamuc, după ce Lyndley se sinucisese, m-am înscris la şedinţe de terapie prin şocuri, acţionând împotriva voinţei Evei şi a lui May (ceea ce explică în parte de ce am făcut-o), dar la recomandarea fermă a medicilor. Eram în spital de o lună şi jumătate. Încercaseră toate medicamentele obişnuite împotriva depresiei, deşi vorbim de anii de dinainte de utilizarea Prozacului, aşa că ceea ce aveau doctorii la îndemână nu era la fel de eficient. În plus, îmi dăduseră ceva împotriva halucinaţiilor. Luam atâta Stelazină că nu mai puteam înghiţi. De-abia reuşeam să vorbesc. Iar medicaţia nu mă ajuta prea tare. Imaginile pe care le aveam dinaintea ochilor atunci când eram trează mi-o înfăţişau încă pe Lyndley sprijinită de stânci, încovoiată în bătaia vântului precum statuile ce împodobeau odată prova corăbiilor, gata să sară. Coşmarurile ce-mi terorizau nopţile mi-l arătau pe Cal sfâşiat de câini. Începusem deja să realizez că această din urmă imagine era, de fapt, o halucinaţie, deşi, atunci când mă internasem, eram *convinsă* că era adevărat şi că el *chiar* fusese ucis de câini. Doctorii o numeau un fel de împlinire fantezistă a unei dorinţe.

Ei bine, Cal nu era deloc mort, dar sora mea era. Şi, indiferent cât mă străduiam, nu-mi puteam scoate niciuna dintre aceste imagini din minte. Mă gândeam, şi doctorii îmi confirmaseră, că m-ar putea ajuta să mă descotorosesc în sfârşit de ele cu ajutorul terapiei prin şocuri, aşa că semnasem cererea. Aproape că-mi doream asta. Reacţia lui May la această nouă situaţie fusese să-mi trimită un exemplar din *Clopotul de sticlă* al Sylviei Plath. Atenţie, nu-l adusese ea însăşi, căci nici nu călcase pe la spital ca să mă vadă. Trimisese cartea prin Eva, care primise instrucţiuni ca, la nevoie, să-mi citească din ea cu voce tare.

— O să fac ce mi-am propus, a fost singura replică pe care i-am adresat-o Evei.

Nu a fost ceva îngrozitor. Sau, cel puţin, experienţa mea nu a fost oribilă. Şi a funcţionat. Au fost necesare câteva şedinţe, dar, în cele din urmă, imaginile au început să se estompeze. Cea cu Cal a redevenit un coşmar obişnuit, din care mă puteam trezi înainte ca lucrurile să se înrăutăţească. Şi, cu toate că imaginea cu Lyndley nu a dispărut complet, ea s-a micşorat până

ce a ajuns de mărimea unei cutiuţe negre, ce stăruia în colţul stâng al câmpului meu vizual. Nu însemna că se topise cu totul, dar măcar nu mai eram obligată să o privesc direct. Puteam să mă uit la altceva dacă doream, şi exact asta făceam.

Era pentru prima dată când îmi aminteam lucruri şi îmi clădeam un plan anume. Nu fusesem propriu-zis invitată, dar mă hotărâsem totuşi să mă mut în California şi să locuiesc cu Peter. Din moment ce făcusem deja cerere şi fusesem acceptată la UCLA, le-am comunicat celor de la spital că aveam de gând să merg la facultate, aşa cum stabilisem. Doctorii erau încântaţi. Au luat asta drept un semn că mă vindecasem şi că noua lor tehnologie medicală îmbunătăţită avusese efect asupra mea.

Înainte de şedinţele de terapie prin şocuri, într-o ultimă încercare de a mă convinge să renunţ, Eva îmi spusese ceva ciudat. Nu era necăjită din cauza viziunilor mele. În meseria ei, aceea de cititoare în dantelă, îţi doreai să ai viziuni. „Uneori”, spunea ea, „nu viziunile sunt problema, ci interpretarea lor poate fi greşită. Se întâmplă să nu poţi înţelege imaginile până nu te detaşezi puţin”. Ea susţinea că am nevoie de terapie prin discuţii, nu prin şocuri, sau cel puţin aşa credeam la momentul acela. În realitate, ceea ce vrusese ea să spună şi ceea ce mi-a explicat abia după ani de zile era că şi ea văzuse aceleaşi lucruri ca şi mine. Amândouă imaginile i se arătaseră în dantelă, şi cea cu Lyndley, şi cea cu câinii, cu deosebirea că, pentru ea, acestea erau simboluri, în vreme ce, pentru mine, erau reale.

— Eu sunt de vină, spusese ea, vorbind deja în clişee. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

În prezent, membrele Cercului îşi confecţionează mosoarele din oasele păsărilor ce au vieţuit odată pe Insula Câinelui Galben. Faptul că sunt uşoare face ca tensiunea firului de pe mosoare să fie inegală, iar acest lucru, mai mult decât orice altceva, conferă noii dantele de Ipswich calitatea ei neobişnuită şi încântătoarea textură lipsită de uniformitate, ce-o face atât de uşor de citit.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 8

Aş fi câştigat prinsoarea. May nu apare la înmormântarea Evei. Tuşica Boynton e aici, însoţită de Beezer şi Anya, fiecare susţinând-o de câte un braţ. Dar May nici măcar nu se deranjează să vină.

Când ajungem la biserică, lumea e aliniată afară, aşteptând să intre.

Rafferty e şi el aici. Stă în picioare în partea din spate a bisericii, sub orga care se înalţă până la tavan. E o biserică veche, Prima Biserică din Salem, acum unitariană, dar cu origini puritane. Două dintre cele acuzate de vrăjitorie erau membre ale congregaţiei de aici. Tot din această biserică a fost excomunicat şi Roger Williams, după ce a intrat în grevă şi a refuzat să mai fie pastor sau chiar să mai participe la slujbe până ce orice dialog cu Biserica Angliei nu avea să fie întrerupt. El a părăsit nu doar biserica, ci şi Colonia Golfului Massachusetts, scăpând de excomunicare şi fondând mai apoi Rhode Island, statul în care s-au pus bazele toleranţei religioase.

Astăzi, Prima Biserică din Salem e unitariană şi s-a depărtat de rădăcinile sale puritane pe cât a fost posibil. Cu toate acestea, rădăcinile sunt adânci. Ultima dintr-o succesiune de locuri de întâlnire, clădirea din strada Essex s-a schimbat considerabil de-a lungul vremii. Pe la mijlocul anilor 1800, când Salem a început să câştige sume substanţiale din transporturile maritime, biserica a fost reconstruită din piatră şi lemn de mahon, cu strane din lemn tare în partea centrală şi banchete moi, îmbrăcate în catifea (locurile rezervate familiilor de comercianţi maritimi), înşirate de-a lungul peretelui. Lumina pătrunde aici prin ferestrele Tiffany uriaşe, aproape cât tot peretele, care lasă să treacă o peliculă roz-cenuşie ce conferă obiectelor o frumuseţe uşor stranie.

Clădirea are eleganţa simplă şi severă întâlnită numai în acest colţ al Lumii Noi.

Ne aşezăm pe margine, pe locurile rezervate familiei Whitney, cu pernele lor din păr de cal şi husele de catifea prăfuită ce, odată, a avut culoarea vinului roşu, dar care a pălit acum spre un roz tocit. Stranele din centrul bisericii au fost restaurate şi acolo se aşază congregaţia. Chiar şi astăzi, când e aşa de aglomerat că lumea e nevoită să stea în picioare în partea din spate, singurul separeu deschis este cel al familiei Whitney. Asta e mai degrabă o chestiune de datorie decât o segregare propriu-zisă, dar pare a fi o modalitate de a ne separa cumva de mulţime. Deoarece stăm cu faţa la oameni şi nu la amvon, senzaţia este că ne aflăm într-o vitrină. Observ că ni se aruncă scurte priviri atunci când nu suntem atenţi. Poate că asta e ceva obişnuit pe la înmormântări, poate că toate aceste priviri sunt parte din ceremonial, dar familiile nu bagă niciodată de seamă pentru că stau cu faţa spre sicriu, nu spre restul enoriaşilor.

Deja sunt aproape treizeci şi trei de grade afară.

— E prea devreme pentru aşa ceva, o aud eu pe o femeie care tocmai intră pe uşă.

Tonul ei are o undă de reproş blând şi mă întorc să văd cui i se adresează. Comentariul e însă unul general, care nu se îndreaptă spre urechile cuiva anume sau, poate, spre Dumnezeu, în a cărui casă, pare-se, ne găsim. E ca şi cum femeia ar înregistra un eveniment care urmează să fie pus la dosar. Prin părţile astea, oamenii au obiceiul să înregistreze excesele vremii în acelaşi fel în care-şi calculează cheltuielile, asigurându-se că primesc credit pentru orice şi nu se pricopsesc cu vreo plată cu care nu sunt datori, de parcă vremea însăşi e sub control şi obligată să producă un număr finit şi determinabil de zile caniculare, ploioase sau înzăpezite, ce nu trebuie în niciun chip să fie depăşit.

Biserica e plină cu femei, toate purtând pălării şi rochii de vară din pânză de in, într-un stil aproape sudist, ce nu-şi găseşte locul aici, pe fundalul arhitecturii acesteia din piatră rece. Privirea îmi e atrasă către centrul sălii, unde se află un grup de femei îmbrăcate în diferite nuanţe de purpuriu şi purtând pălării roşii. Acestea sunt cele care o frecventau pe Eva în mod regulat şi pe care ea le considera prietene.

Când intră, oamenii îşi fac vânt folosind ce le cade sub mână: pălării de vară, un program de duminica trecută, care a căzut pe podea. Suspinele lor se

aud clar. În biserică nu există aer condiţionat, dar adăposteşte atmosfera întunecată a unei pivniţe de piatră din Noua Anglie, umedă şi răcoroasă, cu o undă de parfum rămasă de la merele de toamna trecută, de la Zilele Recoltei şi de la molidul de Crăciun. Pe măsură ce încep să se mai răcorească, oamenii se liniştesc. Nu îşi mai fac vânt şi încetează să se mai foiască. Apar chiar şi unele zâmbete scurte de recunoaştere, aruncate încoace şi încolo şi mascate ulterior de conduita sobră, mai potrivită împrejurării.

— Încearcă să te porţi de parcă ai fi în doliu, l-am auzit eu odată pe un regizor de la Hollywood spunându-i unuia dintre actori şi exact aşa se comportă şi cei prezenţi în biserică.

Singurele care *într-adevăr* poartă negru sunt vrăjitoarele, dar ele aşa se îmbracă tot anul. Le mai distinge şi faptul că doar ele, dintre toţi, nu consideră asta drept o ocazie solemnă. Vorbesc între ele în şoaptă, salutându-se pe măsură ce sosesc şi altele. Eva îmi spusese odată că, pentru ele, moartea nu are aceeaşi conotaţie. Motivul este acela că, zicea ea, vrăjitoarele nu leagă moartea de ideea de pedeapsă veşnică.

Dr. Ward citeşte elogiul, vorbind despre faptele bune săvârşite de Eva şi de oamenii pe care i-a ajutat.

— În ultimă instanţă, pe oameni îi definesc faptele lor bune.

Pastorul parcurge o listă cu activităţile în care fusese implicată Eva. Nici nu ştiusem aceste lucruri despre mătuşa mea. Ar fi putut să se laude cu ele, dacă ar fi fost un altfel de om. Îmi dau seama cât de egoişti sunt copiii. Îi iubim şi gravităm pe orbita universurilor lor, dar ei nu gravitează în jurul lumilor noastre. Am plecat de aici pe când eram copil şi, în anumite privinţe, nu am crescut deloc. Faptul că nu aveam cunoştinţă de aceste amănunte despre mătuşa mea stă mărturie. Încep să regret asta. Sunt o mulţime de lucruri de care îmi pare rău astăzi.

Dr. Ward îşi drege glasul.

— Eva Whitney înota în fiecare zi, începând cu sfârşitul primăverii. Ea era deja în apă cu mult înaintea majorităţii ambarcaţiunilor. Oamenii îşi lansau bărcile la apă când Eva îşi începea şedinţele zilnice de înot, pentru că ştiau că vremea va rămâne caldă şi că primăvara sosise printre noi. Prima ieşire în larg a Evei era versiunea locală a Zilei Cârtiţei[9]. Când intra în apă prima dată, ne

9 Ziua Cîrtiţei (*Groundhog Day)* este sărbătorită în Statele Unite şi Canada pe 2 februarie. Tradiţia spune că, dacă animalul iese din tunelul său şi nu-şi vede umbra din cauză că

ţineam cu toţii respiraţia. Dacă înota şi a doua zi, puteam să ne punem definitiv deoparte lopeţile de curăţat zăpada, căci primăvara venise.

Priveşte în jurul lui, privind oamenii în ochi.

— Acum, anotimpul s-a schimbat. A sosit iarăşi vara, dar Eva nu mai este printre noi.

Se uită la tuşica Boynton, apoi la Beezer şi la mine. Frate-meu se foieşte jenat în scaun.

— Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme este pentru orice îndeletnicire de sub cer, zice dr. Ward.

Nu termină versetul, ci coboară din amvon, făcându-i semne lui Ann Chase, care se apropie cu notiţele discursului în mână. Când trece pe lângă noi, veşmântul negru se freacă de colţul scaunelor. Pastorul îşi aminteşte de buna-creştere şi îi întinde braţul ca s-o ajute să urce treptele, într-un gest politicos venit din partea unui bătrân gentleman. În timp ce ea îi ia braţul, observ că mâna ei este cea care susţine. Mai mult îl ajută ea să coboare decât o ajută el să urce. Dr. Ward se duce încet spre primul rând de scaune şi se aşază cu faţa spre sicriu. Ochii îi sunt aţintiţi înainte.

Nu am mai văzut-o pe Ann Chase din vara în care a murit Lyndley. E puţin mai mare decât mine, cam cu vreo patru, cinci ani. Pare puţin ştearsă, dar altfel nu s-a schimbat deloc în aceşti cincisprezece ani. Trăsăturile îi sunt mai puţin accentuate, ca ale unei copii făcute de un student la arte după vechii maeştri, o copie neclară, mai mult sugestie decât realitate.

Nu se prezintă. Nici nu e nevoie. Cu excepţia lui Laurie Cabot, Ann Chase este cea mai celebră vrăjitoare din Salem şi descendentă directă a lui Giles şi Martha Corey, care odinioară fuseseră membri de frunte ai congregaţiei de la Prima Biserică, până la execuţia lor sub acuzaţia de vrăjitorie din epoca vânătorii. Fireşte că cei doi nu erau vinovaţi. Documentele prin care sunt absolviţi atârnă astăzi în partea din spate a bisericii, pentru a putea fi văzute de toată lumea. Ele au fost emise de regina Elisabeta a II-a la sfârşitul acestui secol, dar mult prea târziu pentru Giles şi Martha şi, ar zice unii, prea târziu pentru Ann.

— *Păcatele strămoşilor,* şopteşte cineva suficient de tare ca să audă toţi. Dar, chiar dacă aceste vorbe ajung şi la urechile lui Ann, ea nici nu tresare.

---

cerul e înnorat, iarna va lua sfîrşit curînd. Dacă îşi vede umbra şi se întoarce în vizuină, atunci iarna va mai dura 6 săptămîni.

Majoritatea oamenilor crede că Ann a devenit vrăjitoare într-un gest de protest de familie dus la extrem, ca un fel de dreptate făcută după modelul „dacă nu-i poţi învinge, alătură-te lor” sau în ideea că, „de vreme ce port numele, ar fi bine să controlez şi povestea”. Nu sunt prea sigură că aşa stau lucrurile. Când am părăsit eu oraşul, Ann Chase practica deja vrăjitoria, trăind într-o casă în stil hippie aflată lângă Frontoane, cultivând ierburi şi fierbând ceai din ciuperci halucinogene pentru toţi prietenii ei. Pe-atunci nu purta negru, ci fuste lungi şi unduitoare, cu imprimeuri indiene, făcute din acelaşi material ca şi cuverturile pe care Lyndley şi cu mine le cumpăraserăm din Harvard Square. Umbla mai tot timpul desculţă, avea tatuaje desenate cu henna pe mâini şi un inel la un deget de la picior, care se unduia până la gleznă, ca un fir de viţă-de-vie din argint. În majoritatea timpului, soră-mea şi cu mine o consideram o persoană foarte exotică. În restul timpului, credeam că e pur şi simplu bizară. Ca atunci când o văzusem stând tocmai la capătul Cheiului Derby, o siluetă uriaşă profilată pe fundalul căsuţei farului, şi rostind vrăji de dragoste pentru prietenele ei, care se ţineau după ea ca nişte căţeluşi. Obişnuiam să le spionăm din port, de pe barca cu motor ancorată în dana altcuiva. Râdeam în timp ce le priveam şi ne acopeream gura cu palmele ca să nu ne audă. Dar, în cele din urmă, acele vrăji or fi avut efect, căci prietenele lui Ann au început să nască bebeluşi hippie, pe care îi îmbrăcau în tricouri vopsite manual şi îi alăptau în locuri publice. Nu mai conta că anii ’60 se duseseră de mult.

— În Salem, anii ’60 au venit abia în anii ’70, zicea Lyndley şi avea dreptate, desigur.

Dar, când corabia anilor ’60 şi-au făcut în sfârşit apariţia şi în bătrânul port Salem, Ann Chase a fost printre primii amatori să se îmbarce, plini de entuziasm.

Şi când nava a pornit-o din nou în larg, Ann a rămas pe plajă să fluture batista. Îşi aflase portul unde se simţea acasă.

Pe vremea aceea, toată lumea se pricepea niţel la magie, dar Ann a împins lucrurile mult mai departe. În loc să citească în cărţi de tarot şi după metoda *I Ching,* ea s-a apucat de frenologie. Era în stare să-ţi ghicească viitorul citind în denivelările craniului. Te apuca de cap cu amândouă mâinile şi îl strângea de parcă încerca un pepene la piaţă. În final, îţi putea spune când aveai să te căsătoreşti şi câţi copii urma să ai. Lyndley s-a dus la ea de vreo

două ori, dar eu n-am fost niciodată, pentru că nu-mi plăcea să îmi atingă cineva capul şi, în plus, dacă aveam nevoie să mi se ghicească viitorul, puteam să-i cer asta Evei. Atunci s-a împrietenit soră-mea cu Ann.

Transformarea Annei în „Vrăjitoarea Oraşului” s-a produs treptat. Dacă te luai după Eva, ai fi crezut că Ann s-a trezit pur şi simplu într-o bună dimineaţă şi a realizat că era vrăjitoare. De fapt, n-a fost chiar o decizie, ci o evoluţie. Istoria familei sale a fost amănuntul care i-a adus celebritatea. Vrăjitoarele din Salem, fie localnicele care se apucaseră de practicile magice, fie cele care începuseră mai devreme şi se mutaseră în oraş, pentru că fusese declarat un loc sigur, s-au adunat în grup în jurul lui Ann. Asocierea cu ea era purtată precum o emblemă a curajului, care dovedea că vrăjitoarele din Salem existaseră dintotdeauna. Parcă voiau să spună „Priviţi ce departe am ajuns”. Sigur că nu dovedeau nimic de genul ăsta (căci Giles şi Martha Corey nu fuseseră vrăjitori, ci victime lipsite de noroc), dar legătura, odată făcută, era dificil de rupt. Şezând aici, în biserică, mă întreb cum se simte Ann în postura de mascotă.

Vorbeşte de câteva minute bune: despre grădinile Evei şi felul în care ocrotea plantele, despre care s-a scris în reviste pe care le-am tot văzut de-a lungul anilor. Vreau să aud ce zice Ann, dar aceeaşi persoană şopteşte iarăşi şi-mi perturbă atenţia. Mă uit în jur, dar nu pot să localizez sursa, aşa că încerc încă o dată să mă concentrez la discursul lui Ann şi la detaliile vieţii mă tuşii Eva.

— Din câte ştiu eu, Eva a salvat cel puţin o specie de plante de la dispariţie, spune Ann.

— Exagerări nefondate, numai vorbe de clacă, şopteşte aceeaşi voce, destul de tare ca să aud acum şi eu.

Mă întorc şi le şuşui pe femeile din stânga mea, gândind că e vreuna din ele. Acestea mă privesc ciudat.

— *Ca şi când ai avea două capete*, îmi şopteşte vocea la ureche, dar mai tare acum, mai aproape.

Recunosc vocea. E a Evei. Vorbeşte destul de tare ca să umple toată biserica sau măcar cât să fie auzită în rândurile dimprejurul meu, dar e clar că numai eu o aud.

— Eva Whitney a fost una de-a noastră, începe Ann şi unele vrăjitoare aplaudă. Nu în mod oficial, desigur, dar a fost.

Acum, privesc spre pastor, pentru că într-acolo vrea Eva să mă uit. Nu ştiu cum de ştiu asta, dar sunt sigură. A fost un bun prieten. Am amintiri cu el acasă, discutând despre scripturi şi literatură până târziu, în noapte.

Uitându-mă la dr. Ward, îmi pot da seama că e foarte tulburat. Încearcă să-şi păstreze cumpătul de dragul congregaţiei.

— Îmi amintesc de un citat care îi plăcea foarte mult Evei, spune Ann. „Iarba va creşte iar verde în anul ce vine. Dar tu, prieten iubit, tu vei reveni?”

în timp ce rosteşte acest vers, Ann se uită drept la mine.

Acum, ea coboară din amvon, iar dr. Ward se îndreaptă iarăşi spre sicriu. Când Ann păşeşte pe trepte, veşmintele ei negre se învolbură, iar gândul îmi zboară la aripi şi la vrăjitoare pe cozi de mătură. În clipa aceea, Eva îmi azvârle o frântură de amintire în care noi toţi, eu, ea şi cu frate-meu, stăm aşezaţi aici, *în ziua în care bărbatul a zburat.* Sau, mă rog, astfel s-a referit întotdeauna Beezer la acel incident.

Era Ajunul Crăciunului. Dr. Ward abia venise pe-atunci, iar Eva îşi manifesta sprijinul asigurându-se că participam la toate slujbele. În anul acela, Beezer fusese ales să sune clopoţelul, alături de alţi doisprezece copii, care purtau robe roşii asortate. Fiecare copil avea câte un clopoţel şi, laolaltă, interpretau o *Odă a bucuriei* cam ieşită din ritm, ridicând pe rând clopoţeii, la semnal, şi agitându-i de parcă viaţa lor ar fi depins de asta. Când Beezer a terminat, şi-a croit drum înapoi către strană. Era îmbujorat din pricina atenţiei ce i se acorda, ca şi din cauza căldurii, pe care dr. Ward o fixase la un nivel ridicat pentru a se asigura că nu suferă nimeni de frig în clădirea veche şi neizolată a bisericii.

Stranele din şirul central sunt puţin ridicate de la podea, cam cu douăzeci de centimetri, ceea ce e neobişnuit şi totodată periculos, dacă uiţi de asta măcar o clipă. Îmi amintesc că stăteam cu Beezer în strană, în seara aceea. Slujba era pe terminate. Corul cânta, atunci ca şi acum. Un domn în vârstă, grăbit să ajungă acasă şi căutând o breşă în procesiune, trecu peste orice reguli de protocol şi sări peste rând, dar cred că uitase de diferenţa de nivel. Amintirea cea mai pregnantă este aceea a expresiei de pe chipul Evei în clipa în care bărbatul s-a prăvălit cu capul înainte pe locurile noastre, de parcă ar fi zburat, picioarele fiindu-i aproape paralele cu duşumeaua. Beezer îl zări primul şi urlă: „Drăcia dracului!”, lucru pentru care Eva l-ar fi plesnit dacă am fi fost acasă, dar, înainte să apuce să-l atingă, frate-meu se afla deja pe jos,

trăgându-mă după el. Toată lumea prezentă în biserică s-a întors, la timp pentru a o vedea pe Eva întinzând ambele mâini deasupra capului şi prinzându-l pe bătrân din zbor, ca un antrenor de gimnastică. Gestul i-a schimbat omului traiectoria şi probabil că l-a împiedicat să-şi frângă gâtul. Şi, pentru un moment, înainte să aterizeze, bărbatul a plutit în stare de imponderabilitate. Mă gândeam că totul ar fi în regulă, dacă ar reuşi să se convingă de faptul că zboară cu adevărat şi nu că e pe cale să se rănească serios. Dar bătrânul îşi pierdu cumpătul şi faţa i se schimonosi, pregătită de impact. Ateriză rău de tot, jumătate în poala Evei şi jumătate pe portiţa stranei, zgâlţâind lemnul de mahon. Ca prin minune, nici el, nici Eva nu au păţit nimic. Îmi amintesc cât de impresionat a fost Beezer de priza Evei şi de curajul ei. Zile întregi a vorbit despre asta.

— „Drăcia dracului!” îmi şopteşte apoi vocea şi-l văd pe Beezer zâmbind.

Îmi dau seama că amintirea aceasta îi era destinată lui, nu mie. Acum, pe măsură ce-şi aduce aminte, cu un ochi râde şi cu celălalt plânge. Apoi, solistul corului începe să cânte *Raglan Road,* o alegere ciudată, dar potrivită, făcută de fratele meu şi care i-ar fi plăcut Evei.

O văd pe Ann surâzând în timp ce trece pe lângă noi, cu veşmintele încă învolburate, şi se produce o mişcare în clipa în care spiritul Evei sare de la locul nostru către ea. Privesc spre Beezer ca să văd dacă a observat asta, dar el e deja în picioare, îndreptându-se către sicriu împreună cu ceilalţi purtători, aşa că n-a văzut absolut nimic.

Urmăm cu toţii sicriul. Odată cu deschiderea uşilor masive ale bisericii, aerul rece dinăuntru se condensează într-o ceaţă fină, fumegând în vreme ce ne conduce către trotuarul încins de dedesubt. Dar, înainte să mergem, e un moment în care toată lumea se opreşte. Nimeni nu vrea să iasă iarăşi afară. Un pas dincolo de prag reprezintă sfârşitul a ceva, o uriaşă schimbare. Toţi simţim asta. Nu contează că sunt treizeci şi şase de grade afară. Aici e vorba despre altceva. O clipă, pragul pare prea înalt ca să fie trecut, nu numai de cei ce duc sicriul, dar şi de restul. Nimeni nu vrea să fie primul care face acest gest. Eternitatea se găseşte în această clipă, iar noi suntem cu toţii suspendaţi în ea. Dr. Ward este cel care, în sfârşit, rupe vraja şi păşeşte afară.

Valuri de căldură se ridică din asfaltul aleii, distorsionând siluetele celor care ies în lumina soarelui, estompând conturul tuturor, nu doar al lui Ann. Parcă am fi nişte fantome, iar sicriul, cu marginile sale întunecate şi orizontale,

ar fi unicul obiect care are masă şi greutate reale. Lumea coboară scările deliberat mai lent, ochii obişnuindu-li-se treptat cu soarele puternic.

Nu ne aşteaptă niciun dric. În loc de asta, am ales să cărăm chiar noi sicriul până la cimitir, adică Beezer, Jay-Jay şi nişte tineri pe care nu-i recunosc. Prieteni de-ai Evei, poate.

Ceva mai jos de Casa Vrăjitoarei, un grup de preşcolari în excursie stau aliniaţi pe ambele părţi ale unei frânghii galbene groase, cu bucle din loc în loc. Fiecare copil ţine o buclă cu o mână, iar unii îşi sug distraţi degetul mare de la cealaltă. Câţiva dintre cei mai mărişori, mai obişnuiţi să ţină un coleg decât frânghia, strâng bucla cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl ţin pe cel de alături, pe sub buclă, nedorind să rişte nimic. Le-ar fi greu să meargă în felul ăsta, dar, în clipa asta, stau pe loc, înşiraţi şi aşteptând să intre. Mă mir de faptul că educatoarele au ales să-i aducă aici, la casa lui Jonathan Corwin, care a fost unul dintre judecătorii care susţineau pedeapsa cu moartea, deşi dovedea mai mult scepticism şi mai puţină aplecare faţă de acest trist obicei decât restul. Copiii n-or să priceapă. Ei or să înţeleagă, ca şi mine la vârsta lor, că acolo locuiau vrăjitoarele. Dacă e să se gândească la ceva, atunci or să le vină în minte Halloween şi dulciurile şi cum o să arate costumul de anul viitor. Nu vor pricepe restul poveştii întunecate şi e mai bine aşa. Unii sunt somnoroşi din pricina căldurii, neatenţi şi în căutare de ceva care să-i scoată din starea de năuceală. Privirea le rămâne agăţată de sicriul care se deplasează încet şi iese de pe aleea bisericii. Se uită cum obiectul se îndepărtează tresăltând, fixându-şi ochii pe el şi pornind într-o călătorie vizuală pe care nu sunt conştienţi că nu se cuvine să o facă. Micuţii nu au un cadru de referinţă pentru moarte. În mintea lor, totul e parte din excursia pentru care au bilet sau şi-or închipui că suntem aidoma artiştilor stradali pe care i-au văzut rătăcind prin oraş şi interpretând scene cu schelete, în încercarea de a momi lumea în Muzeul Vrăjitoarelor din Salem sau în Temniţa Vrăjitoarei sau chiar într-una din casele bântuite.

Trecem de grădinile conacului Ropes. Când traversăm strada Essex şi o luăm în sus pe Cambridge spre strada Chestnut, favorita Evei, maşinile sunt oprite în ambele direcţii. La început, familia Whitney locuise pe strada Chestnut, dar politica i-a mânat spre Piaţa Washington, împreună cu ceilalţi republicani jeffersonieni. Beezer plănuieşte să facă la dreapta, pe strada Chestnut, şi să treacă prin faţa vechii reşedinţe a familiei, înainte să o luăm în

sus, pe strada Elint şi-apoi să coborâm pe Warren. După asta, urmează să facem o buclă înapoi pe Cambridge, către cimitirul de pe Broad Street. Iniţial, ideea păruse una bună (şi ar fi mulţumit-o pe Eva), dar acum e mult prea ambiţioasă. Canicula face ca planul fratelui meu să frizeze imposibilul. Mă bate gândul că ar fi mai nimerit să mergem direct acolo şi să nu ne mai abatem deloc. Încerc să-i transmit asta lui Beezer, dar, când cortegiul ajunge la intersecţia Chestnut cu Hamilton Hali, frate-meu îi conduce pe purtători spre dreapta, conform planului, iar sicriul urmează aceeaşi rută, coada luând curba foarte larg, precum pupa unei nave.

Strada Chestnut e gătită de vară, împodobită cu jardiniere şi ghivece în floare aflate pe treptele vechilor clădiri federale. E frumos în orice anotimp, dar nu e tocmai uşor să te plimbi pe aici. Anticele trotuare de cărămidă sunt asemenea valurilor, unduind în sus şi-n jos pentru a face loc rădăcinilor de copac răsucite şi umflăturilor produse de îngheţ în ultimele două secole. Strada aceasta e o secvenţă de timp încremenită, dar e la fel de zbuciumată precum apele portului Salem pe furtună, aşa că sicriul tresaltă de parcă ar naviga. Un autobuz turistic dă colţul şi unii dintre pasageri, simţind că e rost de făcut poze, se apleacă în afară şi declanşează aparatele în vreme ce trec pe lângă noi. Când se aude clopoţelul autobuzului, un om mai în vârstă, care joacă *solitaire* la o masă de la fereastră, îi aruncă o scurtă privire, de toleranţă uşor enervată, dar e surprins să dea cu nasul de sicriul care pluteşte pe sub geam, la nivelul ochilor lui, urmat de procesiunea noastră. Bărbatul se ridică, merge până la fereastră şi trage obloanele.

Cimitirul Broad Street e cocoţat sus de tot, pe un deal şi se întinde pe pante domoale spre biserică. Nu e departe, „în zbor de pasăre”, dar, pe căldura asta, distanţa e prea mare pentru purtătorii sicriului. Observ că Beezer are chipul contorsionat de efort. Se întreabă dacă nu cumva ideea a fost neinspirată. Acum ajungem la deal, rudele aflându-se în faţă, împreună cu câteva dintre doamnele cu pălărie. Cimitirul este chiar în vârf, dar drumul coboară în pantă înainte să urce din nou. Deşi pot vedea pietrele de mormânt pe coastă, nu mai zăresc intrarea, aşa că n-am habar la ce se uită toată lumea, până ce nu ajung aproape de culme. Vrăjitoarele, care urcă în spatele nostru şi pot vedea întreaga panoramă, au înlemnit şi se holbează la ceva ce le stă în cale.

— Ce se întâmplă? îşi întreabă femeia îmbrăcată în culori pastel prietena.

La ce se uită?

Îi simt pe demonstranţi înainte să apuc să-i văd. Senzaţia este aceea că sunt un zid, o poartă ferecată. Apoi zăresc pancartele. Sunt mari, din carton gros, scrise de mână cu markere: FĂRĂ ÎNMORMÂNTARE CREŞTINEASCĂ şi VRĂJITORIA E O TICĂLOŞIE ÎN OCHII DOMNULUI.

Detectivul Raffety, care pare că s-a aşteptat la tulburări, vorbeşte deja la mobil, cerând întăriri. Unul dintre purtători, care izbutise să se strecoare pe trotuarele de pe Chestnut fără să facă măcar un pas greşit, se împiedică, deşi suntem iarăşi pe teren solid. Aproape că se prăbuşeşte, dar se redresează în ultima secundă. Şocul pierderii echilibrului îi traversează pe toţi şi, pentru o clipă, am impresia că vor scăpa sicriul în mijlocul trotuarului.

— Mişcaţi-vă, le spune Rafferty protestatarilor, în timp ce încă o maşină de poliţie opreşte lângă noi.

Din maşină sar doi ofiţeri, blocând calea, astfel încât sicriul să poată trece. Purtătorii încep ascensiunea, dar dealul e foarte abrupt. Văd cum li se îmbibă hainele de transpiraţie.

— Nu înţeleg, îi spune una dintre femeile pastel uneia dintre Pălăriile Roşii. Cine sunt oamenii aceia?

— Sunt calvinişti, vine răspunsul Pălăriei.

Îmi dau seama că poate ar fi trebuit să mănânc ceva înainte să plecăm, dar n-am putut. E ca şi cum aş privi întreaga scenă printr-un binoclu ţinut invers, totul mişcându-se undeva departe, la mare distanţă.

— Adică vechii puritani?

Pălăria Roşie trece cu grijă de grupul demonstranţilor, păşind în lături ca să nu ajungă în drumul lor, dar neîndrăznind să le întoarcă spatele.

— Glumiţi, cu siguranţă, spune femeia pastel, adresându-se atât femeii cu pălărie, cât şi demonstranţilor.

Cum nu primeşte niciun răspuns, se grăbeşte să-i prindă din urmă pe ceilalţi. La orizont, se aude sunetul sirenei care se apropie.

— Lăsaţi-i să treacă, repetă detectivul Rafferty, dar pe un ton mai aspru, acum că întăririle sunt deja pe drum. Dacă vreţi să protestaţi, n-aveţi decât, e dreptul vostru. Dar n-o să faceţi asta în cimitir.

Rafferty păşeşte între grupul calviniştilor şi vrăjitoarele care merg toate odată, tăcute, iar eu simt ceva mişcându-se. Un bărbat îşi face cruce când femeile trec prin faţa lui, o veche superstiţie rămasă de pe vremea când era

catolic, de parcă n-ar fi foarte sigur, la repezeală, dacă noua religie va fi o pavăză eficientă. Până şi eu îmi dau seama că oamenilor ăstora le e frică de vrăjitoare. Teama lor schimbă echilibrul de forţe, aşa că acum vrăjitoarele se simt suficient de puternice ca să treacă. Sunt conştiente că indivizilor le e frică de ele, mai ales că sunt într-un grup atât de numeros.

Anya o ia de braţ pe tuşica Boynton, conducând-o spre culmea dealului, unde se află locurile de veci ale familiei Whitney. Eu merg în urma lor, cu un ochi la calvinişti. Dedesubt, văd că se adună şi mai multe maşini de poliţie.

Vântul suflă dinspre mare. Când ajungem în vârf, aerul începe în sfârşit să se mişte. Mirosul fertil de sare revine într-un val de amintiri. Dinaintea mea se înalţă monumentul semeţ, înconjurat de pietre mai mici. Mă uit în jos, la piatra din faţa mea. Ea marchează mormântul străbunicului meu, G.G. Whitney. Toată lumea din Salem are câte o poveste de împărtăşit despre străbunicul. Dar astăzi nu piatra lui mă interesează. Vreau să o găsesc pe a lui Lyndley. Când sora mea a fost înmormântată, eu eram deja în spital. Privesc spre capătul şirului, la piatra care pare cea mai nouă. A ei.

Lespedea pentru mormântul Evei a fost deja tăiată. Zace pe o parte, lângă groapă. Anya tot bombăne. E foarte furioasă pentru că i-au scris greşit numele: *Eve* în loc de *Eva.* Poate nu e decât o simplă greşeală, dar ea vrea ca cineva să fie tras la răspundere.

— Şi uite cum au scris *decedată,* continuă ea. I-au scris *de ce dată.* De parcă ar fi o întrebare. De unde i-au scos pe oamenii ăştia?

Nu cu mine vorbeşte. Nici cu cineva care o poate ajuta în vreun fel. Pietrele de mormânt ale familiei Whitney au fost tăiate şi însemnate de aceiaşi oameni de ani de zile. Nişte lucrători în piatră şi marmură aduşi de G.G. Din Italia. Îi cunosc de când eram copil. Ei au făcut monumentul central, cu sculpturile sale complicate. Tot ei au lucrat şi statuile de granit din grădina Evei. Au cioplit delicate petale de trandafir şi ferigi în granitul dur al Noii Anglii, material total diferit de marmura mai moale cu care erau obişnuiţi. Sunt pietrari minunaţi, chiar dacă stau prost cu ortografia, şi nu permit ca Anya să-i vorbească de rău.

Cobor de-a lungul şirului de lespezi cu numele Whitney pe ele. Când ajung în dreptul celei a lui Lyndley, mă opresc şi mă uit lung. Şi numele ei e scris greşit. Numele de familie e bine, dar numele mic e cu „s” în loc de „1” (*Lyndsey* în loc de Lyndley).

Când revin în grup, Anya îi ţine braţul tuşicăi Boynton. Şi-a venit în fire şi nu mai bombăne.

Dr. Ward citeşte rugăciuni la mormânt. Se tot uită la tuşica, direcţionând ceea ce citeşte spre ea, dar ea nu pare să observe. Nu se uită la pastor, ci la grămada de pământ de lângă groapă. Cu toate astea, nu cred că îşi dă seama că astăzi o înmormântăm pe mama ei. În ziua în care am sosit, părea că realizează. Dar acum arată total absentă. Ochii nu i se mişcă deloc în timp ce noi citim Psalmul 23. Nu pare tristă şi nici teribil de curioasă în legătură cu scopul prezenţei noastre aici.

Ceremonia s-a încheiat şi unii oameni au început să plece. Dar niciunul dintre noi nu vrea s-o lase pe Eva aici, la suprafaţă, când demonstranţii sunt tot la piciorul dealului. Aşa că parte din noi mai zăboveşte şi aşteaptă până ce sicriul e coborât, luând câte un pumn de ţărână sau un mănunchi de flori şi punându-le lângă Eva, cu un gest ritual.

Apoi, când se termină în sfârşit totul, când ne întoarcem să plecăm, una dintre femeile cu pălărie suspină adânc. Mă întorc, la timp ca să-l observ pe unul dintre discipolii lui Cal îndreptându-se spre cimitir. E îmbrăcat în robă şi poartă sandale, iar părul îi e lung şi revărsat pe umeri. Omul are barbă. Nici dr. Ward nu se poate abţine să nu se holbeze. Pe urmă, îl văd pe Rafferty păşind înaintea lui şi tăindu-i calea. Grupul de protestatari se amestecă şi el, iar maşinile de poliţie formează un front comun. Chipul lui Rafferty e schimonosit tot, de parcă tocmai ar fi gustat carne de peşte stricată sau ceva.

— Iisuse Hristoase! exclamă femeia pastel.

— Nu chiar, răspunde una dintre Pălăriile Roşii.

— Ăla nu e Iisus, ci Ioan Botezătorul, intervine vocea altei Pălării.

— Iar ăla e Cal Boynton, observă o a doua pe un ton mai puţin glumeţ şi arată spre un bărbat îmbrăcat într-un costum Armani de culoare neagră.

— Cum îndrăzneşte?! sare o altă Pălărie Roşie.

Mulţimea încremeneşte la trecerea lui Cal, care se opreşte în faţa mătuşă-mii.

— Bună, Emma, o salută el pe tuşica Boynton, a cărei ţinută devine ţeapănă. Şi bună şi ţie, Sophya, îmi spune fără să se întoarcă, fără să fie nevoie să se uite la mine. Bun venit acasă.

Pământul se învârteşte cu mine, iar Beezer mă prinde de braţ.

Înainte să apuc să mă gândesc ce să fac, soseşte Rafferty.

— Mişcaţi-vă, îi spune detectivul lui Cal, care însă nici nu se clinteşte.

— Relaxaţi-vă, domnule detectiv, spune Cal. Am venit şi eu să-mi prezint omagiile, la fel ca toată lumea.

Anya i-a luat braţul tuşicăi Boynton şi o conduce departe de mulţime.

— Haideţi, spune Anya. S-a terminat.

Beezer se uită la mine şi-mi rămâne alături, în vreme ce Anya o conduce pe mătuşă la vale, pe cealaltă coastă a dealului şi ies împreună pe poarta neagră a cimitirului, înspre port.

În perioada de maximă înflorire, existau şase sute de femei care împleteau şi vindeau dantelă de Ipswich, marfă ce era scoasă din portul Salem pe vapoare ce-o porneau spre toate cele patru vânturi.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 9

Anya o însoţeşte pe tuşica Boynton înapoi pe Insula Câinelui Galben, apoi, când se întoarce la casa Evei, se duce direct la cămară şi-şi toarnă ceva de băut. În afară de May şi de mătuşa, dr. Ward e singurul care nu se întoarce în casă. Se scuză printr-un bilet, explicând că nu se simte prea bine şi promiţând că va trece pe la noi către sfârşitul săptămânii, ca să mă vadă. Restul celor aflaţi în doliu, inclusiv vrăjitoarele, vin în casă. În definitiv, ar fi putut să ni se alăture şi calvinişţii, pentru că oricum nu se vorbeşte de altceva decât despre ei. *Ce tupeu au avut,* comentează toată lumea, *să apară aşa la cimitir.* Eu sunt încă profund şocată de întâmplare şi îmi dau seama că Beezer e furios pe mine din cauza asta sau măcar frustrat de atitudinea mea. Insistă că nu ar trebui să mă surprindă una ca asta. Zice că ştia de Cal. Ştia că e înconjurat de discipoli care se îmbracă precum apostolii şi-şi închipuie că el e îisus venit a doua oară. Chiar dacă era şocant şi o nebunie şi tot ce vrei, spunea frate-meu, n-ar trebui să mă surprindă câtuşi de puţin, pentru că ştiam deja despre chestia asta. Discutaserăm acum mai bine de un an, zicea el, şi-i spusesem atunci că nu mă deranjează. Eu nu-mi amintesc să fi vorbit despre asta şi-i comunic şi lui.

— Îţi aminteşti că Eva ţi-a trimis ziarele alea? a zis el, de parcă ăsta era trucul prin care aveam să-mi recapăt memoria. Motivul pentru care ţi le-a trimis este că în ele erau articole despre Cal.

Încă mă uit la el fără să înţeleg.

— Pentru Dumnezeu, Towner, era D.S.

Astfel vorbim eu şi cu frate-meu despre ce mi s-a întâmplat. I.D.S. este înainte de spital, iar D.S. Este după spital. Imediat după ce m-am externat, Beezer m-a ajutat să îmi reconstitui memoria. Foarte multe dintre imaginile şi

poveştile pe care le am în minte mi-au venit de la el, amintirile lui suprapunându-se peste schiţa palidă a ceea ce mai rămăsese din ale mele. În vara aceea, în vacanţa de vară, Beezer a venit la mine, în California şi a încercat să mă ajute. Îl bătea chiar gândul să rămână acolo şi să se înscrie la Caltech, dar apoi, într-o bună zi, lucrurile au devenit prea greu de suportat şi a trebuit să plece. Nu mai avea decât o săptămână până să se întoarcă la şcoala pregătitoare. Mi-a zis că Eva dorea să revină mai curând, ca să aibă timp să pună totul în ordine. Era evident că se simţea prost şi că tocmai minţise. Recăpătarea memoriei e un proces dificil. Pe măsură ce înaintam, devenea şi mai greu, mai ales atunci când ne-am apucat să vorbim despre Lyndley. Am sugerat că, poate, ar fi trebuit să ne dăm seama de abuz sau măcar că Lyndley avea necazuri şi că am fi putut să o ajutăm. Semnele erau peste tot, i-am spus eu lui frate-meu: vânătăile, sexualitatea precoce, faptul că juca teatru. Pe când îi tot dădeam înainte despre soră-mea, am observat că trăsăturile lui Beezer se înăspresc, iar el se închide în sine ca să nu mai audă. Nu era genul de lucru despre care să poată vorbi. Era prea mult pentru el, aşa cum ar fi fost pentru orice persoană întreagă la cap şi care nu era obsedată de povestea asta, aşa cum eram eu. Voiam să uit, dar eram neajutorată în faţa frânturilor de amintiri care-mi mai rămăseseră. Mă agăţam de ele de parcă ar fi fost un veritabil colac de salvare, dar pentru frate-meu se dovedea a fi de neîndurat.

Beezer are foarte multă răbdare cu episoadele mele de I.D.S., dar nu poate tolera vreo scăpare în momentele de D.S. Nu făcusem terapie prin şocuri în perioada D.S. Şi nici nu mai fusesem internată pentru mult timp, cu excepţia operaţiei suferite de curând, dar asta fusese ceva fizic, nu mental, deşi fosta mea psihiatră ar fi prima care să contrazică o atare afirmaţie. Ziarele, cele la care fratele meu se tot referă, invocându-le drept dovadă că ştiam despre recenta vocaţie a lui Cal, erau cele pe care nici nu le deschisesem. Aşa că *dovada* lui Beezer nu-mi spunea nimic. Nu-mi amintesc să fi schimbat vreo vorbă cu el despre Cal. De fapt, a început să mă calce pe nervi faptul că Beezer o tot ţine una şi bună despre felul în care mă simt eu şi despre cum nu ar trebui să mă deranjeze. Ştiu că are nevoie să fiu OK în privinţa asta şi îi respect grija faţă de mine, dar hai să fim serioşi. Pentru numele Domnului, cred că aş avea măcar o urmă de amintire dacă mi s-ar fi spus că unchiul meu, Cal Boynton, a devenit predicator fundamentalist, iar discipolii lui cred că e Mesia întors printre noi. Aşa ceva n-aş fi uitat.

Când se mai risipeşte puţin mulţimea, Beezer coboară să dea o raită prin crama Evei şi se întoarce cu nişte vişinată dulce, o sticlă prăfuită de Armagnac şi nişte amontillado.

— Ah, minunat, spune Anya. Foarte... a l*a Poe*.

„Pastelurile” şi Pălăriile Roşii sunt foarte încântate să vadă vişinata, aşa că el le toarnă tuturor în nişte păhăruţe. Eu pun de ceai, în onoarea Evei, iar oamenii se aşază la măsuţe, cu mileurile de dantelă dinainte, de parcă ar fi o zi ca oricare alta la salonul de ceai, iar nu înmormântarea gazdei. Mă gândesc că ar trebui să pregătesc sendvişuri cu castraveţi, din felii de pâine fără coajă, aşa cum ar fi făcut Eva, dar nu e niciun pic de mâncare în casă în afară de ce au adus oamenii, plus vişinata şi ceaiul. Retrospectiv, realizez că Eva uitase să mă înveţe regulile etichetei pentru o înmormântare, deoarece, cu excepţia lui Lyndley, nu mai murise nimeni în familie de la G.G. Şi bunică-mea, dar ambele decese avuseseră loc când eram prea mică să particip la funeralii. La înmormântarea surorii mele nu mă dusesem, pentru că la acea vreme eram deja internată, dar presupun că au organizat o ceremonie şi că s-au întors acasă după aceea. Unde altundeva să meargă?

Una dintre Pasteluri a băut cam multă vişinată. E roşie la faţă şi începe să plângă. Vorbeşte despre Eva şi despre cum aceasta i-a ajutat fiul, despre şcoala de dans şi cât de exasperant de stângaci era în copilărie, iar undeva, de-a lungul monologului ei dezlânat, mi-am dat seama că fiul ei „trecuse în nefiinţă”, că murise în Războiul din Golf.

— Împuşcat de unul de-ai noştri, zice ea, cu un surâs ciudat. De parcă ar mai conta.

Apoi, se întoarce spre mine şi-mi spune insistent, apucându-mă de braţ:

— Nu poţi să-i laşi grădinile să moară. Promite-mi că nu o să le laşi de izbelişte.

Încuviinţez din cap, neştiind ce altceva să fac, şi pentru că cele două idei se leagă, cumva, în mintea ei, adică grădinile Evei şi fiul ei mort, deşi nu prea ştiu cum anume, dau ca proasta din cap şi promit.

Întregul grup e tăcut. Una dintre Pălăriile Roşii îi ia mâna celei care plânge, după care Ruth, singura care încă mai are pălăria pe cap, o scoate şi i-o întinde femeii, oferind-o de parcă ar fi un elixir de pe timpuri, garantat să vindece orice boală. Nu ştiu dacă e datorită obiectului în sine sau a inocenţei copilăreşti a gestului, dar funcţionează. Matroana înlăcrimată nu-şi pune pălăria

pe cap, ci-şi trece mâna peste ea, de parcă ar fi o pisică bătrână mult iubită, care tocmai i-ar fi sărit în poală ca să fie mângâiată. Asta pare s-o calmeze. După un minut, reuşeşte să trimită un zâmbet printre lacrimi.

— Poţi s-o pui pe cap, zice Pălăria Roşie.

Şi, înainte ca femeia să aibă ocazia să refuze, Ruth îi scoate pălăria pastel, mare şi cu boruri pleoştite, şi-o înlocuieşte cu cea roşie, supradimensionată. Apoi, precum celelalte femei de pe insulă, grupul o înconjoară pe noua lor prietenă.

Când Pălăriile Roşii pleacă, o fac în grup compact, aşa cum şi veniseră. Pe măsură ce ies, femeile fac cu mâna, iar vocile lor rostesc în cor condoleanţe şi complimente, estompându-se ca o melodie şi separându-se apoi în note muzicale distincte când fiecare se îndreaptă spre maşina sa. Abia mai târziu observ pălăria singuratică, sprijinită de poliţa şemineului. O văd doar după ce femeia îndurerată s-a îndepărtat, la volanul maşinii, dar e deja prea târziu, aşa că o las acolo.

Cineva a dat drumul la radio, căutând postul NPR, dar aparatul e prea vechi, iar semnalul e slab. WBUR a fost acaparat de un post mai puternic, care difuzează mai ales melodii din spectacole. Acum se dă *South Pacific,* Ezio Pinza cântând *Some Enchanted Evening.*

Până ajunge Rafferty, majoritatea oamenilor au plecat. Intră şi se duce la Jay-Jay, singura persoană de aici pe care chiar o cunoaşte. Îl văd pe acesta încercând să-şi îndrepte spatele, în vreme ce Rafferty se apropie de el. Atât Beezer, cât şi Jay-Jay începuseră să se cherchelească, pentru că, în timp ce toată lumea băuse vişinată sau ceai, cei doi îşi adjudecaseră sticla de Armagnac şi-o cărau peste tot, alimentându-şi clondirele. Nu l-am mai văzut niciodată pe Beezer beat şi nici nu mi-a trecut vreodată prin cap că frate-meu *ar bea,* dar Anya nu pare deranjată. Iarăşi se mişcă de colo-colo de parcă ar fi ataşată de şoldul lui, purtându-şi paharul de vişinată golit cu fundul în sus, ca şi când acesta ar fi un clopoţel cu care e pe cale să-şi cheme oaspeţii la cină.

Jay-Jay îşi mai toarnă de băut.

— Unde sunt doamnele cu ceaiul? întreabă Rafferty.

— Tocmai le-aţi ratat, îi răspund, iar el pare uşurat de veste.

— Calviniştii s-au întors la cuştile lor? se interesează Jay-Jay.

— Sunt rulote, îl corectează Rafferty. Şi, da, s-au întors. Deocamdată.

Detectez o urmă de accent newyorkez.

— Mama dumitale nu e aici? mă întreabă el, iscodind prin cameră.

Pentru un poliţai, îi ia cam mult să constate anumite lucruri.

— Nu.

Pare surprins. E evident că n-o cunoaşte prea bine.

— Doar nu staţi în casa asta de una singură, nu?

Nu răspund la o asemenea întrebare, nici când e pusă de un poliţist.

— Anya şi cu mine stăm cu Towner, zice Beezer, sărind să mă salveze.

— O, desigur, spune Rafferty, dându-şi dintr-odată seama cum sunaseră cuvintele sale. Mă scuzaţi.

— Întrebaţi în calitate de ofiţer al legii sau doar ca simplu cetăţean? întreb eu, încercând să fac puţină lumină.

— Mai mult ca să fac conversaţie, spune el.

— Atunci aveţi nevoie de ceva de băut, îi oferă Beezer nişte Armagnac, ducându-se să-i aducă şi un pahar.

Rafferty refuză ridicând mâna.

— AA[10], îi zice Jay-Jay lui Beezer, mimând în mod exagerat cele două vocale, dar ne pică fisa tuturor, inclusiv celui vizat, care-şi dă ochii peste cap.

— Ceai? îi ofer eu.

— Doamne fereşte, nu, spune el îngrozit şi ne bufneşte pe amândoi râsul.

Beezer se lămureşte că am totul sub control, aşa că revine la Anya şi Jay-Jay.

Rafferty caută ceva să-mi spună, în timp ce ochii îi iscodesc prin încăpere. În cele din urmă, se hotărăşte asupra realităţii evidente.

— Îmi pare rău pentru bunica dumitale. Era o doamnă de treabă.

— Era mătuşa mea, de fapt, zic eu şi-mi dau seama că a rămas fără replică. Dar vă mulţumesc, oricum.

Rămânem amândoi în picioare, neştiind ce să mai spunem.

— Ce-aţi zice de nişte apă minerală? îi ofer eu. Cred că am văzut că avem în cămară. Dar nu ştiu de când e.

— Orice e vechi, dar nu mai vechi de 1972, e perfect.

Mă duc în bucătărie să iau nişte gheaţă, întorcându-mă cu un pahar şi nişte apă minerală. Jay-Jay a început să scoată cutii cu fotografii vechi din sertarul de jos al bufetului. El şi cu Beezer le împrăştie peste tot şi nu mai rămâne loc pe masă. Îi întind lui Rafferty paharul şi deşurubez capacul sticlei.

10 Antialcoolic.

Acesta pocneşte când se rupe sigiliul, aşa că ştiu că e încă bună, prea bună, de fapt, pentru că atunci când încep să torn, lichidul face spumă şi se ridică pe peretele paharului. Nu ştiu dacă e din cauză că e foarte cald în cămară sau pentru că am pus prea multă gheaţă în pahar, dar, înainte să apuc să umplu jumătate din el, apa se revarsă peste margine şi aproape ajunge pe covorul de Aubusson, când Rafferty îşi vâră un deget înăuntru ca s-o oprească.

Rămânem amândoi ca proştii, el cu degetul arătător cufundat până la jumătate în pahar, iar eu căutând febril ceva de pus dedesubt.

— E-n regulă, spune el, s-a oprit.

— Scuze, îi zic.

Apoi, uitându-mă la degetul lui, comentez:

— Mişto truc.

— Într-o viaţă anterioară am fost băutor de bere, explică el.

Beezer şi Anya iau un teanc din vechile poze şi se duc lângă fereastră, unde încep să se uite prin de. Jay-Jay, care e băgăcios din fire, face turul camerei, deschizând dulapurile şi ridicând obiectele pe care şi le aminteşte din copilărie. A petrecut o grămadă de timp în încăperea asta când era tânăr. El şi cu Beezer jucaseră poker şi table când frate-meu era acasă, în vacanţă. Obişnuiau să elibereze una dintre mesele mari şi să-şi întindă lucrurile pe ea, şi-mi amintesc că asta o scotea din minţi pe Eva. Se descotoroseau de toată dantela, ascunzând-o în sertare şi pe sub perne, iar ea tot mai căuta unele bucăţi săptămâni întregi după ce Beezer se întorsese la internat.

— Îţi aminteşti de asta? întreabă el, ridicând un ceainic în formă de pasăre.

— Îmi amintesc când l-ai spart, zice Beezer, examinându-l şi indicând locul unde era crăpat. Ne-a pus să ne plătim datoria servind ceai şi sendvişuri simandicoase.

— Eu sunt un mare admirator al sendvişurilor simandicoase, zice Jay-Jay, iar asta pare a fi vreo glumă pe care doar ei doi o înţeleg, căci izbucnesc în râs.

Jay-Jay se întoarce la dulap şi răscoleşte şi mai adânc.

— Ai mandat ca să faci asta? îl întreabă Rafferty.

— O, pe Towner nu o deranjează, îi răspunde el.

Rafferty se uită la mine ca să se asigure. Eu dau din umeri.

— Curioşii mor repede, spune el, apoi zâmbeşte.

— Iar satisfacerea curiozităţii îi învie la loc, vine replica lui Jay-Jay.

Rafferty scuturã din cap.

— Asta probabil cã îl face sã fie totuşi un bun poliţist, îi spun eu.

— Aşa s-ar crede, nu?

Întrebarea e aşa de sinceră şi de directă că nu mă pot abţine să nu râd. Pe faţă i se aşterne de îndată o expresie de regret. Sună cineva la uşă.

— Salvat de clopoţel, zice Rafferty şi iarăşi îşi dă ochii peste cap.

Parcă ar fi şi Eva în încăpere, transmiţându-ne clişeele pe care să le rostim cu voce tare.

La uşă e femeia care şi-a uitat pălăria. O înşfac şi mă îndrept spre uşă. *Uitaţi pălăria. Ce-i cu atâta grabă?* Îmi zic eu în sinea mea.

— Scuze, zice femeia. Am ajuns tocmai până la Beverly înainte să realizez că o lăsasem aici.

O conduc pe verandă.

— Eva s-ar fi bucurat foarte mult că te-ai întors, spune ea. Sper că nu te deranjează că zic asta.

Nu mai aşteaptă să-i răspund.

În sfârşit, începe să se mai răcorească. Undeva în parc, cineva cântă la vioară.

Când mă întorc în casă, se spun poveşti despre Eva, inspirate de poze. Fiecare fotografie e o poveste. Beezer şi Jay-Jay se întrec unul pe celălalt, turuind Anyei, lui Rafferty sau oricui vrea să asculte.

— Începe să semene a priveghi irlandez, îmi zice Rafferty şi-mi întinde paharul gol, nevrând să-l aşeze pe fotografii.

— Mai vreţi? îl întreb, mirată că l-a terminat aşa de repede.

El ridică mâna, indicându-mi că îi ajunge.

— Eva avea sânge irlandez, zic eu.

— Glumeşti, spune el şi îmi dau seama că e sincer surprins.

— Din partea mamei ei.

Îmi aduc aminte că Eva ne spunea că sângele nostru irlandez este cel care ne permite să fim bune „cititoare”, că toţi irlandezii au darul previziunii sau, cel puţin, aşa stau lucrurile cu femeile. Dar eu n-am strop de sânge irlandez în mine. Elementul irlandez vine de la a doua nevastă a lui G.G. Bunica mea, Elizabeth, a fost fiica primei soţii a lui G.G., care a murit născând-o pe mama. Şi mama e un medium foarte bun, deşi ea se dă peste cap ca să nege asta. Deci bănuiesc că abilităţile de „cititoare” vin dinspre ambele ramuri ale

familiei.

Poveştile istorisite în cealaltă parte a camerei încep să devină prea zgomotoase ca să mai purtăm vreo conversaţie.

— Mai ţii minte când i-a spus candidatului republican la funcţia de guvernator să nu intre în cursa electorală? zice Jay-Jay, iar lui Beezer îi bufneşte băutura din gură. Ce-i spusese mai exact?

— Că n-ar putea să iasă nimic bun din asta, răspunde frate-meu.

— Mda, asta e.

Jay-Jay se întoarce spre Anya.

— Omul avea o căruţă de bani, iar lumea credea că avea o şansă reală să câştige. Cu o săptămână înainte de alegeri, individul a alunecat pe unul dintre propriii fluturaşi electorali color şi a sfârşit la orizontală într-un spital de provincie din East Cupcake, de unde, timp de şase săptămâni cât a durat tratamentul, n-a îndrăznit să plece pentru că se temea, citez, *să nu-şi îndepărteze electoratul.*

— Care oricum a votat în masă pentru candidatul democrat, îi spune Beezer Anyei.

— Deci, a pierdut? întreabă Anya neîncrezătoare.

— Un republican? în Massachusetts? Sigur că a pierdut. N-ai nevoie de-o ghicitoare ca să prezici asta, râde Jay-Jay să se prăpădească.

— Crezi că ar fi nimerit să îi spunem de şirul neîntrerupt de guvernatori republicani pe care i-am avut? întreabă Rafferty, apoi se răzgândeşte.

Anya şi Beezer hohotesc aşa de tare, că nici ei nu-i pot spune.

— Ce? se miră Jay-Jay, dar Beezer s-a pus deja pe râs şi nimeni nu scapă neatins.

Rafferty se uită la mine. Toată adunarea râde. Beezer hohoteşte pe tăcute, cu chipul schimonosit într-o grimasă parcă desprinsă dintr-un film de groază. Singurul sunet pe care-l scoate e când inspiră, un şuierat extrem de sonor care sună de parcă ar glumi, dar nu glumeşte. Lumea începe să se mai calmeze, apoi el începe iarăşi să hohotească, iar ei izbucnesc la rândul lor, cu nervii relaxaţi datorită râsului şi a senzaţiei de eliberare.

Prietena lui Jay-Jay, Irene şi nu mai ştiu cum, se apropie în fugă de noi.

— Unde e baia? întreabă ea pe un ton presant. Cred că o să fac pe mine.

— Minunat, îi răspund eu, arătând către hol şi urmând-o ca să mă asigur ca ajunge la destinaţie.

Rafferty iese după mine.

— Ultima uşă, indic eu, iar ea intră.

Rafferty şi cu mine suntem în hol, unde e puţin mai linişte, iar vocile se aud înăbuşit. Pare a fi recunoscător pentru linişte. Arată mai întâi uşurat, apoi jenat, căutându-şi cuvintele.

— A fost un caz dificil, zice.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Cazul acesta, al Evei. De obicei, când cineva dispare fără urmă, Eva este cea la care apelez.

— Serios?

— De fapt, m-a ajutat nu o dată.

Acum, eu sunt cea care nu mai ştie ce să spună.

— Îmi pare rău, continuă el. Vorbesc serios. A fost o femeie grozavă.

— Mă bucur că aţi cunoscut-o.

— Vorbea tot timpul despre tine.

N-am nici cea mai vagă idee ce să spun. Detest faptul că Eva vorbea despre mine, iar el îşi dă seama de asta. Încerc să o dau cotită, dar e prea târziu.

— Doar lucruri bune, zice el, dar e evident că e la curent şi cu altceva.

Toţi locuitorii din oraşul ăsta ştiu ceva mai mult despre mine decât numai lucruri bune. Sunt de notorietate publică. Nu-mi pot imagina discuţiile pe care le-ar fi putut avea Rafferty cu Eva despre mine, despre spitalizarea mea. Doamne, dacă ar deveni curios şi mi-ar căuta dosarele de la poliţie, s-ar trezi cu destul material ca să aibă despre ce vorbi un an întreg.

— Trebuie să mă aşez, zic eu după aceea, evadând în mulţimea dinăuntru şi încercând să mă pierd în ea.

— Te simţi bine?

Traversez încăperea, punând puţină distanţă între noi. Mă duc la o masă de lângă fereastra boltită. Rafferty intră şi el imediat. Cercetează din ochi mulţimea până ce mă vede, după care se apropie şi se apleacă spre mine.

— Îmi cer scuze, spune el. Asta a fost încă o încercare eşuată de a face conversaţie.

Eu nu reacţionez. Dar chiar faptul că a rostit această ultimă propoziţie o anulează pe prima.

— Eva îmi tot zicea că nu mă pricep deloc să vorbesc despre nimicuri.

Încerc să zâmbesc.

— Mă asigura mereu că o să-mi dea o reducere la unul dintre cursurile ei, zise el.

Urmează o lungă pauză.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să profit de ofertă, adaugă el.

Într-un sfârşit, îi dau replica folosită de mătuşă-mea:

— Mie îmi place supa. Dumneavoastră vă place supa?

E un test ca să văd cât ştie. Dacă a vorbit cu Eva atât de mult pe cât bănuiesc că a făcut-o, va cunoaşte cu siguranţă expresia. Era una din preferatele ei. Mai ales dacă temele discuţiilor erau conversaţia în general şi nepriceperea lui Rafferty în domeniu. Cu toate astea, eu sper că nu a avut ocazia să vorbească chiar atât de mult cu ea.

Mă priveşte curios. Eu îi urmăresc ochii, aşteptând un semn de recunoaştere, care însă nu apare.

— Poftim? mă întreabă el tărăgănat.

Acum, mă holbez de-a dreptul la el, încercând să-l „citesc”. Fie şi-a golit mintea intenţionat, fie omul nu poate fi „citit” şi pace. Privirea nu îi şovăie. Fie îmi spune adevărul, fie Rafferty e un poliţai de prima mână. Nu-mi dau seama care din astea două.

Irene se întoarce în încăpere, aranjându-şi fusta.

— Ce-am ratat?

— Zi-i de statuie, îl îndeamnă Jay-Jay pe Beezer. Hei, Reenie, tre’ să auzi şi tu.

— Îi povesteam Anyei despre momentul în care Cal a încercat să facă în aşa fel încât statuia lui Roger Conant să fie îndepărtată, explică Beezer.

Amintindu-şi, Irene zâmbeşte.

— Pentru că arată ca o vrăjitoare? întreabă Anya.

— Pentru că arată de parcă s-ar masturba, zice Irene.

— Ce? exclamă Anya, privind pe fereastră la statuia părintelui fondator al oraşului, care se află chiar dincolo de piaţetă. Ei, haide, nu-i deloc aşa.

— Pe cuvântul meu, se jură Jay-Jay.

Irene se duce la geam şi încearcă să-i arate asta Anyei, care se chiorăşte în întunericul din ce în ce mai gros, străduindu-se să distingă ceva.

— Unde? întreabă ea.

— Chiar acolo. Uită-te cum îşi ţine toiagul.

— Zi mai bine măciuca, zice Jay-Jay.

Până şi Irene consideră că a fost cam deplasat.

— Tre’ să mă întorc la muncă, spune Rafferty.

Dau să mă ridic ca să-l conduc până la uşă.

— Vrei să-l iau cu mine? face el semn cu mâna spre Jay-Jay.

— E-n regulă, zic eu.

Rafferty ridică din umeri.

— Vă mulţumesc că aţi venit, îi spun.

— Ne mai vedem.

— Da, confirm eu.

Îl duc până la uşă şi privesc cum coboară scările către maşina neagră, nemarcată. Şade o clipă nemişcat, apoi porneşte motorul şi face o întoarcere ilegală în jurul piaţetei, ratând cu puţin o maşină parcată.

Ann Chase face curăţenie, strângând farfuriile de pe mese şi ducându-le la bucătărie. O urmez şi eu.

— Vezi? Uite, acolo. Chiar dă impresia că se masturbează.

— Nu-i adevărat, zice Anya, dar acum râde cu nişte hohote sănătoase, norvegiene.

— Ba e, o contrazice vocea lui Lyndley din mintea mea străbătută fulgerător de o amintire.

Soră-mea a descoperit statuia lui Roger Conant în vara de dinaintea morţii ei. Adică, nu a descoperit-o propriu-zis, căci de când ne ştiam ne tot uitaserăm la ea. Dar, în vara aceea, când Lyndley s-a uitat la statuie, a văzut ceva cu totul diferit. Râdea aşa de tare, încât aproape că nu a putut să ne spună motivul. Stătea pe trotuar, dându-ne indicaţii şi făcându-ne să ne rotim în jurul statuii. Ne punea să o privim din toate unghiurile, până ce-am văzut şi noi ce-a văzut ea. Beezer s-a lămurit primul şi s-a înroşit ca un rac. Era într-atât de jenat încât s-a întors în casă, deşi sunt convinsă că acum nu şi-ar mai aminti de asta. Mie mi-a luat mult mai mult. Până am observat şi eu, maşinile se opriseră şi claxonau la mine, iar Lyndley hohotea, ţipând la rândul ei la maşini, zicându-le şoferilor să „nu se ambaleze”, o expresie pe care o învăţase în decursul iernii şi pe care o folosea la orice. Într-un final, un şofer a început să claxoneze încontinuu, iar soră-mea i-a arătat degetul. Eu chiar în clipa aceea prinsesem perspectiva favorabilă asupra bătrânului Roger Conant şi începusem să râd isteric. Nu ştiu dacă de vină era expresia de pe chipul şoferului, cea de

pe al lui Lyndley sau imaginea distinsului nostru părinte fondator îmbrăcat de gală şi ţinând în mână un baston care, dintr-un anumit unghi din spate, arăta ca un penis în erecţie. Nu ştiu ce anume mi-a declanşat râsul, dar nu m-am mai oprit până ce nu a ieşit Eva, care m-a luat de pe trotuar şi m-a obligat să intru înapoi în casă. Nu m-a întrebat de ce râdeam. Aveam impresia că nu voia să ştie.

— Nu văd, zice Anya.

— De aici nu se vede aşa de bine, îi zice Beezer Anyei. E mai bine de afară.

Apoi, îi deapănă povestea felului în care Eva a salvat de una singură statuia şi cât de mult îl scosese asta din minţi pe Cal. Cu toate astea, isprava o transformase pe mătuşă-mea în eroina oraşului.

Mai iau un vraf de farfurii şi o urmez pe Ann Chase la bucătărie. Ea stă la chiuvetă, dezlipind cu grijă o bucată de dantelă care a rămas lipită de fundul unei farfurioare.

— Aş zice că se distrează pe seama noastră în seara asta, îmi spune Ann.

— Cine? întreb, gândind că poate se referă la Anya sau Irene.

— Eva, zice ea.

Nu spun nimic. Nu ştiu care ar fi reacţia potrivită. Ea desprinde dantela şi o priveşte.

— Citeşti? întreabă Ann, referindu-se la dantelă.

— Nu.

— Cum aşa?

Eu dau din umeri.

— Ea mi-a zis că te pricepeai foarte bine.

— Consider că cititul în dantelă nu e prea exact.

— Serios?

Tonul vocii e pe jumătate întrebător, pe jumătate afirmativ. Nu mă crede.

— De exemplu, încep eu, neştiind de ce simt nevoia să dovedesc ceva, dar neputând să mă abţin, Eva mi-a zis că voi avea o fiică.

— Şi nu e aşa?

— Nici pomeneală.

Nu încercam decât să îi abat atenţia, pentru că voiam să evit o discuţie despre Lyndley, dar acum vocea mea e uşor tăioasă.

E clar că Ann nu ştie ce să zică.

— Eva ne-a învăţat pe câteva dintre noi să citim în dantelă, îmi spune ea. Mi-e teamă, însă, că mă pricep mai bine la citit capete.

Se uită la dantelă cu ochii îngustaţi, apoi renunţă şi-o împătureşte.

— Uneori, trucul magic funcţionează, alteori, nu.

Îi arunc o privire ciudată.

— E un citat din *Little Big Man,* mă lămureşte, privindu-mă la rândul ei.

— Ştiu de unde e, răspund eu, detectându-mi răceala din voce. Îmi cer scuze. N-am vrut să spun nimic adineauri.

— A fost greşeala mea. Sunt o fire băgăcioasă.

Zâmbim amândouă, iar ea îmi întinde dantela.

— Eva mi-a fost prietenă, îmi spune, cu mult înainte ca asta să fie la modă.

Întinde mâna, ţinând încă dantela.

— Ce-ar fi să o păstrezi tu? îi zic, fără s-o iau.

Ann pare a sta în cumpănă.

— Sunt sigură că Eva ar vrea asta.

— Mulţumesc, zice ea şi o porneşte către salon, dar se opreşte la uşă.

În clipa aceea, intră o altă femeie, care cred că e agent imobiliar. Jay-Jay mi-a prezentat-o mai devreme. Se uită prin bucătărie şi îmi dau seama că spera să mă prindă singură. Arată dezamăgită, dar se decide să îşi încerce norocul.

— Se vorbeşte de mama focului dincolo, îmi spune ea.

Ann se întoarce la spălatul vaselor.

Agenta imobiliară scoate cartea de vizită şi mi-o întinde.

— Mă întrebam dacă v-aţi gândit ce o să faceţi cu această casă.

— Casa? o întreb eu ca toanta.

— Adică, ştiu că e prematur, dar n-am aflat dacă familia dumitale a luat în considerare o eventuală vânzare.

— Vânzarea casei.

— Da.

Simt cum energia Annei se schimbă. Nu-i e pe plac femeia asta.

Evident că nu am ce să răspund.

— Poate e prematur, spune ea.

Ann e acum întoarsă cu faţa spre noi, ţinând în mână un prosop de bucătărie.

— Crezi?

Tonul ei e sarcastic.

— Îmi pare rău, se scuză agenta, scormonind prin geantă şi scoţând altă carte de vizită.

A uitat că mi-a mai dat una.

— Vă sun eu altă dată, zice.

Observând privirea Annei, adaugă:

— Sau mă sunaţi dumneavoastră.

Apoi pleacă.

— Minunat, zice Ann.

Face câte o ceaşcă de ceai, după care ne aşezăm la masa din bucătărie. Îşi dă seama că sunt prea zguduită ca să vorbesc despre asta, aşa că se mulţumeşte să şadă lângă mine, umplându-mi ceaşca atunci când se goleşte, ştergând masa cu şervetul, lustruind-o, într-un cuvânt, făcându-şi de lucru. În cele din urmă, una dintre vrăjitoare îşi bagă capul pe uşă.

— Gata? întreabă fata.

Ann îi face semn s-o aştepte afară.

— Trebuie să plec, îmi spune. Eu le duc cu maşina.

— Mersi, zic.

— O să fie bine. Ia-o uşurel.

Încuviinţez din cap.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, îmi mai spune. Sunt în cartea de telefon.

— Mersi, repet eu.

Termin de curăţat prin bucătărie. Nu mi-a mai lăsat multe de făcut, dar mai aranjez una-alta. Atunci îmi dau seama cât de obosită sunt. Mai realizez şi că treptele din spate sunt blocate de cutii şi că va trebui să o iau prin holul din faţă ca să urc la etaj. Împing uşa, adunându-mi puterile.

Petrecerea e încă în toi. S-au întors la clişeele Evei, întrecându-se unul pe altul.

— Adevărul se va ridica la suprafaţă ca uleiul, zice Jay-Jay.

— O să iasă totul la spălat, vine de la Beezer.

— O, se încurcă iţele, preia Jay-Jay.

— Ce-i al tău, al tău rămâne, zice Beezer.

— Valul mare îţi poartă barca, citează greşit Jay-Jay, iar Beezer râde.

— Nu arunca şi copilul odată cu apa din copaie.

— Apă, pretutindeni apă...

Ăsta a fost Jay-Jay.

— Nu foloseşte ambele vâsle, zice Beezer, utilizând clişeul Evei, dar arătând spre Jay-Jay.

— Nu joacă cu tot pachetul de cărţi, reia din voleu Jay-Jay.

— E nebun de legat, zice Anya.

— Îi lipseşte o doagă.

Iarăşi Jay-Jay.

— N-are mintea chiar brici, spune iarăşi Anya.

— Îi lipseşte o doagă, repetă Beezer şi iarăşi râd amândoi de se prăpădesc.

Observ că încep să aibă şi dificultăţi de vorbire.

— Pe asta ai mai zis-o deja, spune Jay-Jay. Mai bont decât un cuţit neascuţit.

— Acum citezi sau te referi de fapt la mine? se întoarce Bezeer spre el, prefăcându-se agitat.

— Dacă te simţi cu musca pe căciulă, zice Jay-Jay şi se prăbuşeşte în hohote de râs.

— Dacă nu se simte, trebuie să-l achiţi, spune Irene.

— Asta nu e vorba Evei, ci a lui Johnnie Cochran, protestează Beezer.

— Niciuna din astea nu sunt ale Evei, sare Anya în apărarea lui Irene.

— Nu? se miră Beezer, mimând groaza. Nu-mi spune asta, te rog. Nu-mi distruge iluziile copilăriei.

Acum, Anya a început să-şi toarne Armagnac în păhărel şi să bea.

— Mai e una, îl aud pe frate-meu zicând din camera de alături. Una pe care obişnuia să o spună tot timpul. Nu-mi vine deloc în minte.

— Eu mă duc la culcare, le zic, ridicând una dintre cutii ca s-o iau cu mine.

— Nu, nu asta era.

— Nu e fată de comitet.

Irene prinde curaj.

— Cu siguranţă nu folosea expresia asta, sare Jay-Jay şi face un zgomot de parcă am fi la un spectacol-concurs şi s-a greşit răspunsul.

— Nu mă refeream la Eva, ci la Towner, precizează Irene, stricându-se de

râs.

Nu mă cunoaşte destul de bine ca să poată face asemenea afirmaţii.

— Gata, ştiu, sare Beezer. E ceva legat de cusut.

— De cusut? râde Jay-Jay. Nu-mi amintesc ca Eva să fi zis ceva de cusut.

— Ceva despre cusut, zice frate-meu. Despre ace.

— E mai uşor să strecori o cămilă prin urechea unui ac... începe Anya.

— Spărtura mică, îi întrerup eu.

Sunt la jumătatea scărilor, iar ecoul vocii mele coboară de-a lungul spiralei, ca un mesaj de pe lumea cealaltă.

— Aşa e! Spărtura mică! Corect! Beezer e încântat.

— Mda, acum îmi aduc aminte, spune Jay-Jay. Dar mai era ceva, totuşi.

— Ba nu, nu mai era nimic, zice frate-meu şi iarăşi îi apucă.

— Era ceva cu spărtura mică... zice Jay-Jay

— Towner? solicită Beezer o soluţie.

— Noapte bună, îi salut eu, nevrând să mă bag în discuţie.

— Spărtura cât e mică trebuie cârpită, zice Irene.

— Ce?

Beezer se uită la ea.

— Trebuie cârpită cât e mică, repetă Irene. Aşa e zicala. Spărtura cât e mică trebuie cârpită.

— Cât de mică?

— Foarte mică, am impresia.

— E aiurea.

— N-am inventat-o eu.

— Cred că are dreptate, confirmă Anya.

— Da’ de ce mică? De ce nu mititică? Sau potrivită? Beezer pare a avea dubii.

— E mică.

Anya e foarte sigură.

— Tu eşti norvegiană, observă frate-meu, îndoindu-se.

— Ce? Dacă sunt norvegiană, asta înseamnă că nu ştiu?

— Rimează, sugerează Jay-Jay.

— Ar trebui să primesc chiar un bonus pentru că sunt norvegiană, zice ea.

— Ce bonus? Nu jucăm pe puncte, scutură frate-meu din cap.

— Nu vom vinde nicio rimă înainte ca vremea să vină, zice Jay-Jay imitându-l pe Orson Welles cât putea de bine.

— Eşti dus, îi spune Irene.

— Amândoi sunteţi duşi, observă Beezer.

Când ajung la etajul al doilea, ei se îndreaptă spre uşă. Deja bănuitoare de-a binelea, Anya vrea să vadă cu ochii ei statuia lui Roger Conant, iar Beezer a fost de acord să i-o arate. Jay-Jay ţine să fie de faţă când Anya „va vedea întregul tablou”, iar Irene merge şi ea numai ca să fie cu ochii pe el.

Eu nu-mi doresc decât să ajung în pat şi să mă întind. Dar lucrurile par iarăşi a se afla la distanţă şi, cu toate că patul e doar la vreun metru depărtare, îmi pare că mă despart de el mile întregi. Sunetele sunt distorsionate şi au ecou. Fiecare pas durează o veşnicie. Merg prin apă.

Mă scufund plină de uşurare în pat, recunoscătoare pentru liniştea somnului, dar apoi simt brusc că nu mai pot respira. Mi-e teamă că dacă mă voi scufunda, n-o să mai revin niciodată la suprafaţă. Am nevoie de aer.

Îmi croiesc drum către suprafaţă, urcând pe scara care duce la platforma de afară. Aflată în cămăruţa cu pereţi de sticlă care duce pe acoperiş, simt prezenţa aerului deasupra mea. Împing trapa din tavan, dar e înţepenită şi mai grea decât înainte. Stând pe scară, îmi îndes umărul sub ea şi suflu greu din cauza efortului. Trapa cedează brusc, deranjând de la locul lui un pescăruş uriaş, o femelă, care e expediată în aer, unde pluteşte deasupra platformei. Deschiderea aripilor ei e mare, probabil de aproape doi metri. Pala de vânt generată de ascensiunea ei se întoarce la mine, caldă şi urât mirositoare. Sigur şi-a făcut cuib pe aici şi şi-a depus ouăle, căci e vremea pentru asta. Pasărea rămâne în aer, deasupra mea, întunecând stelele şi, preţ de o secundă, suntem împreună în spaţiu şi timp. Există o clipă de înţelegere între noi, între această creatură uriaşă şi mine, dar, înainte să pot defini acest moment, el a luat deja sfârşit. Pasărea se înalţă în zbor şi dispare odată cu el, lăsându-mă în urmă, lângă cuib şi găinaţ şi putoare. Stau acolo ca proasta, în sfârşit capabilă să respir, dar incapabilă să mă aşez aşa cum obişnuiesc, în loc de asta, mă sprijin de balustradă şi privesc oraşul. Pentru prima dată de când am sosit, încep să înţeleg totul, *să ştiu* într-un fel cum stau lucrurile.

Îi văd pe Anya şi pe Beezer dincolo de parc, plimbându-se în jurul statuii lui Roger Conant şi străduindu-se să descopere gestul vinovat. Jay-Jay stă pe

tuşă şi le dă indicaţii. Râsul lor iese în evidenţă, trimiţând ecouri dinspre străzile tăcute de dedesubt.

Dincolo de marginile lumii, apa întunecată se întinde până mai departe de Peach’s Point, în Marblehead, către Insula Ginelui Galben. Văd că la fereastra lui May arde lumina. De fapt, sunt două lumini. Asta e ceva nou. Lumina mai puternică, venită de la lampa cu cherosen, a fost întotdeauna vizibilă de aici şi acesta e motivul principal pentru care Eva mi-a dat mie aceste camere, acum mult timp, anume ca să ţin sub supraveghere lampa lui May, asigurându-mă astfel că nu păţise nimic, că era încă în viaţă acolo, pe insulă, că nu alunecase pe stânci şi se rănise sau că nu îngheţase de frig peste iarnă. Eva îmi spusese că mă pot urca aici oricând, să verific ce face May. Obişnuiam să verific lampa chiar de mai multe ori pe noapte. De fapt, asta se întâmpla aşa de des încât devenise parte din ritualul meu de culcare. Era ceva ce trebuia neapărat să fac noapte de noapte, cel puţin mental, înainte să adorm. Chiar şi la trei mii de mile distanţă, în California, punctul cel mai îndepărtat pe care îl pot atinge fără să pic peste marginile lumii, eu tot văd lampa mamei. Asta mă linişteşte, căci realizez că asta m-a adus aici sus, în seara asta. Nu era neapărat senzaţia de sufocare, cât mai ales nevoia de a vedea lumina, nu în amintirile mele, ci de-adevăratelea, înainte să pot adormi. Despre asta era vorba.

Dar realitatea e diferită de amintiri. În seara asta, nu e doar o singură lumină, ci două. Mă întreb de câtă vreme o fi având May lampa cea nouă şi mi se pare foarte ciudat, într-un fel, că imaginile nu se suprapun. La fel de ciudată e şi lipsa lor de sens. Ca şi Eva, May e o persoană foarte cumpătată. Nu şi-ar permite luxul de a ţine aprinse două lămpi.

Apoi, îmi amintesc de Stelazina pe care mi-au dat-o la spital şi de faptul că, după ce am luat-o o vreme, am început să văd dublu. Nu m-am pricopsit cu spasmele de care suferă unii (semnul cel mai clar, cum îi spunea doctorul meu), dar îmi amintesc că înghiţeam cu greutate, un neajuns de care n-am scăpat complet. De asemenea, îmi amintesc că vedeam orice în dublu exemplar. Apoi îmi aduc aminte şi că am venit aici sus, când m-am întors acasă, şi mi se părea că May avea două lămpi care ardeau, dar asta nu era decât o iluzie.

Două dacă e pe mare, spune o voce şi nu-mi dau seama dacă e a Evei sau a mea, dar îmi zic că e mai bine că sunt singură, pentru că nu-mi pot

permite să vorbesc cu mine însămi sau cu vocile mele în public.

E un semn şi mai clar decât spasmele, dacă e să mă întrebaţi pe mine.

Totuşi, lucrurile s-au schimbat foarte mult de când am ieşit din spital şi, în majoritatea cazurilor, timpul şi bunul-simţ m-au învăţat să deosebesc realitatea de iluzie. Ştiu că luminile pe care le văd în seara asta sunt reale, chiar dacă vocile din capul meu nu sunt. Reflectez la expresia *Două dacă e pe mare,* încercând să-i aflu un înţeles mai profund, simbolic, dar mintea îmi rătăceşte la o chestie cu Paul Revere. El atârnă o lampă în biserica din Lexington sau Concord sau oriunde o fi fost, iar eu mă întreb de unde vine rola asta de film. Probabil dintr-o veche lecţie de istorie ţinută pe timpul verii în şcoala de cărămidă roşie, într-o vreme când era încă şcoala noastră, înainte să o închidă definitiv, iar eu şi Beezer să ne mutăm la oraş, ca să locuim cu Eva.

De jos, răzbate râsul fratelui meu.

Încep să plâng. Plâng pentru Eva, pentru Lyndley şi pentru toţi cei care au murit, pentru mine, pentru că a trebuit să mă întorc în locul ăsta, chiar şi pentru Beezer şi Anya, pentru credinţa pe care o au în viitorul lor. Dacă stai şi te gândeşti bine, cam care le sunt, de fapt, şansele? Ce şanse are Beezer să aibă o căsnicie fericită? În zilele noastre, şansele oricui ar fi destul de mici, dar ale noastre sunt chiar mai reduse decât ale majorităţii. Timp de câteva minute, plâng pentru toată lumea. În seara asta sunt pornită pe plâns, m-am pregătit pentru aşa ceva, dar, după o vreme, lacrimile încetează să mai curgă. Zborul cu avionul, operaţia şi durerea în sine m-au secat prea tare ca să mai pot vărsa alte lacrimi sau ca măcar acestea să se formeze.

Ecoul vocilor lor se aude de dedesubt. Acum râd cu toţii, Jay-Jay şi Beezer privind cum Anya nimereşte unghiul potrivit şi-l vede în sfârşit pe bătrânul Roger Conant făcându-şi treaba. Sunt terminaţi de râs, de absurditatea greşelii sculptorului. Mi se năzare că aceasta este petrecerea de burlaci a lui Beezer, căci el şi Anya pleacă mâine în Norvegia. Probabil că altele le fuseseră planurile. Colegii lui de la MIT l-ar fi scos în oraş, măcar la vreun bar din Cambridge sau poate chiar pe Route 1, la Banana de Aur, un tablou greu de imaginat, cu toţi acei şoareci de bibliotecă academică strânşi într-un loc ca ăla. Mă rog, oricum nu s-a întâmplat. În schimb, sunt strânşi laolaltă în parc: Beezer şi Anya, Jay-Jay şi Irene. În seara asta, bătrânul Roger Conant este vedeta reprezentaţiei improvizate, luând locul Bananei de Aur, iar eu mă trezesc gândindu-mă că Ann Chase avea dreptate. Eva *chiar* îşi râde de noi.

Când George Washington a venit în Ipsirich, nu a făcut-o în scopuri politice, ci pentru că Marthei îi plăcuse o dantelă neagră pentru un şal pe care-l comandase. Era de-a dreptul fenomenală. Această industrie creată şi condusă de femei înflorea ca nicio alta.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 10

Ţin mereu o pastilă de Stelazină în buzunar. E veche şi expirată şi m-ar putea omorî, dacă aş lua-o. Cel mai probabil, însă, nu ar avea niciun efect. Totuşi, ea e poliţa mea de asigurare, colacul meu de salvare. În caz de urgenţă, ia pastila. Pe drum spre Insula Câinelui Galben, mă trezesc că-mi verific buzunarul. Mă asigur numai că pastila e tot acolo.

Astăzi mergem să asistăm la citirea testamentului Evei. La început, insula noastră s-a numit Insula Galbenă din cauza frigurilor. Era locul în care navele din Salem debarcau marinarii bolnavi, în drum spre port. La vremea aceea, încă se mai credea că frigurile galbene erau o boală contagioasă şi mulţi au murit pe insulă, unii de friguri, dar majoritatea din cauza expunerii la intemperii.

Numele de Insula Câinelui Galben nu i s-a dat decât mai târziu, când cineva a adus aici doi Golden Retrieveri de pe continent. Oricine o fi fost, i-a abandonat în canalul dintre insula noastră şi insulele Misery, sperând probabil că se vor îneca, dar vânturile şi fluxul fuseseră, măcar o dată, favorabile, iar câinii au înotat spre uscat. Pentru că locul era plin de iepuri sălbatici, de şobolani de apă şi de pescăruşi, cei doi au dus-o bine şi-au devenit vânători iscusiţi. Ca şi coioţii din L.A., câinii rareori se apropie de oameni. Cu excepţia mamei. În prezenţa ei se îmblânzesc. Când vine ea, se întind pe jos şi se rostogolesc şi-şi ridică picioarele în aer, de parcă ar aştepta ca mama să îi scarpine pe burtă, ceea ce nu face decât foarte rar.

Ar fi fost mai convenabil (şi mai logic) să citim testamentul în oraş, în biroul avocatului Evei sau chiar la ea acasă, dar fireşte că May a refuzat să vină în oraş.

Nimeni nu e bucuros să se afle aici. Beezer, Anya şi cu mine am venit cu

barca. În port era liniște, dar, odată trecuți de Peach’s Point, vântul s-a înteţit, iar valurile erau, pe alocuri, chiar de aproape doi metri.

— Nu ştiu de ce e nevoie să fim aici, îi spune Anya lui Beezer. Se ştie doar că îi va lăsa totul Emmei.

Beezer nu răspunde, dar ancorează perfect barca la ponton, ca un insular ce e. Dacă Anya nu e impresionată de asta, atunci ar trebui să fie.

Avocatul vine însoţit de dr. Ward. Suntem la capătul docului, când vedem o barcă-taxi care încetineşte ca să întoarcă şi să intre pe canal. Beezer coboară ca să o întâmpine.

— Mi-e dor de Eva, spune Anya, privind spre oraş.

— Şi mie, răspund eu.

Îmi dau seama că nu mă crede. Mai ales pentru că nu veneam niciodată în vizită. Nici măcar o dată. Din punctul ei de vedere, nu suntem niciunul bun de nimic. May nu a venit la înmormântare, iar eu nu veneam s-o văd pe Eva. Nu ne înţelege. Ea crede că n-am iubit-o pe Eva. Aici greşeşte. Am iubit-o pe Eva mai mult decât orice şi, deşi sunt furioasă pe May pentru că nu a venit la funeralii, ştiu că şi ea a iubit-o pe Eva.

Mergem către casă în tăcere.

De la înălţimea turnului, se văd şcoala din cărămidă roşie şi dantelăresele care lucrează. Sunt vreo douăzeci, aşezate în cerc, pe scaune, cu cititoarea în mijloc. Mai mulţi copii stau într-o parte, într-un cerc mai mic. Se pare că una dintre femei le predă lecţiile zilnice.

Legile s-au schimbat. Educaţia la domiciliu este acum legală. Mă întreb ce s-ar fi schimbat dacă mie şi lui Beezer ni s-ar fi permis să rămânem pe insulă şi să învăţăm. Dacă n-ar fi trebuit să mergem în oraş, în toamna aceea, să locuim cu Eva.

Anya se opreşte brusc. Încearcă să-mi spună ceva, dar vântul înăbuşă orice sunet. Arată către stânci. Câinii apar de pretutindeni, ieşind din peşterile lor ca să vadă ce se petrece. E ca în jocurile de puzzle pe care le aveam în copilărie. *Câţi câini se găsesc în această imagine: cinci? Zece?... Mai mulţi? Îi zăr*esc peste tot în jurul nostru, ochii lor urmărind fiecare pas pe care-l face avocatul. Realizez că îi vede şi Beezer, dar el continuă să meargă, indicând puncte de interes şi abătând privirile tuturor de la stânci. În cele din urmă, animalele îşi pierd interesul şi se întorc în peşteri.

Până ajungem la casa lui May, mergem deja toţi patru împreună. Câinii

sălbatici s-au plictisit de noi, dar doi dintre favoriţii mamei, cei pe care îi îngăduie pe lângă casă, se încălzesc la soare, pe verandă. Sunt aşezaţi pe cele două laturi ale scărilor, cu blana înfoiată şi labele din faţă întinse, asemeni unui set de lei din piatră.

Prima, o femelă, pare interzisă. Masculul nu se mişcă, dar îl priveşte în ochi pe avocat. Acesta crede că animalul vrea să se împrietenească cu el şi e pe cale să se întindă ca să-l mângâie, când May păşeşte între ei şi alungă câinii de pe verandă. Primul pleacă repede, dar cel care se holba se lasă mai greu.

— Bizanţ... Du-te, ordonă May, iar câinele se târăşte de pe verandă fără prea multă tragere de inimă şi coboară scările.

Mai aruncă o privire la mama, de parcă i-ar pune la îndoială judecata, ceea ce mă face să-mi placă pe loc de el.

— Interesant nume pentru un câine. Bizanţ. Dumneata l-ai ales?

— Golden Retriever, zice Anya.

Avocatul se uită ciudat la ea.

— Aur[11]?... Imperiul bizantin?

Anya a reintrat în pielea istoricului de artă şi îl încurajează de parcă ar fi unul dintre studenţii ei.

— De fapt, e numit după poezia lui Yeats, zice May, corectând-o pe Anya.

E tipic pentru ea. Nu poate să lase pe cineva să aibă dreptate. O fi câinele botezat după poezia lui Yeats, dar poezia era despre aurul bizantin. Asta vreau eu să zic despre mama.

Şedem la masa mare din lemn de mahon din sufragerie, singurul loc unde avem lumină naturală în ziua asta mohorâtă. Observ că avocatul aşteaptă ca May să aprindă o lampă, realizând apoi că nu există aşa ceva.

Îi aud gândurile: speră că şi-a amintit să-şi ia ochelarii, băgând mâna în buzunar după ei şi dând peste altceva, anume cheile. *La naiba. Tre'a să nu uit să i le las ei. Ochelarii... ochelarii. Înc*earcă în celălalt buzunar al hainei. Evr*ika.*

Se gândeşte că vom fi cu toţii şocaţi, îşi doreşte ca asociatul lui să-i fi ţinut locul. *Am încercat să-l mituiesc, dar degeaba.* Crede că nu s-a priceput niciodată să dea veşti rele. *Mai ales unei familii aşa de zărghite ca asta. Am încercat să-i zic bătrânei. De o sută de ori am încercat să-i zic. Trebuie să aveţi grijă de invalidă. E fiica dumneavoastră, pentru numele lui Dumnezeu. Nu m-am descurcat niciodată prea bine cu familiile astea vechi. Chiar dacă ei îmi*

11 În engleză, *golden* înseamnă *auriu.*

sunt principalii clienţi. N-o să le înţeleg niciodată obiceiurile.

— Te simţi bine? mă întreabă Anya, luându-mă de braţ.

M-am tot holbat la avocat. Cred că mi se vede pe chip.

Atmosfera din încăpere e încărcată de nelinişte, care nu vine doar de la avocat. Fiecare receptează energia asta. Sau poate e doar ocazia de vină.

— Vrei puţină apă? mă întreabă mama, aplecându-se.

Ea şi mătuşa sunt singurele persoane din încăpere care nu se agită, mătuşa din cauză că e absentă, iar May, cum abia acum realizez, pentru că ştie deja ce va spune avocatul.

Îmi toarnă un pahar cu apă, îl împinge peste masă către mine, de parcă ar fi o piesă de şah pe tablă. Deşi mi-e sete, nu-l iau.

În cameră se aşterne liniştea în timp ce avocatul citeşte documentul cu voce tare. După ce încheie, multă vreme nimeni nu scoate o vorbă. Omul îşi drege glasul, după care, de parcă expresia noastră de şoc colectiv ar indica lipsa de înţelegere, ne prezintă şi comentariul, parafrazând ceea ce tocmai am ascultat.

— Intenţia testamentului este una simplă, zice el. Cu excepţia pământului familiei din Ipswich, care îi va reveni Primei Biserici în scopul declarat de a se ridica pe el o tabără pentru copiii orbi, majoritatea averii a fost lăsată în custodia Sophyei... care va dispune de ea aşa cum crede de cuviinţă.

— Ce?... începe Anya.

Ea e singura care nu se controlează suficient ca să tacă. *Ce se va alege de tuşica Boynton?... sun*ă ultima parte a gândului Anyei. Spre lauda ei, se opreşte la începutul propoziţiei.

Mă uit la May, care îmi întâlneşte privirea, dar nu şovăie.

— Ştiai de asta?

— Da.

— Şi ai fost de acord?

Sunt la fel de şocată ca şi Anya.

— Erau banii Evei, nu aveam căderea să fiu de acord sau să mă opun.

— De fapt, May a fost martor la semnarea testamentului.

Avocatul îmi arată semnătura mamei.

— De ce? întreb eu.

May îşi întoarce privirile.

— În mod evident, se aştepta să rămâi aici şi să ai grijă de Emma,

răspunde Beezer.

Observ expresia de pe chipul mătuşii Emma.

— Nu trebuie să aibă nimeni grijă de ea, zice May. Emma are grijă de noi mai tot timpul. Nu-i aşa?

Emma încearcă să zâmbească.

— Emma este fiica ei, spune Anya. M-aş fi gândit la un fond special sau ceva de genul ăsta.

— Se pare că te-ai gândit bine la asta.

Tonul lui May e glacial.

— Am vrut doar să... începe Anya.

— Mi-ar *plăcea* să rămâi, zice Emma. Ar fi aşa de frumos.

Nu pot să vorbesc.

— Nu e nevoie să rămâi, spune mama. Poţi oricând să refuzi moştenirea.

— Ce s-ar întâmpla dacă aş refuza? îl întreb eu pe avocat.

— Dacă refuzi, biserica va primi totul.

— Nu Emma?

— Eva s-a exprimat foarte clar.

Dr. Ward pare alarmat.

— Nu cred că asta a fost intenţia Evei. Sunt convins că ar vrea să ştie că Emma se bucură de siguranţă financiară.

Se întoarce spre May, căutând aprobare.

— Nu vă uitaţi la mine. Totul depinde de Sophya.

Şah şi mat.

În 1820, la Boston au fost aduse primele maşini de împletit dantela şi, timp de câţiva ani, cele două tipuri de industrie au înflorit în paralel. În 1825, totul a luat sfârşit. Sorţii deveniseră potrivnici, după cum şi nisipurile râului Ipswich se adunaseră şi închiseseră gura portului, lăsând transporturile maritime pe seama oraşelor Salem şi Boston. Ipswich s-a întors la rădăcinile sale agrare, iar femeile au redevenit neveste de fermieri, împleti tul dantelei rămânând un mijloc de a-şi petrece timpul liber trecut din generaţie în generaţie, asemeni cusutului şi coptuluipâinii, dar având mai puţină importanţă.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 11

Stau trează toată noaptea, împachetând dantela. Iau fiecare bucată de pe fiecare masă şi din fiecare sertar. Singura pe care o las la locul ei este baldachinul de la patul Evei, pentru că Anya şi Beezer dorm acolo şi nu vreau să-i trezesc.

Când am terminat, împachetez dantela în coli de hârtie albă şi le leg cu o panglică argintie pe care am găsit-o în dulapul mătuşii. Arată ca un cadou de nuntă. Le scriu numele pe pachet.

— Ce-ar trebui să fac eu cu asta? o aud întrebându-l pe Beezer, în vreme ce cobor scările.

Beezer se strâmbă. Anya îşi dă seama că sunt şi eu acolo şi se întoarce spre mine.

— E drăguţ din partea ta, Towner, chiar este. Doar că mie nu prea-mi place dantela.

Mă îmbrăţişează şi se străduieşte să zâmbească.

Taxiul întârzie. Beezer încearcă să sune la companie, dar nu reuşeşte şi închide.

De afară, izbucneşte un claxon.

— A venit.

Anya se îndreaptă spre uşă.

— Eşti sigură că nu poţi veni la nuntă? mă întreabă frate-meu.

— Nu am paşaport.

Abia aseară i-am spus asta.

— Toată lumea are, zâmbeşte el, numai tu n-ai.

— Şi nici May, probabil, spun eu.

— Da, probabil.

— Măcar Peter o să vină. Şi-a cumpărat un costum nou pentru asta.

— Serios?

— Albastru închis. Cred că are un fel de vestă, zic.

— Fireşte că are, râde Beezer.

Slavă Domnului că există Peter.

Îl îmbrăţişez încă o dată pe frate-meu, apoi pe Anya.

— Toate cele bune, îi spun ei, ştiind că sună politicos, dar îmi amintesc ce mi-a spus Eva, anume că nu se felicită niciodată mireasa.

— E în regulă dacă vrei să vinzi casa, zice frate-meu. Ştiu că Eva încerca să te determine să rămâi, dar n-a fost o idee prea bună.

Întotdeauna îşi dă seama ce îmi trece prin minte.

— Nimeni nu te va învinui, adaugă el.

După o clipă, adaugă:

— Măcar mai gândeşte-te la asta. Încuviinţez din cap şi spun:

— Sună-mă după ceremonie.

Beezer a luat toate trei bagajele şi, cu toate astea, reuşeşte să-i ţină Anyei uşa, ca aceasta să iasă. Dantela împachetată rămâne pe masă.

Partea a doua

Dantela există în orice lucru viu: crengile arborilor în iarnă, jocul norilor pe cer, suprafaţa vălurită de briză a apei... Chiar şi în blana încâlcită a unui câine sălbatic găseşti un model de dantelă, de o priveşti cu atenţie.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 12

Casele vechi prind în ţesătura zidurilor lor firele vieţii celor ce locuiesc în ele, asemeni unei bucăţi de dantelă. În majoritatea timpului, firele rămân netulburate la locurile lor, până ce le răvăşeşte cineva. O bătrână servitoare care se întinde să strângă pânzele de păianjen dă la iveală dansul visător al unei tinere întoarse acasă de la primul bal. În vreme ce carneţelul de bal încă îi mai atârnă la încheietură, fata închide ochii şi se roteşte, încercând să oprească timpul şi să încremenească amintirea primei ei iubiri. Bătrâna cunoaşte această viziune mai bine decât însăşi tânăra, căci este cea după care a tânjit, dar pe care nu a trăit-o nicicând.

În reţeaua de fire, împletirea celor două lumi într-una devine posibilă. Pentru tânăra care a trăit acest vis şi care acum e femeie matură, el e ca şi uitat. Nu-şi poate aminti numele băiatului. Amintirile ei au reţinut alte amănunte, care, în ultimă instanţă, sunt mult mai importante pentru ea: bărbatul cu care s-a căsătorit, naşterea unui copil.

Pentru servitoare, firul este mai puternic. E în parte vis, în parte împlinirea unei dorinţe de mult apuse, dar nicicând date uitării. Se trezeşte fără suflare şi trebuie să se aşeze o clipă pe patul tinerei. E patul Evei.

Nodul în care aceste două fire se leagă le-a unit pe cele două femei. Servitoarea nu are de unde să ştie că tânăra fată era Eva, ajunsă acum la maturitate. Ea nu e de pe aici şi nu a cunoscut-o pe Eva în tinereţe. Dar, chiar şi fără să ştie asta, ceva s-a schimbat între ele. Când servitoarea termină treaba şi coboară scările, Eva, pentru prima dată, îi oferă o ceaşcă de ceai. Bătrâna nu o acceptă, desigur, căci nu se cade. Şi chiar dacă s-ar cădea, ea e

sfioasă şi nu-i stă în fire să converseze. Ar fi stânjenitor, dacă nu de-a dreptul imposibil, să-şi mai schimbe relaţia la vârsta asta. Totuşi, ceva s-a schimbat şi o ştiu amândouă.

Astăzi, firele s-au subţiat. Răsucirea uşii dulapului care se deschide descătuşează o amintire. Scârţâitul se preface în vocea ei, cu accentul ei de aristocrată de familie veche. Glasul pune întrebări, de parcă Eva încearcă să citească în dantelă pentru a afla ce s-a petrecut. *Am murit? Am dispărut? Viaţa mea a luat sfârşit?*

— Da, îi răspund eu tare, iar cuvintele şuieră prin încăpere şi stârnesc ecouri ricoşând din pereţi. Ai murit. Eu mă aflu aici ca să mă uit printre lucrurile tale, ca să n-o facă altcineva. Nicio mână străină nu va atinge obiectele pe care le-ai preţuit cel mai mult. Nu fac asta pentru că aşa vreau. Ce-mi doresc eu este să părăsesc acest loc şi să nu mă mai uit înapoi. Nu, nu fac asta pentru că vreau, ci pentru că ştiu că aşa ţi-ai fi dorit.

Cititoarea trebuie să cureţe mai întâi dantela, apoi pe Căutător, apoi pe sine. Acest pas este necesar înlăturării atât a influenţelor trecutului, cât şi a speranţelor de viitor. În acest spaţiu curat se va naşte întrebarea.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 13

M-am uitat prin dulapul Evei mai toată dimineaţa, sortându-i lucrurile. E un ritual al meu, ceva ce fac zilnic, de câteva săptămâni încoace. Am cutii puse grămadă prin întreaga casă: unele sunt pentru Beezer şi Anya, unele pentru maică-mea şi o parte pentru fetele de pe insulă. Astăzi am împachetat o cutie mică, ultima, destul de uşoară ca s-o pot căra. Înăuntru sunt lucrurile pe care le voi lua cu mine.

Pentru un străin care ar fi făcut curat în dulap, Eva nu ar fi fost decât suma lucrurilor pe care le-a lăsat în urmă, deşi ar fi imposibil să îţi dai seama dacă acele obiecte au fost preţuite peste măsură sau erau doar o colecţie întâmplătoare de lucruri îngrămădite acolo, pentru că nu le-a putut găsi niciodată un loc potrivit. Pentru cineva care nu o cunoştea, ele nu ar fi căpătat niciun înţeles. Ar fi putut părea semne de demenţă. De aceea trebuie să fac asta înainte să plec. Nu suport gândul că cineva ar judeca-o pe Eva. Ştiu cum e să fii judecat.

Cutiile de pantofi sunt un exemplu minunat. În dulapul ăsta sunt cel puţin şaizeci. Dau peste pantofii pe care G.G. Ni-i dăruise fiecăruia dintre noi de ultimul Crăciun pe care l-a mai apucat în viaţă. Amintirile mă năpădesc: noi toţi stând în picioare, în cada de baie, încălţaţi cu pantofii cei noi şi udându-i zdravăn.

— Lăsaţi-i să se usuce pe picior, ne ordonase G.G.

Ne-am plimbat toată ziua prin casă uzi leoarcă, scoţând sunete de parcă mergeam prin noroi şi lăsând urme ca de melc pe podelele de marmură şi pe covoarele orientale. Pentru că, până la miezul nopţii, pantofii nu se uscaseră, G.G. Ne-a obligat să rămânem încălţaţi. Ne-am dus la culcare cu ei în picioare, trezindu-ne de dimineaţă cu încălţări care se potriveau perfect, dar şi cu

nasurile înfundate.

În partea din spate a dulapului, jos, se află alte cutii de pantofi, identice, doar cu eticheta fabricii lui G.G. Pe de. Înăuntru sunt cadourile pe care i le dădeam Evei când eram copii. Daruri de Crăciun şi de ziua de naştere. Găsesc şi setul de pieptene şi perie de păr pe care le decorasem cu strasuri. Acum, mi se pare că arată îngrozitor, mult prea ţipătoare pentru gusturile mătuşii, dar îmi amintesc că povestea tuturor ce frumos şi ce artistic era setul. Dau şi peste o sculptură pe care i-am făcut-o într-un an, un arbust decorativ din scoici şi sticlă de mare. Nu e ceva ce i-ar fi de vreun folos, dar nici ceva de care ar suporta să se despartă. „Avem printre noi o artistă în devenire”, a afirmat ea când a desfăcut cadoul, dar se înşelase. Lyndley era artista, nu eu. Cu toate astea, copăcelul a stat mulţi ani la loc de cinste pe poliţa şemineului, până în clipa în care lipiciul începuse să se usuce, iar scoicile să cadă, lăsând goluri ciudate, încadrate de o dungă verde fosforescent, prin care se vedea materialul sintetic. Când se desprinseseră deja prea multe, Eva a învelit copăcelul în acelaşi tip de şervet de hârtie colorată pe care îl folosea ca să-şi pună semne în Biblie şi îl depusese într-o cutie drăguţă, legată cu panglici franţuzeşti. Scoicile căzute zăceau între cutele aceluiaşi şerveţel, alături de trupul defunctului arbust, de parcă ar fi fost obiecte dragi aşezate de rude în sicriul celui dispărut.

Deschid următoarea cutie, care e plină cu fotografii. Mai sunt şi altele, multe cutii de acelaşi fel. Ridic capacul următoarelor două, ca să văd dacă aceasta e singura cu poze. Nu, toate celelalte sunt pline ochi. Sunt poze cu mama de când era mică, şezând în poala mamei ei (bunica mea, Elizabeth, sora vitregă a Evei, din prima căsătorie a lui G.G.). Părul rebel al lui May, ţinut în frâu de panglici şi cosiţe, reuşeşte totuşi să evadeze şi să-i încadreze capul precum un halou. Urmează mai multe poze cu bunica şi câteva cu bunicul, care a murit când May era foarte tânără. Mai sunt şi fotografii cu străbunicul, G.G., sprijinit de maşină sau jucând golf. Şi cu mine, şezând sub un copac cu tuşica Boynton. Există foarte multe fotografii de grup, în câteva apărând chiar şi Cal, deşi acestea sunt puţine şi evident făcute doar pentru că el era inclus într-un grup mai numeros.

Dau peste o cutie cu fotografii ale florilor Evei: trandafirii, bujorii şi hortensiile. Mai întâi, am impresia că nu există nicio ordine a pozelor, dar, pe când deschid a patra cutie, îmi dau seama că, în fapt, sunt foarte bine organizate. Fiecare cutie are o tematică. Când ea conţine fotografii de familie,

ele se concentrează asupra unuia dintre noi sau cu precădere asupra unuia dintre noi, alături de cei ce ne înconjoară. Planete în mici sisteme solare. Ca de pildă, poza cu Beezer la a doua aniversare a zilei de naştere, cu toată lumea strânsă împrejur şi cu el aşezat în capul mesei. Mânuţa îi e vârâtă până la încheietură în glazura tortului, iar noi râdem de parcă asta ar fi cea mai caraghioasă imagine pe care ne-a fost dat s-o vedem.

Încă nu am găsit cutiile lui Lyndley şi nici vreo fotografie cu tuşica Boynton, în afară de cea în care şade sub copac. Şi nici cu mine nu sunt prea multe deocamdată. Sunt mult mai multe cu Beezer şi cu mama. Ştiu cum a lucrat mintea Evei şi că trebuie să existe pe undeva cutii întregi dedicate nouă.

Mă întind după o altă cutie, de data asta mai mare. E mai grea decât mă aşteptam şi cade pe jos, ridicând un norişor de praf la aterizare. În ea sunt cărţi, nu poze.

Recunosc vechea Biblie a familiei, cu pasajele însemnate cu bucăţi decolorate de şerveţel, care ies pe deasupra legăturii. O ridic şi e mai grea decât pare. De fapt, ai nevoie de ambele mâini ca s-o ridici cum se cuvine. Îi apreciez greşit greutatea şi îmi scapă din mâini, se dă peste cap, iar foile de hârtie cad din ea uşor şi fără vreun zgomot, precum frunzele într-o zi de octombrie.

Deschid Biblia la pasajul însemnat. E Ioan 15:13 – „Nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi”.

Pun Biblia deoparte. Cineva din familie ar trebui să o primească. Probabil că Emma sau Beezer şi Anya. Mai sunt două cărţi, jurnale pereche, legate în piele roşie. Ambele mi se par cunoscute. Îl deschid pe primul. E scrisul Evei. L-am mai văzut. E umplut cu gândurile ei şi cu descrierea diverselor ocazii în care a citit cuiva în dantelă. E parte jurnal, parte imaginaţie şi parte manual de instrucţiuni. Pe coperta a doua, a mâzgălit un titlu: *Ghidul cititoarei în dantelă.* Deschid la întâmplare.

Ghicitul pentru Mireasă în Ziua Nunţii Vălul miresei este cea mai veselă dintre dantele. Este plin de posibilităţi. Datorită naturii sacre a căsniciei, rareori se găseşte ceva îngrijorător în văl. În el se citeşte, mai degrabă, frumuseţea vieţii care merge numai înainte. Chipurile copiilor pot fi deseori distinse în dantela vălului şi, uneori, chiar şi cele ale nepoţilor cuplului, în cazurile în care vălul este foarte lung, va fi deseori posibil ca în dantelă să se vadă figurile

strămoşilor ducând trena ce pare a pluti acolo unde legile gravitaţiei ar dicta ca ea să se târâie. Entuziasmul miresei corespunde numărului de persoane care poartă vălul.

Ghidul cititoarei în dantelă

Totul îmi pare familiar. L-am mai citit o dată. Sunt convinsă. Răsfoiesc şi restul volumului. Uneori, Eva oferă detaliile anumitor şedinţe, alteori scrie despre diverse tipuri de dantelă. Dacă în timpul unei anumite şedinţe s-a servit ceai, amestecul este, ocazional, descris în detaliu, urmat de instrucţiuni de preparare. Printre aceste descrieri sunt presărate note zilnice, de regulă despre flori. A scris observaţii legate de zambilele ei şi de trandafirii de Cornwall. Pe margini, sunt frânturi de zicători vechi. Şi versuri: Goethe, Spenser etc. Clişeele se împletesc cu ştiri despre vreme şi despre flux, dar fiecare notă se întoarce invariabil la dantelă, precum un fir care străbate o lucrătură belgiană complicată, revenind, pentru simetrie, în centrul acesteia.

O simt pe Eva lângă mine. Iarăşi plâng. Poate că împachetatul lucrurilor nu e chiar o idee bună. E prea mult. Simt o mână pe umăr. Atingerea mă alină, dar nu mă răsucesc ca să mă uit, pentru că ştiu că e Eva. Îmi îndreaptă privirea spre a doua carte roşie. Mâna mea o ridică. Deşi gemene la culoare şi mărime, aceasta pare mult mai grea decât prima. Prea grea ca s-o ţin. Aproape c-o scap. Mâna Evei se întinde ca să mă ajute. Deschid jurnalul.

Este cel pe care l-am ţinut la Melean. Eram îndopată cu Stelazină, iar chipul îmi era ofilit şi prelung. Mi-am scris povestea aşa cum mi-o aminteam. Literele sunt opusul a ceea ce s-ar putea aştepta cineva să vadă: mici, forţate şi controlate. Jurnalul s-a dovedit biletul meu de ieşire din spital. Nu ştiu cât anume din această istorie era adevărat, căci, atunci când nu-mi aminteam ceva, inventam. Umpleam nişte goluri.

Nu pot să citesc, e prea dureros. În schimb, îl iau, împreună cu jurnalul Evei şi cu Biblia, şi le ascund lângă celelalte lucruri pe care o să le iau cu mine când plec: perna de împletit dantelă, tabloul soră-mii şi cutia de Ceai-Problemă.

Când, în sfârşit, soseşte agenta imobiliară, constat că l-a adus şi pe inspector cu ea. Acesta „urmează doar să se asigure că nu vor fi surprize”, precizează ea. Zăresc un semn cu „De vânzare”, pus pe scaunul din spate al Volvoului femeii.

— Nu vreau o pancartă, îi spun.

— E mai uşor să vindeţi casa dacă aveţi un semn în faţă.

— Totuşi... zic eu, cu o voce pe care o recunosc ca aparţinând mătuşii.

Femeia nu bagă de seamă, ci dă din umeri şi lasă pancarta în maşină. Inspectorul rămâne afară, cercetând împrejurimile şi privind casa din toate unghiurile.

Urmează cinci minute de flecăreală. Ea zice că e păcat să vinzi o casă ca asta şi că cineva o va împărţi, probabil. Apoi, realizând că e pe cale să piardă o afacere, adaugă:

— Dar nici nu m-aş muta înapoi aici, dacă aş locui în California cea scăldată în soare.

Inspectorul scoate o scară din maşină şi o cară înapoi spre clădire, călcând pe răzoarele cu flori.

— Grădinile cu plante perene sunt minunate, spune agenta. Un atu important în cazul unei vânzări.

Îşi notează asta, ca şi alte lucruri pe care le observă, inclusiv acoperişul îmbrăcat în plăci de ardezie.

— Câte dormitoare?

— Nu ştiu. Zece? Douăsprezece? Pe unele, mătuşa le folosea în alte scopuri.

— Câte dulapuri?

N-am nici cea mai vagă idee.

— În branşa noastră, un dormitor este definit de existenţa unui dulap de haine.

— Ah, zic, dar asta nu mă ajută.

— Doar ca să ştiţi, precizează ea.

O urmez într-o inspecţie a casei. Se uită prin fiecare dulap, scrie „7” în spaţiul liber din dreptul categoriei „dormitoare”. Se uită pe sub bufeturi şi pe sub cornişe şi mai că deschide şi sertarele Evei.

Cred că mă strâmb, pentru că femeia spune:

— Nu e uşor când e vorba de cineva drag.

Inspectorul descoperă apă în pivniţă. Nu e decât o băltoacă în cramă, lângă peretele pe care Eva şi-a atârnat o parte din florile uscate. Omul cercetează atent, curios să afle de unde provine.

Se uită la sticlele de vin, în caz că e spartă vreuna. Cum nu găseşte nimic, se întoarce spre mine:

— Aveţi vreo chiuvetă deasupra?

— Nu, zic eu.

— Nu cred că e ceva prea grav, spune el. Poate că a curs puţin de pe undeva.

Am sentimentul că, brusc, mai e cineva cu noi în încăpere. Nimeni nu bagă de seamă în afară de mine.

Agenta imobiliară ridică un buchet uscat şi îl miroase. Văd de aici că e lavandă. Se strâmbă de parcă ar adulmeca brânză stricată.

— Cine Dumnezeu ar usca flori în pivniţă? vrea ea să ştie. Scapă de astea şi-o să te descotoroseşti de jumătate din probleme.

Arată către flori.

— Sunt toate mucegăite.

Mă gândesc şi eu că e ciudat ca Eva să usuce flori tocmai aici, dar ea le ţine peste tot, în bucheţele atârnând cu capul în jos, aşa că motivul ar putea fi că nu mai avea loc sus. Sau poate că, la vremea respectivă, pivniţa era uscată.

— O să le arunc oricum, zic eu, iar femeia zâmbeşte, ştergându-şi de pe chip grimasa de adineauri.

Ştiu că ar trebui să-mi notez asta undeva, căci probabil altfel voi uita.

— Altceva? îl întreabă ea.

— Unele ferestre au nevoie de geamuri noi, dar, având în vedere vechimea ei, casa este într-o stare foarte bună.

— Ce-ai putea să mai ceri? se întoarce ea spre mine. Aş vrea să fiu şi eu lăudată în felul ăsta.

Încerc să zâmbesc, în timp ce femeia îşi încheie lista.

— Mobila e de vânzare? Sau vinul?

Inspectorul profită de ocazie şi iese.

— Nu ştiu, nu m-am gândit la asta.

— Probabil că ar fi necesară o evaluare. Aveţi nişte lucruri foarte drăguţe aici.

Mi-a dat un număr de telefon al cuiva de la Skinner’s, pentru antichităţi.

— Avem un tip la birou care se pricepe la vinuri, adaugă ea. Adică, le colecţionează, nu le bea. Deşi, dacă mă gândesc bine, nici la capitolul ăsta nu e chiar de lepădat.

O conduc spre ieşire. Bujorii se scutură de arşiţă. Nu cred că i-a mai udat cineva de la moartea Evei, aşa că mă mir că nu s-au uscat încă. Când mă întorc

în casă, caut numărul lui Ann Chase şi o sun.

— Bună, Towner, îmi răspunde ea. Aşteptam să mă suni.

Vorbeşte pe un ton scăzut, mistico-bizar. Înainte să apuc să muşc momeala, ea râde.

— Glumeam. Nu mă aşteptam deloc. Am văzut identitatea apelantului.

Aud nişte voci pe fundal.

— Te deranjez?

— Până după Halloween, o să mă tot deranjezi, dar asta n-ar trebui să te împiedice să suni... Cum o mai duci?

— Am ceva pentru tine.

— Sună interesant.

— Poate trec pe acolo.

— Eu am venit dimineaţă, ca să văd dacă aveai nevoie de ajutor în grădină, dar bănuiesc că nu te-ai adaptat la fusul orar încă.

— Probabil.

— Le-am udat puţin.

— Nici nu te-am auzit. Mulţumesc.

— Trebuie să le dai mult mai multă apă. O baie bună.

Aud sunetul unei case de marcat clincănind în timp ce Ann sună pe cineva.

— Udă toată grădina, zice ea. Dar numai după-amiaza târziu, că se ard frunzele. Soarele transformă apa într-o lupă. O să mai trec mâine-dimineaţă şi vedem cum rezolvăm şi restul.

— Mersi.

— Nu-ţi face griji. Altfel, cum o mai duci?

— Sunt bine, zic.

— Bun, răspunde ea. „Bine” e uneori foarte bine.

Nu ştiu ce să spun.

— Vino pe la magazin, dacă vrei. Dacă nu, rămâne pe mâine.

Îmi dau seama că mor de foame. Nu e nimic de mâncare în casă. Trebuie să ies, dar, mai întâi, să găsesc ceva de îmbrăcat. Nu am haine curate. Când am venit încoace, nu eram în stare să ridic o valiză, aşa că am adus numai brâul şi perna. Mă duc la dulapul meu, dar am purtat deja toate hainele din tinereţe. Îmi pun o pereche de pantaloni scurtaţi, pe care eu şi soră-mea i-am albit într-o vară. Îi asigur cu ajutorul unei curele cu mărgele, pe spatele căreia

scrie WOLEEBORO, NEW HAMPSHIRE. Apoi, dau iama prin dulapul Evei, în căutarea unor încălţări şi a unei cămăşi cu mânecă scurtă.

Picioarele mele sunt mai mari decât ale Evei, aşa că nu găsesc decât o pereche de sandale pe care i le-am cumpărat în ultima vară petrecută aici. Sunt albe, tare sclivisite şi cu margarete pe baretă. M-am gândit că i-ar plăcea pentru că sunt cu flori, dar n-au fost scoase niciodată din cutia lor. Zgârii talpa de piele cu o pilă de unghii din metal luată dintr-un sertar, pentru că e prea netedă ca să pot coborî scările cu ele.

Mă duc până la Red’s. E plin. Coada se întinde până la jumătatea străzii. Mă aşez şi eu, dar se eliberează un scaun de la tejghea şi, cum nu se arată amatori, îl înşfac. Comand tot ce pot, fără să depăşesc zece dolari, pentru că doar atât am în buzunar.

— Cafea?

— Ceai.

— Cu lapte?

— Nu.

Acolo se prăjesc chifle şi grămezi de cartofi şi ouă, câte o duzină odată. Mă întreb de unde vin toţi oamenii ăştia şi chelneriţa îmi răspunde de parcă m-aş fi mirat cu voce tare.

— A sosit flota, zice ea.

Bucătarul geme.

— Autobuzul turistic de la douăsprezece, explică chelneriţa, arătând spre staţie.

Mulţimea se agită şi un grup de turişti se apropie de vitrină. Afară, o tânără aleargă în josul străzii, încercând să scape de o altă mulţime. Aceştia o urmăresc, prinzând-o în cele din urmă şi ţinând-o zdravăn, în timp ce un bărbat în straie de puritan o dojeneşte aspru, dând citire unei liste de acuzaţii. O recunosc pe Bridget Bishop şi mă uit la ceas. Ea a fost prima dintre cele acuzate de vrăjitorie. Vara, o judecă o dată la câteva ore, recrutând turişti ca să formeze juriul. Biata Bridget este deseori găsită vinovată şi condamnată la spânzurătoare. Deseori, dar nu întotdeauna.

Aud nişte şoapte şi mă întorc. Două femei, mamă şi fiică, stau într-un separeu. Se opresc din vorbă de îndată ce mă uit la ele. Fiica ia ceaşca de cafea şi soarbe din ea.

Plătesc casierei şi trebuie să mă strecor printre cei care stau la coada

care ajunge până la uşă.

Când eu ies, Rafferty intră. Îşi aruncă un ochi la mulţime, înjură în şoaptă şi iese, oprindu-se în clipa în care mă recunoaşte, prinzând uşa în ultima clipă, înainte să mă lovească.

— Credeam că te-ai întors în California, zice el.

— Nu.

— May aşa mi-a spus.

— Atunci, poate că aşa e, zic eu, ridicând din umeri. Dumnezeu ştie că May Whitney are întotdeauna dreptate.

Rafferty râde.

— În opinia ei, cel puţin.

Observ că se chinuie să găsească ceva de spus mai departe.

— Vând casa, îl ajut eu. Probabil că la asta s-a referit.

— Vinzi casa?

Pare surprins.

— E prea mult.

Mă simt prost explicând, simţind nevoia să explic.

— E o casă mare, face şi el o încercare.

Încuviinţez din cap.

— Asta înseamnă că te întorci în California? mă întreabă.

— Exact, zic eu.

— Păcat.

E o observaţie cam ciudată, dar el nu mai continuă.

Ne luăm la revedere.

— Încântată că v-am cunoscut, spun întinzând mâna ca să i-o strâng pe-a lui.

— Nu pleci chiar azi, nu?

— Nu. Trebuie să termin de adunat toate lucrurile.

— Ne întâlnim înainte să pleci, zâmbeşte el.

Ajung până aproape de capătul străzii înainte să-mi treacă prin cap să-i cer cheia. Îmi amintesc că Jay-Jay zicea că aveau una şi nu numai că urăsc ideea că o cheie se află la îndemâna oricui, chiar dacă persoanele în cauză sunt poliţişti, dar i-am şi spus femeii de la imobiliare că o să-i fac o dublură. Mă trezesc că singura cheie de care am eu ştiinţă este în posesia poliţiei. Mă grăbesc să mă întorc la restaurant.

— Eşti bine? mă întreabă el când îl prind din urmă. Pari cam palidă.

— Bine, mulţumesc. Dumneavoastră?

— Eu sunt irlandez, aşa că sunt mereu palid.

Apoi, îi cer cheia şi, deşi e clar că nu are habar despre ce vorbesc şi nici nu-şi mai aduce aminte că ei au o cheie, mă asigură că va cerceta problema şi că mă va contacta.

Mă întorc acasă, cu intenţia de a mai împacheta câte ceva. Dar îmi surprind imaginea în oglindă şi mă răzgândesc. Chiar sunt puţin palidă. Nici nu-i de mirare. Cu toate că simt că lucrurile trebuie terminate urgent, nu aş avea, teoretic, voie să depun efort încă. Mă hotărăsc să încetinesc ritmul. E prea cald ca să mai fac ceva la etaj, aşa că o să mă duc la prăvălia lui Ann. Iau pachetul cu dantelă pe care Anya l-a lăsat pe masă.

Magazinul e aglomerat, iar Ann e în spate, citind capul cuiva. Mă îndeamnă prin gesturi să aştept puţin.

E un loc drăguţ, nu foarte turistic. Observ bucăţile de dantelă de Ipswich şi imagini cu Insula Câinelui Galben. În colţul îndepărtat se găseşte o mică expoziţie în scopuri de promovare, una foarte bună, care atrage privirile, compusă dintr-un balansoar, o roată de tors şi un covor împletit. Tipic pentru Noua Anglie, îţi dă sentimentul că eşti acasă. Rotocoale de dantelă atârnă de o poliţă improvizată, iar vechiul cămin e plin cu mosoare. Pe balansoar se odihneşte o pernă de împletit, de parcă cineva ar fi părăsit-o doar pentru o clipă, urmând a se întoarce şi a se aşeza iarăşi. Recunosc scaunul de pe insulă. Pe vremuri, el se afla în casa noastră. Aceasta este o expoziţie de dantelă a Cercului. Pe poliţă sunt fotografii înrămate ale femeilor şi un teanc de broşuri care istorisesc cum s-au pus bazele Cercului şi de ce, împreună cu nişte formulare de comandă. În faţă, se găseşte un alt teanc de broşuri şi un carton scris de mână: LUAŢI UNA.

Numeroase fotografii se înşiră pe paginile broşurii: femei împletind dantelă, cu un minunat Golden Retriever întins la picioarele lor, o fotografie micşorată a atelierului de tors, sculuri de fir galben făcut din păr de câine şi, pretutindeni, bucăţi de dantelă.

Fotografia principală, cea de pe copertă, înfăţişează arhetipul casei americane din perioada colonială. Arată precum ţi-ai imagina vieţile coloniştilor, dacă n-ai fi conştient de greutăţile pe care le îndurau în realitate. Totuşi, e ceva în neregulă cu pozele astea şi-mi ia destulă vreme să-mi dau

seama ce anume. Dacă te uiţi cu atenţie, îţi dai seama că femeile nu au chipuri. Nu din cauză că ele ar fi fost îndepărtate sau şterse, ci pentru că fotografiile au fost realizate din unghiuri din care feţele nu se disting deloc. O măsură de precauţie, îmi zic, dar te descumpăneşte atare ciudăţenie.

— Ele spun că firul lor are proprietăţi magice.

O vânzătoare stă lângă mine, poate cam prea aproape. Cred că e plătită după cât vinde.

Ann termină treaba şi se grăbeşte să ajungă la mine, prinzând ultimele frânturi din discursul fetei.

— E păr de câine, îi spune ea, nu Lâna de Aur.

Fata ridică din umeri.

— Nu fac decât să vă spun care e legenda, îmi spune ea şi pleacă supărată.

O aud pe Ann oftând.

— Eu, una, nu pot s-o sufăr, îmi zice ea, dar e cea mai bună vânzătoare pe care-o am.

Îi întind lui Ann pachetul pe care l-am adus cu mine, iar ea îl deschide. Înăuntru sunt vreo douăzeci, treizeci de bucăţi de dantelă.

— Doar nu vrei să-mi dai asta mie, spune ea neîncrezătoare.

— Am încercat să le fac cadou de nuntă lui Beezer şi Anyei, dar nu le-au plăcut.

— Nici eu nu le primesc. E dantela Evei. Dorinţa ei ar fi să o păstrezi tu.

— Dacă nu o accepţi, donez totul muzeului Peabody Essex.

Ann pune pachetul în dosul biroului.

— Să spunem că e un cadou de mulţumire, dar cu anticipaţie.

Mă priveşte fără să înţeleagă.

— Pentru că m-ai ajutat cu grădinile.

E vădit încântată, dar apoi îşi aminteşte ceva şi spune:

— Nu pot veni decât poimâine. E în regulă?

Retrag cadoul, mimând că vreau să-l iau înapoi. Ann râde.

— Mulţumesc. O să păstrez dantela ca pe ochii din cap.

— Cu foarte multă plăcere.

Ann face o pauză între două şedinţe ca să bem o ceaşcă de ceai. Când autocarul turistic opreşte în faţă, ea se ridică, oftează şi se întoarce în magazin.

— Ne vedem joi, îmi spune.

Se opreşte la uşă.

— Va trebui să le uzi până atunci. Altfel, vom fi nevoite să curăţăm întreaga grădină de flori şi frunze moarte.

— O să le ud, o asigur eu.

În timp ce păşeşte în prăvălie, oamenii îşi fac poze cu ea. Ann nu se opune, dar apoi îşi dă ochii peste cap în direcţia mea.

Îmi beau restul de ceai afară, pe bancă, privind cum este ridicat primul catarg de pe Friendship. E replica unei nave care a plecat pe vremuri din portul Salem. Eva mi-a spus că jumătate de oraş lucrează pe ea. Lângă remiza pentru ambarcaţiuni a mătuşii se află şopronul unde voluntarii recreează istoria. O mulţime se strânge ca să urmărească manevrele uriaşei macarale, care coboară şi fixează la locul său al treilea element al catargului. E magnific. Mă uit şi eu preţ de aproape un ceas, înainte să-mi adun puterile ca să urc dealul şi să ud grădinile Evei.

Eva are peste un acru de grădină, săpată oriunde se mai găseşte loc, între casă şi şopronul pentru trăsuri, de-a lungul cărării. Fiecare palmă de pământ este plină de flori şi legume. Acestea nu sunt separate, ci cresc laolaltă: mlădiţe de roşie alături de gura leului şi de crini.

Veranda de iarnă a fost transformată în adăpost pentru ghivece. Le târăsc înăuntru pe câteva dintre cele mai mici şi le pun în chiuvetă ca să se ude bine. E foarte cald aici şi uscat. Chiuveta scoate aer înainte să curgă apă, primele picături fiind prea pline de rugină şi prea fierbinţi ca să poată fi folosite. Aceasta e uscătoria Evei, cea principală, oricum. Parfumul de lavandă şi coriandru pătrunde în lemnul vechi. Florile şi plantele medicinale sunt strânse în buchete şi legate cu panglici şi au fost atârnate cu capul în jos de-a lungul pereţilor izolaţi. Mai este ceva spaţiu liber pe unul dintre pereţii din spate, ceea ce mă face să mă întreb ce motiv o fi avut Eva să rişte ca buchetele de lavandă să mucegăiască, atunci când le atârnase în pivniţă. Mă decid că răspunsul ar putea fi următorul: probabil că a vrut să le ferească de lumina soarelui, ca să nu pălească. În plus, nu ştiuse că buchetele aveau să stea atâta vreme acolo, corect? Când s-a dus să înoate, în ziua aceea, sunt convinsă că se gândea că se va întoarce de îndată. Mă sperie foarte tare ideea asta.

Târăsc înăuntru toate ghivecele pe care le pot urni, dar cele mai mari sunt prea grele pentru mine, aşa că mă duc după furtun. Nu sunt în stare să ridic cine ştie ce. Nu încă. Simt în continuare că mă ţin copcile, anume cele

care mă împiedică să mă desfac în bucăţi. Ar trebui să mă plimb, cred. Doctorul zicea că mersul pe jos face bine. Şi înotul. Parcă spunea că am voie să înot.

Aştept până la şase, după care încep să ud grădina, îmi ia mai mult de jumătate de oră, dar, când termin, sunt leoarcă de apă şi murdară. Sandalele sunt alunecoase, de fapt, mustesc de apă, aşa că le abandonez la jumătatea drumului, pe cărare. Trag furtunul până la o ultimă parcelă, cea pe care sunt plantaţi cerceluşii, în toate nuanţele de roz şi purpuriu. Mai există şi o floare a pasiunii singuratică, târându-se pe peretele unui ghiveci cu *bougainvillaea.* Furtunul nu ajunge atât de departe. Se încurcă în marginile unuia dintre răzoarele ridicate şi ştiu că ar trebui să mă întorc să-l descurc, dar sunt prea ostenită. Trag de el, fără să-mi folosesc muşchii stomacului, ci întreaga greutate, şi, după ce-l întind până aproape să plesnească, furtunul cedează. Mă duc şi eu după el, prăvălindu-mă peste măghiran şi căzând în răsadurile de roşii tinere şi de vinete, pe care Eva le-a numit TOM şi respectiv EGG[12], de parcă ar fi vorba despre nişte omuleţi. Mă uit în jur şi constat că am culcat la pământ primele două şiruri de plăntuţe. Mă simt vinovată şi neglijentă. Oboseala e prea mare ca să mă ridic imediat, aşa că mai stau o vreme pe jos.

Aici dă Rafferty peste mine. Sunt acoperită cu ţărână şi materie vegetală storcită, căci am alunecat până în mijlocul clopoţeilor, unde se hrănesc păsările colibri. Sigur am nimerit şi în nişte mentă, pentru că simt mirosul pe mine. Dacă nu o smulgi la timp, menta va acapara răzoarele de flori, aşa că trebuie să fii cu ochii în patru. Trebuie îngrădită într-un spaţiu special.

Rafferty se uită în jos, urmând furtunul verde către capătul acestuia, unde se lăbărţează sandalele mele. Se opreşte, mă priveşte, apoi îşi îndreaptă privirea către colibri.

— Nici prin cap nu-mi trece să întreb, zice el, îndepărtând dintr-o lovitură o pasăre, de parcă ar fi fost o albină, şi aplecându-se ca să mă ajute.

Mă scutur şi arunc un ochi la zgârieturi. Observ că-mi măsoară cu atenţie îmbrăcămintea, întrebându-se dacă e cumva vreo nouă modă de pe Coasta de Vest. Spre lauda sa, nu face niciun comentariu. Bagă mâna în buzunar şi scoate cheia. O grămadă de chestii cad din el, inclusiv gumă cu nicotină, una bucată, veche şi cu ambalajul rupt. Rafferty ridică cheia şi mi-o întinde.

— Sper că asta este cea bună, zice el, aplecându-se după două cupoane ude leoarcă, pe care le agită prin aer ca să se usuce.

12 TOM, de la *tomato* („roşie") şi EGG, de la *eggplant* („vînătă").

Se uită la ele şi spune:

— La naiba. În ce dată suntem?

— Cred că în trei, zic eu.

— OK, spune uitându-se la cupoane. Uitasem de astea.

Mi le arată şi mie. Cină gratis pentru două persoane. Nu prea disting numele restaurantului, însă.

— Expiră mâine. E parte din programul municipal dă-şpagă-unui-poliţist. Vrei să mergi?

— Mâine?

— Sigur. Mâine, în seara asta, cândva. Dar n-aş vrea să se piardă.

— Mâine ar fi mai nimerit.

— Da. Probabil că or să fie şi focuri de artificii, spune el.

— OK.

— Pe mâine, atunci.

Rafferty adună restul de lucruri şi le îndeasă înapoi în buzunar.

— La şapte.

O ia către poartă.

— Ar fi mai bine să verifici cheile. Altele n-am găsit, iar astea nu sunt însemnate.

— S-a făcut, îl asigur eu.

E pe cale să plece, dar se întoarce.

— Dar ce făceai, de fapt? înainte de atacul colibrilor ucigaşi, adică.

— Udam florile.

— Interesantă tehnică, comentează el şi se îndepărtează pe cărare.

Încerc cheia când intru înapoi în casă. Uşa se deschide. Trebuie să fac o dublură şi pentru agenta imobiliară. Şi mai trebuie să repar fereastra spartă, îmi zic, întorcându-mă s-o văd şi să evaluez stricăciunile. Şi să mut florile mucegăite. Caut hârtie ca să scriu o listă, dar nu găsesc niciun petic.

Ca prin farmec, figura lui Rafferty apare în locul în care ar trebui să fie ochiul de geam. Mă sperii şi tresar.

— Scuze, zice el.

— Ce-i?

— E musai să fie în seara asta.

— Ce?

— Ai încurcat datele. *Astăzi* este patru iulie.

Pe fundal explodează artificii, dovedind că are dreptate.

— Nu o să obiectez dacă ţi se pare că nu ai avut suficient timp.

— E-n regulă. Acordă-mi o oră.

— Îţi acord chiar două, zice el, iar eu îl privesc furioasă.

— N-am intenţionat să sune aşa, zice el. Nu ies de la muncă decât pe la şapte. Asta voiam să zic. Pe urmă trebuie să iau barca.

— Barca?

— Am uitat cumva să precizez că restaurantul este în mijlocul portului Salem? întreabă el şi rânjeşte.

— Cred că mi-aş fi amintit o atare precizare.

— Scuze... restaurantul este în mijlocul portului Salem.

— O să-mi aleg o ţinută potrivită.

Rafferty se uită la ce am acum pe mine şi, încă o dată, se hotărăşte să se abţină.

Artificiile pocnesc şi trosnesc. Toată lumea a ieşit afară. Dincolo de parc, unul dintre calviniştii în căutare de prozeliţi supraveghează casa. Poate sunt eu paranoică, totuşi, iar omul nu face decât să privească în direcţia asta, pentru că a văzut maşina lui Rafferty şi, ca oricine altcineva, încearcă şi el să-şi dea seama ce se mai întâmplă în casa Evei.

Eu vin la vreme, Rafferty întârzie. Se scuză, zicând că e ceva patologic. Bine că a sunat să facă rezervare, dar acum se teme că nu o vor păstra. Când ajungem în mijlocul portului, nu numai că aflăm că nu există nicio rezervare, dar nu găsim nici măcar restaurantul. A dispărut. Rafferty îşi scoate mobilul, dar trebuie să aştepte puţin. Îmi dau seama că asta nu-i face deloc plăcere.

— Da, aici Rafferty. A raportat cineva un restaurant dispărut?

Aud râsete de la celălalt aparat.

— Vorbesc serios. Rockmore a dispărut...

Alte hohote.

— Ei bine, unde dracului s-a evaporat? Aha... De tot sau numai în seara asta?

Încuviinţează către telefon.

— Înţeleg.

Închide şi se întoarce spre mine.

— Au mutat restaurantul la Marblehead, dar numai pentru seara asta.

M-a făcut curioasă.

— Ceva în legătură cu iluminaţia portului.

Se gândeşte puţin, apoi întreabă:

— Mai vrei să mergem?

— Dumneata?

— Sigur. De ce nu? Zice. O masă gratis rămâne o masă gratis, corect?

— *Nu există prânz gratis,* răspund eu, citând-o pe Eva şi, cu toate că sunt de acord, îmi doresc totuşi să nu fi spus asta cu voce tare.

— Adevărat, zice el, dar ăsta nu e prânz, e cină.

— Excelentă observaţie.

— Ţine-te bine, îmi spune, iar eu mă supun, înşfăcând marginile copastiei în vreme ce el accelerează, ignorând limita de viteză de cinci mile pe oră.

Trecem de micuţul far de pe Winter Island. Facem la dreapta, către Peach’s Point, tăind scurt pe lângă Insula Câinelui Galben. May e pe platformă, legând-o zdravăn pentru noapte. În crângul de pini e un cerc de meditaţie. Sau de Tai Chi. Ne apropiem de stânci mai mult decât s-ar încumeta alţii şi la fel de mult pe cât aş face-o eu, dacă aş pilota ambarcaţiunea. E impresionant, căci asta înseamnă că Rafferty cunoaşte bine aceste ape. Una dintre femeile din Cerc aude motorul şi îşi ridică privirile spre noi, deranjată de întrerupere. Mai întâi îl recunoaşte pe Rafferty, apoi pe mine.

— Asta ar trebui să fie de ajuns ca să se nască nişte zvonuri, zice el, destul de tare ca să acopere motorul.

Ne ia o jumătate de oră ca să ajungem la Marblehead, dar nu din cauza distanţei, ci pentru că este aglomerat. Până ancorăm noi, s-au strâns deja atâtea bărci în jurul restaurantului plutitor încât e greu să mai găseşti un loc liber.

Probabil că poliţia din Salem a sunat după Rafferty, pentru că oamenii par a ne aştepta. Proprietarul ne ajută să legăm ambarcaţiunea.

— Credeam că eraţi la curent cu mutarea, îi spune el lui Rafferty în chip de scuză. Aşa facem în fiecare an.

Bărbatul îmi ţine scaunul ca să mă aşez. Simt că lumea se uită la noi şi nu-mi place asta. Iau loc cât de repede pot, dar încă le mai simt ochii aţintiţi asupra noastră. Mă cuprinde un val de paranoia. Mă întorc să văd cine se uită, ca să-i plătesc cu aceeaşi monedă, dar lumina e slabă şi e greu de distins ceva.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Rafferty.

— Nu, răspund eu, uitându-mă rapid împrejur.

Iarăşi am senzaţia că sunt urmărită, dar nu vreau să par paranoică.

— Ai prefera să stau eu pe partea asta?

— Nu, e perfect, îl mint eu, ridicând meniul şi încercând să maschez incidentul.

El îmi urmează exemplul.

— Sper că-ţi place mâncarea prăjită.

Comand un platou pescăresc cu garnitură de ceapă, plus o cola dietetică, ceea ce-l amuză pe Rafferty. Simt iarăşi perechea de ochi, aşa că îmi mut scaunul ca să ies din raza lor vizuală.

— Codul dezosat e egrefin sau cod? întreabă el.

— Niciuna, nici alta, răspunde chelneriţa. E cod dezosat.

Fata dă din umeri şi se uită la el de parcă ar fi nebun.

— Eu o să iau peşte-sabie, zice Rafferty.

Chelneriţa se duce la bucătărie.

— Deci, se întoarce el spre mine. Eva zice că eşti scriitoare.

Aici începe secţiunea de flecăreală a programului nostru. Prea bine, sunt educată de Eva, aşa că pot supravieţui încercării.

— Nu, zic. Nu sunt scriitoare, sunt cititoare, îmi dau seama că nu pricepe.

— Asta ţi-e meseria?

— Dacă se poate numi meserie, da.

— Citeşti în dantelă?

— Nu, nu în dantelă.

Mă las pe spate în scaun, îndepărtându-mă astfel de gândul acesta.

— Citesc scenarii.

— Scenarii de film.

— Da.

— Mişto, zice el.

Nu e un cuvânt pe care l-ar folosi în mod normal. Dacă l-aş citi într-un scenariu, nu mi s-ar părea credibil.

— Şi locuieşti la Hollywood?

— Uneori.

Mă priveşte ciudat.

— Mă mut tot timpul... Asta a fost dificil.

— Sunt interogată? Rafferty râde tare.

— Eu m-am mutat din New York, mă ajută el. Iată o lecţie preţioasă a

Evei: oferi informaţii despre tine ca să întreţii conversaţia. Nu vorbim despre supă, dar e un început.

— Mişto, zic şi eu, iar el rânjeşte.

— Te întâlneşti cu mulţi tipi? Acum, trebuie să râd eu.

— Nu prea, răspund, dând glas unui lucru evident. Mă referem la mine, nu la tine.

Chipul i se înroşeşte. Ne bufneşte râsul pe amândoi.

— Frăţioare, spune el. Măcar unul dintre noi ar trebui să se priceapă la asta.

În sfârşit, îmi pică fisa că asta e de fapt o întâlnire amoroasă. Nu ştiu la ce-mi stătuse mintea până acum. Că ar fi un soi de gest de bunătate, o compensaţie pentru perioada grea prin care trecusem. Am multe întâlniri? Adevărul e că nu am niciodată aşa ceva.

— Îmi pare rău, spune el. Poate că, până la urmă, asta n-a fost o idee bună.

Mintea mea mai are puţin şi scoate fum, căutând o replică potrivită. *Haide, Eva,* o implor, *dă-mi ceva de spus.*

— Când te-ai mutat aici? îl întreb. Vocea mea e slabă, parcă nici nu-mi aparţine.

Ştie că mă străduiesc şi pare a-mi fi recunoscător.

— Acum doi ani.

— De ce? continui eu cu întrebările, dându-mi seama cum sună.

Iarăşi râdem.

— Îmi place să navighez.

— Pare logic, spun eu şi chiar aşa este.

— Tu navighezi? mă întreabă el.

— Nu prea bine.

— Mincinoasă, râde el.

Cunoaşte mai multe lucruri despre mine decât credeam. Îmi dau seama că Eva trebuie să fie sursa acestor informaţii. Eram gata să-i spun că, de fapt, Lyndley fusese adevărata navigatoare în familia noastră, dar ceva parcă m-a împiedicat.

— A trecut mult timp de când n-am mai navigat, spun în cele din urmă.

Încuviinţează tăcut şi continuă să mă privească. Realizez atunci că Rafferty nu poate fi citit. Nu că aş fi încercat... îmi petrec marea parte a

timpului încercând să nu citesc gândurile oamenilor, încercând să fug de intimitatea nedorită pe care o creează invadarea minţilor străine. Rafferty poate fi citit, dar numai dacă şi atunci când o permite.

— Ce e? întreb în cele din urmă.

— Mă gândeam că semeni un pic cu Eva.

— Serios? E evident şi pentru el că nu cred o iotă.

Încuviinţează:

— Mie aşa mi se pare.

— Aţi fost prieteni buni, spun, dându-mi seama că ideea asta mă deranjează mai puţin, dar doar ceva mai puţin, decât seara trecută.

Rânjeşte:

— Evei i-a plăcut întotdeauna să ajute vagabonzii şi tipii dubioşi.

— Asta cam aşa e.

— Câteodată chiar prea mult. O umbră îi întunecă trăsăturile.

— Asta ce vrea să-nsemne?

Îşi revine rapid, forţându-se să zâmbească:

— Înseamnă că m-am împrietenit cu ea pe când eram nou în oraş şi că m-a hrănit ca pe orice vagabond, pentru ca pe urmă să nu mai poată scăpa de mine.

— Ţi-a dat celebrele ei sendvişuri simandicoase?

— Exact. Începe să râdă.

— Nu-i o hrană de lepădat pentru un vagabond.

Mă simt uşurată când se dă drumul iluminaţiei din port, echipajele aprinzând semnale luminoase în zonă. Pe măsură ce discuţia dintre mine şi Rafferty înaintează, mă conving din ce în ce mai tare că cineva mă urmăreşte şi că probabil vorbeşte despre mine. M-am dezobişnuit de asta, căci în L.A. Am devenit invizibilă.

De îndată ce se întunecă suficient, încep artificiile. E frumos. Mai frumos decât îmi aminteam. La fiecare explozie se zăresc oamenii de pe ţărm, înşiraţi pe mile întregi, fie aşezaţi în şezlongurile din întinsele grădini de pe Neck[13], fie în picioare pe docuri, la cluburile de iahting sau până departe, lângă plaja Devereux. În port sunt atât de multe ambarcaţiuni încât ai putea să-l străbaţi cu piciorul. Sunt amarate câte două sau trei, cu barele de protecţie în afară. Cu

13 Peninsulă în nord-estul oraşului Salem, pe care se află mai ales zone rezidenţiale şi de recreere.

fiecare spectacol de lumină, claxoanele bărcilor izbucnesc aprobator, iar oamenii de pe mal ovaţionează, vocile lor auzindu-se de departe.

Zgomotul îmi dă o senzaţie de nelinişte. Simt, din nou, că sunt privită.

Pun pariu că şi-o trage cu el.

— Eşti bine? mă întreabă Rafferty.

E clar că nu. Îmi curge transpiraţia pe faţă, iar mâinile îmi tremură.

Şi-o trage cu poliţaiul.

Nu ştiu cui îi citesc gândurile. Nici nu vreau să ştiu.

— Rău de mare?

Ambarcaţiunea se mişcă în mod evident.

— Nu, răspund.

Nu am suferit niciodată de rău de mare. E mai degrabă vorba de un sentiment perfid de panică. El îl simte şi priveşte în jur.

— Putem pleca, dacă doreşti.

— Nu, e-n regulă.

Încerc să mă calmez, folosind toate trucurile învăţate de la psihiatră: respiră, foloseşte-ţi simţurile, mirosul, pipăitul, orice te ajută să rămâi ancorată în prezent şi în acest loc.

Simt că încep să mă calmez, când izbucneşte bătaia.

O aud înainte s-o văd. Sunetul creşte treptat, pe fundalul exploziilor mai puternice ale artificiilor, dar e diferit şi se detaşează de restul. Sunt nişte bufnituri. Nu-mi dau seama ce reprezintă până nu vin să-l cheme pe Rafferty, iar el îi urnează, ca să-i despartă pe cei implicaţi. Nu ştiu dacă apelează la el pentru că au uitat că nu sunt în Salem, unde el ar fi autoritatea chemată automat în asemenea ocazii, sau din cauză că numai el se nimereşte prin preajmă. Barca poliţiei din Marblehead e tocmai hăt, la celălalt capăt al portului. Având în vedere mulţimea ambarcaţiunilor, le-ar lua zece minute să ajungă aici, timp în care răul ar fi deja făcut.

Bătaia n-ar fi putut veni într-un moment mai nimerit, căci izbucneşte chiar înainte de marele final. În spectacolul de lumini general, îl zăresc pe Rafferty ţinându-l pe unul dintre bătăuşi, un tip masiv; celălalt, tipul care frecventează cluburile de iahting, stă deoparte, cu gura sângerând. E povestea veche, Studentul căminist *vs.* Bobocul, cu diferenţa că aceştia doi au trecut de mult de vârsta respectivă. Nu-şi mai expediază pumni, dar schimburile de cuvinte continuă. Rafferty e nevoit să-l ţină mai zdravăn pe căminist, care e

gata de o nouă rundă. Îl ţine un minut încheiat, apoi îi dă drumul.

Bobocul se aşază înapoi la masă. Unul dintre amicii lui toarnă nişte gheaţă din pahar într-o batistă şi i-o întinde, dar el refuză. În schimb, se uită în direcţia mea. Toţi se uită.

— Eşti un cretin nenorocit, îl aud zicând pe căminist, care se repede iarăşi la celălalt.

Rafferty îl apucă la timp de braţ.

Recunosc vocea şi privesc cum prietenul meu din copilărie, Jack, aruncă nişte bani pe masă şi se cară, sărind în barcă în felul în care un cowboy din vechile filme western ar sări pe un cal în galop.

Rafferty le spune ceva bobocilor, care apoi se întorc la berile lor de fiţe.

Când revine la masă, Rafferty apucă un şerveţel şi se şterge.

— Care a fost necazul? îl întreb, străduindu-mă să-mi menţin un ton calm, deşi ştiu că, paranoică sau nu, am avut şi eu o contribuţie la incident.

A fost vorba despre mine. Psihiatra mea ar zice că nu totul pe lumea asta are de-a face cu mine. Vocabularul ei e plin de clişeele Evei. În mod normal, ar avea dreptate, dar nu şi de data asta.

— Cam despre ce e vorba de obicei?

Încearcă să o dea cotită. Pantalonii îi sunt uzi leoarcă de bere şi înjură în şoaptă în timp ce-i curăţă.

— Hai să plecăm de-aici, spune el.

În jurul zonei portului, semnalele luminoase încă mai aruncă o licărire roşie, dar încep deja să pălească şi strălucirea lor apare intermitentă de-a lungul liniei ţărmului, lăsând mari spaţii întunecate între ele.

Bruma de relaxare pe care am simţit-o unul în compania celuilalt s-a topit de mult. Rafferty ignoră orice limite de viteză, dar asta nu mă deranjează. Tot ce ne dorim amândoi e să încheiem cât mai curând seara.

În timp ce trecem pe lângă Winter Island, disting acorduri de muzică religioasă şi fâşâitul unui microfon prost. Rafferty accelerează.

Nu ne vorbim decât când suntem în maşină, în faţa casei mătuşii. El opreşte motorul maşinii de poliţie şi se întoarce către mine.

— Îmi pare rău că te-am dus acolo, zice el.

— E-n regulă, spun eu.

— Ştiu că Jack Lalibertie ţi-e prieten.

— A fost, replic eu.

— Ştiu că aţi avut de-a face unul cu celălalt în trecut, se corectează el.

Nu ştiu ce să spun, aşa că rămân tăcută. E evident că mă simt stânjenită.

Radioul poliţiei păcăne şi stârneşte ecouri.

— Hei, Rafferty? zice vocea. Ai găsit restaurantul?

— Dă-mi pace, Jay-Jay. E seara mea liberă, răspunde Rafferty.

— Cineva tocmai a înaintat un raport în legătură cu o dispariţie.

— Mă uit pe el mâine.

Îşi dă ochii peste cap şi se întinde după butonul de apelare.

— E vorba despre Angela Rickey.

— Rahat, zice el, ridicând receptorul ca să nu se audă şi alte detalii. Iarăşi!

Nu ştiu despre ce e vorba, dar îmi dau seama că-i ceva important. Dau să apuc mânerul portierei. El îmi face semn să mă opresc şi spune în microfonul radioului:

— Fă-mi rost de un mandat. Trec eu mai încolo să-l iau. Apoi acoperă microfonul cu mâna.

— A fost un dezastru, zice el.

— A fost OK.

— Hai să mai încercăm o dată.

Sunt surprinsă.

— Mâine-seară. Mergem să navigăm.

Radioul încă urlă.

— Bine, bine, vin, spune Rafferty. Îl dă mai încet.

— Te iau de la cheiul Derby. La şapte fix. Înainte să apuc să-l refuz, el s-a întors deja către aparat. Ia un şerveţel şi-şi tamponează pantalonii.

— Rahat, repetă el.

Pentru a curăţa dantela: prezenţa bucuriei.

Pentru a curăţa Cititoarea: meditaţie sau rugăciune.

Pentru curăţarea Căutătorului: doar respiraţia.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 14

Ann era la a cincisprezecea şedinţă de frenologie pe ziua respectivă, când Rafferty o găsi în sfârşit. Şedinţele erau efectuate în partea din spate a magazinului, unde îşi amesteca uleiurile esenţiale. Tot acolo mai ţinea şi un cazan, dar asta era doar ca să dea bine. Dincolo de perdelele de catifea care delimitau cabinele de ghicit, se găsea un laborator de chimie în toată regula, cu pahare, tuburi şi becuri Bunsen destinate preparării uleiurilor esenţiale şi a altor poţiuni pe care le vindea Ann.

Îl zări pe Rafferty în timp ce acesta intra şi îi făcu semn cu mâna să aştepte.

— Am nevoie de un obiect personal, o auzi Rafferty spunându-i celei mai în vârstă dintre cele două femei. Un inel, o legătură de chei, ceva de genul ăsta.

— Dă-i inelul, mamă, zise cea mai tânără.

— Mama dumitale trebuie să decidă singură ce anume să-mi dea, spuse Ann.

Bătrâna reflectă o clipă, apoi băgă mâna în geantă şi scoase o eşarfă. Stângace, ea i-o înmână lui Ann.

— Mulţumesc, spuse aceasta, apoi închise ochii şi ţinu eşarfa, respirând încet şi absorbind energia obiectului.

Când deschise iarăşi ochii, îi înapoie femeii eşarfa, iar aceasta o puse la loc în geantă.

— Acum, ce se mai întâmplă? întrebă bătrâna.

— Acum o să ghicesc, răspunse Ann, ridicându-se în picioare şi ducându-se în spatele scaunului pe care stătea femeia.

Îşi aşeză blând mâinile pe capul ei şi începu să maseze. Bătrâna oftă.

— E minunat, spuse ea, închizând, în cele din urmă, pleoapele.

Rafferty privea fascinat.

Când respiraţia bătrânei se încetini, mâinile lui Ann începură a se mişca altfel, întinzându-i acesteia chipul în tot soiul de expresii bizare şi pipăind umflăturile, adânciturile şi alte imperfecţiuni ale craniului care îi preziceau femeii viitorul. Ochii lui Rafferty se îndreptară spre tabelul de pe perete. Cutare umflătură determina longevitatea, alta vădea aplecările artistice.

Rafferty îşi încetă iscoditul în clipa în care Ann începu să prezică. Deşi fiica îşi lua notiţe, acesta era un moment intim. În loc să asculte, Rafferty cerceta prăvălia, oprindu-se să inspecteze nişte pacheţele în care se aflau săculeţi cu plante medicinale şi vrăji: trandafiri şi verbină pentru cei care au probleme cu somnul; coada şoricelului şi ghimbir ca să regăseşti dragostea pierdută. Mai erau şi săculeţi pentru prosperitate, protecţie, pentru sănătate şi chiar pentru câştigarea alegerilor. Secţiunea dedicată tămâiei era uriaşă, iar mirosul, copleşitor. Rafferty trecu rapid pe lângă ea, îndreptându-se către secţiunea şi mai impresionantă dedicată cărţilor de auto-perfecţionare. Luă câteva şi le răsfoi. După care trecu la cristale. Îşi plimbă degetele peste un coş plin cu cuarţ roz, apoi peste unul cu obsidian.

Rafferty era cu mâna până la cot în nişte agate, când Ann i se alătură în sfârşit.

— Astea sunt bune pentru potenţă, îi zise ea, iar Rafferty îşi retrase rapid braţul.

— Scuze, adăugă ea. Nu m-am putut abţine.

Îl conduse în camera din spate, îndepărtând vreo două pisici de pe salteaua de dormit pe care o ţinea acolo. De perete atârna un calendar lunar, identic cu cel pe care îl văzuse în casa Evei, doar că acestuia îi lipseau simbolurile Pălăriilor Roşii. Ele raportaseră dispariţia Evei. Erau obişnuitele salonului ei de ceai. Când acesta nu se deschisese în ziua stabilită, se duseseră direct la poliţie ca să o dea dispărută.

— Toată lumea a dispărut, a spus Rafferty, mai mult către sine.

Două dispariţii într-o singură lună era destul de ciudat, dar se vedea clar că acestea două aveau ceva în comun. Eva o ajutase deseori pe Angela, iar Cal o urâse din pricina asta.

— Ce an neobişnuit, zise Ann. Nu sunteţi alergic la pisici, nu?

— Numai la câini, răspunse el.

— Şezi.

Ann rostise comanda de parcă ar fi vorbit cu un câine.

Rafferty nu se putu împiedica să zâmbească. Îi plăceau Ann şi umorul acesteia. În mai toate ocaziile, era subtil, şi majoritatea oamenilor nu-l înţelegeau deloc. Rafferty îndepărtă o a treia pisică din drum şi se aşeză.

— Dumneata ai completat asta? întrebă el, întinzându-i procesul-verbal.

Ann fusese cea care completase procesul-verbal pentru persoane dispărute, în cazul Angelei, dacă i s-ar putea spune astfel. Fusese mai degrabă unul de „n-am mai văzut-o la docuri în ultima vreme”, un semnal de alarmă tras preventiv. Angela mai dispăruse şi altă dată, cam cu şase luni în urmă, după ce fusese bătută de calvinişti. Se întorsese la ei de bunăvoie, ignorând sfaturile tuturor.

Angela corespundea profilului unui copil care are tendinţa să intre într-o sectă religioasă. Fugise de acasă, era dată peste cap rău de tot şi probabil că suferise un abuz în trecut. Orice promitea siguranţă sau salvare de vreun fel era soluţia perfectă pentru ea.

În opinia lui Rafferty, lucrul care bătea cel mai tare la ochi nu era cine *întocmise* procesul-verbal, ci persoanele care *nu făcuseră* asta. Când Angela dispăruse ultima dată, calviniştii făcuseră presiuni imense, sunând zilnic la secţie şi acuzându-le de răpire mai întâi pe vrăjitoare, apoi pe Eva. Roberta de pe Winter Island îi spusese că pe Angela o tot bătuse gândul să plece, poate către ţinuturi mai prietenoase.

— Am auzit că intenţiona să se îndrepte către sud, zise Rafferty.

— Spre sud? Mda, plauzibil, mai ales dacă luăm în considerare casa plutitoare pe care Eva o are acolo.

Ann arătă undeva afară, dincolo de fereastră.

— Stătea acolo în ultimele săptămâni. De fapt, mai degrabă se ascundea, aş zice eu. Nu ieşea decât noaptea. Din câte aud, căuta prin gunoaiele din spatele Gării Victoria. Am descoperit asta doar pentru că am prins-o culegând roşii din ghivecele mele.

— Doamne, spuse Rafferty.

— Am început să las diverse lucruri acolo, special pentru ea. Fast-food sau mâncare mai sănătoasă atunci când aveam timp să gătesc. Îmi pare rău pentru ea. E un copil bun.

— De ce nu a venit la mine?

Ann îl privi şi-i zise:

— Da, sigur.

— Ar fi putut măcar să se ducă la un adăpost.

— Când am văzut-o eu, unul dintre ochi îi era vânăt, iar vânătăile se întindeau pe tot obrazul. M-a pus să-i promit că n-o să pomenesc nimănui că am văzut-o.

Rafferty încuviinţă din cap. May avea dreptate, ar fi trebuit ca fata să rămână pe insulă. Ar fi trebuit el însuşi să se asigure de asta.

— N-ai fi putut s-o împiedici.

Ann ştia ce gândea detectivul.

— Şi ura Insula Câinelui Galben.

Rafferty se scutură ca de frig.

— Eu n-aş putea să trăiesc acolo, zise ea. Să mulg vacile şi să cultiv in. Îmi plac la nebunie baloanele de cereale cu fructe, dar n-aş putea s-o fac.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Acum trei zile. În noaptea aceea, era pe docuri, iar eu am ţinut deschis până târziu. Am zărit-o mergând către Shetland Park. Obişnuia, uneori, să stea pe pietrele de acolo. Dar erau şi calviniştii pe docuri, făcându-şi prozeliţi. Îi inspectau pe turişti şi-şi alegeau noi recruţi.

— Crezi că au târât-o înapoi la ei?

— Nu ştiu ce cred. Nu mai e la casa plutitoare. Poate că au dus-o cu forţa înapoi, poate că au speriat-o. Nu ştiu. N-am habar nici de ce nu a făcut plângere când au bătut-o prima dată. Eu să mă pici cu ceară şi n-aş fi stat pe gânduri.

— Mâncare, protecţie, cazare.

Lista lui Rafferty suna ca un anunţ postat pe autostradă.

— Ce?

— Poveste veche, preciză el. Putere, dependenţă. Dacă mai pui şi salvarea sufletului, oferta e completă.

Avea presimţiri foarte sumbre în legătură cu acest caz, dar nu voia să le împărtăşească nimănui.

— Eva ştia că Angela stă acolo?

— Ea i-a dat cheia... după ultima bătaie pe care a încasat-o ea însăşi.

Ann ezitase înainte să rostească ultima parte. Pentru Rafferty, ăsta era un subiect dureros şi toată lumea ştia asta.

Rafferty scoase lanterna din torpedou. Lăsă maşina de patrulare parcată ilegal în faţa magazinului Annei şi-o luă pe jos spre casa plutitoare, traversând cheiul Derby.

Deşi Angela părăsise locul în grabă, avusese grijă totuşi să încuie şi uşa după ea. Rafferty proiectă fasciculul de lumină prin ferestre, dar acestea fuseseră acoperite pe dinăuntru cu scânduri. O porni către partea dinspre docuri, unde casa dădea spre port. Mareea era la cota maximă. Se căţără cu greu pe stâlpii alunecoşi, dar se trezi că deschizătura de la primul etaj era blocată şi ea cu scânduri. Fără un ferăstrău, singura cale de a pătrunde înăuntru rămânea uşa de lemn de la mansardă. Înjură de câteva ori, apoi se întoarse la maşină să caute o frânghie.

Câţiva barcagii fură martori la ascensiunea lui Rafferty. Când ajunse în vârf, aceştia îi răsplătiră efortul prin aplauze. Tot aplauze primi şi în timp ce se balansă înapoi şi izbi cu piciorul uşa de la mansardă, deschizând-o.

În cămăruţa de deasupra casei plutitoare era întuneric beznă. Rafferty aţinti lanterna spre cele patru colţuri. Da, cineva locuise aici. Era mizerie, plin de ambalaje de fast-food şi de excremente vechi de şobolan. Nu era de mirare, căci şobolanii de apă de pe chei erau cât nişte pisici. Erau diverse populaţii de rozătoare: şobolani indieni, chinezi şi caraibieni, al căror arbore genealogic îşi întindea rădăcinile până în urmă cu cel puţin trei sute de ani, în vremea când Salem importa bunuri din toată lumea. Patronii restaurantului se plângeau de ei de vreo câteva ori în fiecare vară, dar animalele nu se lăsau descurajate.

Rafferty cercetă atent camera cu privirea, observând toate detaliile: o sticlă veche de vin şi o lumânare. Prăfuită. Luminarea arsă. Un pachet vechi de ţigări îndesat într-un colţ. Un pat în colţ, nefăcut, o cuvertură indiană cam uzată, cu o arsură taman în mijloc.

De jos răzbătu un zgomot. Rafferty se întoarse şi lumină într-acolo.

— Angela, zise el. Sunt eu, John Rafferty.

Niciun răspuns. Îndreptă lanterna în josul scărilor şi auzi clipocitul apei. Începu să coboare treptele către bezna de dedesubt; lanterna mătura totul ca raza unui far, scoţând la iveală o veche ambarcaţiune, un suport de ramă şi o străveche barcă cu motor produsă de Boston Whaler, cu o gaură la prora. Îndepărtă cu mâna o pânză de păianjen, scuipă o parte care îi ajunsese în gură, după care mai scuipă o dată.

Prima treaptă era putrezită şi cedă sub greutatea lui, făcându-l să se

lungească pe jos şi aruncându-i lanterna din mână. Rafferty o privi cum se rostogolea nebuneşte spre marginea apei şi se puse pe înjurat.

Lanterna se prinse într-un cui slăbit şi se opri. Detectivul se ridică în picioare şi-şi dădu seama că mâna îi sângera. Înjură încă o dată.

Ceva trosni cu putere. Zgomotul îl amuţi. Înşfăcă lanterna, se roti împrejur şi îndreptă fasciculul spre locul de unde venise zgomotul. Nu-şi dădea seama dacă se auzise dinspre apă sau de sub podea. Aţinti lumina spre apă, de-a lungul peretelui adăpostului pentru bărci, dând la iveală o mică urmă în formă de jumătate de lună, puţin deasupra liniei valurilor. Probabil că mareea erodase materialul, dar observă apoi şobolanul. Cam de mărimea unei maşini mici, îşi zise el. Mă rog, nici chiar aşa, dar era imens. Coada îi atârnă o clipă afară, după care lunecă prin gaură asemenea unui şarpe şi dispăru.

— Ajunge, zise Rafferty, urcând din nou scările.

Era greu de crezut că pe Insula Câinelui Galben e mai rău decât aici.

Se opri la fereastra din mansardă şi privi peste port. Barca lui Jack se întorsese în locul său. Vedea lumina din cabină. Jack însuşi zăcea cu faţa în jos pe patul de campanie. Leşinase, se gândi Rafferty, văzând sticla goală aşezată pieziş pe masa de bucătărie. Apoi, dintr-un motiv oarecare, se uită în direcţia insulei şi observă cele două lumini, semnalul lui May. Poate-şi închipuia ea că o să mute pe cineva în seara asta, dar Rafferty ştia mai bine.

Ieşi tot pe unde intrase. Dar, de data asta, nu mai folosi frânghia. O făcu colac şi-o azvârli pe chei înainte să sară pe fereastră. Slavă Domnului că e maree înaltă, îşi zise el, în vreme ce se prăvălea în apa rece şi întunecată, recunoscător că nu avea să se zdrobească de stânci.

Rafferty făcu un duş şi se opri să dea la semnat un mandat, după care plecă într-o vizită la calvinişti.

Winter Island era situată la gura Portului Salem. Dincolo de asta nu mai era decât Salem Wiliows[14], unde locuia Rafferty. Această parte a Salemului era complet diferită, mai degrabă caracterizată de viaţa de insulă decât de cea oraş-port, o enclavă victoriană separată de o şosea îngustă care ocolea uzina electrică, grămezile sale de cărbune şi marfarele care îl aduceau din port.

De o parte a insulei se aflau portul, cheiul Derby şi centrul oraşului, iar de cealaltă, oceanul. Un mic dig rutier o lega de continent. Pe partea cu oceanul

14 Acesta este un cartier şi parc de distracţii din oraşul Salem, situat pe malul oceanului şi numit astfel datorită sălciilor plantate aici în 1801.

se găsea Căminul de băieţi Plummer, o clădire impunătoare în stil victorian, cu aspect de hotel vechi. Unul dintre porumbeii lui Rafferty crescuse aici. Aşa se numeau nou-veniţii în cadrul programului, „porumbei”, pentru că, atunci când încercai să-i ajuţi, se găinăţau pe tine fără excepţie, după care îşi luau zborul. Umor marca Alcoolicii Anonimi. Cu toate astea, cel mai proaspăt porumbel dat în grija lui Rafferty era un puşti destul de cuminte, iar detectivul îl luase sub aripa sa (iertat fie jocul de cuvinte involuntar), deoarece copilul îl rugase şi nu se face să refuzi, chiar dacă ştii bine că-ţi va da multă bătaie de cap.

Căminul Plummer era un conac vechi, cu cea mai frumoasă vedere spre ocean din oraş, aşa că nu putea părea nimănui hidos. Totuşi, aici sfârşeau copiii nedoriţi. Atât Jay-Jay, cât şi Jack Lalibertie îşi petrecuseră ceva timp la cămin după moartea mamei lor, când tatăl o ştersese în Canada ca să pună capcane pentru vânat şi nu se ostenise să se întoarcă vreme de aproape un an. Puştii aceştia doi crescuseră oameni de ispravă. Cel puţin asta se întâmplase în cazul lui Jay-Jay. Era enervant la culme, dar era băiat de treabă. Cu Jack era altă poveste. Beţiv ca şi tatăl lor, Jack se înscrisese de câteva ori în program, dar nu se ţinuse de el.

Jack Lalibertie avea şi alte probleme în afară de băutură, printre cele mai serioase fiind ce se petrecuse cu Towner Whitney. Ca mulţi alcoolici, Jack juca rolul victimei. Vechea rană nu se vindecase niciodată, iar Jack nu contenea să o zgândărească, făcând-o să sângereze şi să se infecteze. Când starea i se înrăutăţise suficient, apărea la întâlniri beat mort şi începea să vorbească în gura mare despre Towner şi despre ce-i făcuse ea, de parcă nu trecuse decât o săptămână de atunci, nu aproape cincisprezece ani. Era clar că aşa stătuseră lucrurile şi acum.

Dar Rafferty nu voia să se gândească la asta. Nu ţinea să mediteze nici la soarta lui Jack Lalibertie, nici la propria sa întâlnire dezastruoasă cu Towner, dacă i se putea măcar spune astfel. Halal întâlnire! Ajunsese acasă înainte de zece. Dacă nu ar fi fost de plâns, ar fi izbucnit în hohote de râs.

Mintea detectivului revenea mereu asupra Angelei. Situaţia era în general proastă. Nu fusese decât o chestiune de timp până să se întâmple ceva. Îşi dădea seama că se aşteptase la asta. Rafferty nu se putu împiedica să se întrebe dacă nu cumva lucrurile ar fi fost altfel în cazul în care Angela ar fi rămas pe insulă. Sau dacă, atunci când a venit aici, s-ar fi oprit cu o stradă mai devreme şi dacă Plummer ar fi fost un cămin pentru toţi copiii nedoriţi, nu doar

pentru băieţi. Poate că Angela nu ar fi dispărut dacă ar fi fost bine-venită aici şi poate că nu ar fi făcut acel pas în plus, către Winter Island, unde Cal şi demenţii lui aşteptau să îi salveze sufletul.

Rafferty avea un presentiment urât în ce-o privea pe fată, împărtăşit, se pare, şi de Eva. Nu reuşea să se descotorosească de el. Instinctele sale de poliţai nu dăduseră niciodată greş, spre deosebire de cele de amorez.

Când detectivul intră în parcul Winter Island, şedinţa de renaştere era încă în plină desfăşurare. Se uită a doua oară la ceas. Nouă şi patruzeci şi şapte. Încă treisprezece minute şi putea să-i trimită acasă pentru deranjarea liniştii publice. Mai procedase aşa. De câteva ori. O transformase chiar într-un obicei, vara trecută, dacă vremea era bună. Se ducea cu maşina de patrulare până la Willow şi se plimba, oprindu-se pentru un joc, două la sală şi poate un sendviş *chop suey*[15]. Apoi se întorcea pe Winter Island şi curăţa locul la zece fix. O vreme a ţinut figura, dar Cal s-a prins şi şi-a cumpărat un Rolex.

Rafferty se opri la ghereta paznicului şi coborî geamul. Roberta deschise ferestruica fără să-şi ridice ochii din *Cosmopolitan.*

— Douăzeci şi cinci de dolari pe zi, spuse ea, tot fără să se uite. Şi da, asta include zilele de sărbătoare.

Citea un articol intitulat „Oferă-i o vară fierbinte”.

— Doar bani gheaţă, zise ea, închizând revista fără tragere de inimă.

— Trece-mi-o pe listă, răspunse Rafferty.

O urmări cum întoarce revista, ca să nu vadă şi el coperta.

— Prea târziu, râse. Te-am prins.

Robertei nu i se păru amuzant.

— Credeam că ai o întâlnire, ceva, îi spuse, fără ca măcar să încerce să-şi mascheze sarcasmul.

— Doamne, răspunse Rafferty uimit. Ai de gând să-mi spui şi ce am comandat la cină?

Roberta nu zise nimic. Purta noua uniformă, cu un jerseu alb pe care intenţionat îl cumpărase cu un număr mai mic. Părul ei vopsit blond era dat cu gel şi făcut ţepi, crescând încă din locul în care încercase să se taie într-o noapte, acum câteva luni, când se apucase iarăşi de băut.

Rafferty o cunoştea de la program şi ea fusese una dintre primele persoane pe care le întâlnise când venise în oraş, prima lui prietenă în afară de

15 Fel de mîncare chino-american, preparat din carne şi legume.

Eva. În vreme ce stăteau amândoi lângă cafetieră, Roberta îi spusese că are o slăbiciune pentru poliţai. El îşi turnase un deget de cafea, o chestie neagră şi unsuroasă, care era deja prea veche, şi îşi strepezise dinţii cu electricitatea statică a materialului sintetic, când îşi dusese paharul la gură. Se strâmbase, apoi aruncase totul la gunoi şi se aşezase singur în fundul sălii, întrebându-se câţi potenţiali prieteni izbutise să jignească.

La următoarea întâlnire, Roberta îi adusese cafea de la Dunkin’ Donuts. Observă cum femeia îşi pierdea încrederea în sine, chiar în clipa în care îi dădea paharul.

— Am făcut-o de oaie? Eşti unul dintre snobii care preferă Starbucks, nu?

— Nu, îi răspunsese el râzând.

Era mai rău decât snobii ăia, dar asta nu-i mai spusese. Nici măcar nu bea cafea Starbucks. Băuse, pe vremuri. Apoi, cu un an înainte, fiica lui economisise din banii de buzunar şi îi cumpărase de Crăciun un filtru, iar acum nu-şi mai putea bea cafeaua altfel.

Rafferty apreciase totuşi gestul. Acceptase paharul şi îi mulţumise. Se dăduse chiar peste cap ca să stea lângă ea, prefăcându-se că soarbe din cafea pe tot parcursul întâlnirii şi luând cu el recipientul, încă aproape plin, când plecase.

Ieşiseră doar de câteva ori, mai mult pentru că ea îl invitase. Rafferty era încă nou-venit şi se simţea singur. Se străduise din răsputeri să transforme relaţia într-una de prietenie. Spre lauda sa, nu se culcase niciodată cu Roberta, deşi ar fi fost uşor să ajungă în patul ei.

— Cum a fost în concediu? o întrebă el.

— Cam naşpa, îi zise ea. Maică-mea s-a eschivat de la stat cu copilul, iar soră-mea a trebuit să-l ia cu ea.

Rafferty încuviinţă din cap. Nu-i cunoscuse niciodată sora şi nici pe copil, dar auzise de ei. Roberta vorbea mult despre sora ei la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi, dar nu de bine. De obicei, se apuca iarăşi de băut după ce petrecea un timp cu sora ei.

— Ei, şi tu ce cauţi pe aici? îl întrebă Roberta, pe jumătate curioasă, pe jumătate enervată. Nu v-aţi înţeles bine, tu şi tipa?

— Angela Rickey a fost dată dispărută.

— Ce? Din nou?

— Ai văzut-o?

— Nu sunt responsabilă pentru soră-mea.

— Nu ţi-am cerut s-o iei iar la tine. Te-am întrebat dacă ai văzut-o.

— Nu, răspunse ea gânditoare. N-am mai văzut-o de ceva vreme.

Roberta îi povestise foarte puţine despre cele câteva săptămâni în care Angela stătuse la ea. Doar că se întorsese la calvinişti. Călătorie sprâncenată.

— Nu ai văzut-o certându-se cu nimeni sau n-ai observat nimic neobişnuit înainte să plece?

— Defineşte „neobişnuit”, spuse ea.

De parcă ăsta ar fi fost un semnal, vântul prinse să bată cu putere dinspre est şi se auziră ţipete dinspre hangarul părăsit al Gărzii de Coastă, unele Cal îşi ţinea predica. Sunetul agoniei unei fiinţe omeneşti îngheţă aerul deja răcoros. Ce zi era? Joi? Joi e seara în care sunt exorcizaţi adolescenţii. Era o ocazie să-ţi scoţi toată familia în oraş şi venea lumea chiar şi elin Rhode Islanel. Era unul dintre cele mai reuşite evenimente de familie organizate de Cal.

...şi unul dintre cele mai zgomotoase. Firește că demonii nu-şi părăseau gazdele adolescente fără să se lupte aprig, ecourile bătăliei răzbătând dincolo de parcare şi peste valuri, speriind chiar şi pescăruşii care cuibăreau, dar care se mutau de îndată. Chiar şi vântul respingea sunetul, încercând să-şi schimbe direcţia, aruncându-se în cercuri şi dărâmând cu sălbăticie diverse lucruri: o pancartă de metal, o creangă dintr-un copac aflat pe moarte. În cele din urmă, prinse şi înşfacă bine briza ce purta muzica orchestrei de alămuri din pavilion, împletind cele două sunete până ce păru că John Philip Sousa scrisese o partitură pe care demonii să iasă în pas de marş din victimele lor şi să fie izgoniţi în largul mării.

Rafferty auzea deja telefoanele date la secţie. Sunetul se propaga până departe, peste valuri, chiar şi într-o seară cu vânt ca aceasta. Băieţii din cămin se obişnuiseră. Majoritatea apelurilor veneau de la turişti. De obicei, aceştia credeau că e vorba de vreun spectacol ciudat care se prelungea cam mult. Sau că era o casă bântuită. Rafferty îl instruise pe ofiţerul de serviciu să spună: „Ne ocupăm noi de asta” sau „Vom investiga”. Propria experienţă îl învăţase că dezvăluirea adevăratei surse a urletelor nu era o metodă eficientă de a calma nervii, şi aşa tociţi, ai celor ce sunau.

— Chestia asta e foarte bizară, se plânsese o femeie deosebit de tulburată. Nu puteţi să faceţi ceva?

Adevărul e că nu puteau. Atâta vreme cât serviciul religios nu depăşea nivelul de decibeli admis şi nu continua dincolo de ora 22:00, calviniştii erau la adăpostul legii. Singura dată când Rafferty intervenise, Cal ripostase punându-i pe membrii bisericii să sune de şase ori la secţie, ca să reclame că fuseseră deranjaţi de un cântăreţ folk ambulant, care, noaptea târziu, pe plaja Waikiki de pe Winter Island, încerca să stăpînească acordurile melodiei *My Back Pages* a lui Bob Dylan, dar, dând greş, trecuse la nişte refrene pline de avânt din *Kumbaya.*

Nu se puteau face prea multe. Terenul de camping de pe Winter Island era proprietate publică. Calviniştii îşi plătiseră taxele la intrare şi încă pentru întreg sezonul. Nu aveau să se urnească până de Ziua lui Columb, când parcul se închidea pe durata iernii. Dar, atunci, turiştii estivali vor fi plecat, ferestrele se vor închide în faţa aerului îngheţat al toamnei, iar oamenii care rămân vor aştepta cu nerăbdare Halloween-ul, moment în care urletele de orice fel nu vor face decât să mai adauge culoare festivităţilor.

Ceva se mişcă la periferia câmpului vizual al lui Rafferty şi ochii lui de copoi se ţinură de silueta unui bărbat care se deplasa în mod ciudat, de-a lungul crestei. Pe când se concentra mai bine, îşi dădu seama că se uita, de fapt, la robele calviniştilor, atârnând pe o frânghie de rufe improvizată şi contorsionându-se în bătaia vântului. Prinse cu cârlige, de se umpleau cu aer, luând formă umană şi răsucindu-se în toate direcţiile ca nişte dansatori fantomatici. Hipnotic. Lui Rafferty i se părea că se puteau elibera în orice clipă, dansând în jos pe deal şi intrând astfel în ocean, pentru a dispărea definitiv în întunericul de dedesubt. Apoi, la fel de brusc precum apăruseră, vântul îşi schimbă direcţia din nou şi energia vitală se scurse din ele, lăsându-le aşa cum fuseseră de la bun început: nici dansatori, nici fantasme, ci hainele unor oameni.

Stau de prea multă vreme în oraşul ăsta, îşi zise Rafferty.

Se mai auziră câteva urlete, apoi vocea lui Cal, ridicându-se deasupra celorlalţi.

— Spune-ţi numele, diavole! tună el.

Rafferty văzuse asta de cel puţin o sută de ori. Dacă demonul nu pleca, şi, de regulă, nu făcea asta, cel puţin nu de la prima încercare, Cal îl înşfăca pe copil şi-l scutura până fie acesta se oprea din urlat, fie leşina, ce se nimerea mai repede.

Detectivului nu-i venea să creadă că oamenii erau fraieriţi de rahaturile astea. Lumea crede orice. Creştinii Renăscuţi, care-ţi dădeau cu Biblia în cap, erau altă poveste. Măcar ei citiseră cartea. Ăştia erau ridicoli.

Predicile lui Cal erau plagiate din scrierile lui Cotlon Mather[16], filme vechi şi din discursurile unor teleevanghelişti de la ore târzii din noapte. El alegea bucăţi din ce-i plăcea cu deosebire, în special acelea care vorbeau despre iad şi chestii cu osânda veşnică. Era ca şi când ar fi selectat felurile de pe un meniu chinezesc: flăcările iadului de pe coloana A, mântuirea eternă de pe coloana B. Pe cele mai bune le luase de la catolici, în anii de început, când încă nu deveniseră toţi ecumenici. Dar era clar că exorcizările de joi seara ajunseseră pâinea lui cea de toate zilele. Frate, în definitiv, ce părinţi nu cred că adolescenţii din casa lor sunt posedaţi de diavol? Cu o vară înainte, Rafferty petrecuse destul timp cu fiica lui, Leah, ca s-o păcălească spunându-i că o va duce la Cal dacă nu-şi îndrepta purtarea.

— Hei, locuiesc în New York, aşa că nu mă sperii tu pe mine, zisese ea.

E clar că imitaţia nu a fost considerată de catolici drept o formă de omagiu. Aveau şi aşa destule probleme în ultima vreme şi nu doreau să li se amintească de greşelile din trecut. Părintele Malloy de la Sf. Iacov fusese cel care convocase o întrunire a Bisericilor, pentru a discuta ce se putea face în privinţa calviniştilor.

— Ce s-a întâmplat cu penele şi smoala? glumise preotul, când bisericile din oraş votaseră în unanimitate în favoarea unui consiliu care să se întâlnească lunar, până la soluţionarea problemei lui Cal Boynton.

— Adică, nu putem măcar să-l dăm afară din Salem, în ocări?

Părintele Malloy glumise numai pe jumătate. Pastorul Bisericii Episcopale îi sprijinise propunerea, iar dr. Ward, de la Biserica Unitariană, ceruse ca totul să se supună la vot.

— Serios vorbind, spusese un reprezentant al Bisericii Metodiste, după ce râsetele încetaseră în sfârşit. Chiar nu se poate face nimic?

— Mi-e teamă că nu mare lucru, îi informase Rafferty.

Făcuse deja, cu luni în urmă, tot ce îi stătuse în putinţă, ca, de pildă, să pună pe capul lor departamentul care investiga fraudele. Problema e că părinţii erau aproape întotdeauna mulţumiţi, iar puştii nu voiau să discute despre asta.

---

16 Cotton Mather (1663-1728), pastor puritan din Noua Anglie, cu mare influenţă socială şi politică, amintit mai ales în legătură cu procesele de vrăjitorie din Salem.

Roberta strivi un ţânţar, mânjind plasa de la fereastră cu o dâră de sânge. Se strâmbă şi îşi şterse mâinile de pantalonii scurţi.

— E la fel de nebună ca şi restul, zise ea.

Nu avusese intenţia să spună asta, dar iată că îi scăpase.

— Angela? întrebă Rafferty.

— Towner Whitney.

Rafferty îşi scotoci mintea după un răspuns, dar nu găsi niciunul. Voia să spună că regreta întâlnirea din seara aceea şi faptul că, într-un fel, îi lăsase Robertei o impresie pe care nu intenţionase să o lase.

— Sunt sigură că ai auzit povestea.

Roberta nu se putea abţine.

— Sophya sau Towner sau cum dracului şi-o mai zice acum, scuipă ea cuvintele, e nebună cu acte-n regulă.

Rafferty rămase tăcut.

— Îţi spun pentru că tu nu erai aici când s-a întâmplat. Nu ştiu dacă ai auzit poveştile sau nu.

— Le-am auzit.

— A mărturisit o crimă care nu a fost niciodată comisă.

El nu spuse nimic.

— A trimis întregul oraş să caute un cadavru.

Roberta se uită în direcţia cortului în care avea loc ceremonia de renaştere.

— Trei echipe de cercetare. Şi el nu era mort.

— Evident, zise Rafferty privind spre poalele dealului.

— Ea nici nu îl atinsese. Nici măcar nu era pe teritoriul statului la vremea aceea.

Nu fuseseră trei echipe, ci doar doi ofiţeri de poliţie şi un câine. Istoriile despre Towner Whitney erau ca jocul acela pe care-l jucam în copilărie. Telefonul fără fir sau cam aşa ceva. Trecând de la o persoană la alta, detaliile se schimbau, căci poveştile erau puţin diferite, în fapt, difereau în asemenea măsură, că Rafferty scosese dosarul lui Towner pentru a încerca să-şi facă o idee despre ce se petrecuse cu adevărat. Avea propriile păreri în legătură cu noaptea aceea, dar nu intenţiona să le discute cu Roberta.

— Să nu divagăm de la subiect, spuse el.

— Cum vrei.

O Mini-Wini cu număr de Kansas opri în spatele lui.

— Mă duc până acolo să arunc o privire.

Apăsă pe ambreiajul maşinii de patrulare, zădărnicind orice şanse de a mai continua discuţia.

Rafferty intră în parcare şi opri motorul.

Winter Island era un vechi post al Gărzii de Coastă, transformat în teren de camping, o combinaţie ciudată între o zonă industrială şi o splendidă staţiune litorală, dotată cu propriul său far în miniatură. Cele două sectoare erau despărţite de o parcare asfaltată şi o rampă de lansare a bărcilor. Parcarea era flancată de un hangar părăsit, cazărmi lungi şi abandonate şi un magazin militar, victimele reducerilor de buget de după Războiul din Vietnam. Cal îşi plasase cortul de renaştere strategic, la capătul hangarului, luminat cu instalaţii de carnaval luate prin troc de la un circar care-şi furase şeful ca în codru, înainte ca spectacolul să părăsească oraşul. Luminile şi cortul, plus mărunţişul din buzunarele potlogarului, au fost preţul smuls de Cal pentru sufletul individului. Diavolii, firește, nu plecaseră, dar circarul da, lăsând în urmă bunurile dobânclite ilegal, pe care Cal le considerase supremul dar de la Dumnezeu. — o biserică mobilă încărcată de lumini şi o maşină de ceaţă instalată de Cal în interiorul hangarului, ca să creeze o atmosferă stranie pentru păcătoşi. Nedezminţindu-şi firea de om de spectacol, Cal înălţă cortul cu deschiderea spre hangar, astfel încât păcătoşii să fie siliţi să parcurgă lunga şi dificila cale prin văgăuna părăsită, către mântuire. Paşii le erau însoţiţi de ecoul sunetelor scoase de vreo stihie sau alte creaturi ale nopţii care-şi făcuseră cuib în căpriorii înalţi, în vreme ce penitenţii îşi croiau în grabă drum înspre lumina renaşterii oferită de Cal. Numai când se termina slujba ridica acoperitoarea de la celălalt capăt al cortului şi le permitea proaspeţilor mântuiţi să păşească din nou pe pământ sigur.

În seara asta, Cal era într-o formă deosebită.

Rafferty se aşează pe capota maşinii de patrulare şi ascultă următoarele trei slujbe de exorcizare. Unii demoni aveau voci profunde, alţii scârţâiau, iar unul vorbea o păsărească cu vagi influenţe latineşti. La finalul celei de-a treia, Cal le ceru penitenţilor să-şi cerceteze adânc sufletele şi buzunarele şi să facă o donaţie bisericii. Se accepta orice, zicea el, dar se vor rosti cu glas tare rugi de izbăvire speciale pentru cei care dădeau cel puţin o sută douăzeci şi cinci de dolari.

Colecta dură mai mult de douăzeci de minute, după care corul de vrăjitoare mântuite interpretă un refren zgomotos din *Bringing in the Sheaves,* în timp ce membrii congregaţiei se înşiruiau spre ieşire.

Când serviciul religios se încheie, Rafferty îşi făcea vânt cu mandatul de percheziţie. Năuciţi, oamenii păşeau, împiedicându-se, în parcare. Adolescentul care vorbise păsăreşte mergea sprijinit de tatăl său. Mama, încă în lacrimi, se ţinea la câţiva paşi în urma lor.

— Ne bucurăm că ţi-ai revenit, îl auzi Rafferty pe tată spunându-i fiului.

Detectivul nu era foarte sigur că băiatul îşi revenise. Părea mai degrabă în stare de şoc.

Rafferty privi cum mulţimea se risipea. Salută din cap un bărbat pe care îl cunoştea de la şantierul naval, dar omul părea jenat să fie surprins acolo, aşa că îşi feri ochii de cei ai detectivului.

Deranjat de agitaţie, un şobolan se grăbi să se refugieze în borta lui. O strigă căţărată pe un căprior înalt plonjă după şobolan, trecând razant peste capetele credincioşilor şi făcând-o pe o femeie să se clatine şi să cadă în genunchi. Aceasta începu să plângă şi să jure că tocmai l-a zărit pe Sfântul Duh.

Urmară un clinchet şi un sfârâit, după care locul se cufundă în întuneric. O clipă, Rafferty crezu că l-a ratat pe Cal, dar predicatorul ieşi imediat din hangar, îmbrăcat în obişnuitul său Armani, deşi era mult prea cald pentru asta. Cal îşi cunoştea însă publicul. Există, firește, mai multe şanse ca diavolul să-şi facă nedorita apariţie în prezenţa mătăsii italieneşti decât la vederea muselinei de Ierusalim.

Doi discipoli înveşmântaţi în robe fură martorii ieşirii pastorului. Rafferty recunoscu în ei gărzile de corp ale lui Cal. Unul dintre ei era un fost puşcaş marin, care participase şi el la program, iar celălalt era poreclit Ioan Botezătorul. Cal le făcu semn cu mâna să plece fără el. Se opri o clipă pentru a da posibilitatea unei penitente să-i sărute inelul. După ce-i dădu femeii binecuvântarea standard, se îndreptă către maşina lui Rafferty.

— Încântătoare seară, domnule detectiv.

Cal rosti fiecare silabă din ultimul cuvânt, accentuând voit fiecare consoană.

— Cred că aţi venit să vă interesaţi de soarta fiicei noastre rătăcitoare.

Rafferty ar fi ales altă parabolă pentru a o descrie pe Angela, dar ăsta era

Cal: deja răstălmăcea lucrurile.

— Am mandat, zise detectivul, înmânându-i hârtia.

— Nu e nevoie de el, răspunse Cal. Nu avem nimic de ascuns.

Turiştii din Mini-Wini prăjeau nalbe la un grătar cu propan. Când cei doi bărbaţi trecură pe lângă ei, femeia îi privi cu un oarecare interes, ridicându-şi ochii de la gustarea pe care o pregătea.

— Care este rulota Angelei?

Începe întotdeauna cu o întrebare al cărei răspuns îl ştii deja.

— Fosta rulotă, îl corectă Cal. Angela a părăsit ordinul acum aproape o lună.

— Aveţi vreo idee încotro s-a dus? se interesă Rafferty, iscodind chipul pastorului în căutarea unui răspuns.

— S-a dus acasă, zise acesta. Cel puţin acolo am căzut de acord că ar trebui să meargă. Ne străduim să-i încurajăm pe adolescenţii fugiţi de acasă să revină la familiile lor. Aşa vrea Domnul. Desigur, acum, că e însărcinată, are nevoie de ai ei mai mult ca oricând.

Slabe şanse, se gândi Rafferty. Îi sunase rudele. Acasă era locul în care nu s-ar fi întors decât dacă nu mai avea de ales.

— Vă deranjează dacă arunc o privire?

Cal îl conduse pe detectiv în vechea rulotă Airstream, care îi servise drept adăpost Angelei de când se întorsese la ei, după ce „dispăruse” ultima oară.

— Fereşte tărtăcuţa, spuse Cal, arătând spre uşa joasă.

Tărtăcuţa. Rostit de cineva în costum Armani, cuvântul suna complet aiurea. Parcă ar fi fost desprins dintr-un film cu Andy Hardy[17]. Cal şi-l însuşise în mod conştient, ca să pară inofensiv.

Rulota era veche şi mică, dar detectivul observă influenţa fetei: lumânări peste tot şi îngeri. Îngerii războinici, Mihail şi Gavril. Înghesuite în fiece colţişor disponibil se aflau bucăţele dezarticulate de *milagros.*

Un cap, un braţ, o inimă. Deşi familia ei avea rădăcini în Mâine şi Canada franceză, pe Angela o atrăgeau obiectele de provenienţă spaniolă, pe care le culegea de regulă din magazinele de la Point. Într-un colţ atârna o mantilă din dantelă neagră, de genul celor purtate de femeile în vârstă la slujbe, pe

17 Andy Hardy este un personaj interpretat de Nlickey Rooney într-un serial extrem de popular produs de MGM, ce a rulat între anii 1937 şi 1947. Toate filmele din această serie sunt comedii sentimentale, care proslăvesc viaţa americanilor de rând, oameni credincioşi, patrioţi, generoşi şi toleranţi.

vremea când pălăriile erau obligatorii. Mantila Angelei atârna în faţa unei imagini a Fecioarei, fiind mai mult văl decât acoperământ. Pentru o clipă, Rafferty îşi dori să fi învăţat să citească în dantelă.

Incinta rulotei mirosea ca prăvălia lui Ann: uleiuri esenţiale, lemn de santal, poate paciuli.

Simţind mirosul, Cal se încruntă. Pe când expresia i se schimba, pielea capului i se întinse, scoţându-i în evidenţă rădăcinile încărunţite. Ochii lui Rafferty căzură pe micuţa chiuvetă albă. Era pătată cu ceva maro închis. Detectivul atinse porţelanul rece, dând cu degetul pe pată. Nu era plasată bine ca să fie de la rugină. Şi prea întunecată să fie sânge. Văzând alăturarea, realiză că pata se potrivea perfect cu părul lui Cal. Angela era cea care-i vopsea părul. Dintr-un motiv oarecare, lucrul ăsta îl deranjă pe Rafferty. Copilul era al lui Cal, presupuse el. Şi îl deranja, cum să nu-l deranjeze? Dar, cumva, asta era mai rău. Rafferty îşi aminti că tatăl Angelei îi spusese că fiica lui urmase câteva luni o şcoală de cosmetică, după ce se lăsase de liceu. Da, ea îi vopsea părul pastorului, într-o nuanţă prea închisă pentru vârsta înaintată şi tenul său palid. Nu era câtuşi de puţin bătrân, dar părul chiar avea nuanţa nepotrivită, cum, de altfel, era şi restul. Poate că, în ochii unora, Cal era perfect, dar, la o privire mai atentă, ansamblul părea uşor discordant.

— Vă deranjează dacă iau asta?

Rafferty luă periuţa de dinţi a Angelei. Cal tresări. Era evident că îl deranja, dar răspunsul său fu „cum doriţi”.

Detectivul puse cu grijă periuţa într-o pungă de plastic, pe care o sigilă şi o etichetă. Se mai uită prin încăpere, căutând şi alte obiecte şi făcând o listă. Sub pat, dădu peste rucsacul ei. O mai văzuse cu el şi înainte. Îl avea când era pe insulă. De altfel, acesta era singurul ei bagaj. Era mare şi voluminos, iar Roberta se plânsese de el în decursul scurtei perioade în care Angela stătuse la ea.

— E clar că a plecat în grabă, comentă Rafferty, arătând spre rucsac.

— V-am spus că totul era planificat, spuse Cal.

Se vedea că minte. Se pricepe la asta, îşi zise Rafferty. Ca orice psihopat.

Avusese o discuţie în contradictoriu cu Eva pe tema asta. Ea îl numise pe Cal sociopat. Fundamentalismul lui religios i se părea de-a dreptul ieşit din comun. „Depăşeşte cu mult graniţele societăţii civilizate”, zisese ea, mai exact. Dintr-un punct de vedere, nu greşea. Dar, dintr-alt punct de vedere, Eva era

cea care depăşise graniţa. Rafferty fusese în meserie destul de mult ca să ştie că doi oameni care se uită la ceva prin două perechi diferite de ochi văd rareori acelaşi lucru.

Rafferty se gândi la discipolii pastorului, cei pe care îi „salvase”. Aceştia formau un grup eterogen de neadaptaţi: fostul puşcaş marin, care-i conferea lui Cal sobrietatea, sau cel poreclit Ioan Botezătorul, un schizofrenic căruia pastorul îi întrerupsese tratamentul. Zece oameni îţi puteau spune zece poveşti diferite despre Cal. Toţi ar fi avut dreptate... şi toţi s-ar fi înşelat în acelaşi timp.

Rafferty se duse în fundul rulotei şi-o privi din noua perspectivă. Văzută dintr-un anumit punct, aceasta părea locuinţa unui penitent. Dintr-alta, însă, cu patul acoperit de o cuvertură de catifea şi cu toate acele lumânări, camera se arăta alta. Combinaţia clasică: sfântă şi curvă, mântuire şi damnare. Numai contraste. Nu era de mirare că atârnase vălul peste chipul Fecioarei. Nu dorea ca Maria să fie martora păcatelor comise acolo.

Totuşi, aşa cum recunoştea singură, Angela fusese „salvată”. Asta îi repeta încontinuu lui May, când Rafferty se dusese pentru prima dată pe Insula Câinelui Galben, ca s-o aducă înapoi. Trebuia să se întoarcă la Cal, plângea ea, în timp ce May se plimba în sus şi-n jos pe doc. Făcuse o mare greşeală venind aici, zicea ea. Cal nu o bătuse niciodată, insistase fata. Ceilalţi, femeile mai ales, o urau şi-o acuzau că recăzuse în păcatul vrăjitoriei.

— Dar tu n-ai fost niciodată vrăjitoare, îi spusese Rafferty.

— Nu ştiu.

Angela părea derutată.

— Reverendul Cal zice că am fost.

Fata îşi suflecase mâneca, dând la iveală un semn din naştere.

— Am semnul diavolului, spusese ea. Uite, şi începu să-şi descheie bluza. Şi aici.

— Încetează, intervenise May. Dacă vrea să plece, las-o să plece.

— Slavă lui Iisus, exclamase Angela.

Rafferty se aşteptase la o rezistenţă mai dârză din partea lui May.

— Am şi aşa destulă bătaie de cap cu cele care îmi cer ajutorul, explicase aceasta.

May se întorsese şi o luase în susul docului. Detectivul nu ştia ce să facă. Era clar că fata suferă de halucinaţii.

— Sunt salvată, spusese ea.

Salvată? Rafferty râse batjocoritor. Violarea unei minore? Sau era vorba de un abuz asupra unui copil? Salvată? Apoi, dintr-odată, se făcu lumină. Înţelese atracţia. El şi culpele sale catolice. Şi felul în care încerca să-şi repare greşelile: faţă de fosta soţie, faţă de fiica lor. În acel moment, înţelese tentaţia mântuirii, pricepu de ce oamenii doreau să renască. Îl acceptau pe Hristos şi primeau un bilet gratis către paradis. Nu conta ce făcuseră în trecut sau ce urmau să facă în viitor. Când erai salvat, gata: nu tu penintenţă, nu tu Ave Maria, inventare morale şi ispăşirea greşelilor în nouă etape. Calviniştii predicau foc şi pucioasă, dar numai celor ce stăruiau încă în greşeală: catolicilor, evreilor, adepţilor Wicca. Membrii congregaţiei erau la adăpost. Câteva indulgenţe şi nişte cotizaţii îţi garantau o poliţă de asigurare.

Cine dracu’ n-ar vrea să treacă la o religie ca asta?

Într-o bucată de dantelă rotundă, punctul încremenit se găseşte în centru. Toate modelele pornesc din el. La dantela de Ipswich, punctul încremenit nu este prea uşor de găsit. Cititoarea trebuie să se bazeze pe intuiţie. În acest punct, trecutul, prezentul şi viitorul există simultan, iar timpul, aşa cum îl cunoaştem noi, dispare complet.

Din punctul încremenit trebuie să-şi înceapă cititoarea lucrul.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 15

Ann râse în hohote când el îi arată triumfător periuţa de dinţi.

— Încerci să-mi spui ceva, Rafferty?

— Este periuţa Angelei.

— Şi?

— Şi te-am auzit zicându-i femeii ăleia că ai nevoie de un obiect personal. Ca să-i ghiceşti. M-am gândit că o periuţă de dinţi e ceva destul de personal, rânji detectivul.

— Eşti o figură, îi spuse Ann.

Trase perdeaua şi se aşeză în faţa lui Rafferty, în diagonală. Pe podea, sub masă, se găsea un regulator de lumină, pe care îl apăsă cu piciorul, reducând intensitatea până la o strălucire pală.

— Foarte impresionant, zise detectivul.

— Taci, replică Ann.

Luă periuţa, o ţinu în mână câteva minute, o răsuci, îi pipăi perii şi închise ochii. Apoi, dintr-odată, o scăpă pe masă şi se uită intens şi furios la Rafferty.

— Ce-i? întrebă el.

Ann îl privi ţină, cântărindu-i intenţiile.

— Ştii de ce i-am cerut femeii un obiect personal înainte să-i ghicesc?

— Am presupus că acesta posedă un fel de energie.

— Toate lucrurile au un fel de energie, veni replica lui Ann. Nu asta era ideea. Când i-am cerut ceva, asta se referea la permisiunea de a-i ghici.

— Nu pricep. Nu ţi-a plătit pentru şedinţă?

— Fiica ei a plătit.

— Şi?

Rafferty era încurcat.

— Şi m-am gândit că fiică-sa poate avea niscai intenţii ascunse.

Rafferty se uită la periuţa de dinţi.

— Ăsta a fost vreun şiretlic? îl întrebase Ann.

— Ce anume?

— Ştii bine că nu e periuţa ei, se strâmbă femeia. E a lui Cal Boynton.

— Bănuiam ceva, dar îmi trebuia confirmarea.

— Şi se mai crede că fizica e înşelătoare.

Ann se scuză şi se duse la chiuvetă. Dădu drumul la apă şi se spălă până la coate. Apoi se şterse şi aplică ulei de *Citrus aurantium,* pentru protecţie.

Reveni şi se aşeză din nou.

— Nu ţi-ai distrus singur dovada adineauri?

— E o periuţă de dinţi, nu arma crimei. Nu căutam decât să confirm faptul că aveau o relaţie.

— Nu vreau să constat lucruri evidente, dar eu aş crede că înfăţişarea ei din ultima vreme ar fi confirmarea pe care o doreşti, spuse Ann.

— Era nevoie de mai mult, răspunse detectivul. Ca să nu o scoată din pepeni şi mai rău, Rafferty continuă.

— Chiar aş vrea s-o „citeşti” pe Angela. Dacă poţi, desigur.

— Ai cumva şi alt obiect personal? Nişte aţă dentară folosită sau ceva?

— Nu, zise el. Nu mai am nimic. Ann îl privi din nou. Era sincer.

— Nu o să ghicesc, spuse ea, dar o să te ajut pe tine să faci asta.

— Vezi să nu, zise Rafferty.

— Vorbesc serios. Dacă vrei să te ajut, trebuie să munceşti şi tu puţin.

— Nu ştiu, spuse el.

Nu avea deloc aplecare către astfel de lucruri.

— O meditaţie sub îndrumare, zise ea. O să-ţi fiu eu ghid.

— Nu ştiu, repetă el.

— Accepţi sau refuzi, hotărăşte-te. Astăzi am o zi foarte încărcată.

— OK. Ce trebuie să fac?

— Poţi să începi prin a respira, spune Ann.

— Mda, se pare că asta e o îndeletnicire constantă.

— Încetişor. Rafferty se uită la ea.

— Fie crezi în chestiile astea, fie nu. Detectivul încercă să-şi încetinească respiraţia. Se simţea ridicol.

— Oricine poate să înveţe să ghicească. Eva sigur ţi-a spus asta.

Eva chiar îi spusese asta, deşi mai menţionase şi că anumiţi oameni posedă un talent înnăscut. Ca Ann, de pildă. Sau ca Towner.

— Bine, bine. Ajută-mă niţel, zise Rafferty.

Începea deja să respire anormal de repede.

— Inspiră adânc şi ţine aerul în piept, îl sfătui Ann.

Prima respiraţie adâncă îl făcu pe Rafferty să tuşească. Se strădui din răsputeri să nu râdă. Mai inspiră o dată şi ţinu aerul în plămâni mult timp.

— OK, zise ea. Acum expiră.

Rafferty repetă exerciţiul, până simţi că, treptat, se relaxează. Preţ de un minut, avu senzaţia că alunecă de pe scaun. I se năzări că ar trebui să deschidă ochii ca să verifice, dar n-o făcu.

— Acum, o să meditǎm puţin.

Vocea lui Ann părea a veni de departe. Rafferty încuviinţă din cap.

— Imaginează-ţi că eşti într-o casă. Nu contează care. Una care ţi-este cunoscută sau una pe care doar ţi-o închipui.

Rafferty îşi imaginǎ casa în care crescuse, o fermă postbelică întinsă şi care ducea mare lipsă de zugrăveală.

— Deschide uşa şi hai să intrăm, îl îndemnă Ann.

Rafferty se supuse. Închise ochii şi respiră adânc.

— O să urcăm nişte trepte, spuse Ann. Şapte la număr.

Detectivul respiră. Nu erau scări în casa copilăriei sale. Nu exista etaj. Stricase deja totul.

— Încet. Linişteşte-te.

Rafferty încercă să-şi imagineze altă casă, dar degeaba.

— La capătul scărilor este un coridor cu nişte uşi.

Se străduia, chiar se străduia.

— Alege o uşă. Deschide-o.

Nu se întâmplă nimic. Casa nu avea scări. Mă rog, existau într-adevăr trepte şi o uşă, dar ele duceau spre pivniţă. Neştiind ce să facă, îşi închipui că păşeşte pe acele trepte. Coborî până la uşă. Încercă să-şi ajusteze respiraţia, sincronizând-o cu cea a lui Ann.

— Intră pe uşă... Stai o clipă... Priveşte în jur. Observă atent fiecare lucru

şi încearcă să memorezi. Nu judeca, doar priveşte şi încearcă să ţii minte.

Ann rămase tăcută mult timp. Când vorbi iarăşi, Rafferty se întrebă dacă nu cumva aţipise niţel. Era calm şi relaxat. Iar mintea îi era complet goală.

— Bine. Acum, încet, încetişor, coboară scările. Ţine-te de balustradă. Odată ajuns jos, ieşi afară, la soare. Simte căldura lui.

Rafferty căută să-şi imagineze că face exact pe dos, adică urcă scările şi iese afară, la lumină.

— Când eşti gata, deschide ochii.

El îi deschise şi se simţi jenat şi complet aiurea. Ratase lamentabil.

— Descrie ce-ai văzut, îi ceru Ann. Rafferty nu spuse nimic.

— Haide, îl îndemnă ea. Nu poţi greşi.

— Păi, mai întâi şi-ntâi, nu am urcat, am coborât.

— Bine, admit. Chiar poţi să greşeşti.

— Era o casă de ţară, zise el, încercând să explice. Spera ca ea să pună capăt exerciţiului în momentul acela sau să-i ceară să nu-i mai irosească timpul. În loc de asta, Ann respiră adânc şi continuă.

— Ce-ai văzut când ai coborât scările?

— N-am văzut nimic, răspunse el. Absolut nimic.

— Cum arăta nimicul ăsta?

— Ce întrebare mai e şi asta?

— Fă-mi pe plac, îl rugă ea.

— Era negru. Nu, nu negru, ci gol. Da, întunecat şi gol, spuse Rafferty.

— Ce-ai auzit?

— Cum adică, ce-am auzit?

— Se auzea vreun sunet? Ai mirosit ceva? Simţea ochii femeii aţintiţi asupra lui.

— Nu am văzut nimic, nu am auzit nimic. Am tot încercat să urc iarăşi. Am ratat încercarea, zise el.

— Poate că da, dar poate că nu.

— Asta ce mai înseamnă?

— Am intrat în cameră împreună cu tine, zise Ann. Cel puţin, aşa am crezut.

— Şi ce-ai văzut?

— Nimic. Era prea întuneric.

— Ţi-am spus eu.

— Dar am auzit ceva... un cuvânt.

— Ce cuvânt?

— Subteran.

— Subteran în sensul de ascunzătoare? Sau în sensul de îngropat sub pământ?

Ann nu răspunse, pentru că nu ştia nici ea.

PROCES-VERBAL *21 august 1980*

La aproximativ 21:55, o adolescentă a intrat în secţie. Ofiţerul de serviciu era Darby Cohen. Se mai afla de faţă şi ofiţerul Margaret Kowalski. Tânăra, care avea în jur de 17 ani, s-a identificat drept „Towner Whitney”. Era foarte tulburată, avea un aspect răvăşit, iar vestimentaţia (care părea a fi o cămaşă de noapte) era udă. Nu purta pantofi, iar la piciorul drept prezenta o rană adâncă, între degetul mare şi următorul. Ofiţerul Kowalski a recunoscut-o ca fiind una dintre rezidenţii de pe Insula Câinelui Galben. Când i s-a cerut să-şi spună încă o dată tot numele, fata şi-a schimbat declaraţia anterioară, afirmând că, „oficial”, numele său este „Sophya Whitney”.

Tânăra era foarte agitată. Pe picioare avea zgârieturi, iar la cap prezenta o tăietură, dar niciuna dintre aceste răni nu părea a fi proaspătă. Ulterior, când a fost întrebată în legătură cu ele, a declarat că le dobândise „cam cu o săptămână în urmă”, când încerca să-şi salveze sora, Lyndley Boynton, „de la înec”.

Când a fost interogată asupra motivului apariţiei sale, fata a declarat că a venit „să se predea”, pentru că tocmai îl omorâse pe Cal Boynton. La un interogatoriu mai detaliat, cerându-i-se să specifice locul şi modul în care decedase domnul Boynton, ea a povestit că acesta era „sfâşiat de câini pe Insula Câinelui Galben”.

Barca poliţiei a fost trimisă pe Insula Câinelui Galben la aproximativ 22:16. La recomandarea ofiţerului Kowalski, echipa de paramedici din Salem a fost chemată pentru a o examina pe tânără. Sophya a fost bandajată şi declarată sănătoasă, în jurul orei 23:00. Ea a refuzat atât copcile, cât şi injecţia antitetanos, ambele fiindu-i recomandate. I s-au dat un schimb de haine (un costum din material sintetic), o pătură şi nişte ceai fierbinte, fără teină. Deşi nu i s-au făcut analize, paramedicii sunt de părere că fata nu era sub influenţa alcoolului sau a altor substanţe interzise. Nu prezenta contuzii şi nu părea a fi

fost vătămată fizic, cu excepţia rănilor pomenite mai sus.

Barca poliţiei a ajuns pe Insula Câinelui Galben în jurul orei 23:32. Ofiţerul de la faţa locului era Paul Crowley, comandantul portului. Acesta a raportat că, atunci când a ajuns el pe insulă, platforma era lăsată, casa familiei Boynton era baricadată, iar în casa familiei Whitney ardea o lampă, deşi nu părea a fi nimeni înăuntru. Toate căile de acces erau încuiate, cu excepţia unei ferestre deschise.

Ofiţerul Kowalski a rămas cu Sophya. Interogată în legătură cu alte amănunte, aceasta a povestit că domnul Cal Boynton debarcase dintr-o barcă cu motor pe Back Beach şi pornise să „escaladeze stâncile, către casa lui”. Sophya a spus că domnul Boynton îşi căuta fiica. Ea a recunoscut că asta a nedumerit-o, căci nu era nimeni în casă, ea fiind închisă de doi ani. Sophya a spus că fiica lui Cal Boynton, „Lyndley”, murise „cu două săptămâni în urmă, înecându-se accidental”. A mai afirmat şi că, din câte ştia ea, domnul Boynton fusese informat de moartea fiicei sale. Bănuia că omul era în faza de „negare a realităţii” şi poate din acest motiv venise aici „tocmai din California”, ca s-o caute.

Apoi, martora i-a spus ofiţerului că se temuse pentru viaţa ei când îl văzuse pe Calvin Boynton şi, cerându-i-se să-şi detalieze afirmaţia, ea a spus că soţia presupusei victime, Emma Boynton, fusese spitalizată de curând la San Diego, după ce soţul ei o bătuse foarte rău. Această poveste a fost ulterior confirmată. Sophya i-a spus apoi ofiţerului că mătuşa ei, Eva Whitney, venise cu avionul din California cu o zi înainte şi că mama ei, May Whitney, se afla pe insulă, aşteptând noutăţi despre starea Emmei. După aceea, izbucni în lacrimi.

A spus că o speriase îngrozitor apariţia lui Cal Boynton pe Insula Câinelui Galben şi că era „foarte agitată”. Acesta a zis: „Am venit să-mi iau fata”. Când i s-a cerut să detalieze, ea nu a putut decât să descrie intenţiile bărbatului ca fiind „ameninţătoare”.

Fata a povestit că au început, pur şi simplu, să apară câini de pretutindeni. Ea i-a spus ofiţerului că „au venit să vadă ce se întâmplă”. Conform primelor sale declaraţii, erau „cu sutele, împrăştiaţi pe stânci, pe plajă, peste tot”, dar, întrebată fiind câte animale îl atacaseră efectiv pe domnul Boynton, ea a răspuns „Zece sau doisprezece, cred”.

Sophya mai spuse că animalele nu-l plăcuseră niciodată pe Cal şi că acesta obişnuia să le bată, omorând chiar un câine cu o bâtă de baseball, cu

câteva veri în urmă, deşi fapta, zicea ea, nu fusese dovedită. „în seara asta, totul s-a petrecut foarte rapid”, spuse tânăra. „Câinii l-au atacat pur şi simplu”. Când i s-au cerut mai multe informaţii, afirmă că îşi dorise ca animalele „să-l atace pe Cal”.

Când atacul a încetat, fata povesti că „Boynton zăcea pe jos, mort”. Întrebată dacă era sigură că bărbatul era mort, fata a răspuns că da, deşi nu examinase cadavrul pentru că nu voise să se apropie „sub nicio formă de el”. Când a fost întrebată de ce nu se dusese la May Whitney să cheme ajutoare, spuse că nu făcuse asta deoarece nu-i trecuse prin cap. La un interogatoriu mai detaliat, tânăra îşi modifică declaraţia, afirmând că nu se dusese pentru că May Whitney nu ar fi ajutat-o.

Ofiţerul Crowley a trezit-o pe May Whitney, care s-a arătat foarte îngrijorată de soarta fetei. May Whitney i-a spus ofiţerului Crowley că era „improbabil, dacă nu chiar imposibil” ca domnul Cal Boynton să fi fost în acea seară pe insulă. Ea a declarat poliţiei că acesta era dat dispărut pe mare, undeva în largul coastei de vest a Californiei. După ce îşi bătuse soţia, se părea că domnul Boynton „furase o barcă de la Clubul de Iahting din San Diego” (de unde fusese concediat nu demult) şi că ambarcaţiunea o pornise în largul plajei Rosarito, din Baja. Femeia a spus că atât poliţia din San Diego, cât şi autorităţile mexicane erau în căutarea bărcii şi că atunci când va fi prins, dacă va fi prins, Cal Boynton nu va fi trimis în Noua Anglie, ci va fi arestat şi deferit justiţiei din San Diego, sub acuzaţiile de a fi furat barca şi de a-şi fi agresat soţia, Emma Whitney, care fusese spitalizată şi se afla „în stare gravă”. După mai multe investigaţii, povestea lui May Whitney s-a confirmat. Poliţia din San Diego a raportat că domnul Boynton fusese găsit cu două ore în urmă, în largul coastelor din Baja. Delira şi era foarte deshidratat, dar era de aşteptat să se refacă.

Sophya Whitney insista că poliţia din San Diego şi May Whitney erau „nişte mincinoşi”, întărindu-şi afirmaţia că domnul Boynton fusese „sfâşiat de câini”. În timp ce repeta povestea, ea deveni tot mai agitată. Nici poliţiştii, nici May Whitney nu au izbutit să o calmeze.

Addendum 22 august 1980. La ora 11:45, Sophya Whitney a fost internată la spitalul din Salem, pentru a fi ţinută sub observaţie medicală. La cererea familiei, ea a fost ulterior transferată la un spital privat din vestul Bostonului şi internată în acea instituţie la ora 16:32.

Când ghiceşte în dantelă, Cititoarea trebuie să caute una din două: ceea ce întăreşte modelul sau ceea ce-l destramă.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 16

Rafferty înşfacă paginile pe măsură ce acestea ieşeau din copiator. O dungă neagră apărea pe ultima pagină a raportului, făcând ilizibile semnăturile celor trei ofiţeri de poliţie.

Citise tot ce putuse găsi despre Angela, dar nu era mare lucru.

Acum începuse să parcurgă vechile rapoarte, extrăgând informaţii despre familia Whitney, mai ales despre Eva şi problemele ei cu Cal. Verificase fiecare morgă şi fiecare spital de-a lungul coastei, îi sunase pe părinţii Angelei, aceştia insistând că nu aveau veşti de la ea. Apoi, verificase cinci adăposturi sociale din zonă. Telefonase până şi la HAWC, grupul care ajuta femeile şi copiii victime ale abuzurilor. Nimeni nu văzuse pe cineva cu semnalmentele Angelei. Angela Rickey dispăruse. Din nou. Rafferty se duse la el în birou şi închise uşa. Îşi mai turnă nişte cafea şi se aşeză să citească încă o dată toate rapoartele. Căuta ceva, orice, care i-ar fi putut scăpa. Mintea îi era înceţoşată. Nu dormise toată noaptea şi se părea că nici n-avea să pună geană pe geană prea curând. Mai parcurse o dată raportul despre Towner şi toate documentele pe care le putuse găsi despre familia ei. Erau două procese-verbale de agresiune, unul întocmit în urma plângerii făcute de May, iar celălalt scris în noaptea în care Cal îi rupsese maxilarul Emmei Boynton. Mai era, firește, şi bătaia care dusese la orbirea Emmei, cea petrecută în San Diego, în noaptea dispariţiei lui Cal.

Eva îi istorisise restul poveştii, despre cum Cal fusese găsit de nişte pescari mexicani, în largul coastei cu plaja Rosarito. Zărind vesta portocalie de protecţie legănându-se la orizont şi cârdul de pescăruşi care se ţineau pe-aproape, oamenii se duseseră să cerceteze. Cal era aproape mort când l-au pescuit din apă, îi spusese Eva.

Când se refăcuse suficient ca să părăsească spitalul, poliţia îl dusese pe Cal la închisoarea din San Diego pentru furtul bărcii şi pentru bătaia care o

orbise pe Emma Boynton.

Din ce povestea Eva, Cal fusese exclus din echipa din San Diego, punând astfel capăt oricărei speranţe pe care acesta o avea de a câştiga Cupa Americii. Se dusese la un bar de pe faleză şi îşi petrecuse după-amiaza bând. Apoi, după cum îi era obiceiul, se întorsese acasă şi îşi descărcase nervii pe Emma.

Duritatea bătăilor obişnuite nu era de-ajuns pentru a-l satisface, având în vedere că tocmai îşi văzuse spulberat visul de-o viaţă. A lovit-o mult mai rău. I a zdrobit faţa de oglindă. Ea se încăpăţâna să-l privească fix, îi spusese el judecătorului mai târziu. Plângea în vreme ce îşi spunea povestea la tribunal. Când a văzut cât de serioase erau rănile, Cal a fugit. Ascunzându-se până la căderea nopţii, se strecurase înapoi la club şi furase ambarcaţiunea pe care o construiseră pentru el. Barca lui. Undeva în sudul oraşului, Cal eşuase.

În timp ce Emma se lupta să supravieţuiască, având-o alături pe mama ei, Eva, Cal se zbătea şi el să-şi salveze viaţa. Neputând să dezlege pluta, Cal înşfăcă o vestă. Nu a fost găsit decât după patruzeci şi opt de ore.

Când şi-a revenit, Cal părea un om total schimbat. Pretindea că îl văzuse pe Dumnezeu. În largul oceanului, fără speranţă de scăpare, el văzuse chipul lui Hristos şi fusese mântuit.

După ce în sfârşit fusese salvat, Cal se hotărâse să-şi dedice viaţa răspândirii Cuvântului sfânt. Îşi împărtăşea istoria oricui era dispus să-l asculte. Îşi văzuse moartea cu ochii. Cal le spunea că trupul îi fusese sfâşiat şi simţise flăcările iadului.

Ajutat de puterea Domnului, Cal încetase să mai bea, absolut fără niciun efort. Oricine îl întâlnea era silit să admită că omul se schimbase.

Consecinţa faptului că îi ajuta pe alcoolici să se lase de băutură fu o reducere a sentinţei pentru bătaia Emiliei Boynton. Aceasta fusese transportată în Noua Anglie, din cauza gravităţii rănilor, aşa că nu era un martor pe care să te poţi baza sau care să fie măcar citat. Sentinţa lui Boynton se redusese la timpul petrecut deja în închisoare, plus şase luni de muncă în folosul comunităţii şi doi ani cu suspendare.

Cât stătuse în San Diego, Cal îşi fondase propria biserică. Cunoscuţi drept calvinişti, membrii acesteia includeau oameni dintre cei mai dezmoşteniţi de soartă şi pe cei cu antecedente la capitolul abuzuri domestice.

Unii dintre cei convertiţi de Cal erau vagabonzi din oraş, inclusiv schizofrenici şi alcoolici fără adăpost, care fuseseră atraşi de mesajul său

religios şi care aveau încredere în el ca într-unul de-ai lor. Până în ziua de azi, Municipalitatea San Diego îl citează pe Cal Boynton drept un exemplu reuşit de reabilitare, în care „foştii condamnaţi îşi utilizează propriile experienţe pentru a schimba vieţile semenilor”. În campania pentru realegerea sa, primarul lăudase succesul grupului, considerându-l una din realizările mandatului său.

Cal nu se pricopsise cu discipolii înveşmântaţi în robe decât după ce se întorsese acasă, în Noua Anglie.

Venise ca să se împace cu Emma – sau aşa pretindea. Când Eva obţinuse ordinul de restricţionare împotriva lui, Cal înnebunise de furie. Cum îndrăznea să-l ţină departe de căminul său şi de familie? Cheltui banii pe care reuşise să pună mâna angajând o echipă de avocaţi pentru a primi jumătate din Insula Câinelui Galben. Intenţiona să construiască o biserică pe terenul pe care îl considera al lui de drept, în urma căsătoriei. Dar Eva şi May i-o luaseră cu mult înainte. Insula fusese trecută în custodie încă de prima dată când Boynton ridicase mâna la Emma. Nu trebuia să fii ghicitoare ca să-ţi dai seama că mariajul avea să se încheie prost.

— Cum îndrăzneşti?! urlase Cal la Eva, în faţa casei acesteia, într-o noapte înzăpezită din miez de decembrie.

Luase o piatră şi-o azvârlise spre o fereastră de la etaj. Îşi pierduse însă echilibrul şi alunecase pe trotuarul acoperit cu gheaţă, rupându-şi piciorul în două locuri.

Rugată să comenteze incidentul pentru ziarele locale, Eva ridicase din umeri şi spusese „Bănuiesc că Bunul Dumnezeu preferă rugăciunile mele, nu pe ale lui”.

Aceea a fost prima ocazie în care Cal vorbise aiurea. Bălmăjelile lui ţinuseră câteva ore, până când medicii îi prescriseseră un sedativ puternic. Se spune că Boynton dormise zile întregi. Când se trezi, înaintă prima plângere oficială împotriva Evei, dar nu pentru gheaţa de pe trotuar, ci pentru vrăjitorie.

Rafferty luă la mână toate dosarele Evei. Cal înaintase mai multe plângeri împotriva ei: magie neagră, vrăjitorie, răpire. Aceasta din urmă fusese tăiată, iar deasupra cineva scrisese de mână: *a făcut o fată să dispară.* Parcă era ceva ce plăteai ca să vezi într-un spectacol de magie din Las Vegas: *Numărul dispariţiei.* Parcurse încă o dată plângerea, căutând ceva ce-i scăpase prima oară. Legătura se afla acolo. Eva/Angela. Angela/Eva. Într-o clipă de nebunie, Rafferty se gândi să scotocească ţărmul către Children’s Island, în căutarea

unui al doilea cadavru. Dar era clar că moartea Evei fusese una accidentală. Nu exista nimic care să indice o crimă. Şi se uitase după aşa ceva. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult lui Rafferty decât să-l aresteze pe Cal pentru uciderea Evei Whitney, dar nu existau dovezi, cu excepţia faptului că Eva fusese găsită atât de departe. Toată lumea pomenea de asta. Eva îl minţise pe Beezer, nu renunţase la înot. Dar, în ultimii ani, cunoscându-şi limitele, înotase mai mult pe lângă port.

Doamne, cât de mult îi lipsea. Uneori se întreba dacă nu cumva îi era dor de ea mai mult decât le era membrilor familiei ei. Eva îi era ca o rudă. Ba chiar mai mult.

Tot nu-i venea să creadă că se dusese. Chiar că era ca un număr de dispariţie.

Faptele sunt duşmanii adevărului, cita Eva din *Don Quijote.*

— Dacă ai fi cu douăzeci de ani mai tânără, m-aş însura cu tine, îi spusese Rafferty în ziua în care citase rândul acela.

— Dacă aş avea douăzeci de ani mai puţin, nici nu m-aş uita la tine, îi răspunsese Eva, iar el râsese toată după-amiaza din cauza asta.

Cam pe atunci începuse să vorbească despre Towner. Sau poate îl înşela memoria. Dar e sigur că, la un moment dat, Eva începuse să vorbească despre Towner, despre operaţia pe care aceasta o tot a mâna şi despre cum sângerase până aproape de moarte.

— Există multe feluri în care te poţi sinucide, spuse Eva, iar Rafferty încuviinţă din cap.

Ca alcoolic, experimentase pe propria piele cel puţin una dintre aceste metode.

Era a doua oară când Angela dispărea. A treia, dacă puneai la socoteală şi fuga de acasă, dar era a doua oară când cineva o căutase. Când Angela dispăruse prima oară din tabăra calviniştilor, Rafferty fusese chemat de Cal să percheziţioneze casa Evei.

Ştia deja de Angela. Toată lumea din oraş vorbea despre ea. Era una dintre cele mai frumoase femei din tabăra calviniştilor, care oricum număra foarte puţine. Calviniştii erau renumiţi ca fiind împotriva femeilor. Nu numai că se temeau grozav de vrăjitoare, dar frumuseţea de orice fel îi determina să se roage cu voce tare să fie mântuiţi. Iar Angela era o fată frumoasă sau cel puţin aşa fusese la început, abia ajunsă în mijlocul lor.

Dar Angela mai era şi o fugară. Făcuse autostopul pe Route 1, venind tocmai din Maine şi sosind în Salem la ţanc pentru un festival păgân. A fost o coincidenţă fericită. Ea personal nu era vrăjitoare, dar atmosfera era veselă, aşa că rămăsese. Stătuse prin parcul Common câteva zile, dormind pe bănci şi cerşind pe lângă autobuzele turistice. Angela nu plecase nici după ce păgânii se risipiseră, iar Eva îi dusese în nenumărate rânduri o farfurie de mâncare şi o lăsase să doarmă în grădină sau în chioşcul de vară dacă vremea se înrăutăţea. Către sfârşitul verii, Eva începuse să facă rost de slujbe mărunte pentru Angela: câteva ferestre de spălat sau un post de chelneriţă la o petrecere pentru copii. Cândva, în timpul ăsta, Angela dăduse peste una dintre ceremoniile de renaştere ţinute pe Winter Island. Cal o luase la ochi, dar asta nu era prea greu de înţeles. Era singurul chip frumos într-o mare de disperare şi dependenţă. O acuzase pe loc de vrăjitorie. Se rugase ca demonii s-o părăsească. La sfârşitul slujbei de exorcizare, Cal o convinsese pe fată şi restul congregaţiei că diavolii din ea erau mult mai puternici decât ai altora şi că va fi nevoie de atenţia sa personală şi de metode neobişnuite pentru a fi îndepărtaţi.

Nimeni, în afară de Angela, nu a aflat vreodată ce presupunea metodologia sa neobişnuită. Pe de altă parte, cu excepţia calviniştilor convinşi, niciun locuitor al Salemului nu se gândise măcar o clipă că sufletul nemuritor al Angelei era ceea ce-l interesa de fapt pe Cal.

N-a fost nevoie de mari eforturi pentru a o convinge pe fată că e o păcătoasă. Poate a fost din comoditate.

Afară se făcea tot mai frig şi Angela avea nevoie de un loc mai bun în care să-şi întindă sacul de dormit decât o bancă în parc sau grădinile Evei. Sau poate era ceva în sufletul ei. Rafferty era convins că tânăra fugea de un abuz suferit în trecut. Nu e niciodată dificil să convingi victima că, într-un fel, era şi vina ei, că era ceva rău în firea ei care îl provoca pe cel care o abuza. Cal era expert în genul ăsta de persuasiune. Pe Emma Boynton o convinsese de asta de ani de zile, ca şi pe fiica lui, probabil. Îmbrăcat în costumul Armani şi cu Biblia în mână, Cal deveni destul de convingător cât să o facă pe Angela să creadă că el era singurul care o putea salva.

În seara în care Cal a acuzat-o pe Angela de vrăjitorie, fata căzu pe dată în genunchi şi îşi mărturisi vina.

După această mărturisire, calviniştii au purtat-o pe fată peste tot prin oraş. Chiar şi în bătrânul Salem, confesiunea unei vrăjitoare se cerea

sărbătorită în public. În secolul al XVII-lea, numai cele care nu mărturiseau erau spânzurate.

În vreme ce calviniştii îi sărbătoreau mântuirea, vrăjitoarele se enervau. Angela le mai scosese din fire şi înainte, cerşind în faţa magazinelor lor sau îmbrăcându-se în negru şi făcând poze cu turiştii. Nu afirmase niciodată că ar fi vrăjitoare, dar îşi juca rolul cu convingere. Angela era o oportunistă, iar vrăjitoarele o toleraseră. Aceste femei aveau spirit antreprenorial, aşa că perspicacitatea ei în afaceri nu le scăpase. I-au dat nişte farmece, nişte pachete cu tămâie sau o masă gratis din când în când. Ann îi dădea voie să culeagă ierburi aromatice din jardiniera de la fereastră. Vrăjitoarele convieţuiau paşnic cu Angela, unele chiar o plăceau, dar ea nu făcea parte din grup. Wicca era o religie ca oricare alta şi avea un parcurs de studiu şi ritualuri specifice, în urma cărora abia te puteai numi membru. Cât s-a aţinut pe lângă magazine, Angela nu-şi arătase niciodată interesul pentru religie ca atare.

Ca în cazul majorităţii oamenilor, imaginea Angelei despre vrăjitorie era aceea înfăţişată de Hollywood sau, chiar mai rău, cea născută din isterie. Adevărul e că în vechiul Salem nu existaseră vrăjitoare, dar acum ele prosperau. Era ironia supremă, şi vrăjitoarelor nu le scăpase acest aspect. Îşi datorau succesul din prezent uneia dintre cele mai terifiante persecuţii religioase din istorie. Nu era o moştenire prea confortabilă, astfel încât, atunci când Angela mărturisise public că e vrăjitoare, o undă de nelinişte străbătuse întreaga comunitate.

— Ce-aţi pofti să fac? întrebase Rafferty când Ann şi alte câteva vrăjitoare i s-au plâns.

— Nu ştiu… Ceva, răspunsese Ann.

— Drepturile garantate de Primul Amendament, replicase poliţistul. Dacă vrea, Angela poate şi să se plimbe prin oraş, pretinzând că e Iisus venit a doua oară.

— Mi-e teamă că rolul ăsta s-a dat deja, zisese Ann.

— Şi nici cu Dumnezeu de partea noastră n-am reuşit să-l oprim pe reverendul Cal, aşa-i?

Rafferty se referea la consiliul bisericilor, care, de doi ani de zile, încerca să găsească o cale de a-l alunga pe Cal din Salem.

— Calviniştii şi-au pus în gând să cureţe oraşul de vrăjitoare, zisese Rafferty.

— Nu înţeleg, spusese Ann. Oare Dumnezeul pe care îl venerează e atât de slab şi de fricos, încât tremură în faţa câtorva vrăjitoare?

— Or să depăşească măsura cât de curând şi atunci o să punem mâna pe ei.

— Asta îmi dă un cald sentiment de siguranţă, replicase Ann.

Dar Cal era prea deştept ca să depăşească măsura. Se apropia mult de ea, dar nu păşea dincolo de graniţă.

Calviniştii o plimbaseră pe Angela peste tot, vestind în gura mare că vrăjitoarea fusese mântuită. O duseseră la Pioneer Village şi-o închiseseră între palisade. Cal trimisese poze la *Salem News* şi la *Boston Globe* şi tipărise broşuri în care înşira numărul de exorcizări reuşite ale grupului. Credincioşii le distribuiseră la colţ de stradă.

De îndată ce începuseră să găsească şi alte vrăjitoare în rândurile congregaţiei, consiliul bisericilor convocă o şedinţă extraordinară.

— Ne-am întors în 1692, începuse Ann.

— Doamne, păzeşte-mă de credincioşii tăi, răspunsese dr. Ward.

O lună mai târziu, cineva incendie casa unei vrăjitoare. Toată lumea a presupus că fuseseră calviniştii, deşi faptul n-a fost dovedit. Compania de asigurări pusese focul pe seama unui coş înfundat şi plătise despăgubirile.

Peste iarnă, calviniştii se mutaseră mai jos pe coastă, într-o tabără de prin Florida. Când s-au întors, grupul se îmbogăţise cu o rulotă nouă, plină cu femei. Acestea formau o gloată care te băga în răcori: beţive, drogate, curve dependente de metamfetamină şi cocaină, toate vrăjitoare declarate şi toate, chipurile, mântuite.

Conform celor povestite de Angela, cu prima ocazie când se dusese la Eva să ceară ajutor, acele vrăjitoare salvate, nu Cal, fuseseră cele care o bătuseră atât de rău.

— Cu pietre, îi corectase Eva declaraţia. Nu au bătut-o pur şi simplu. A fost o lapidare.

— Ţi-a zis ea asta?

Rafferty se străduise să-şi ascundă groaza din voce.

— Nu, răspunsese Eva. Am văzut asta în dantelă.

— Deci nu Cal e vinovatul, conchisese detectivul, tonul trădându-i dezamăgirea.

— Nu te lăsa înşelat, precizase Eva. Asta e fără îndoială „opera” lui Cal

Boynton.

— Crezi că el le-a îndemnat?

— Cred că el le-a *inspirat* o atare faptă. Ceea ce e mult mai grav... Pe vremuri, cel puţin se obosea să o comită în persoană. Pe vremuri, era mai uşor să-l identifici drept capul răutăţilor.

Rafferty se ridică şi se uită la ea. Durerea Evei era vizibilă. O clipă, se simţi el însuşi ghicitor. Ea îl lăsa s-o „citească”.

— Omul ăsta v-a distrus familia.

— Aşa e, încuviinţă ea.

— Pe Emma, continuă Rafferty. Şi pe ceilalţi.

— Niciunul dintre noi nu a scăpat nevătămat.

Eva îl privi, iar el, la rândul lui, se uită lung la femeie. Ceva din tonul ei îl amuţise şi nu mai îndrăznea să rostească o vorbă.

— Crezi în mântuire, domnule detectiv Rafferty?

Bărbatul n-a fost în stare să răspundă. Adevărul e că nu mai ştia în ce crede.

— Va trebui să te hotărăşti în privinţa asta, îl prevenise Eva. Şi cât mai repede.

Cal jurase că nu fusese prin preajmă când a avut loc bătaia. Mai târziu, Angela jurase şi ea acelaşi lucru. Femeile o bătuseră, zicea ea, pentru că dăduseră peste unele dintre mărunţişurile pe care le primise de la vrăjitoare. Şi peste o bucată de dantelă. I-o dăruise Eva cu luni în urmă. Era genul de dantelă pe care-l împleteau fetele de pe insulă şi pe care Eva îl folosea ca să ghicească.

Când Angela nu s-a mai întors în tabără, Cal s-a dus la poliţie. Unii dintre discipolii săi o urmaseră până la casa Evei.

— Nu vreţi să spuneţi cumva că au hăituit-o? îl întrebase Rafferty.

Primea deja telefoane de la calvinişti şi se afla în drum spre tabără încă dinainte ca reverendul să vină la secţie. În parc se aduna o mulţime furioasă, ca şi în faţa casei Evei.

— Vreau să percheziţionaţi casa, îi ceruse Cal.

— Nu am nicio intenţie să fac asta.

Rafferty stătea pe treapta de sus a casei, iar Cal era chiar în spatele lui.

— Dacă Eva zice că Angela nu e înăuntru, atunci aşa e.

— Minte.

— Nu am nimic de ascuns, spusese Eva. Sunteţi liber să percheziţionaţi

casa, domnule detectiv. Poate veni şi domnul Boynton, câtâ vreme este întovărăşit de dumneata.

— Dacă nu mă înşel, asta e o invitaţie legală, spusese Cal, păşind peste prag.

Rafferty începu să protesteze, în timp ce Eva se dădea un pas înapoi ca să-l lase pe reverend să treacă. Apoi, îi ţinu uşa detectivului.

— Ştiu ce fac, îi spuse ea. Intraţi.

Ochii lui Rafferty zăboviră doar o clipă asupra dantelei din fereastră, după care intră.

Răscoliră toată casa. În anii în care fusese însurat cu Emma, Cal învăţase fiece cotlon. Până şi Eva rămase uimită de cât de bine cunoştea parterul. El conduse percheziţia, purtându-i pe poliţişti din cameră în cameră, verificând uneori şi de mai multe ori acelaşi loc. Cal era foarte agitat. Cercetă de două ori pivniţa şi tocmai se îndrepta, a treia oară, spre platforma de pe acoperiş, când Rafferty anulă în sfârşit percheziţia.

— Destul, zisese el. Nu e aici.

— Nu, spusese şi Eva. Şi regret că nu e.

— Dar a venit în casa asta, insistă Cal.

— Da... Aşa e.

— Avem martori care spun că nu a mai ieşit de aici.

— Martorii dumitale ar trebui să-şi facă un consult oftalmologic, replicase Eva.

A doua zi de dimineaţă, Cal şi un grup de credincioşi se înfiinţaseră la secţie ca să depună o plângere oficială, prin care o acuzau pe Eva de vrăjitorie. Era o tentativă respectabilă de document, scrisă de mână în grafia veche, cu „s”-urile şi „f”-urile stilizate, şi-ntr-o engleză veche academică. Era prima plângere oficială împotriva unei vrăjitoare făcută în Salem, din 1600 încoace.

Calviniştii au trimis o copie la *Salem Neivs.* Cei de la ziar, neştiind cum să procedeze, o tipăriseră în editorial.

Fusese nevoie de dr. Ward ca să se descopere plagiatul.

— Uitaţi-vă şi voi, zisese pastorul. E Cotton Mather în stare pură, până şi expresia „planul de a lupta cu diavolul în Noua Anglie”. Dacă nu mă credeţi, puteţi să verificaţi. Relatarea completă a proceselor vrăjitoarelor este expusă la Peabody Essex.

— În ce an suntem? în ce secol? A vrut să ştie Ann Chase.

— Nu înţeleg de ce ne ostenim să primim plângerea asta, îi spusese şeful poliţiei lui Rafferty. Vrăjitoria nu mai e o infracţiune. În oraşul ăsta, e chiar o sursă de profit.

— Nu fac decât să construiesc un caz, răspunsese Rafferty. Pentru uzul viitor.

— Doar nu e împotriva Evei?

Şeful părea uimit peste măsură.

— Ei, asta-i, protestase Rafferty.

Trecuseră aproape trei săptămâni până se aflase unde era Angela. Fata îl contactase pe Rafferty prin radio, de pe Insula Câinelui Galben.

— Trebuie să veniţi să mă luaţi de aici.

Vocea Angelei avea un ton insistent.

— Am făcut o greşeală teribilă.

Şeful era aplecat peste umărul detectivului când acesta primea mesajul.

— Nu ştiam că e acolo, a spus Rafferty, dar îşi dădea seama că şeful nu-l crede.

Cei doi bărbaţi se priviră.

— Ce vreţi să fac? întrebase Rafferty.

— Du-te acolo şi adu-o înapoi, venise răspunsul.

Rafferty luă barca poliţiei până la insulă. May îl aştepta pe doc, cu Angela. Rucsacul acesteia era sprijinit de platformă.

— Ai fi putut să-mi spui că era aici, îi spuse detectivul lui May.

— Eu nu procedez aşa, îi răspunsese ea.

— Deci, Eva te-a ajutat.

— Eva i-a spus Angelei ce opţiuni are. A venit aici de una singură.

— Şi acum vreau să mă întorc tot aşa.

Tonul fetei era sarcastic.

— Bun, zise Rafferty. Pentru că dacă îmi spui că te întorci la Cal Boynton, aici te las.

— Acolo se duce, spuse May.

— Reverendul Cal nu mi-a făcut niciodată rău.

Se întoarse către May.

— Ţi-am povestit ce s-a întâmplat. Femeile au aruncat cu pietre în mine.

— Te-au bătut cu pietre?

Pe Rafferty îl uimea acurateţea cu care Eva citise în dantelă.

— Reverendul Cal nici nu s-a atins de mine, spuse Angela.

— Mă rog, cu siguranţă te-a atins măcar o dată, replică May.

Tânăra se înroşi.

— E însărcinată, preciză May.

— E adevărat?

Rafferty se uită la fată, dar sarcina nu era vizibilă. Nu încă.

Angela începu să plângă.

— De asta plec, zise ea. Era un secret. Nu trebuia să spui la nimeni.

— Nu ascund lucruri care ar putea fi periculoase pentru tine.

— Dar ţi-am zis că nu el mi-a făcut rău.

— Nu mă refer la abuz fizic, ci la abuz sexual.

Angela părea îngrozită.

— Dar nu mi-a făcut nimic.

— Da, sigur.

Fata îşi continuă explicaţia. Cal fusese întotdeauna bun cu ea. Vorbi la nesfârşit despre acuzaţia de vrăjitorie, despre semnele diavolului şi despre cum Cal Boynton o salvase din flăcările iadului. Susţinea că e norocoasă să fie ea cea aleasă şi mântuită.

Rafferty urmări felul în care May renunţa încet, încet la Angela.

— A venit prea devreme, îi spusese ea mai târziu, căci nu era primul astfel de caz. Nu rezistă niciodată dacă vin înainte să fie pregătite pentru asta.

Rafferty vedea clar cât o afectează pe May. Era obişnuită cu fetele care se întorceau, dar nu-i plăcea să le piardă, mai ales când era din cauza bărbatului care îi distrusese familia şi se afla la rădăcina tuturor relelor.

Detectivul o duse pe fată înapoi în oraş, dar, respectându-şi cuvântul, refuză să o conducă la calvinişti.

— Nu e indicat să rămâi aici, zise el. N-ai ceva prieteni pe undeva?

Ştia că nu e bine să pomenească de familie.

Trebuia să facă plângere la poliţie, îi spusese Rafferty. Dacă nu împotriva lui Cal, măcar împotriva femeilor care o bătuseră. Angela îi promise că se va mai gândi.

Detectivul dădu telefoane încoace şi-ncolo, căutându-i un adăpost, dar era spre sfârşitul lui octombrie şi nu găsi nicio cameră liberă.

Îi telefonă Robertei şi îi explică situaţia. Îi spuse că Angela era însărcinată. Ştia că Roberta e în căutarea unei colege de cameră, cineva care

să o ajute să-şi plătească chiria. Rafferty îi spuse că o să plătească el prima lună, cât Angela îşi căuta ceva de lucru.

— De ce ai face asta?

Roberta se arăta deja bănuitoare.

— Doar nu e copilul tău, nu?

— Foarte amuzant, replicase poliţistul.

Nu dură nicio lună. La sfârşitul primei săptămâni, se întorsese deja la calvinişti. De data asta, nu stătea în cortul femeilor, ci în micuţa rulotă parcată foarte convenabil, chiar lângă cea mai mare, a lui Cal.

Rafferty ştia că nu e decât o chestiune de timp până ce avea să se observe sarcina, dar nu era sigur dacă şi Cal era la curent cu starea ei. În afară de cazul în care aveau de gând să pretindă că era însărcinată cu Sfântul Duh, Angela urma să devină o mare problemă pentru congregaţie. Mai ales pentru conducătorul ei, care adunase o avere frumuşică predicându-şi propriul set de porunci, a doua dintre acestea fiind celibatul.

Este imposibil ca două Cititoare să vadă aceeaşi imagine în dantelă. Imaginea depinde în întregime de perspectivă.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 17

Pe Rafferty începeau să-l doară ochii. Răsfoi şi restul dosarelor. Cel al lui Cal era mai subţire decât al Evei şi mai vechi. Data din anii ’70, înregistrând fiecare bătaie suferită de Emma Boynton, majoritatea neconfirmate sau negate pur şi simplu de către victimă. Până la maxilarul rupt. Când fusese interogată la spital, Emma refuzase să spună ceva despre soţul ei. Insistase doar că ar fi căzut pe scări. La insistenţele lui May, medicul de la camera de urgenţă sesizase poliţia. În prezent, asta ar fi o procedură obişnuită. Organizaţia HAWC pusese afişe peste tot, ca şi autorităţile. Astăzi, ar fi neobişnuit dacă nu ar exista suspiciunea de abuz. Dacă îţi rupi o pieliţă, eşti de îndată condusă într-o încăpere, unde te aşteaptă un consilier specializat în cazuri de abuz. Mulţi dintre colegii lui considerau asta o exagerare, dar Rafferty nu se număra printre cei cu astfel de păreri. El îşi amintea vremurile de dinainte, când lumea închidea ochii până ce apărea un cadavru.

Într-un fel, punctul de vedere al lui Rafferty nu era foarte diferit de cel al lui May, deşi ea n-ar fi crezut asta în ruptul capului. Pentru May, Rafferty era duşmanul. De fapt, ei doi sfârşeau deseori în tabere opuse.

Detectivul o anunţase prin radio că urma să vină pe insulă, spunându-i şi motivul. Îndesase dosarele într-un vechi rucsac marinăresc, împreună cu haina şi termosul cu restul de cafea. Ieşise pe uşa din spate şi apoi coborâse, lăsând maşina unde era. În perioada asta a anului, devenea greu să găseşti un loc de parcare, chiar dacă erai poliţist.

Se hotărî s-o ia pe jos. Avea nevoie de aer curat. Adevărul e că avea nevoie de fiecare avantaj pe care-l putea obţine, mai ales dacă intenţiona să se pună cu May Whitney.

May îl aştepta la debarcader, mai mult furioasă decât îngrijorată. Nu era o zi nimerită pentru vizite, îi repetă ea.

— Păcat, îi răspunse poliţistul.

Evident scoasă din fire, ea se întoarse şi-o porni în sus pe doc.

— Puteţi coopera, îi spuse el, sau pot face rost de un mandat.

May se opri şi se răsuci spre el.

— V-am mai spus că Angela Rickey nu e aici.

— Unde era când aţi văzut-o ultima dată?

— Ar trebui să ştiţi. Doar eraţi de faţă.

— Şi n-a mai încercat să vă contacteze...

— Nu.

— Mi-aţi spune dacă aşa ar sta lucrurile.

— Da, sigur, replică May.

— Cum aţi procedat şi data trecută.

— Nu comentez.

— V-ar deranja dacă arunc o privire?

— V-am spus că nu e o zi potrivită.

May începea să-şi piardă răbdarea.

— Trebuie să cercetez împrejurimile.

— Dacă aş încerca s-o ascund pe Angela Rickey pe insulă, n-aţi reuşi să daţi de ea.

— Şi n-aţi mutat-o, sugeră detectivul.

— Poftim?

— Noaptea trecută, aţi încercat să mutaţi pe cineva. V-am văzut semnalul.

— Despre ce vorbiţi?

Cum era de aşteptat, vocea femeii vădea iritare, dar tonul suna uşor fals.

— Două dacă e pe mare, zise el. V-am văzut luminile.

— Nu pricep.

— Dacă nu vreţi să afle toată suflarea ce faceţi aici, ar fi indicat să alegeţi un semnal mai bun. Orice puşti de şcoală care dispune de ceva timp şi de suficientă intuiţie e în stare să dezlege misterul.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule detectiv Rafferty.

— A fost Angela Rickey?

— Nu am idee despre ce vorbiţi, dar vă asigur că *n-am mutat* pe nimeni.

— Ştiu asta. Ştiu pentru că şoferul dumitale zăcea leşinat în barca lui, la cheiul Derby.

May se uită lung la el.

— Cred că o luaţi razna.

— A fost implicat într-o bătaie cu o altă persoană în stare de ebrietate, din cauza unei remarci ofensatoare la adresa lui Towner.

Vestea a blocat-o.

— Ea e teafără?

Tonul îi era serios.

— N-a păţit nimic, răspunse el. Dar Jack Lalibertie e o bombă cu ceas. N-o să treacă mult până va face o prostie, iar când se va întâmpla asta, o să ştie toată lumea ce se petrece aici.

May se uită fix la el.

— Deci, mai întreb o dată: pe Angela Rickey aţi încercat s-o mutaţi aseară?

— Nu, răspunse ea.

— Mă veţi ierta dacă nu vă cred pe cuvânt.

La capătul debarcaderului începuseră să se strângă mai multe femei îngrijorate.

— Totul e în ordine? strigă una dintre ele.

May îi făcu semn că da.

— Perfect, strigase la rândul ei.

Deloc convinse, ele nu se mişcară, supraveghind barca poliţiei.

— Veniţi cu mine, îi spuse May.

O luă către insulă, iar el o urmă. Cotiră apoi spre dreapta, în direcţia punctului celui mai îndepărtat al insulei, trecând pe lângă casa Boynton, acum sigilată cu scânduri. Traversară terenul de baseball şi merseră în tăcere spre canisa de piatră.

— Atenţie la vizuinile de iepure, domnule detectiv, îl avertizase May, în vreme ce se apropiau de vechea clădire. Vă puteţi rupe cu uşurinţă piciorul.

Rafferty fu extrem de grijuliu în timp ce păşea pe cărare. La fel ca mătuşa ei, May avea puteri ce depăşeau limitele obişnuite, deşi nu-i plăcea să recunoască asta. *Atenţie la vizuinile de iepure* ar fi putut să sune ca un avertisment împotriva creaturilor cu blană şi a gleznelor scrântite, dar, dacă Eva ar fi fost în viaţă, i-ar fi găsit o denumire mult mai potrivită. May tocmai îl pusese în gardă.

Rafferty înregistra atent fiece detaliu: canisa de piatră cu uşă albastră,

masa de picnic de afară, la care şedeau doi copii. O femeie cu expresie îngrijorată pe chip, evident mama copiilor, îl privea.

— O să vă prezint în calitate de prieten, nu de poliţist, îi spuse May. Credeţi că vă descurcaţi?

— O să-mi dau toată silinţa.

— Străduiţi-vă, îl îndemnă May. A trecut deja prin destule.

Se vedea cu ochiul liber.

— Acesta este prietenul meu, John Rafferty, îi spuse May femeii. John, ea e Mary Segee.

Rafferty aşteptă. Femeia îi făcu semn din cap, dar nu întinse mâna. Detectivul văzu cicatricile de pe încheietura ei, urmele unor arsuri făcute cu ţigara şi nasul rupt. Ea băgă de seamă că e observată, iar el îşi întoarse privirile. Bagaje strânse. O valiză veche într-un colţ. Rafferty îşi concentră atenţia asupra micuţilor.

— Iar dumneata cine-ai putea fi?

Bărbatul îi întinse mâna fetiţei.

— Eu aş putea fi Rebecca, răspunse ea.

— Ar putea fi, dar nu e, spuse May. O cheamă Susan.

Micuţa îşi aminti şi ea, părând înspăimântată o clipă.

— Ne jucam un joc, zise ea. El e fratele meu, Timothy.

Băieţelul nu-şi ridică ochii.

— Încântat de cunoştinţă, spuse detectivul.

Copilul se uită la el, apoi la maică-sa şi din nou în pământ.

— Plecaţi într-o călătorie? întrebă Rafferty.

— Ne ducem în Canada, zise fetiţa, înainte ca femeia să apuce s-o oprească.

— E frumos acolo în perioada asta.

— O să am bicicleta mea, spuse băiatul.

— Asta e minunat, zise Rafferty. Fantastic.

— Domnul Rafferty trebuie să plece, îi întrerupse May. A vrut doar să vă salute.

— Dumneavoastră nu mergeţi în Canada, nu? îl întrebă fetiţa, privind către barcă.

— Mi-e teamă că merg doar până în oraş, răspunse el şi îi mai strânse o dată mâna. Să vă distraţi bine acolo, OK?

— OK.

Rafferty o urmă pe May până pe doc. Se simţea recunoscător pentru gropile de pe drum, pentru linişte. Iarba era încâlcită, iar pe deasupra capului zburau pescăruşi. Lângă terenul de baseball, nişte copii şi câteva femei începuseră să joace softball. Altele lucrau în grădină. O vacă păştea pe câmp, în depărtare. Două vaci şi nişte oi. Şi câinii. Peste tot câini. Privi cum unul dintre ei pândeşte şi apoi ucide un iepure. Priveliştea era violentă, dar nu era vorba de ceva personal, spre deosebire de violenţa suferită de locuitorii insulei.

Se opriră la capătul debarcaderului.

— Mulţumit? întrebă ea.

— Da.

— Doar nu credeaţi cu adevărat că ea s-a întors aici, nu?

— Nu, răspunse Rafferty.

— Credeţi că a omorât-o?

— Nu sunt sigur de ceea ce cred.

— Credeţi că el a ucis-o pe Eva?

Detectivul nu răspunse.

— Toată lumea crede asta.

— Bine, zise el.

Când pune întrebarea, Cititoarea trebuie să fie convinsă că cel care caută răspunsul este pregătit să-l primească.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 18

Rafferty se luptase toată după-masa cu o durere de cap. Se opri pe docuri, la cabinetul de acupunctura al bătrânului chinez, care îi puse nişte ace, dar imediat primi un telefon şi fu nevoit să scurteze şedinţa. Nu a realizat că e vorba de o migrenă până în clipa în care a manevrat barca spre ţărm. Întârziase. Mda, ca de obicei.

Ea îl aştepta la capătul cheiului. Soarele tocmai apusese în dosul Vămii, luminând cerul din spatele femeii în toate nuanţele posibile, intensificând aura care începea deasupra oraşului şi continua până departe, dincolo de port şi peste ocean, în punctul în care cerul şi apa nu se mai distingeau, despărţite pe verticală numai de trupul lui Towner şi de strălucirea de halou care juca în preajma ei.

Dacă am spune că femeia era o nălucă n-am greşi, dar nu era o apariţie fantomatică obişnuită. Da, avea o strălucire diafană, dar asta se datora apusului de soare şi aurei de migrenă care îi scurtcircuita lui creierul.

În timp ce barca plutea pe lângă ea şi se îndrepta către debarcader, strălucirea rămase în spate. Acum trebuia să se concentreze ca s-o vadă şi, în lumina palidă, mintea lui de poliţist înregistra imaginile ce i se perindau pe dinainte: pantaloni scurtaţi, picioare goale, acelaşi tricou pe care îl văzuse la Red’s, încă un pulover de-al Evei înfăşurat în jurul umerilor şi legat într-un nod nesigur.

— Începusem să mă gândesc că mi-ai tras clapa, zise ea.

— Scuze, spuse Rafferty ancorând ambarcaţiunea.

Primele semne de migrenă erau ciudate în cazul lui.

Sunetele aveau ecou, cămaşa de bumbac îi zgâria pielea ca şmirghelul, simţea că e orb şi, în acelaşi timp, că poate vedea tot. Nu se putea concentra deloc asupra chipului ei, dar vedea linia bronzului pe care-l căpătase astăzi în

grădină, urma întunecată de sub unghii, acolo unde nu putuse să mai cureţe murdăria şi pământul.

Ceva îi spunea să se ducă acasă, să anuleze totul, în definitiv, el o convinsese, nu fusese iniţiativa ei.

Înainte să apuce să anuleze întâlnirea, femeia urcase deja în barcă, deşi aceasta era încă la un metru de ţărm. Planificase aterizarea perfectă, se dăduse puţin în spectacol, poate. El se aşteptase ca Towner să apuce marginea ambarcaţiunii, dar, în loc de asta, ea sărise pur şi simplu înăuntru. Ridică mâna, iar ea o apucă pentru a se echilibra, dar făcuse o aterizare ireproşabilă şi nu părea să aibă nevoie de ajutorul lui. Era clar că femeia asta se simţea în largul ei pe mare. Poate numai pe mare, îşi zise el. Păi, dobândise calitatea asta în mod firesc, nu? De îndată ce-i veni acest gând, el îl şi goni. Ultimul lucru la care voia să se gândească era familia ei.

— 110, spuse ea, admirând ambarcaţiunea veche din lemn, vopsită maro, astfel încât, cu extremităţile ei conice, semăna cu un trabuc de ciocolată. Prima mea barcă a fost o 110.

— Glumeşti, îi zise el.

Detectivul îşi dădu seama că o pornise deja pe mare, către larg, depărtându-se de luminile oraşului. Se întâmplase pur şi simplu. Orice intenţie de a se întoarce dispăruse.

— Ai făcut curse cu ea?

Rafferty realiză că ştia deja răspunsul la întrebare. Văzuse o poză de-a lui Towner din copilărie, participând la cursele de la Clubul de Iahting Pleon, din Marblehead. Fotografia atârna pe perete, acasă la Eva.

Towner păru a reflecta îndelung până să răspundă.

— Nu, spuse ea într-un final. Nu am făcut niciodată curse cu ea.

Asta îl blocă.

Goluri, aşa le zisese Eva. Towner avea goluri de memorie. Nu fusese prea derutat de veste. Cine n-avea aşa ceva? În program, li se spunea „pete negre”, dar lui îi plăcea mai mult cuvântul folosit de Eva.

În seara asta, Rafferty băgă de seamă că vederea lui prezenta şi ea găuri şi spaţii vide, care se măreau continuu. Strălucirea dispăruse, dar cerul era separat de pământ printr-o linie prea vizibilă, prea precisă. Pentru o clipă, un cuţitaş îi tăie câmpul vizual, înjumătăţindu-l aproape perfect înainte ca lama să se întoarcă în mintea lui. De data asta, nu va scăpa de durerea de cap. Uneori

reuşea, dar acum se apropia vertiginos. Trase scurt vela, căci trebuia să mărească viteza dacă voia să ţină la distanţă senzaţia de greaţă.

— Te superi dacă nu vorbim câteva minute? întrebă el.

Towner păru uşurată că nu trebuia să mai facă niciun fel de conversaţie. Se aşeză la prora, ţinându-se de marginile bărcii. Era întoarsă cu spatele la el, privind în zare, către nord, la apa întunecată, dar niciodată înapoi, spre locul de unde plecaseră.

Poate pe alta ar fi înfuriat-o faptul că tăceau. Dar pe ea părea să n-o deranjeze.

Intrară amândoi în ritmul vântului, al valurilor. Avea ceva hipnotic, iar aerul în mişcare părea mai uşor de respirat.

Rafferty ştia că şi ea simte la fel. Întâlnirea din seara asta era, de la început, mai reuşită decât precedenta. Era mai bine când nu se străduiau să vorbească.

Undeva, dincolo de Manchester, văzul îl lăsă cu totul. În parte, asta era din cauza întunericului. La început, crezu că s-au abătut de la traseu şi au ieşit în larg mai mult decât estimase. Dar auzi ţipetele pescăruşilor şi îşi dădu seama că se aflau lângă ţărm. Nu i se mai întâmplase niciodată să-şi piardă vederea până într-atât. De regulă, vizibilitatea se diminua la un ochi sau la celălalt şi nu zărea nimic dacă se uita direct la lucrul cu pricina. Trebuia să se uite dincolo de el ca să distingă ce era chiar sub nasul lui.

Nu ştia dacă e din cauza întunericului sau a migrenei. Ştia doar că nu vede. E ceva postfazic, se gândi el. De obicei, problemele vizuale erau primele. În cazul ăsta, veniseră primele, apoi dispăruseră pe măsură ce se instalase migrena, dar reveniseră, mai grave decât fuseseră vreodată.

— Te simţi bine? îi auzi el vocea.

— Migrenă, spuse el. Nu văd. Va trebui să preiei tu comanda.

Rămase aşezat în vreme ce schimbau locurile. Era ameţit.

— Vrei să ne întoarcem? întrebă ea.

— Da.

Douăzeci de minute, îşi zise el. Vreo douăzeci de minute, o jumătate de oră. Atât durau problemele vizuale. Obişnuia să cronometreze. Dacă ţineau mai mult, s-ar putea gândi că e ceva mai grav. Poate un atac cerebral.

Rafferty şedea cu faţa la ea şi cu spatele lipit de prova.

— Ai des migrene? îl întrebă Towner.

— Da, îi răspunse el.

Femeia naviga cu uşurinţă. La întoarcere, vântul le era potrivnic, dar Towner era foarte pricepută. Viteza nu era la fel de mare ca la plecare, dar ea o menţinea destul de ridicată.

— Iei ceva pentru ele?

— Uneori, zise el.

Se trezi că numără şi-şi dădu seama că e caraghios. Cam pe lângă Beverly, îşi lăsă braţele jos. Imaginile se pierdeau. Vedea luminile înşirate de-a lungul ţărmului – intermitente şi cu halouri, dar prezente. Se forţă să respire.

— N-am prea dormit azi-noapte, spuse el când fu din nou în stare să vorbească. Şi am băut prea multă cafea.

Rosti cuvintele cu glas tare, atât pentru sine, cât şi pentru ea. Vocea îi sună cam nătâng şi îşi dori să nu fi spus nimic.

Până ajunseră în Salem, îi revenise vederea. Durerea se concentrase în partea dreaptă.

— Eşti mai bine, observă ea.

Rafferty nu era sigur cum de ştia ea una ca asta, pentru că nu-i oferise niciun indiciu.

— Mda, confirmă el, aplecându-se înainte şi frecându-şi ceafa.

— Vrei să o conduci tu în port?

— Nu, răspunse Rafferty. Du-o către Shetland Park. Dana de acostare e pe-acolo.

Ea încuviinţă din cap.

Detectivul şedea la pupa şi o privea cum manevrează ambarcaţiunea. Portul era plin, un adevărat parcurs de slalom jalonat cu bărci. Towner trecu pe lângă ele ca o schioare, destul de încrezătoare în sine ca să se ţină aproape.

— În California ai navigat? o întrebă.

— Nici măcar o dată, recunoscu ea.

Se vedea că asta o surprinde până şi pe ea. Cât de simplu şi de familiar părea.

— E ca mersul pe bicicletă, spuse el, iar ea zâmbi.

Rafferty se uita mereu în acelaşi punct. Towner s-ar fi simţit jenată dacă s-ar fi gândit că el poate să vadă, dar nu era aşa. O privi cum se mişcă. Îi privi muşchii braţelor.

Lui Rafferty i se năzări că simţurile nu-i fuseseră nicicând atât de

ascuţite. Mirosea aerul şi simţea aroma de lămâie a pielii ei. De la puloverul Evei. Părul îi flutura liber în vânt. Era ceva în el, nişte forme. O scoică, un căluţ de mare. Imagini provocate de migrenă. Ambarcaţiunea lăsa o dâră fosforescentă, marcându-le parcursul.

— Care-i dana ta? întrebă ea când se apropiară.

— Acolo, îi indică el, dând să se ridice.

Detectivul îşi dădu seama că era o întrebare-capcană. Femeia ştia că o urmărea cu privirea şi probabil că fusese conştientă de asta tot timpul.

Ea legă barca dintr-o singură mişcare, după care rămaseră o clipă tăcuţi.

— Îţi mulţumesc că ne-ai adus în port, spuse el în cele din urmă.

— Nicio problemă.

Nu ştia ce să-i mai spună. Se întinse şi apucă sirena. Sună de trei ori, ca să cheme şalupa. Mai aşteptară un minut, tot fără să scoată o vorbă. Apoi, Rafferty auzi sunetul scos de şalupa care se apropia.

— Ce-ţi mai face capul? îl întrebă ea.

— Doare ca dracu’, încercă el să râdă.

— Bietul puiuţ, zise ea.

Nu ştia dacă vorbise serios sau doar îl lua peste picior.

— Te simţi în stare să conduci? întrebă Towner în timp ce el îi ţinea portiera din dreptul scaunului pasagerului.

— E-n regulă.

O duse acasă şi merse cu ea până la uşă.

— Te-aş invita înăuntru, dar...

Rafferty ridică o mână şi-o duse la cap.

— Trebuie să ajung acasă, îi spuse, iar ea încuviinţă.

— Sper că o să te simţi mai bine.

— În douăzeci şi patru de ore, zise el. Sau după un somn bun. Care s-o nimeri mai întâi.

Porni să coboare scările, dar la jumătatea drumului se opri şi se întoarse.

— Trebuie să-ţi spun să încui uşa, zise.

— Poftim?

Stătea prea aproape. Ameţea încercând să o privească de la o distanţă aşa de mică, iar pe ea era evident că o speria puţin. Bărbatul coborî o treaptă.

— Cal va încerca să te vadă. Cândva. N-am intenţia să te sperii. Îţi spun doar să ţii uşa încuiată.

— OK, zise ea, iar vocea îi suna uşor răguşit.

— Nu încerc să te sperii, repetă Rafferty.

— OK, spuse ea din nou.

Aşteptă pe trepte, în vreme ce ea intra în casă. Aşteptă până auzi cum încuie uşa.

Se întrebă dacă mai avea nişte Imitrex. Migrena asta avea să fie oribilă.

Este important să pui dantelei întrebarea corectă. Aceasta este poate cea mai mare responsabilitate a Cititoarei.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 19

Mă sprijin de uşă ca să-mi recapăt echilibrul, aşteptând ca valul de adrenalină să se retragă. Rafferty nu încerca să mă sperie, dar a reuşit. Ştiu că are dreptate. Cal va încerca într-adevăr să mă vadă. Am visat asta de milioane de ori. Coşmarurile mele mi-au arătat cum va fi. Scena a fost jucată în mintea mea de atâtea ori, că pare aproape regizată.

Poate că nu mă mai îngrozeşte (nu zilnic, oricum), dar nu-mi face bine să fiu acolo.

Îmi ia un minut să realizez că am lăsat puloverul Evei în maşina lui Rafferty. În timp ce alerg într-un suflet pe scări, aud zgomotul motorului ambalat. Până ajung eu pe cărarea pavată cu cărămidă, maşina poliţiei trece deja de colţul străzii.

Urc iarăşi treptele de la intrare şi răsucesc mânerul uşii. Se învârteşte, dar mecanismul nu funcţionează. Uşa e încuiată. Văd cheia pe masă, unde am lăsat-o mai devreme.

Aş putea să forţez încuietoarea. Nu e greu. Nu-mi trebuie decât un ac de păr sau o bucată de sârmă. Mă uit pe verandă ca să găsesc ceva. Orice. Dar e prea întuneric. E o noapte fără lună, iar veranda e închisă cu un grătar şi acoperită de iederă. Sunt prea obosită ca să petrec mult timp scotocind. Dacă tot e să pătrund iar prin efracţie, mă gândesc că mai bine mă duc la fereastra pe care am spart-o deja, în spatele casei. De ce să adaug un al doilea geam de înlocuit la lista agentei imobiliare?

Poarta de fier a grădinii se deschide cu un scârţâit. O închid în urma mea şi intru în grădina propriu-zisă. Paşii mei scrâşnesc pe pietricelele şi bucăţile de scoică de pe cărarea ce duce la uşa din spate.

Parcurg jumătatea distanţei, când îi simt prezenţa. Senzaţia se năpusteşte asupra mea precum o pisică într-un leagăn de copil. E densă şi grea

şi-mi taie respiraţia.

Mă răsucesc şi văd silueta unui bărbat care stă nemişcat pe bancă, adus de spate. E luminat de felinarele de pe stradă, printre barele de fier ale gardului. Numai ochii i se mişcă. Îi simt aţintiţi asupra mea.

Picioarele îmi sunt grele de parcă aş merge într-un coşmar. Sunt înţepenită.

Îmi revine în minte avertismentul lui Rafferty: „Va încerca să te vadă”.

Îl aud respirând.

Nu mă pot mişca.

Închid ochii şi încerc să chem câinii. În vis – sau halucinaţie, cum insistau să-l numească doctorii – erau câini. Dar coşmarurile astea se petrec pe Insula Câinelui Galben, nu aici, în grădina Evei. Aici nu sunt câini care să mă ajute.

Pentru prima dată în viaţă, sper că am halucinaţii, închid ochii. Când îi deschid din nou, el n-o să mai fie acolo.

Încet, foarte încet, deschid ochii. E tot acolo. Nu visez.

— Ce vrei? încerc eu să-mi mârâi cuvintele.

Privirile lui mă ard. Am mai trecut prin asta.

— Pleacă, îi spun, dar mârâitul s-a topit.

Vocea mi-e subţire şi pierită. Am pierdut deja bătălia.

Lumea încremeneşte, iar noi suntem undeva, suspendaţi. Când, în sfârşit, aud vocea, aceasta mă şochează.

— Sophya, spune el abia şoptit.

Ies la suprafaţă. Ceva întunecat mă trage afară din apă. Nu pot să respir.

— Jack, spun eu.

Ochii mi se limpezesc sau doar se acomodează cu întunericul şi, pentru prima dată, îl văd. Iubirea mea din copilărie. Câteva minute mai târziu, la lumina necruţătoare a becurilor din casă, voi vedea şi semnele trecerii anilor. Semnele mâniei, ale trădării. Dar aici, în lumina lunii şi a stelelor, Jack are iarăşi optsprezece ani.

Cititoarea începătoare trebuie să reziste tentaţiei de a interpreta imaginile văzute. Acestea aparţin în întregime Căutătorului.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 20

Mă trezesc într-o ambarcaţiune cu pânze. Plutesc în largul oceanului şi nu se vede nici urmă de uscat. Pielea îmi e crăpată de la soare, iar limba mi s-a umflat din cauza deshidratării. Sunt pe moarte.

Încerc să-mi limpezesc mintea. Am mai fost aici sau măcar am visat asta.

Mă silesc să mă ridic în capul oaselor.

Ce este real?

Puterea voinţei îmi limpezeşte mintea.

Ce este real?

Sunt în camera mea. Camera Evei. M-am tot uitat fix prin dantela baldachinului. Îmi smucesc capul şi viziunea se estompează, lăsând urme pe pereţi în vreme ce dispare.

Ce este real?

Patul Evei e aşezat chiar în mijlocul camerei, o navă înconjurată de ocean. Cei patru stâlpi sculptaţi se înalţă către tavan precum turnurile ascuţite ale unei catedrale în miniatură. Lemnul de mahon fusese adus în chip de balast, pe una dintre navele familiei Whitney care făcea curse în Madagascar. După aceea, fusese sculptat de un constructor de catarge din Salem, care era mai degrabă artist decât dulgher de nave. Tăblia patului este cioplită cam din topor, dar, pe măsură ce stâlpii urcă, aceştia se arcuiesc şi se răsucesc într-o perfecţiune a simetriei, înălţându-se spre baldachinul unduitor, pe care Eva l-a alcătuit din fâşii de dantelă împletită de ea peste ani, ansamblate într-un *quilt* extravagant. Patul e ceva între o catedrală şi o navă cu pânze, înclinând mai degrabă către aceasta din urmă, căci e clar că se mişcă. Se mişcă şi baldachinul şi cele patru catarge.

Realizez că m-am tot uitat fix prin ţesătură. Imaginile pe care le văd sunt în dantelă. Îmi întorc privirea.

Mă doare capul. Nu doar capul. Fiecare muşchi din corp doare. Dacă asta e mahmureală, atunci e una groaznică. Nu sunt băutoare. Adică nu am fost, până aseară.

Am terminat sticla, apoi am luat una din crama Evei, înainte ca el să-şi adune curajul să spună ce venise să-mi spună.

— Sunt un om mort, zise Jack.

— Nu, îl contrazic eu, luându-i furia drept durere.

— Nu pe Cal l-ai omorât, zise el, ochii lui arzându-i pe ai mei. Ci pe mine.

Mă dusesem la Melean deoarece eram sigură că-i omorâsem pe Cal. Asta era o halucinaţie. Împlinirea fictivă a unei dorinţe, aşa o numiseră doctorii. Să-l văd pe Cal Boynton sfâşiat de câini. Dar Cal nu păţise nimic. Poate că am vrut să-l ucid, dar ţinta mea nu era prea bună. Jack a fost cel pe care l-am lovit, de fapt.

Când eram la Melean, Jack venise să mă vadă aproape zilnic. Condusese camionul tatălui său, în spate fiind cuştile pentru homari, şi parcase în dos, departe de maşinile mai simandicoase.

Când am început tratamentul cu şocuri, memoria mea a avut de suferit.

— E posibil să nu vă recunoască, i-au spus doctorii. Uneori, memoria pe termen scurt dispare pentru o vreme.

A aşteptat până am întrebat de el. Vremea s-a răcit, dar el tot a aşteptat.

Mergea împotriva vântului, cu gulerul ridicat şi capul plecat, strângându-şi haina pe lângă corp. Îl priveam venind printre copaci.

A venit în fiecare zi, până la prima ninsoare. Până când tatăl lui s-a îmbătat şi a făcut praf camionul, derapând pe stratul subţire de gheaţă de pe stradă.

— Nu se va mai întoarce, spusese Eva.

Mi-am răsucit capul către perete şi m-am uitat lung la copaci. Săptămâni întregi m-am tot uitat, în timp ce frunzele au căzut toate, iar copacii şi-au dat la iveală crengile negre, asemenea dantelei. L-am căutat pe Jack în dantelă. Nu era acolo. Am căutat-o şi pe Lyndley, dar nu era nicăieri. Mai rămăsese o singură frunză în copac, legănându-se chiar la capătul crengii şi am privit-o şi pe aceea, până ce, trezindu-mă într-o dimineaţă, am descoperit că renunţase şi ea. M-am dus la fereastră şi am privit în jos, gândindu-mă că voi recunoaşte frunza în grămadă, că am fixat-o îndeajuns ca s-o pot identifica oriunde. Acum însă era o frunză ca oricare alta, îngălbenită, pe moarte. Curând, vor veni şi-o

vor arde împreună cu celelalte.

Pe Jack l-am mai văzut doar o singură dată, aproape un an mai târziu. Era în ziua în care plecam la UCLA. Mă lăsaseră să ies de la Melean numai pentru că aveam un plan. Îmi trimisesem povestirile la UCLA şi fusesem acceptată la cursul de *creative ivriting.* L-am sunat pe Peter şi l-am întrebat dacă pot locui o vreme cu el. Toată lumea părea să fie de acord că e un lucru bun. În afară de Eva.

Stăteam în barca cu motor, în timp ce Beezer dezlega parâma. Ambarcaţiunea lui Jack venea, iar a noastră pleca. Amândoi stăteam în picioare pe când treceam unul pe lângă celălalt. El încerca să-mi descifreze chipul, căutând semne că-l recunosc. L-am privit şi eu, străduindu-mă să rămân inexpresivă. Mi-am ţinut respiraţia.

Chiar îmi închipuiam că l-am păcălit. Până aseară.

Mă doare capul. Baldachinul se mişcă şi se învolburează. Îmi întorc ochii de la el, răsucindu-mă pe partea cealaltă. Efortul îmi face rău la stomac. O să vomit.

Mă ridic, ţinându-mă de stâlpul patului. Mă mişc încet, prinzându-mă zdravăn de mobile ca să mă echilibrez, târându-mă tot înainte, până ce ajung la vechea chiuvetă de marmură aflată în colţul camerei. Dau drumul la robinet şi aştept să se răcească apa. Mă spăl pe faţă, apoi îmi torn un pahar şi mă silesc să-l beau pe tot. După aia, vomit.

Sunt leoarcă de transpiraţie.

Am nevoie de aer.

Mă duc la una dintre ferestre şi o ridic, dar e prea grea, cordonul care ţine cadrul mobil atârnând rupt. Caut ceva s-o proptesc şi găsesc o riglă veche. Traversez încăperea ca să deschid fereastra de pe cealaltă parte. Rămâne aşa o clipă, apoi se trânteşte, ratându-mi cu puţin degetele. Se trânteşte zdravăn, crăpând două geamuri aproape simetric în două şi trezindu-mă violent.

Mă mişc cu grijă de la fereastră la fereastră, deschizându-le pe toate. Briza fierbinte umple încăperea şi aduce înăuntru zgomotul străzii.

Perdelele se unduiesc şi plesnesc precum pânzele de corabie, iar baldachinul de dantelă se răsuceşte şi se umple cu aer, atrăgându-mi atenţia cu sunetul pe care-l scoate. Pătrunde o pală de aer marin, după care încăperea e şi ea plină de corăbii, iar eu m-am întors în timp, pe vremea când Salem făcea comerţ cu China. Uriaşele nave plutesc încet, una lângă alta. Negustorii

de pe străzi vând mirodenii doamnelor, care se ceartă pe ele, plătind o avere pentru o grămăjoară de piper pe care o vor duce acasă şi o vor încuia în cutii bogat împodobite, servind din ea doar foarte rar.

Îmi croiesc drum înapoi în pat. Mă întind după marginea atârnândă a baldachinului şi o trag în jos. O îndes sub pat. Capul mi se învârteşte. Mă întorc pe o parte şi îmi sprijin mâna de tăblia patului, ca să opresc mişcarea de rotaţie a camerei. Aştept somnul.

Când mă trezesc din nou, e amiază. Simt o durere în stomac.

Când ai mâncat ultima dată? Mi-o imaginez pe Eva întrebând. Şi ar avea dreptate. Durerea e din cauza foamei.

Mă ridic. Îmi zic că ar trebui să încerc să ajung jos, ca să-mi iau nişte pâine prăjită arsă şi nişte ceai. Leacul Evei pentru orice.

Aud un sunet. O voce.

Mai întâi, am impresia că iarăşi aud vocea Evei, dar recunosc apoi fornăiala agentei imobiliare.

Mi-a spus despre vizionare, dar am uitat complet. Nu mi-a precizat că nu trebuie să fiu acasă când prezintă. A presupus, pur şi simplu, că voi fi conştientă de acest protocol.

Urcă scările. O aud povestind cuplului despre scara suspendată şi despre cum bârnele sunt contrafixate în perete, astfel încât scara nu prezintă niciun punct de sprijin vizibil. Îmi dau seama că nu ştie că sunt aici, pentru că povestea sună altfel decât cea pe care i-am spus-o eu. Se opreşte la fereastra de pe palier ca să scoată în evidenţă grădinile de dedesubt, adăugând noi flori hibride la colecţia Evei. Nu doar acel soi nou de trandafir botezat după ea, dar şi vreo două sau trei de care nici n-am auzit şi pe care pare a le inventa pe loc. A mai spus ceva şi despre uşile cu glasvand de la etajul al doilea, ceva total neadevărat, dar înţeleg că ăsta ar fi un atu la vânzare, dacă nu ar fi o exagerare. Chiar şi de aici realizez că oamenii nu sunt interesaţi de casă şi că reprezentaţia este o pierdere de vreme.

Am murit pentru tine.

Încremenesc locului. E vocea Evei. E aşa de puternică încât sunt convinsă că au auzit-o şi ei.

Grupul continuă să urce scările.

Trebuie să ies chiar acum de aici.

Până să apuc s-o şterg, agenta şi clienţii săi ajung pe palier. O iau către

uşa din spate. Sunt ameţită şi pipăi pereţii pe măsură ce mă deplasez, de parcă în cameră ar fi întuneric, deşi văd fiecare obiect. Transpiraţia îmi curge pe faţă. Agenta imobiliară prinde mişcarea cu coada ochiului şi-şi ridică privirile. Văd că m-a observat. Apoi, ea le abate atenţia celor doi spre lucrătura în lemn a lui Samuel Melntire, ca să-mi dea răgaz să evadez pe uşa din dos şi să cobor scările de serviciu.

O aştept pe femeie în grădină. Sunt foarte încordată. Ei s-au oprit lângă poartă. Prind frânturi de conversaţie. Mă străduiesc să aud mai bine, să mă ghidez după sunetul vocilor lor. Voci reale. Sunt de undeva din Midwest. Chicago, poate. Femeia mai fusese o dată în Salem, într-o excursie, zice ea. Îi spune agentei că şi-a amintit arhitectura şi s-a gândit la Salem când a aflat că soţul ei urma să fie mutat cu serviciul în zona Boston.

Realizez că soţul e mai puţin entuziasmat. Şi de casă, şi de oraş.

— Ia spuneţi, încă se mai ard vrăjitoare aici?

Încearcă să fie amuzant.

— Nu le mai ard, le spânzură, îi surâde agenta.

Apoi, readuce conversaţia către litania pe care trebuie s-o recite la orice vânzare.

— Valorile proprietăţilor de aici sunt mai bune decât în Beacon Hill, o aud eu spunându-i şi încercând să-l seducă.

— Sau în Back Bay, de altfel... Acolo, aţi plăti între trei şi patru milioane pe o casă ca aceasta.

Bărbatul se interesează de posibilităţile de navetă. Spune că i-au trebuit patruzeci şi cinci de minute ca să ajungă aici din oraş. Deranjul la care a fost obligat face ca în voce să i se distingă o tentă uşoară de enervare.

— Asta e din cauza tunelului Big Dig. Ar fi trebuit să veniţi pe pod.

Omul nu o crede. Îmi dau seama de asta, ca şi ea. Îi spune de calea ferată pentru navetişti, care e la douăzeci de minute de mers de North Station. Majoritatea oamenilor iau trenul, zice ea, dar se vede clar că acesta nu e genul de om care să meargă vreodată cu trenul. Lui îi place să aibă controlul propriului autovehicul.

Vizionarea e o pierdere de vreme. Mai târziu, agenta îmi spune că a ştiut asta încă de când au intrat.

— El voia să desfiinţeze grădinile, spuse ea, şi să facă un al doilea loc de parcare. Îţi vine să crezi?

Zice că mai are o vizionare la patru şi că ar fi mult mai bine dacă n-aş fi acasă când se întoarce.

— Prezenţa proprietarului tinde să intimideze potenţialii cumpărători, spune ea. Chiar dacă ei bănuiesc doar că eşti prin preajmă.

Intru înapoi în casă şi pun de ceai. Assam obişnuit şi pâine prăjită. Mă forţez să înghit. Spre prânz, încep să mă simt ceva mai bine.

Am uitat complet că Ann şi-a programat să vină pe la mine în pauza ei de prânz, ca să mă ajute să curăţăm grădina de florile moarte. Apare exact când sirena vaporului turistic anunţă zgomotos ora amiezii.

— Te simţi bine? Eşti cam palidă.

— Mahmureală, răspund eu.

Mă simt prost spunând-o, dar funcţionează.

— Am trecut şi eu prin asta, zice Ann.

Nu are foarte mult timp, aşa că ne apucăm de îndată de treabă. Lucrăm bine împreună. Ne mişcăm printre rânduri şi culegem florile uscate. E ceva ritmic, hipnotic: smulgem, adunăm, trecem coşul de la una la alta. Căldura soarelui îmi alină durerea din muşchi.

— Mersi, îi zic.

La capătul unui lung şir de bujori, zăresc ceva alb în tufişuri. Mă aplec şi ridic un număr de astăzi din *Salem News,* de unde l-a aruncat băiatul care le distribuie.

Sunt obişnuită să văd chipul Evei privindu-mă fix dintre paginile acestor gazete şi mă încearcă o senzaţie de uşurare când observ că i-a luat locul un altul, mai tânăr. Senzaţia mă părăseşte când citesc numele – Angela Rickey. Părul e pieptănat sever, dat pe spate, într-un stil ce aminteşte de vremea puritanilor. Dispariţia Angelei a înlocuit-o pe cea a Evei ca subiect de prima pagină.

O recunosc imediat.

— A fost aici, zic eu.

— Poftim?

— Am văzut-o. În prima zi când am ajuns aici. A venit la uşă. Până am ajuns să deschid, plecase.

— Unde e telefonul? întreabă Ann. Trebuie să-l sunăm pe Rafferty.

Rafferty soseşte în zece minute.

Îi spun povestea. Despre cum am crezut că fata s-a întors, dar, în

realitate, nu erau decât Beezer şi cu el.

— Eşti sigură că era ea?

Rafferty mai scoate o poză, o copie mai reuşită a celei tipărite în ziar.

— Cu excepţia semnului din naştere, zic eu.

— Care semn?

— Pe o parte a feţei avea un semn din naştere, de forma unei căpşune.

Îmi plimb degetele de-a lungul obrazului, de la tâmplă la bărbie.

Rafferty şi Ann schimbă priviri ciudate.

— Ce-i? întreb eu.

— Fata pe care ai văzut-o era însărcinată? se interesează detectivul.

— Da, răspund eu. Foarte.

— Ea trebuie să fie, spune Ann. O căuta pe Eva.

Mă uit la Rafferty cum se gândeşte.

— E posibil să nu fi ştiut că Eva dispăruse? întreabă Ann.

— Orice e posibil, zice Rafferty.

E politicos, cu atitudine profesională, iar chipul îi e încremenit ca o mască.

— Poate încerca să-i înapoieze Evei cheia, sugerează Ann. Sau să-i ceară ajutorul.

— OK, mulţumesc, spune el şi dă să plece.

Mă sperie.

— Aşteaptă, îl opresc eu, lăsând jos coşul.

Îl conduc până la poartă şi-l întreb:

— Ce-ţi mai face capul?

— Bine. Al tău?

Vocea îi e tăioasă, iar tonul sarcastic.

— Trebuie să plec, îmi spune şi se îndepărtează.

Mă întorc în locul unde munceşte Ann. Văzându-mi expresia de pe chip, ea mă întreabă:

— Ceartă între îndrăgostiţi?

— Ce? Nu... Nu ştiu.

— Poate o să zici că sunt de modă veche, dar, chiar când la mijloc e vorba de băutură, cred că e normal ca noul iubit să se supere dacă îţi petreci noaptea cu fostul.

Mă uit lung la ea.

— E un oraş mic, veştile se răspândesc imediat, spune Ann.

— Nu e adevărat. Jack a fost aici, dar nu m-am culcat cu el.

— Hei, nu e treaba mea.

Ann continuă să cureţe florile. Îmi acopăr ochii cu mâinile, dar degeaba. Lumea se învârteşte şi se înclină, iar eu vomit pentru a doua oară, fix în mijlocul coşului.

Ann pleacă, lăsându-mă pe canapeaua Evei. Am febră.

— De la căldură, probabil, zice ea. Sau poate de la operaţie.

Îi spun despre operaţie, în caz că are vreo importanţă şi ca să-i explic de ce n-aş fi putut să mă culc cu Jack Lalibertie. Sau cu oricine altcineva, de altfel. Vreau ca Ann să ştie.

— O să mai trec după ce termin lucrul, spune Ann. Am nişte plante care or să te pună pe picioare cât ai clipi.

Încuviinţez din cap. Nu-mi doresc decât să dorm.

Visele cauzate de febră pun stăpânire pe mine. Visez despre ascensiune. Aceea făcută de Lyndley în ziua în care a sărit şi cea pe care am tot încercat eu să o fac mai târziu, când May se străduia să mă ţină în viaţă.

Mă afectase foarte tare moartea surorii mele. Aproape că murisem şi eu. Până şi Eva crezuse de cuviinţă să fiu internată. Dar May refuzase. Asta era treaba noastră. Chiar şi-n prima zi când m-a surprins pe stânci, a considerat că poate controla situaţia. Greşea, firește. După cum se înşela în multe alte privinţe.

Reacţia ei era în spiritul logicii personale. A chemat lăcătuşul să pună încuietori la toate uşile din casă. Apoi l-a trimis să bată în scânduri casa familiei Boynton.

Uşa de la intrare a fost încuiată, ferecată cu un mecanism de închidere dublu. Lăcătuşul nu întâmpinase nicio dificultate în a instala o încuietoare dublă la uşa tuşicăi Boynton (casa lor e părăsită şi sigilată), dar a avut probleme la a noastră. Încuietorile de tipul ăsta erau ilegale în Massachusetts, din pricină că te împiedicau să ieşi în caz de urgenţă. El i-a explicat asta lui May, dar apucase deja să monteze încuietori la toate ferestrele de la primul etaj şi în alte locuri, iar mama a refuzat să-l plătească dacă nu termina treaba cum cerea ea. Aşa că, în cele din urmă, omul a cedat.

Menirea încuietorilor nu era să împiedice pe cineva să intre, ci să mă împiedice pe mine să ies. Mă puseseră sub supravegherea rezervată

sinucigaşilor. Chiar şi pe atunci lumea ştia că tendinţele acestea se transmiteau în familie, iar May nu voia să rişte cu mine.

Când, însă, venea vorba de lacăte şi încuietori, May nu se putea măsura cu mine. Nici nu m-am deranjat cu încuietoarea dublă. Pe cele de la ferestre le-am rezolvat în aproximativ treizeci de secunde. N-am avut nevoie decât de o agrafă de birou, luată de pe masa ei de lucru.

Luna era plină, iar atracţia ei, puternică. Se înşelau asupra chestiei cu sinuciderea. Nu pace căutam eu. Mă rog, nu pe cea eternă. Eu căutam să văd lucrurile prin ochii ei. Toţi au dat vina pe abuz. Vorbeau despre ce-i făcuse Cal. Toţi ziceau că noi ar fi trebuit să anticipăm evenimentele. Dar eu ştiam că e mai mult decât asta. Eram la fel de vinovată ca şi ea. Poate că Boynton era responsabil pentru abuz, dar eu îi răpisem lui Lyndley singura speranţă de salvare.

Aşa că am mai urcat o dată, încercând să văd lucrurile cum le văzuse ea. Trebuia să fac asta.

A fost o ascensiune lungă şi mult mai dificilă decât părea. Câţiva câini ieşiră din peşterile lor ca să se uite la mine. Păsările zburau în cercuri şi ţipau. La jumătatea drumului, m-am tăiat la picior într-o scoică pe care trebuie c-o scăpaseră pescăruşii. Aceasta mi-a alunecat între degetul mare şi următorul, lărgind spaţiul dintre ele cu o tăietură adâncă. Cu toate astea, sângerarea nu era prea puternică, dar nu se mai oprea, iar eu nu puteam să-i pun capăt, aşa că nici n-am mai încercat. Am continuat să urc, lăsând în urmă o dâră de sânge, de parcă, aidoma lui Hansel şi Gretel, mă temeam că nu voi mai găsi drumul spre casă.

Mi-a luat mult timp ca să ajung în vârf, în parte din pricina umbrelor aruncate de luna plină şi-n parte din cauza piciorului.

Am stat mult lângă prăpastia care începe unde stâncile ies în afară. Chiar în locul în care a stat ea. M-am uitat la oceanul întunecat de dedesubt. Apoi am văzut că îmbrăcămintea mi se schimbase. Nu mai purtam pantalonii tăiaţi şi tricoul cu care plecasem de acasă, ci cămaşa de noapte albă pe care Lyndley o avea în ziua când a murit.

Perspectiva visului se schimbă iarăşi şi nu mă mai aflu pe stâncă, ci în salonul Evei, în dimineaţa de Crăciun, îmbrăcată în cămaşa de noapte din dantelă albă, dăruită de Eva, una pentru mine şi una pentru Lyndley. Deşi priveliştea apei e aceeaşi, ea nu e reală. E doar pictura făcută de Lyndley

pentru mine, la ultimul Crăciun când încă mai trăia. Numise tabloul *Înotând spre lună.*

Tocmai l-am despachetat şi stau aplecată asupra lui, privind intens ţesătura valurilor şi silueta surorii mele, părul ei fluturând liber, braţul întins către cărarea care şerpuieşte la nesfârşit dinaintea ei, îngustându-se în vreme ce dispare în luna plină aflată chiar deasupra liniei orizontului. Tabloul mă fascinează. Mai mult decât oricare altul pe care l-a pictat până acum. Sunt conştientă de vocile din jurul meu. Sunt vocile lui Beezer şi ale Evei, comentând pictura şi spunându-mi cât de frumoasă este. Îi întreb cum de-au reuşit să-mi facă o surpriză ca asta. Eram vestită pentru faptul că descopeream cadourile înainte de ziua de Crăciun. Cum de fusese posibil să ascundă un pachet atât de voluminos până în dimineaţa Crăciunului?

În încăpere coboară o linişte de mormânt. Visul se transformă din nou. Oamenii au dispărut. Acum, că ochii mei se focalizează asupra tabloului, până şi braţul surorii mele a dispărut. Examinez detaliile tuşelor şi culorile uimitoare, pe care le poţi vedea numai când te apropii de apă. Fiecare nuanţă este reflectată, dacă stai destul de aproape ca să vezi. Mă aplec prea mult, aşa cum făcuse Lyndley chiar înainte să cadă de pe stânci, şi-mi pierd echilibrul, la fel ca ea în noaptea aceea. Apoi îmi dau seama că până jos e o distanţă mare şi că nu sunt câtuşi de puţin unde cred că sunt, adică nici pe stâncile de unde sărise Lyndley şi nici în salonul Evei, ci pe podul Golden Gate. Îmi privesc propria moarte, un clişeu despre sinucidere ilustrat în termeni onirici. Degetele ceţii se întind în sus şi pe deasupra podului, încercând să mă înşface şi să mă tragă în apă. Dar eu mă rostogolesc deja şi sunt conştientă că nu pot supravieţui. Simt că mă prăbuşesc în culorile tabloului, dar vopseaua e uscată şi tare ca piatra şi realizez că e prea departe. Chiar dacă vopseaua nu ar fi uscată, căderea în apă de la înălţimea asta ar fi ca şi când m-aş izbi de beton. Dacă, la impact, corpul tău nu e perfect drept, nu poţi supravieţui. Dar, chiar în clipa în care îmi vine gândul ăsta, culorile de dedesubtul meu pornesc să se mişte şi să se lichefieze iarăşi, iar perspectiva se schimbă. Alunec printre culori şi cad în apa răcoroasă.

Nu mă scufund, aşa cum făcuse Lyndley. Nu sunt în apă, ci în tablou şi înot la suprafaţa lui, într-o pâclă de culori. Înot către lună. Mă silesc s-o prind din urmă pe Lyndley, care e acolo, chiar în faţa mea, părul ei blond-roşcat plutind liber. Se îndepărtează de mine cu viteză, dar eu nu sunt o înotătoare la fel de puternică, aşa că, deşi fac tot ce pot, distanţa dintre noi se măreşte

continuu. În stânga este Children’s Island şi, drept înainte, cărarea lunii este înlocuită de ceaţă.

Înfrigurată şi epuizată, îi strig numele. Ceaţa s-a întins pretutindeni. Mă întorc în toate părţile, dar culorile au dispărut. Oceanul e întunecat şi pustiu. Abia îmi trag sufletul, dar continui să înot în direcţia în care am văzut-o, ignorând fiecare simţ care mă îndeamnă să nu fac asta.

O mai strig o dată:

— Lyndley!

Vocea mea străpunge ceaţa. Îi văd iarăşi părul sau doar îl zăresc în treacăt. Câteva imagini pe care acesta le reţine: o scoică, un căluţ de mare. Îi strig iar numele. Mă aude şi se întoarce. Dar cel la care mă uit nu este chipul surorii mele. E al Evei. Privirea îi e iubitoare şi blândă. Încearcă să rostească ceva. Mă opresc doar o clipă şi ascult.

— Salvează-ţi viaţa! strigă ea.

Am revenit pe stânci. Cobor cu dificultate, fără să observ sângele. E peste tot acum, acoperind lucrurile din jur. Din pricina lui, stâncile sunt lunecoase. Durează ceva ca să ajung la baza lor.

Îi simt prezenţa lui Cal înainte să-l văd. Mâna lui îmi înşfacă încheietura.

Apoi încep să apară câinii. Ne urmăresc şi aşteaptă. Aşteaptă să le dau permisiunea.

Se reped la el într-o clipă. Îl sfâşie în bucăţi. I-aş putea opri; ştiu că am această putere. Dar nu fac nimic. Vreau ca el să moară.

Pocnetul armei mă deşteaptă din visele febrile. Nu... nu e o armă de foc. E tunetul.

Mi-e frig din cauza transpiraţiei, dar e mai bine. Căldura toridă a cedat. Ploaia plesneşte în geamuri, apoi se rostogoleşte înăuntru peste pervaz, de parcă întreaga casă ar fi o navă care ia apă. Alerg de colo colo, închizând ferestrele. Apoi zăresc ceasul. Am dormit aproape trei ore. Peste zece minute, agenta imobiliară se va întoarce cu încă un client. Înşfac brâul şi haina de ploaie galbenă a Evei şi ies în grabă în potopul de afară.

Aerul se răcoreşte, dar nu numai din cauza ploii torenţiale. Simt frontul rece apropiindu-se. Încă pe jumătate adormită, traversez parcul Common, fără să am habar unde mă duc, dar mergând ţintă spre inima furtunii. La colţ, mă opresc ca să las un autocar Duck Tour să treacă. VEHICUL-AMFIBIE scrie pe o parte. Partea din faţă aduce mai degrabă a tanc decât a autobuz turistic. O

voce identifică la microfon reperele pe măsură ce se trece pe lângă ele, întrebând dacă ştie cineva a cui e statuia. Toată lumea îşi dă cu părerea că e o vrăjitoare. Ghidul le spune că greşesc, dar că sunt într-o companie selectă. Statuia este a părintelui fondator al oraşului, îi lămureşte femeia, dar adaugă că nu trebuie să se simtă prost din cauză că n-au ghicit, pentru că şi o revistă naţională s-a înşelat. Când au scos articolul despre Salem, le povesteşte ea, acesta înfăţişa monumentul lui Roger Conant, iar explicaţia de dedesubt îl cataloga drept „o vrăjitoare dârză”.

E ca de pe altă lume. Poate că încă mai visez pe jumătate. Turiştii se apleacă pe ferestre, apăsând butoanele aparatelor de fotografiat, prefăcându-se în crengi de copac cu braţe unduitoare şi întinzându-se ca să mă atingă. Sau poate copacii se mişcă înapoia lor, într-o altă iluzie optică.

Ploaia mă readuce la viaţă. Mă trezesc pe cheiul Pickering, în faţa prăvăliei lui Ann, privind aranjamentul din vitrină. Ochii mei se concentrează dincolo de geam, la lumea de dincolo de lume. În colţ, vânzătoarea lui Ann şade la o masă rotundă, cu nişte cărţi de tarot împrăştiate dinainte. O clientă îşi îndreaptă întreaga atenţie asupra cărţilor, spunând mai mult prin poziţia corpului decât ar putea exprima acestea, făcându-le astfel inutile. O pot „citi” chiar de aici: dragoste pierdută, umeri căzuţi, împovăraţi de tristeţe. Aceasta este o femeie ale cărei visuri au murit. A venit aici în căutarea unei raze de speranţă. Să vedem: un călător, femeia va călători. Poate că ce fac eu nu e chiar ghicit, pentru că partea asta e evidentă. Femeia este evident o turistă, aşa că a călătorit măcar până aici. Totuşi, văd alte călătorii în viitor. Spune-i asta, îmi zic eu. Oferă-i ceva de care să se agaţe. *Întreprinde călătorii, aventurează-te, altceva nu mai există.* Vocea Evei, citând. Nu înţeleg de ce ar vrea cineva să-şi câştige existenţa ghicind viitorul oamenilor. M-ar întrista peste măsură.

Turiştii se grăbesc pe lângă mine. Un bărbat foarte gras, care şi-a uitat haina de ploaie, poartă un sac de plastic pentru gunoi, în care a tăiat găuri pentru braţe. Autocarele turistice parchează câte două, de-a curmezişul. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atâta aglomeraţie pe chei. Oamenii zăbovesc în uşă, sub streşini, aşteptând vremea bună. *Dacă nn-ţi place vremea în Nona Anglie, aşteaptă o clipă.* Pe această alee micuţă se înşiră şase prăvălii de vrăjitoare. Înăuntru, văd cum turiştii cumpără săpunuri, uleiuri şi săculeţi cu poţiuni, după care se întorc la autobuzele cu destinaţia Nebraska sau Ohio.

Silesc autovehiculele să-i aştepte.

— Vă rog, vă rog să aşteptaţi. Trebuie să iau ceva pentru nepoata mea. Nu ştiu când o să mai vin pe aici. La anul mergem în Atlantic City.

Vânzătoarea lui Ann îi dă de înţeles clientei că şedinţa s-a încheiat. Pachetul de cărţi de tarot se află lângă casa de marcat. Femeia îşi ridică ochii spre mine.

— Ann e aici? o întreb eu.

— E în spate, răspunde ea. O să vină imediat.

Turista, care tocmai a plătit, se dă un pas înapoi, iar eu încerc să mă trag deoparte, să nu-i stau în cale, dar agăţ cărţile de tarot şi le împrăştii pe podea.

— Mă scuzaţi, zic eu, aplecându-mă să le culeg.

— Nu le atinge! strigă vânzătoarea.

Îngenunchează şi le ridică. Pachetul e intact, mai puţin o carte care a aterizat cu faţa în sus, la picioarele mele.

Fata îmi adresează o privire încărcată de tragism.

— Cartea morţii.

O apucă de margini, de parcă ar fi contaminată sau fierbinte, şi o pune pe tejghea, apoi se îndreaptă încet spre un coş cu cristale şi scoate un ametist legat cu un lănţişor. Mi-l îndeasă în palmă şi-mi spune:

— Poartă-l în jurul gâtului. Nu-l scoate nici când faci duş.

— Ce?

— Ai nevoie de protecţie, spune ea.

Ann se întoarce în prăvălie şi trebuie că-mi vede expresia de pe chip.

— Ce se petrece? întreabă ea şi se uită cu îndoială la mine. Eşti bine?

Vânzătoarea se răsuceşte spre ea.

— A tras cartea morţii.

— Ai venit să ţi se ghicească? se miră Ann.

— Nu, răspund. Am dărâmat cărţile.

— Cartea morţii a aterizat chiar la picioarele ei. Are nevoie de protecţie.

Ann îmi ia capul şi-l apleacă, trecându-şi degetele pe toată suprafaţa lui, pipăind şi strângând.

— E-n regulă, declară ea. Pune asta la loc, zice şi-i întinde fetei cristalul. Scuze pentru faza cu capul, îmi spune apoi mie. Era singurul mod în care o puteam convinge să-ţi dea pace.

Pare îngrijorată.

— Eşti bine?

Nu ştiu ce să spun.

— Haide, spune Ann, conducându-mă în biroul ei. Cartea morţii nu înseamnă nimic. Mă rog, înseamnă ceva, dar asta, de cele mai multe ori, este transformarea. Un mod de viaţă se încheie şi altul începe. De obicei, este ceva bun. În plus, trebuie citită în legătură cu alte cărţi.

Ann arată dezgustată.

— N-ar trebui s-o mai las să ghicească. Aminteşte-mi s-o concediez.

Mă străduiesc să zâmbesc.

— Pari să te simţi mai bine, zice ea, străduindu-se să adopte o atitudine optimistă. Un pic mai bine.

Rămân mult timp aşezată pe canapeaua joasă. Ann îmi oferă ceai cald, cu rădăcină de valeriană.

— E valium natural, zice. Eu îl beau mereu.

— Trebuie să te întreb ceva, spun eu într-un târziu. De asta am venit încoace.

— Vrei să-ţi ghicesc? Pare surprinsă.

— Nu e genul ăla de întrebare. E ceva în legătură cu Eva.

— OK, spune ea şi se uită la mine.

— Crezi că e posibil ca Eva să se fi omorât? întrebarea asta îmi revine obsesiv în minte şi nu mă pot descotorosi de ea.

— Să se fi sinucis, vrei să zici? Cuvântul nu sună corect.

— Nu sunt sigură ce vreau să zic. Ann scutură din cap.

— Eva era cea mai fericită persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Nu era genul care să se omoare.

Încuviinţez.

— De ce-ai întreba, măcar, una ca asta? Nu vreau să-i spun de voci.

— Ştia că vin, îi răspund eu. Sunt foarte sigură. Ann se gândeşte şi-mi zice:

— Păi, Eva era ghicitoare. Ştia o grămadă de lucruri, nu?

— Mi-a trimis mie perna ei. Cea pe care o folosea să împletească dantela. De ce ar face asta?

— Poate că a vrut să ţi-o dea ţie şi atât, îmi sugerează Ann.

Asta ar trebui să mă liniştească, dar nu reuşeşte.

— N-ai găsit niciun bilet sau ceva de genul ăsta. Sună mai degrabă a

întrebare decât a afirmaţie.

— Nu.

— Nu cred că a fost sinucidere, zice Ann. N-ar avea sens.

Vrea să spună altceva, dar se răzgândeşte.

Îmi sorb ceaiul.

Petrec timp îndelungat în biroul ei, făcându-mi sălaş pe canapea. Ann aduce cina şi-mi mai dă nişte ceai de plante. La opt, îmi ia temperatura.

— Nu e aşa de rău ca înainte, dar încă mai ai febră.

— Cred că o să mă duc acasă, zic eu, adunându-mi lucrurile.

— Te duc cu maşina dacă stai până închid, spune ea.

Mă uit la casă. Pot s-o văd de aici.

— E-n regulă. O să merg pe jos.

— Te sun mai târziu, spune Ann, îmbrăţişându-mă la despărţire. Să te faci bine.

Adevărul e că mă simţeam deja mai bine. Mult mai bine decât mai devreme. Cu un pic de odihnă, o să mă înzdrăvenesc.

Mă întorc pe chei, tăind în diagonală parcul Common, traversând strada şi intrând în grădină pe poarta din spate. E încă destulă lumină ca să văd şi să observ, chiar lângă uşă, nişte flori uscate pe care le ratasem. Mă aplec şi-o smulg pe prima. Dându-mi seama că Ann sigur făcuse ceva cu coşul după ce vomasem în el, o pun în buzunar.

Mă îndoi de mijloc ca să o iau pe a doua. Mâna mea nu nimereşte corola, ci tulpina. O trag în jos şi-apoi privesc cum ţâşneşte înapoi ca o minicatapultă, azvârlind ceva prin aer.

Aud un zdrăngănit când aterizează pe dale. Sunetul e metalic, memoria mea senzorială îl recunoaşte. E inevitabil. Mă aplec ca să văd ce este şi ridic... o cheie.

Cheia.

Mă uit lung la ea. E veche. Nu e una dintre copiile făcute de poliţie, ci cheia Evei, cea pe care obişnuia să mi-o lase în tufişurile de bujori când ştia că sosesc.

Am avut dreptate. Ştia. Ştia ce urma să i se întâmple şi că asta implica sosirea mea.

Sunt încă aplecată şi nu prea mă pot îndrepta. O durere ascuţită îmi despică în două capul. Febra zvâcneşte şi un fior rece îmi străbate braţele şi

picioarele.

Pe când mă chinuiesc să mă ridic, ochii îmi cad pe mătasea italiană.

Cal stă destul de aproape ca să-l ating. Buzele i se mişcă, dar de pe ele nu se desprinde niciun sunet. Se roagă.

Când în sfârşit vorbeşte, vocea îi e tunătoare.

— Doamne, salveaz-o pe această copilă de flăcările iadului.

Îşi întinde braţele spre ceruri. Ochii îi sunt aţintiţi spre mine, înregistrând fiece mişcare sau spasm muscular, aşa cum am văzut că fac câinii când îşi vânează prada.

Am îngheţat.

El începe iarăşi să vorbească, dar cuvintele sunt indescifrabile. Aiurează.

Am halucinaţii. Nu poate fi altceva.

Dar mă izbeşte mirosul. Memoria mea îl recunoaşte. E dezgustător.

Mă uit după câini. Acesta e momentul în care ar trebui să înceapă să-şi facă apariţia. Ca să mă ajute. Ca să-l ucidă. Aşa e în vis.

Cu toate astea, sunt în acelaşi timp conştientă că nu e un vis. Nu e niciun câine aici, iar Rafferty mă avertizase.

Simt că mă scufund, că-mi pierd cunoştinţa. Îmi îndes cheia în palmă şi metalul rece mă trezeşte. Cheia... uşa. Apreciez distanţa. Încep să alerg.

El mă urmează.

Îi simt prezenţa în spatele meu. Se apropie.

Mă lupt cu cheia şi reuşesc s-o bag în broască exact când el mă prinde de încheietură.

Mă zguduie, implorând demonii să iasă.

— Îngenunchează şi roagă-te! îmi cere el. Îngenunchează şi roagă-te alături de mine.

Încearcă să mă forţeze, dar reuşesc să rămân dreaptă.

— Cine eşti, diavole? urlă Cal. Spune-ţi numele.

Ochii lui au o strălucire aurie.

Împing uşa cu putere şi aceasta cedează. Se deschide, iar eu pătrund într-altă lume. Lumea Evei.

Balamaua slăbită mută centrul de greutate al uşii şi Cal se clatină. Presez uşa spre el, închizând-o.

— Hristos a murit pentru păcatele tale! îmi strigă el. Hristos *a nutrit* pentru tine!

Încă îl aud prin ochiul de geam spart, implorând, cerând imperios demonilor să plece.

— Îngenunchează şi roagă-te!

Întinde mâna prin gaură şi-mi înşfacă un smoc de păr, smucindu-mi capul şi izbindu-l de uşă.

— Demoni, plecaţi! răcneşte Cal, pocnindu-mă destul de puternic ca să-i alunge.

Simt cum o bucată de sticlă îmi taie pielea scalpului. Văd scântei. Suntem la câţiva centimetri unul de celălalt, despărţiţi de cioburile geamului pe care l-am spart în noaptea în care am sosit.

Cal încearcă să mă omoare. Încearcă să mă salveze.

Am muţit pentru tine. Nu e vocea lui, ci a Evei. Mă trezeşte la realitate.

— Îngenunchează şi roagă-te, îmi mai cere el încă o dată, iar eu mă supun, înşfăcându-i mâna într-a mea.

Lăsându-mă în genunchi, îi presez încheietura pe sticla spartă. El ţipă ca un animal rănit, iar asta mă opreşte.

Salvează-ţi viaţa, o aud pe Eva spunând.

Alerg spre telefon şi formez numărul poliţiei.

Urlu să vină Rafferty, apoi scap receptorul, tăind orice legătură cu realitatea înconjurătoare.

Partea a treia

Ţine dantela aproape de faţă. Dacă persoana căreia îi citeşti nu este disponibilă seţii a murit, nişte obiecte care i-au aparţinut sau chiar şi o fotografie sunt Uneori de ajuns... deşi forţa vitală e întotdeauna mai puternică decât orice imagine reprodusă.

Ghidul cititoarei în dantelă

OBIECTE RIDICATE DE LA LOCUL CRIMEI:
Două jurnale asortate, cu coperte din piele roşie

Primul jurnal: „Ghidul cititoarei în dantelă” de Eva Whitney, continuă până în prezent. Conţine exemple de ghicit în dantelă, reţete, observaţii zilnice. În principal, acesta pare a fi un manual pentru ghicirea viitorului cu ajutorul dantelei.

Al doilea jurnal: Scris de Sophya Whitney în 1981. Pare a fi fost folosit în cadrul unui tratament psihiatric, drept un fel de terapie. Conţine o povestire ce pare a fi întru câtva bazată pe fapte reale. Povestea continuă sub formă de însemnări datate. Speculaţii asupra naturii ficţionale a evenimentelor, jurnalul a făcut parte dintr-un curs de scriere creativă destinat pacienţilor şi sponsorizat de spitalul Melean, în 1980. Este necesar un studiu aprofundat, pentru a se stabili dacă ceva din acest material poate constitui probă împotriva lui Cal Boynton, în vreunul din cazuri.

1981, spitalul McLean
Cursul de *creative writing*
De-a v-aţi ascunselea la lumina lanternei
de Towner Whitney

Ne jucam în fiecare vară, câteodată de două sau trei ori pe săptămână, dar niciodată înainte să sosească Lyndley din Florida, adică între Memorial Day şi 4 Iulie. Nu sunau înainte, nici măcar de pe vapor, iar când, în sfârşit,

ajungeau în port, nava avea viteză maximă, iar copiii de pe continent şi de pe insulele din larg priveau evenimentul drept un semn că jocurile stăteau să înceapă.

Politica lui May când venea vorba de joc era una de deschidere completă şi, la început, înainte să se transforme într-o competiţie acerbă, s-a jucat şi ea cu noi de câteva ori. Asta se datora, în parte, dorinţei lui Beezer de a ni se alătura. Nu voia să fie el cel lăsat „de căruţă”, cum ziceam noi pe-atunci, aşa că mama juca în echipă cu el, ca să mai echilibreze situaţia. Noi permiteam asta numai din cauză că Beezer era atât de mic şi pentru că, atunci când îl speriai, ţipa/râdea minunat. Era un fel de ţipăt silenţios, iar chipul i se contorsiona ca într-un film de groază; când inhala, scotea un sunet ca de bufniţă, parte din cauza astmului de care suferea, parte pentru că era cel mai amuzant puşti din lume. Când îi auzeai ţipetele ca de bufniţă, nu te puteai împiedica să nu chicoteşti (nu conta unde te ascunseseşi), aşa că deseori asta lucra în avantajul lui. Poate că era speriat de cineva care alerga înapoi, dar apoi scotea trei alţi jucători de prin ascunzătorile lor, numai râzând în felul ăla. Pe măsură ce creştea, asta deveni o tactică: când se apropia de locul în care bănuia că te ascunzi, stingea lanterna, se furişa şi ţipa ca bufniţa până ce râdeai atât de tare, că nu mai puteai să fugi şi să-ţi scapi pielea.

Regulile jocului de „de-a v-aţi ascunselea la lumina lanternei” erau simple. Sunt convinsă că le ştiţi. E practic o variaţie pe tema jocului de-a v-aţi ascunselea, jucată pe întuneric, singura lumină permisă fiind lanterna pe care o porţi atunci când „te pui”. La început, tot ce trebuia să faci ca să câştigi era să găseşti pe cineva care se ascundea, să pui lumina pe el, apoi, tot cu lanterna, să luminezi şi bătrânul stejar, care era „casa”.

Dar ne-am plictisit repede de asta, pentru că persoana care căuta avea o viaţă mult prea uşoară. Nu trebuia decât să stingă lanterna şi să aştepte lângă copac până ce restul începea să alerge înapoi, după care să aprindă lanterna şi să-i „marcheze”. Rezultatul a fost că în cele din urmă nu mai risca nimeni să alerge spre „casă”, aşa că o rundă a jocului putea dura ore în şir, până ce se plictiseau toţi şi se duceau pe la casele lor, lăsând persoana care căuta de una singură, în întuneric. La asta ne refeream când ziceam că era cineva lăsat „de căruţă”. Nu era prea plăcut să fii în situaţia asta. Era înnebunitor. Nu aveai cum să-ţi dai seama dacă lumea se ascundea foarte bine sau dacă erai singur-singurel în mijlocul insulei, cu pescăruşii care începeau să-ţi vorbească şi să-ţi

strige numele, aşa cum fac mereu când eşti numai tu cu ei timp îndelungat. Sfârşeai prin a sta în picioare ore întregi, cu spatele la copac şi speriat de moarte, prea speriat ca să te mişti. Odată, am stat aşa o noapte întreagă, dar am dat de necaz, pentru că May m-a prins furişându-mă în casă dis-de-dimineaţă şi a decis să pună capăt chestiei cu aşteptatul în întuneric.

— De ce nu puteţi să vă jucaţi şi voi ca nişte copii normali? ne întrebase ea pe mine şi pe Lyndley, când îi trecuse supărarea, adică a doua zi după-masă.

Îmi amintesc că pe Lyndley a pufnit-o râsul la auzul întrebării, care era atât de ridicolă, încât până şi May a fost nevoită să zâmbească uşor, deşi se vedea că se străduieşte să se abţină. Dar ne-a obligat să alegem între a schimba jocul şi a înceta să mai jucăm.

Aşa că l-am schimbat, iar asta a fost spre bine. L-am făcut mai dificil. Ca în cazul jocului de-a v-aţi ascunselea obişnuit, în clipa în care găseai pe cineva, trebuia să te întreci cu respectivul până la „casă”. Funcţiona mai bine în felul ăsta, iar întrecerea deveni mai acerbă. Cam pe vremea asta începură să ni se alăture şi ceilalţi copii. Lyndley îi spusese unui copil din oraş despre asta, iar Beezer îi spusese unuia cu care naviga el, pe Baker’s Island.

S-a dus vestea şi, în perioada de vârf, jucam de patru sau cinci ori pe săptămână, de pe 4 Iulie până în weekendul de Ziua Muncii. Cu toate astea, nu am încetat să stăm lângă trunchiul copacului, această regulă transformându-se doar. Am modificat-o. În loc să fie o tactică, ea deveni un ritual de iniţiere. De câte ori un copil nou intra în joc, regula nescrisă dicta ca acesta să „se pună” în ultima rundă a jocului. Uneori abandonam joaca mai devreme decât ne-ar fi plăcut, numai pentru a grăbi acest episod. Alteori, alergam spre „casă” aproape imediat şi spuneam unde se ascunde puştiul cel nou, ca să poată fi scos de acolo şi să înceapă ultima rundă. Apoi, copilul cel nou, cel care „se punea”, se întorcea cu faţa la stejar şi număra până la o sută. În timp ce el număra, jocul lua sfârşit, iar noi plecam cu toţii acasă. Îl lăsam acolo până ce fie se prindea singur, fie se speria îngrozitor când aşteptarea dura prea mult şi începea să aibă gânduri negre – că poate era vreun ucigaş prin zonă, care ne lua unul câte unul, sau că fuseserăm răpiţi de vreo farfurie zburătoare. Rareori îi trecea cuiva prin cap că noi ne duseserăm pur şi simplu acasă. Copiii nu făceau asta niciodată. Nu de bunăvoie, cel puţin. Dar, în cele din urmă, se prindeau de glumă şi de trădare. Dacă, după una ca asta, puştiul se mai

întorcea, dacă mai voia, devenea unul de-al nostru. Dacă nu, ne ziceam că nu era cine ştie ce pierdere. Nu pomenea nimeni de micul truc murdar. Era regula noastră nescrisă, ritul nostru de iniţiere.

Şi, desigur, nici nu mai e cazul să pomenesc că nu toleram „plângăcioşii”. Dacă te speriai sau te loveai, era de preferat să-ţi ţii necazul pentru tine. Odată, un copil de pe una din celelalte insule călcă într-o vizuină de iepure şi-şi luxă o gleznă. Era aşa de curajos, că nici nu s-a plâns şi a jucat în continuare, deşi lentoarea cu care alerga spre „casă” îl făcea să fie de râsul tuturor. Dar era mai bine decât să-şi recunoască slăbiciunea, pentru că, în cazul ăsta, nu mai era chemat înapoi. Cum a reieşit mai târziu, puştiul şi-a petrecut o bună parte a verii în cârje şi nu s-a mai putut întoarce oricum, dar şi-a câştigat respectul nostru şi, de atunci, s-a jucat cu noi în fiecare vară.

După accident, am încercat, la sugestia lui May, să plantăm steguleţe în vizuinile de iepure, nişte steguleţe albe care să se vadă în întuneric, dar n-a mers. Erau prea multe astfel de vizuini şi un copil a încercat să sară peste un steguleţ, aproape „trăgându-se în ţeapă”, cum s-a exprimat Lyndley când i-a povestit întâmplarea lui May. Rezultatul e că am renunţat la chestia cu steguleţele. În plus, adevărul e că ne plăceau vizuinile de iepure. Ne-am zis că era bine că noi cunoşteam obstacolele şi ei nu, după cum era foarte bine că noi ştiam care erau cele mai bune ascunzători. Copiii de la oraş erau jucători duri şi ne trebuia un avantaj al terenului propriu, dacă mă înţelegeţi.

La un capăt al insulei se afla casa noastră, iar la celălalt, cea a lui Lyndley. În mijloc, lângă doc, se afla şcoala din cărămidă roşie, iar în spatele ei, mai degrabă către jumătatea noastră decât către cea a surorii mele, se întindea iazul cu apă sărată, unde ne scăldam şi ne spălam părul vara. Iarna, May topea zăpadă pentru apa de spălat, eveniment ce avea loc o dată pe săptămână, „fie că era nevoie sau nu”, după cum îi plăcea lui Beezer să spună. În spălătoria de la etaj se găsea o veche copaie de cupru, iar noi aşezam oalele cu apă clocotită pe servantă şi le ridicam pe rând ca să umplem cada. Dar vara ne trimitea la iazul cu apă sărată, înarmaţi cu o bucată de săpun Ivory şi nişte spumă de ras pufoasă, ca să ne spălăm pe cap. Beezer, Lyndley şi cum mine ne despuiam, ne scufundam şi ieşeam la suprafaţă, ne săpuneam şi ne scufudam iarăşi, lăsând o dâră de clăbuci dintr-un mal în celălalt. Acum, asta nu mai e posibil, pentru că dăunează mediului înconjurător, dar, la vremea aceea, nu eram conştienţi de asta. Având în vedere că apa era sărată, nu ne

curăţam niciodată complet, fâţâindu-ne toată vara cu o peliculă albicioasă ce ne acoperea bronzul. Singura ocazie în care ne puteam spăla ca lumea era când venea o ploaie torenţială şi May ne expedia afară, cu tot cu săpun, şi ne spunea să dansăm printre stropi până ce nu mai făceam clăbuc sau până ni se învineţeau buzele. Nu făcea asta niciodată pe vreme de furtună, ci doar când ploua.

De regulă, ne îmbăiam în iazul cu apă sărată. Îmi amintesc cum, odată, am uitat să aducem înapoi săpunul şi May ne-a obligat să ne întoarcem după el, dar dispăruse. A doua zi, l-am găsit pe Back Beach, unde fusese dus de ape, în acelaşi loc unde îl găsisem pe Skybo, câinele meu, după ce murise ceva mai înainte, chiar în vara aceea. Dar asta e altă poveste, şi una tristă, pe care nu doresc să o aprofundez aici. Ajunge să spun că aceste întâmplări au dus la numeroase speculaţii. Asta, ca şi adâncimea considerabilă a lacului, ne-au făcut pe mine şi pe Lyndley să credem că iazul cu apă sărată era fără fund şi că, într-un fel sau altul, se vărsa în ocean, pe la Back Beach. Ne-am zis că Incidentul cu Săpunul aducea dovezi în sprijinul teoriei noastre, dar Beezer insista că ne înşelam amarnic, pentru că, desigur, săpunul pluteşte şi nu se scufundă oricum.

— Asta nu dovedeşte că iazul n-are fund, zise el.

Îl dezgustam şi-l întristam foarte tare şi era clar că nu dorea să mai vorbească despre asta cu vreuna dintre noi, aşa că am sfârşit prin a abandona subiectul, pe care nu l-am mai reluat niciodată.

De fapt, Beezer era atât de supărat din cauza asta, încât Eva a fost nevoită să discute cu mine. În final, am vorbit mai mult despre deosebirile dintre mine şi Beezer decât despre iazul cu apă sărată.

— Pe lume există mistici şi pragmatici, spuse ea. Cele două feluri de oameni văd lucrurile cu ochi diferiţi.

Anul în care ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu Jack şi Jay-Jay a fost anul în care Lyndley a început să se schimbe. Privind în urmă, îmi dau seama că ştiam chiar dinainte de noaptea aceea. În acea vară, când a sosit, era ceva schimbat la ea. Ceva ce-mi scăpa. N-a mai dat fuga de pe vapor să mă înşface şi să ne luptăm până ce cădeam amândouă în apă, râzând şi scufundându-ne reciproc, cum făceam de obicei. În loc de asta, a fluturat mâna şi mi-a zâmbit, traversând docul ca un om mare. Nu ne-am mai luat la trântă. M-a îmbrăţişat doar.

— Vai, Towner, cât ai crescut, mi-a zis ea, deşi era clar că ea era cea care crescuse, nu eu.

Cuvintele îi erau triste, de parcă ar fi fost rostite de o bătrână doamnă sau ceva de genul ăsta. Chiar şi vocea i se schimbase. Uşorul accent sudist, pe care-l avea la începutul fiecărei veri, dar pe care-l pierdea către sfârşit, se cristalizase şi era mult mai afectat. Am întrebat-o despre asta, dar mi-a răspuns că n-are habar despre ce vorbesc.

Nimeni altcineva nu părea a avea. May nu observa nimic, iar cu Beezer nu puteam vorbi de asta. Parcă eram într-un film cu *Hoţii de trupuri* şi cineva intrase în corpul lui Lyndley, fără a-i lua şi personalitatea. Ştiam ce trebuie să fac. Trebuia să le spun tuturor că aceea nu era sora mea şi să le cer categoric s-o aducă înapoi, dar nu ştiam cui să mă adresez. Tuşica Boynton şi Cal se purtau la fel de ciudat ca de obicei, aşa că ştiam sigur că e imposibil să le fi luat locul nişte creaturi străine. Mai spre sfârşitul anului, după ce vara ciudată s-a încheiat, i-am povestit Evei. Măcar ea m-a ascultat, deşi nu a tras nicio concluzie. Nu una pe care să mi-o comunice şi mie. Ştiam că nu crede în fiinţe extraterestre cu tendinţe colonizatoare, căci nici măcar nu văzuse filmul. Totuşi, Eva a fost singura care a înţeles cât de cât, ca de obicei.

— Cine e Lyndley, de fapt? mă întrebase mătuşa, după ce terminasem de bătut câmpii.

Punea deseori astfel de întrebări ciudate, aşa că n-am fost surprinsă. Dar nu era reacţia pe care o voisem, aşa că nu am încercat să răspund în acea clipă. În loc de asta, i-am aruncat o privire încărcată de frustrare.

— Gândeşte-te la asta, mi-a zis ea.

Eva avea un stil anume de a pune lucrurile într-un alt context, ajutându-mă astfel să le lămuresc. Întrebarea ei chiar m-a pus pe gânduri. Am meditat mult la Lyndley. Abia peste câţiva ani mi-am dat seama ce a vrut să spună Eva. Răspunsul rapid, răspunsul pe care l-aş da oricui ar întreba, e că Lyndley era sora mea geamănă şi că o cunoşteam dinainte să ne fi născut.

Dar răspunsul real nu era la fel de clar conturat. Deoarece adevărul e că nu am început să-mi cunosc sora până în clipa în care am împlinit treisprezece ani. Mama o dăduse de suflet imediat după ce ne-am născut. O împachetase ca pe un cadou şi-o dăruise verişoarei sale, mătuşa mea, Emma Boynton, care nu putea să aibă copii. Oricât mi-aş fi dorit să-mi cunosc sora vitregă, nu ştiam nimic despre ea. Locuiau în sud, unde soţul Emmei, Cal, participa la curse de

ambarcaţiuni, ca profesionist. Astfel că Lyndley mi-a fost străină până când am împlinit treisprezece ani şi familia Boynton a început să-şi petreacă verile la noi, Cal concurând acum pentru un club de iahting local.

Familia Boynton a petrecut, în total, cinci veri în Noua Anglie, care, în luni, însemnau ceva mai mult de un an. Dacă puneai problema în termeni matematici, aşa cum ar fi procedat Beezer, dacă Eva l-ar fi întrebat acelaşi lucru, imaginea de ansamblu ar fi arătat altfel. Lyndley trăise mai tot timpul în locuri îndepărtate. Astfel încât, atunci când Eva m-a întrebat cine era sora mea cu adevărat, am reflectat la asta din mai multe puncte de vedere. În final, am descoperit că nu puteam defel să răspund. Toate câte se petreceau cu ea, acele evenimente care te formează şi îţi schimbă viaţa, aveau loc departe de mine, într-o viaţă în care eu nu eram implicată. În anii ce au urmat, mi-am pus mereu întrebarea Evei. Până a murit, am ajuns să mă întreb dacă o cunoscusem vreodată, măcar cât de puţin.

Vara în care am jucat ultimul joc de-a v-aţi ascunselea la lumina lanternei a fost cea în care Lyndley a început să iasă cu Jack Lalibertie. El şi fratele lui, Jay-Jay, veniseră pe la noi de câteva ori, ca să se joace. Foarte mulţi copii din oraş se jucau cu noi, cam vreo şase sau şapte, incluzându-i pe Jack şi frăţiorul lui. Dacă puneam la socoteală copiii care petreceau vara pe Baker’s Island, aveam de regulă zece sau doisprezece participanţi la joc, majoritatea fiind băieţi. Jack şi Jay-Jay trecuseră prin proba aşteptării în întuneric şi, în acea noapte, venise un puşti nou, pe numele său Willie Mays, care era vedetă de baseball în Beverly High. Pe el nu-l chema aşa, de fapt, dar alerga foarte bine şi toată lumea spunea că va juca probabil la profesionişti. Asta a şi făcut o vreme, dar nu a reuşit să treacă de juniori şi, chiar şi aşa, nu a jucat prea mult.

Toţi ştiau că Jack e îndrăgostit de Lyndley. În vara aceea, ea avea şaisprezece ani şi cred că Jack avea şaptesprezece, deşi părea mai mare. Lyndley spunea că asta era din cauză că lucra atâta timp afară, în soare, pe barca tatălui său. Arăta grozav. Îl mai văzusem şi înainte, căci unele dintre capcanele lui Lalibertie erau întinse lângă Back Beach, iar Jack preluase sarcina să se ocupe de ele, după ce taică-său împuşcase un braconier, lucru care, la vremea aceea, încă mai era legal în Massachusetts, dar nu era privit cu ochi buni. Ne zâmbise o dată, când Lyndley şi cu mine îl spionam de pe ţărm. Era să cădem amândouă în apă.

În vara cu pricina, Cal bea fără să se mai controleze, aşa că ne-am

obişnuit să jucăm „dacă ne îngăduia vremea”. Ce voiam noi să spunem era „dacă ne îngăduia Cal”, adică ne jucam numai când era el plecat, iar el era oricum plecat mai tot timpul. Avea o cameră la unul dintre cluburile de iahting din Marblehead şi dormea acolo în majoritatea nopţilor, pentru că, atâta vreme cât le câştiga cursele, oamenii îi dădeau de băut gratuit. Îl încurajau să locuiască la club, deoarece, în felul acesta, deţineau un oarecare control asupra lui şi cel puţin aşa ştiau că va apărea la cursa de a doua zi. De asemenea, puteau să-i dilueze băuturile dacă situaţia se înrăutăţea. Asta mi-a zis Lyndley, dar nu sunt sigură de unde ştia.

Aşa, „dacă ne îngăduia vremea” ajunse să însemne „dacă şi când platforma era lăsată”, semnificaţie descifrată iute de copii. Nu ştiu dacă făceau legătura dintre platforma lăsată şi lipsa bărcii lui Cal. Dacă îşi dăduseră seama, niciunul nu a pomenit nimic despre asta. Nu mie, oricum.

În cele din urmă, am jucat jocul în majoritatea nopţilor din iulie. Ultima dată, erau şaisprezece puşti, inclusiv o fată de pe o insulă de lângă ţărm, o navigatoare pe care Beezer o cunoscuse la Pleon, clubul de iahting pentru copii. Era prea mică să joace, dar am luat-o şi pe ea, doar ca să mai avem o fată şi să echilibrăm situaţia. Când erau doi noi participanţi, de regulă dădeam cu banul ca să decidem cine va rămâne „de căruţă”, dar anul acesta era de la sine înţeles că va fi Willie Mays, pentru că fetiţa era prea mică şi ne-am fi simţit prost s-o lăsăm de una singură, în întuneric.

Jay-Jay şi cu Beezer s-au împrietenit repede. Până într-atât încât Beezer chiar i-a arătat unele dintre ascunzători, ceea ce era total nepermis, dar l-am făcut scăpat, pentru că aşa se întâmpla mereu. În plus, nu erau dintre cele mai grozave. Lyndley şi cu mine le protejaserăm pe celelalte.

În cazul în care nu ne ascundeam împreună, şi, de regulă, asta făceam, Lyndley şi cu mine aveam teritorii diferite. Al ei era în partea de vest a insulei, lângă terenul de baseball, iar al meu includea tot ce era dincolo de iazul cu apă sărată. Ea se descurca mai bine, pentru că locurile ei erau mai îndepărtate, iar cel sau cea care căuta nu se aventura până acolo, pentru eventualitatea în care oamenii începeau să alerge spre „casă”. Eu aveam mai puţin teritoriu, dar locurile mele erau mai bune. Era o creangă de copac pe care mă căţăram, unde nu m-a prins nimeni niciodată, nici măcar soră-mea. Se plimba încoace şi-ncolo, uitându-se după mine, fără să se obosească să privească şi în sus, deşi mă aflam doar la un metru şi ceva deasupra capului ei.

În noaptea aceea, ne jucaserăm deja de şase ori, ceea ce era solicitant, căci aveam mulţi jucători şi dura o grămadă ca să alerge toţi spre „casă”. În mare, hotărâserăm că Willie Mays urma să rămână „de căruţă”, dar era aproape imposibil de prins, aşa că Jack se lăsă el prins, ca să-l „aranjeze” pe Willie. Ne instrui să rămânem ascunşi până ce Willie Mays avea să alerge spre „casă”, apoi numără până la o sută, stinse lumina şi se aşeză lângă copac să-l aştepte pe Willie. Dură ceva vreme, dar acesta încercă totuşi să fugă şi, în acea clipă, Jack, care-l auzise venind, se ridică pur şi simplu în picioare, aprinse lanterna şi-l descoperi. Apoi, înainte ca Willie să aibă timp să protesteze, Jack a strigat, iar noi am ieşit din ascunzători şi ne-am apropiat.

Dacă Willie a realizat că era o cursă, n-a spus nimic. Fiind un tip de treabă, s-a dus la copac şi a început să numere. Atunci am schimbat priviri care voiau să spună: „asta a fost, jocul s-a încheiat” şi am plecat acasă. Orăşenii şi copiii de pe celelalte insule se îndreptară spre bărcile lor. Toţi pricepeau că trebuiau să vâslească până treceau de insuliţă şi ieşeau în canal şi abia după aceea să pornească motoarele, din cauză că sunetul se propagă peste apă şi nu era de dorit ca Willie Mays să se prindă de şmecheria noastră.

Beezer şi cu mine am pornit-o spre casă pe jos, fără o vorbă, dar, când am ajuns, lampa lui May era aprinsă, iar eu n-am vrut să intru.

— Du-te tu, i-am zis.

— Unde te duci?

Se vedea că Beezer e îngrijorat. Asta era metoda folosită de el vara asta: îngrijorare şi frustrare în legătură cu mine şi cu tot ce făceam.

— Pur şi simplu nu vreau să intru în casă chiar acum.

— Nu poţi să dispari aşa, din senin. Ştii că urăşte asta.

— N-o să afle.

— Lumina e aprinsă. Nu s-a dus încă la culcare.

— Dar n-o să iasă din camera ei.

— Mda, şi dacă iese?

— Spune-i că ai venit acasă devreme. Spune-i că eu sunt încă pe-afară şi mă joc.

— Nu ştiu ce să zic, spuse el. Tu trebuia să rămâi aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să mă întorc…

Începeam să-mi ies din fire şi Beezer ştia asta.

Se uita spre casa lui Lyndley, gândindu-se că într-acolo mă îndreptam.

— Nu trebuia să te duci acolo deloc, spuse.

— Ei bine, mă duc.

Beezer îmi mai aruncă o privire îngrijorată.

— El nici nu-i acasă, zic, referindu-mă la Cal.

Frate-meu ştie asta, dar nu e de ajuns ca să-i şteargă încruntarea de pe chip.

— O să-i spun că încă te mai joci, spuse, de parcă fusese din capul locului ideea lui.

— Ce băiat cuminte.

— Nu fi răutăcioasă cu mine, îmi zise. Nu încerc decât să te protejez.

M-am simţit prost, pentru că îmi era clar că vorbea serios, dar nu mă temeam de furia lui May. Trecuse multă vreme de când îmi fusese ultima dată frică de mama.

Beezer se uită rapid şi cu îngrijorare spre debarcader, apoi se întoarse şi intră, stingând becul de pe verandă, de parcă eu aş fi fost deja acasă. E un copil isteţ şi cuminte. Am şezut un timp pe prispă, doar ca să mă asigur că nu mai era nimeni pe acolo, după care m-am hotărât să o iau spre casa lui Lyndley şi să văd dacă reuşeam s-o conving să vină cu mine la Willows. Făceam uneori asta, când ne simţeam destul de curajoase ca să ne furişăm de-acasă. Câteodată, ne dădeam în maşinuţele de la bâlci sau câştigam bani la jocul cu ţigări, pentru că, deşi trebuia să ai optsprezece ani ca să joci, tipii care lucrau acolo ne plăceau şi nu se uitau niciodată la buletinele noastre.

M-am hotărât s-o iau pe cărarea din spate, deoarece vedeam raza lanternei descriind zigzaguri pe potecă şi era evident că Willie Mays se învârtea deja pe acolo, căutându-ne. Când s-a îndreptat spre iaz, eu am tăiat-o peste dune către cărarea obişnuită, scoţându-mi adidaşii înainte să ajung pe veranda familiei Boynton. De acolo, o vedeam pe tuşica Boynton, stând la fereastră şi citind la lumânare. Lyndley trebuie să fie sus, mi-am zis. Aş fi putut foarte uşor să mă duc şi să bat la uşă. Mătuşa s-ar fi bucurat să mă vadă. Dar voiam ca Lyndley să părăsească pe furiş casa, pentru că tuşica nu ne-ar fi îngăduit în veci să mergem în oraş şi în niciun caz la o oră atât de târzie. În plus, Cal nu-i dădea deloc voie lui Lyndley să meargă la Willows. Am mers în vârful picioarelor către uşa din dos. Cadrul cu plasă era încuiat. M-am uitat de jur împrejur, căutând un beţigaş, l-am strecurat în crăpătura uşii şi am tras încuietoarea atât de delicat, că n-a scos niciun zgomot.

Am luat-o în sus pe scări. Ştiam din experienţă că a treia treaptă scârţâie, aşa că am păşit peste ea. Când am ajuns la etaj, am văzut că e întuneric în camera lui Lyndley. Asta nu era o surpriză, dat fiind că ea nu aprindea niciodată lumânările, vrând ca toată lumea să creadă că adormise deja. M-am dus lângă patul ei, dar nu era acolo. Ştiam că nu e la parter, pentru că mă uitasem pe ferestre în timp ce treceam pe acolo. M-am gândit că e probabil în baie, aşa că m-am aşezat pe pat şi-am aşteptat să se întoarcă.

Şedeam acolo cam de cinci minute, când am auzit pe cineva umblând pe verandă. Mi-am zis că poate Lyndley rămăsese blocată şi fusese nevoită să se ducă la Back Beach ca să-l ocolească pe Willie Mays, dar ea îmi dăduse semnalul şi-o văzusem ştergând-o încoace, aşa că mi s-a părut ciudat. Apoi am auzit vocea lui Cal şi-am îngheţat.

Vorbea tare, furios şi era foarte, foarte beat. Bătea câmpii despre ceva şi mi-a trebuit un minut ca să realizez că cel despre care tot urla era Willie Mays. Voia să ştie a cui era barca legată la doc. Tuşica Boynton se jură că nu ştie, dar asta nu reuşi deloc să-l calmeze.

— Spune-mi cine e!

Cal urla ca un soţ gelos ce era, genul de bărbat care crede că nevasta şi-a ascuns amantul în dulap. Mă temeam c-o va lovi, aşa cum mai făcuse de nenumărate ori în trecut, şi-mi doream ca Lyndley să se întoarcă, pentru că n-aveam nici cea mai vagă idee cum să procedez într-o asemenea situaţie. Mă bătea gândul să sar pe geam, într-atât de mult voiam să scap de acolo, îmi era clar ce avea să se întâmple şi ştiam că situaţia nu se va ameliora în cazul în care Cal m-ar găsi în casă. Puteam să scap nevătămată dacă săream, dar era cam sus, iar la aterizare mă aştepta o cornişă largă. Totuşi, m-am gândit că ar trebui cel puţin să alerg şi s-o aduc pe May. Era mai indicat să ies pe scările din dos.

Apoi se auzi un pârâit sonor, urmat de un minut de tăcere şi aşteptam ca tuşica Boynton să strige, dar era linişte totală. Zgomot de paşi, apoi, foarte rapid, înainte să apuc să-mi dau seama ce se petrecuse, Cal se afla deja la etaj, îndreptându-se spre camera lui Lyndley. Am fost luată pe nepregătite, din pricina vitezei cu care se derulaseră evenimentele. Nu-l mai văzusem pe Cal mişcându-se atât de iute şi mi-am dat seama că furia era cea care-l propulsa. Chiar şi de unde stăteam îi puteam simţi mânia. Dacă aş fi vrut, i-aş fi putut citi gândurile, dar numai asta nu-mi doream, căci, chiar şi de la distanţă, ghiceam

că sunt întunecate şi oribile. Îmi făceau greaţă.

M-am luptat cu instinctul de a o lua la goană. Era prea târziu. Nu mai puteam ajunge la scările din spate, nu mai puteam scăpa cu fuga, dar fereastra din cealaltă parte a camerei era deschisă, perdelele fluturând uşor în bătaia brizei, ca în oricare altă seară liniştită, în care nu se petrecea nimic neobişnuit. Vedeam oceanul, lucind negru în lumina lunii. Îmi juca o festă, păcălindu-mă că m-aş fi putut scufunda direct în apa aceea frumoasă, scăpând din locul ăsta, dar, desigur, nu puteam, din pricina stâncilor. Cu toate astea, mai că aş fi riscat o „întâlnire” cu cornişa decât să dau ochii cu el şi cu tăcerea îngrozitoare de la parter, unde ar fi trebuit să răsune vocea tuşicăi Boynton. Într-o fracţiune de secundă, aproape că am plonjat pe fereastră, într-atât eram de panicată, dar ceva mi-a dictat să nu mă mişc şi să rămân acolo, în umbră, lângă vechiul şifonier, cu spatele lipit de perete, pentru că nu existau lumini pe care Cal să le poată aprinde. Casa nu era electrificată. Văzusem deja că nu avea lanternă sau altceva. Nu-şi adusese nici măcar o lumânare. Atunci am ştiut că Lyndley nu era în casă, căci, dacă ar fi fost, ar fi ajuns deja la parter sau ar fi încercat să pună mâna pe un cuţit, atacându-l ea însăşi pe Cal.

„Să nu scoţi niciun sunet”, mă sfătui vocea din capul meu şi am ştiut că altă soluţie nu există.

M-am lipit de peretele răcoros, aţintindu-mi ochii pe fereastră şi dorindu-mi să fiu oriunde altundeva, când, deodată, i-am simţit prezenţa în cameră.

Cal se năpusti către patul lui Lyndley şi îl făcu literalmente bucăţi, azvârlind păturile şi pernele care încotro. Obscenităţile curgeau gârlă, cuvintele cele mai urâte pe care le ştiam şi încă vreo câteva, pe care nu le mai auzisem.

— Unde dracului e?

Pe jumătate urla, pe jumătate mârâia la mătuşă-mea, dar de jos nu se auzi niciun sunet.

Cal trânti pe podea sfeşnicul de cristal, făcându-l fărâme. Un ciob mă lovi în picior şi mă tăie în treacăt. Apoi am început să simt umezeală în locul de unde curgea sânge. Nu mă puteam apleca şi-mi amintesc că speram ca el să nu fie în stare să miroasă sângele, precum câinii, sau să simtă frica.

— Târfă! zbieră el către patul gol. Seducătoare şi curvă!

Se roti în loc, de parcă ar fi ghicit o prezenţă în încăpere, iar eu m-am străduit să îmi golesc mintea ca să devin invizibilă. Am strâns ochii ca să blochez orice gând.

„Nu te mişca. Nici să nu respiri”, spuse vocea, apoi mintea mea se goli.

A funcţionat. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că el a coborât în fugă scările şi a ieşit pe uşa din faţă.

Chiar înainte să ajungă pe verandă, eu coborâsem pe scările din dos şi ieşisem din casă. Pe când zburam literalmente pe lângă ea, m-am uitat pe fereastra de la camera de zi şi am zărit-o pe tuşica pe canapea, şezând în capul oaselor, dar părând năucită. Pe un obraz avea sânge şi se chinuia să se ridice, dar bâjbâind şi sprijinindu-se de braţul canapelei. După expresia de pe chipul ei şi după teroarea ce i se citea în priviri, îmi dădeam seama că se gândeşte la Lyndley şi la ce urma să se întâmple dacă el o prindea. Chiar dacă era rănită, instinctele materne funcţionau. Ea însă nu era destul de puternică pentru ce se întâmpla. Nu fusese niciodată. Îşi croi drum spre uşă, către verandă, ţipând după el s-o lase în pace pe Lyndley, că nu era ce credea el şi că îl minţise când îi spusese că Lyndley va rămâne acasă în noaptea aceea. Îi dăduse voie să iasă şi să meargă să se joace, nimic altceva.

— Pentru Dumnezeu, strigă ea în urma siluetei care umbla în sus şi-n jos pe poteci. Pentru numele Domnului, sunt doar nişte copii!

Dar vântul îi bătea din faţă, iar glasul îi era oricum slab. N-ar fi răzbătut până la el. Şi-n plus, Cal dispăruse deja.

Nu-mi venea a crede că Lyndley se mai juca încă. Îmi dăduse semnalul că o lua spre casă. Fluturasem mâinile a rămas-bun şi-o văzusem mergând către casă.

N-avea nicio logică. Până şi Willie Mays renunţase să mai joace. De pe verandă, îl vedeam îndreptându-se spre platformă. Lanterna se legăna, în timp ce el se urca în ambarcaţiunea uşoară şi pornea motorul. Pe când se îndepărta de debarcader, am observat şi luminile continue. Pentru o clipă, mi-am dorit ca *într-adevăr* Lyndley să se fi dus cu el, ca să fie în siguranţă, cel puţin pentru moment. Dar nu se dusese. Soră-mea se ascundea pe undeva, iar Cal avea să fie cel ce-o va găsi, dacă nu acţionam rapid.

Am încercat pe la toate locurile obişnuite: peştera de la Back Beach, unde locuiau câinii, iazul cu apă sărată, unde nici măcar nu era teritoriul ei, dar unde obişnuia să meargă uneori, atunci când voia să trişeze, adică mai tot timpul. Am încercat chiar şi pe la canisa de piatră şi în zona de sub şcoală, deşi mie îmi plăcea mai mult acolo decât ei. În tot acest timp, mă străduiam să îi trimit mesaje mentale, metodă care, de obicei, dădea roade cu Lyndley, dacă

era pe frecvenţă. Dar în seara asta nu asculta.

Într-un final, m-am căţărat pe stâncile de lângă turnul de apă. Vedeam pescăruşii care se înălţau, fugind de Cal, pe măsură ce acesta trecea pe lângă tomberoanele de gunoi de la capătul debarcaderului. Cal o luase pe cărare, îndreptându-se către crângul de pini. M-am rugat ca, măcar de data asta, Lyndley să nu trişeze şi să se fi ascuns pe teritoriul ei.

Eram disperată. Trebuia neapărat s-o găsesc înaintea lui, dar soră-mea se pricepea cel mai bine la jocul ăsta, iar eu habar n-aveam unde ar putea fi. Am făcut ceva neobişnuit. În loc să mă uit în jos, am privit către stele. M-am uitat fix la ele până ce le-am pierdut complet şi totul s-a estompat într-un model ca de dantelă. În cele din urmă, stelele dispărură, iar eu am luat acea imagine înceţoşată şi-am îndreptat-o iarăşi în jos. Când mi-am concentrat din nou privirea, l-am zărit pe Cal la şcoala de cărămidă roşie. Îl auzeam, chiar, strigând-o prin uşă. O vedeam pe mama, care adormise în camera ei, în timp ce citea, şi pe Beezer şezând în camera de zi, la masă, şi străduindu-se să rămână treaz până mă întorceam. O vedeam pe tuşica Boynton, aşezată pe treapta de sus a verandei, prea ameţită ca să se ridice şi ţinându-se de balustradă. Am zărit sute de câini galbeni, adormiţi în peşterile de la Back Beach, cu capetele şi cozile claie peste grămadă, iar blana profilată pe pietriş dădea impresia că cineva aruncase pe plajă un covor imens. Vedeam întreaga întindere a insulei, forma sa de opt, casele, stâncile şi oceanul din depărtare.

Apoi, dincolo de terenul de baseball, într-un alt crâng, am zărit ceva lucind. N-aveam nici cea mai vagă idee ce era. Poate aprinsese Lyndley o ţigară, pentru că era un loc unde se mai ducea uneori să fumeze, o maşină abandonată. Poate că era lumina lunii, care părea că scaldă toată insula, dar cu siguranţă strălucea. Ar fi fost mai simplu dacă o stea călăuzitoare sau vreo săgeată ca din desenele animate ar fi apărut ca din senin şi ar fi indicat către maşină, cu un text luminos, care să spună: LYNDLEY! LYNDLEY! LYNDLEY!

Am coborât cu mare greutate de pe stânci şi am alergat cât m-au ţinut picioarele către celălalt capăt al insulei, la maşină, ştiind că el va lăsa baltă şcoala şi-o va lua înapoi, spre terenul de baseball.

Am tăiat-o peste câmp. Nu mai aveam aer. Am greşit un pas, m-am împleticit într-o vizuină de iepure şi aproape am căzut, dar mă mişcam atât de repede încât piciorul nu mi s-a afundat prea tare şi mi-am putut recăpăta echilibrul, continuându-mi goana. Mă apropiam şi acum vedeam clar maşina,

cu cele două roţi din spate înglodate. Tatăl lui May şi prietenii lui o aduseseră aici pe o barjă, după care autovehiculul se înţepenise şi-a fost abandonat definitiv, în mijlocul câmpului. Iarba creştea în jurul anvelopelor turtite şi de mult putrezite, către butucul roţilor, de parcă maşina crescuse pur şi simplu din pământ şi murise acolo, iar acum natura o revendica.

Când am ajuns la maşină, ferestrele erau înceţoşate. Am întins mâna spre mâner, linia de sosire pentru cursa mea, şi-am deschis portiera dintr-o smucitură.

La început, nu ştiam ce aveam dinaintea ochilor. Braţe şi picioare care se mişcau şi se chinuiau să se ridice. Apoi m-am uitat mai cu atenţie şi mi-am dat seama că... da, era Lyndley şi nu era singură.

— La naiba, Towner, închide portiera! exclamă Lyndley, iar eu l-am văzut pe Jack luptându-se să-şi găsească hainele şi să se acopere.

— Cal s-a întors! am gâfâit eu şi, din felul în care am rostit cuvintele, Lyndley a ştiut că era foarte rău.

Pe urmă, ca o tâmpită, chiar am închis portiera şi-am rămas acolo să-i aştept, mai şocată de ceea ce văzusem decât de pericolul reprezentat de Cal.

În clipa aceea, bâta de baseball se abătu năprasnic, zdrobind parbrizul şi împrăştiind cioburi pretutindeni. Lyndley urlă. Era rănită şi sângera. Deodată, Jack ieşi din maşină gata să o apere, gata să-l ucidă pe Cal dacă s-ar fi ajuns la aşa ceva şi dorindu-şi să se ajungă la asta.

Cal se retrase în întuneric, aşteptând următoarea mişcare. Trebuia să fac repede ceva. Mai fusesem martora crizelor de furie ale lui Cal şi ştiam instinctiv că, dacă urma să aibă loc o luptă până la moarte între cei doi, Jack, nu Cal, va fi cel care va sfârşi prost.

Am alergat mai repede ca niciodată. Am alergat să le aduc pe May şi arma ei.

May stătea în picioare, încremenită în timp şi spaţiu, cu arma îndreptată spre Cal.

— Îmbrăcaţi-vă, zise ea.

Lyndley şi Jack îşi luară hainele cu mişcări dezordonate.

— Pe el ar trebui să-l împuşti, spuse Cal.

Dar May nu-l asculta. Se uita fix la bâta care-i atârna în mână.

— Faci o mare greşeală, zise Cal, căutând o portiţă de scăpare. Încercam doar s-o apăr. N-ai idee ce se petrece aici.

Jack îşi trase cămaşa pe el.

— Du-te acasă, îi spuse May.

Jack dădu să protesteze, dar May îi închise gura.

— Eşti dezgustător, îi spuse Cal. Eşti un gunoi!

Vedeam cum muşchii gâtului lui Jack se încordau.

Se întoarse şi se îndreptă spre Cal. May rămase cu arma aţintită către acesta, dar i se adresă lui Jack:

— Pleacă!

Jack aşteptă încuviinţarea mută a lui Lyndley, îşi înşfăcă haina şi porni spre doc. A fost un efort de voinţă uriaş s-o părăsească acolo, dar s-a supus.

— Haide, trage, o îndemnă Cal pe mama. Or să te spânzure. Pe tine şi toată familia ta blestemată.

Chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, Cal ştia că se înşela.

Mama armă puşca. Avea de gând să tragă.

Apoi am văzut-o pe tuşica Boynton apropiindu-se peste creasta movilei şi mergând cu greutate. Voinţa o împingea înainte. Maxilarul îi atârna ca într-o imagine dementă, era plină de vânătăi şi cu sângele şiroindu-i pe obraz. A îngheţat locului când ne-a văzut.

— Nu, spuse ea. O, Doamne, te rog, nu.

Cal realiză că asta era unica lui şansă şi-şi jucă rolul perfect. Remuşcări şi grijă. Ca şi când nu şi-ar fi putut crede ochilor. Aproape că mă aşteptam să întrebe cine-i făcuse aşa ceva. Ce monstru!

— O, Doamne, zise el. Dumnezeule, Emma.

Plângea pe bune şi înaintă un pas spre mătuşa.

— Să nu cumva s-o atingi, ameninţă mama, luându-l în cătarea puştii.

Cal încremeni. Mersese prea departe şi ştia şi el asta.

Tuşica păşi între ei, aruncându-se în direcţia armei, cu puţinele forţe ce-i mai rămăseseră. Căzu.

May dădu s-o prindă, nu Cal. Gestul era unul automat, instinctiv. Orice om de bună-credinţă ar fi procedat la fel.

Eu m-am întins după armă. Voiam să-l dau gata. Dar, până să ridic eu puşca, Cal dispăruse.

— Să nu îndrăzneşti să te întorci, ţipă mama în urma lui. Jur că te omor.

Dar era deja prea târziu. Îşi ratase şansa.

Stăteam împreună în punctul încremenit, unde trecutul, prezentul şi

viitorul se reunesc. O clipă, am putut să întrezărim viitorul, modul în care l-am fi putut schimba dacă am fi profitat de şansa oferită. Apoi, ca toate viziunile, imaginea dispăru la fel de rapid precum ni se arătase şi-am rămas să contemplăm realitatea.

Adică, tuşica Boynton zăcea la pământ, cu maxilarul deformat şi sprijinit pe gât. Alte lucruri meritau atenţia noastră imediată, nu viitorul.

Tuşica avea maxilarul rupt, ochii învineţiţi şi multiple tăieturi. I s-au pus şaptesprezece copci pe pleoapa şi obrazul stâng. Doctorii au trimis-o la un chirurg plastician, dar ea nu s-a dus. A refuzat să depună plângere la poliţie. Mama a încercat să facă asta în locul ei, dar May nu fusese martor ocular şi, deşi eu mă aflam în acea clipă în casă şi auzisem tot ce se petrecuse, nu eram nici eu, tehnic vorbind, martor direct. Mai ales că mătuşa nega întreaga poveste şi le spunea poliţiştilor că, în realitate, alunecase şi căzuse pe scări. În măsura posibilităţilor, May făcu presiuni asupra autorităţilor, încercând să obţină măcar un ordin de restricţie împotriva lui Cal, dar, fără cooperarea mătuşii, era zadarnic. Cal era un erou local. Oraşele Salem şi Marblehead şi-l revendicau, fiindcă toată lumea îl vedea drept căpitanul ambarcaţiunii care va participa la următoarea ediţie a Cupei Americii. Asta ar fi fost grozav pentru Marblehead, care-şi pierdea văzând cu ochii reputaţia de capitală mondială a iahtingului, în favoarea oraşelor Newport şi San Diego. Din moment ce Cal se întorcea în Florida peste numai câteva zile, poliţiştii spuseră că, după părerea lor, „necazurile luaseră sfârşit”. Discutaseră cu el, ziceau, iar Cal îi asigurase că va locui la club până va sosi clipa să ridice ancora.

Cu permisiunea tuşicăi Boynton, Eva trase câteva sfori şi izbuti să o înscrie pe Lyndley la Miss Porter’s[18]. Cal era turbat de furie. O ameninţă pe Eva, o ameninţă şi pe mama. Poliţiştii au fost solicitaţi într-o noapte, când un vecin îl auzise urlând în faţa casei Evei, dar aceasta le-a spus că totul era în regulă, ea şi Cal având „o mică discuţie”. L-a luat înăuntru şi i-a făcut o cană cu ceai.

Mica discuţie a cuprins şi o observaţie făcută lui Cal, precum că mătuşa deţinea a doua ipotecă asupra casei lui din Florida, o împrejurare neplăcută ce devenise necesară după ce tranzacţiile sale financiare cu amicii navigatori eşuaseră lamentabil. Eva l-a asigurat că şcoala o va disciplina pe Lyndley, care era evident că scăpa tot mai mult de sub control. Mai sublinie şi faptul că el n-ar fi putut să-şi ţină fiica sub supraveghere în vreme ce era ocupat să conducă

18 Şcoală cu internat, pentru fetele între 15 şi 18 ani.

ambarcaţiunea în Cupa Americii. I-a amintit că aceasta era singura sa şansă la glorie. *O dată-n viaţă te întâlneşti cu norocul.* Aşa îi zisese.

Când rostise cuvintele acestea, se uitase la dantelă şi nici măcar Cal nu-şi putu stăpâni dorinţa de a afla.

— Ce vezi?

Trebuia neapărat să ştie.

— Văd că nu-ţi poţi permite să fii distrus, pentru că asta e marea ta ocazie să te afirmi.

— Dar o să câştig? nu se abţinu el să nu întrebe.

Eva îi zâmbi doar şi zise:

— Asta n-am de gând să-ţi spun. Unde ar mai fi distracţia în cazul ăsta?

În cele din urmă, Cal îşi dădu permisiunea ca Lyndley să fie trimisă la Miss Porter’s, cu condiţia ca Eva să-i plătească taxele de şcolarizare şi restul de cheltuieli. Mătuşa îl asigură că aşa va face. Dar, precizase el, anul următor, după ce câştiga cupa, avea s-o retragă de acolo şi fata putea foarte bine să-şi termine dracului liceul şi acasă.

— Desigur, încuviinţă Eva, de parcă nu ar fi avut nimic de obiectat. După ce câştigi Cupa Americii, vei vrea să-ţi reuneşti familia.

Nu ştiu dacă asta era o scăpare sau dacă mătuşa juca voit pe două fronturi, dar era exact ce-şi dorea el să audă.

— Sau, adăugase ea, gloria îţi va deschide noi orizonturi.

— Ce fel de orizonturi?

Cal era intrigat.

— Nu se ştie niciodată, răspunse Eva. Ar putea să se ivească ceva spre vest. Sau în mass-media. Avem un an întreg la dispoziţie să ne lămurim, spuse mătuşa.

Cal părăsi casa Evei zâmbindu-şi în barbă. Câteva zile mai târziu, părăsi şi oraşul, sub escorta poliţiei şi în surlele şi trâmbiţele cluburilor care-l sponsorizau, dar fără măcar un cuvânt de rămas-bun membrilor familiei, situaţie care, în împrejurările date, aranja pe toată lumea.

Noua sa încredere în sine nu dură mult.

May pregăti o cameră pentru Emma în casă la noi. Aceasta îi era mai degrabă o vară bună decât una vitregă. Casa tuşicăi Boynton nu era pregătită pentru iarnă şi, dacă avea să rămână în nord, trebuia să locuiască fie la noi, fie la Eva. Mama era aşa de fericită să o aibă oaspete încât nu îndrăzni nimeni să

sugereze că alegerea mai logică ar fi fost casa Evei. În definitiv, ea era mama Emmei. Dar May era foarte implicată. I-a îngrijit tuşicăi rănile şi i-a pregătit băuturi până ce i-au fost scoase sârmele din maxilar. N-o mai văzusem niciodată pe mama atât de fericită pe cât a fost în cele câteva săptămâni în care a avut grijă de mătuşa. Poate că nu era ea o mamă extraordinară, dar (după cum se părea) era o soră medicală înnăscută.

Apoi, lucrurile începură să se schimbe. În săptămâna de dinaintea Zilei Muncii, şalupa clubului de iahting veni pe insulă, cu o scrisoare. Îi era adresată mătuşii şi era sigilată cu ceară, purtând emblema clubului. Crezând că era vreo invitaţie, ca aceea pe care o primisem eu pentru Hamilton Hali şi alte întruniri, i-am dus-o.

Era într-adevăr o invitaţie, dar nu de genul celor la care mă aşteptam. Iată ce scria: *întoarce-te la mine. Dumnezeu mi-e martor că nu-ţi voi mai face niciodată rău. Nu vreau să trăiesc fără tine.*

Încrederea lui Cal îl ţinuse mai puţin de-o săptămână.

Până a doua zi de dimineaţă, tuşica era pregătită de drum. A chemat un taxi chiar înainte să se trezească May.

Mama o prinse din urmă pe doc. Încercă să târască bagajele înapoi, practic luptându-se fizic cu Emma. Parcă era o scenă dintr-un film prost, unul dintre mânerele valizelor mătuşii fiind smuls aproape complet.

— Lasă-mă în pace, zise tuşica, printre dinţii încleştaţi. Dă-mi drumul!

— Eşti nebună! strigă May. Nu ştii ce faci.

— E soţul meu.

— Încearcă să te manipuleze.

— Are nevoie de mine.

— Te rog.

— Mă iubeşte.

Femeile sunt tare proaste, se gândea May. Citeam neîncrederea pe chipul mamei. Nu-i venea să creadă că se ajunsese aici. Ştia că trebuia să ridice miza.

— Aşa cum îţi „iubeşte” şi fiica?

— Ce vrea să însemne asta?

Tăcerea lui May spunea totul.

— Spune-mi, ceru mătuşa. Spune-mi ce înseamnă remarca asta.

— Deschide ochii, o îndemnă mama.

— Eşti o femeie bolnavă şi perversă, spuse tuşica Boynton.

May nu răspunse.

— Eşti dezgustătoare, adăugă mătuşa.

— Iar tu eşti oarbă.

Lumea păru a se opri în loc vreme de o clipă, timp în care mătuşa interiorizează şocul cuvântului ales de mama.

— Nu-i de mirare că lui nu i-a plăcut deloc aici, zise tuşica Boynton. Nu-i de mirare că voia neapărat să plece... îl acuzi de lucruri oribile. Lucruri de nerostit.

— Cât crezi că va dura până o va retrage de la şcoală? O săptămână? O lună?

— Nu vreau să aud aşa ceva.

— Gândeşte-te măcar la fiica ta.

Mătuşa îşi înşfăcă valiza şi-o aruncă în barcă.

— Prea bine, zise May. Dacă vrei să te porţi ca o proastă, nu te pot opri. Dar nu voi permite să-ţi pui copilul în pericol.

— Asta ce mai înseamnă?

— Înseamnă că, dacă încerci s-o duci înapoi acasă, te voi împiedica.

— Tocmai tu vorbeşti de asta?

Se uită dincolo de mine, spre Beezer, care apăruse chiar atunci la capătul docului, cu inhalatorul în mână.

— Haide, îmi zise May, întorcându-se.

N-am urmat-o. Am rămas pe doc, privind la mătuşa mea. Nu-mi venea să cred că pleca, părea de-a dreptul imposibil. Ne-am uitat una la cealaltă şi cred că şi-a dat seama ce-mi trecea prin cap, căci rupse prima contactul vizual, întorcându-se să ia valiza ruptă, târând-o şi împingând-o în barcă. Conducătorul ambarcaţiunii o prelua şi-am văzut că îi observase vânătăile de pe faţă, care începeau să pălească în galben, de parcă ar fi avut icter.

Ajunsă la capătul docului, May se întoarse şi-mi strigă, bătând din palme ca şi când aş fi fost un câine:

— Vino! Acum!

Mama mergea înaintea noastră, îndreptându-se spre casă. Beezer mă aşteptă şi mai luă o doză din inhalator.

Am auzit barca ieşind în larg, dar nu m-am întors, încercam să nu mă gândesc la semnificaţia acestui lucru. Nu-mi venea să cred că tuşica Boynton

pleca, că totul se va termina în felul ăsta.

Pe drum, Beezer îmi apucă braţul, tocmai la timp ca să mă împiedice să calc într-o vizuină de iepure. N-o mai văzusem niciodată. Era chiar acolo, în mijlocul cărării, şi era periculoasă. M-a surprins. Credeam că ştiu unde erau toate vizuinele de iepure, dar asta era una nouă. Cu siguranţă că fusese săpată cândva azi-noapte, pe când toată lumea dormea.

De iarna până vara.

Îmi place spitalul. Îmi place să stau aici. Mă simt în siguranţă, dar mi-e foarte dor de mirosul oceanului. Voiam doar să zic asta.

Mă străduiesc să-mi amintesc ce s-a petrecut în iarna aceea, dar nu izbutesc. Majoritatea amintirilor mele au fost şterse de terapia prin şocuri. Mai ştiu doar că mi-era foarte frig şi mă simţeam foarte singură. Nu cred că am avut vreo veste de la Lyndley. Nu-mi aduc aminte.

Am mai văzut-o pe soră-mea abia în anul următor, în vară. În ziua în care a sosit, vremea era frumoasă, iar mie mi-era în sfârşit cald.

Când s-a încheiat semestrul, Lyndley a venit în Salem de una singură.

Având în vedere că nici Cal, nici tuşica Boynton n-o lăsau să se apropie măcar de May, soră-mea stătea oficial la Eva, în camerele care, mai târziu, aveau să fie ale mele. Dar Lyndley venea oricum pe insulă. Îşi petrecea timpul călătorind între insulă şi continent şi nimeni nu ştia unde stătea, de fapt, peste noapte, aşa că nu-şi făcea nimeni griji când nu apărea. Asta-i convenea de minune. Când rămânea pe insulă, Lyndley dormea în camera pe care mama o pregătise pentru tuşica Boynton.

Nu o mai văzusem aşa de fericită. Era liberă. Îi plăcuse la şcoală şi aştepta cu nerăbdare să înceapă ultimul an. Vedeam pentru prima dată la ea o asemenea veselie şi strălucire, iar latura ei natural sălbatică a fost descătuşată. Frumoasă a fost dintotdeauna, dar acum frumuseţea ei era una magnetizantă. La fel ca aceea a mamei, începutul unei legende. Toată lumea voia să fie în preajma ei. Trebuia să mă lupt ca să stau la fel de mult cu ea.

— Hai să mergem în Harvard Square, îmi sugeră ea într-o zi, iar eu am profitat de ocazie.

— Ia-ţi haina, îmi spuse. O să se facă frig mai târziu.

Am luat autobuzul spre Haymarket, apoi T-ul[19] către Harvard Square. În oraş era mult mai cald, iar soră-mea a schimbat haina cu un cerşetor *hippie* pe o pereche de sandale, pentru că o dureau picioarele, dar acestea erau cu un număr mai mare. Aşa că a umblat desculţă până ce-am intrat într-un magazin cu mărunţişuri exotice, pe care ea l-a descoperit. Îşi puse sandalele şi lipăi pe-acolo, picioarele ei scoţând mici zgomote, ca nişte pârţuri, atunci când mergea. Băieţilor de la tejghea le plăcea la nebunie, dar bărbaţilor le plăcea la nebunie orice făcea Lyndley, pentru că era atât de frumoasă. În plus, ochii lor erau deja injectaţi, aşa că am impresia că erau drogaţi, stare în care orice e amuzant. Din timp în timp, când sunetul era chiar insuportabil, soră-mea roşea şi spunea *mă scuzaţi* sau *pardonnez-moi s'il vous plaît*[20], iar ei mai că se prăbuşeau de pe scaune de râs. Până am plecat, Lyndley primise o reducere de 20 % la un sari de mătase şi-un discount „total" la nişte foiţe de ţigări, pe care băieţii se prefăcuseră că nu observă că le strecurase în buzunar. Scăpase basma curată numai pentru că îi promisese unuia dintre ei că o să-i dea numărul de telefon, o şmecherie grozavă având în vedere că nici nu avea telefon. Sperase că tipul o să uite, dar el s-a ţinut după noi până afară din magazin, înarmat cu un creion şi Lyndley sfârşise prin a mâzgăli numărul Evei pe braţul lui.

— Hei, cum te cheamă? strigase după soră-mea, împiedicându-se de trotuar pe când încerca să citească de pe braţ.

— Eva Braun, răspunsese ea.

Lui Lyndley asta i s-a părut foarte amuzant, dar tipul n-a prins gluma, iar eu nu râdeam, pentru că nu numai că nu era deloc caraghios, dar începeam să-mi ies din pepeni în legătură cu haina, chiar dacă nu era una care chiar să-mi placă. Dar până şi eu ştiam că nu schimbi o haină de cincizeci de dolari pe-o pereche de sandale de numai zece. Era prostie curată.

Până am ieşit de-acolo, mi-am dat seama că şi Lyndley se simţea prost, deoarece mă duse la Marimekko, de unde avea de gând să-mi cumpere ceva, dar modelele erau mult prea vesele pentru gustul meu. Mă rog, asta mi-a zis ea, aşa că ne-am dus la Pier 1 şi ea ne-a luat la fiecare câte o cuvertură de pat, cu imprimeu indian. Pe a ei avea intenţia s-o taie şi să-şi croiască pantaloni din ea, pentru că, zicea ea, putea folosi maşina de cusut a Evei. Dar, mai spunea soră-mea, eu nu eram obligată să fac asta. O puteam păstra pentru scopul

19 Serviciul de transport public din Massachusetts.

20 *Iertaţi-mă, vă rog.* (în limba franceză în text)

original, dacă doream.

La un alt magazin, asemănător primului în care intraserăm, dar situat ceva mai jos, am văzut o pereche de cercei cu adevărat drăguţi. I-am arătat şi lui Lyndley, care a intrat şi i-a cumpărat şi pe ăştia, dar nu pentru mine, ci pentru ea. M-a cam enervat că eu fusesem cea care-i descoperise, nu că nu mi-i luase mie. Îmi cumpărase şi aşa destule. Mă enervase însuşi faptul că-i cumpărase. Când mi-a cerut părerea, i-am spus că-i veneau bine, dar se vedea clar că sunt supărată.

— De unde ai făcut rost de toţi banii ăştia? am întrebat-o.

— Eva îmi dă o alocaţie, îmi răspunse. Nu ştie cât ar trebui să primească un copil, aşa că-mi dă mult prea mult.

M-am uitat la ea şi a realizat că o judecam. Toate putem să „citim”, chiar şi Lyndley, deşi ei nu-i place să recunoască asta.

— Hai, vino să cumpărăm nişte tămâie, îmi zise, apucându-mă de braţ.

Lyndley luă nişte tămâie şi un tricou purpuriu vopsit manual. După asta, ne-am oprit la Tivoli pentru nişte *oolong* şi *Earl Grey*[21]. A plătit şi pentru asta, dar am căzut amândouă de acord că ceaiul nu era prea bun, din cauză că nu încălzeau ceainicul aşa cum făcea Eva.

Am luat autobuzul înapoi la Marblehead, coborând la Fort Sewall tocmai la apusul soarelui, când salvele de tun de la toate cluburile de iahting îşi trimiteau ecourile în jurul nostru. Am coborât în fugă până la barca cu motor, pe care o legaserăm la dana altcuiva şi, din fericire, aceasta mai era încă acolo. Ne-am întors pe insulă chiar când May se arăta la capătul debarcaderului. În timp ce alerga pe platformă, Lyndley îşi pierdu o sanda, precum Cenuşăreasa, dar se întoarse ea însăşi s-o recupereze, în loc s-o lase vreunui prinţ.

— Credeam că sunteţi în Salem, ne spuse mama, iar eu mi-am dat seama că urmărise dincotro venise barca.

— Marblehead, i-am zis.

— Mi-ai zis că în Salem.

— Ba nu.

Se uită la noi, apoi la geantă şi la unica sanda a lui Lyndley. O clipă, m-am temut că va cere să îi arătăm ce era în geantă şi speram că soră-mea păstrase foiţele de ţigări în buzunar, dar May nu a cerut nimic. În schimb, începu să tragă platforma sus.

21 Tipuri de ceai.

— Data viitoare când mai întârziaţi, ne preveni ea, o să ridic chestia asta şi-o să vă las să dormiţi pe ponton toată noaptea.

Mama era atât de ciudată.

Vremea se răci şi începu să plouă. În următoarele câteva zile am stat în casă, jucând gin rummy cu Beezer, care începuse să respire greu. Lyndley se tot străduia să-l înveselească, desenându-i cu pixul pe braţe tatuaje false, colorate cu puncte de cerneală. Pe un braţ îi desenase o pasăre phoenix, iar pe celălalt, un rechin ucigaş. Apoi, îşi scoase blocul de desen şi-l schiţă pe Skybo întins pe covor, dar el visa şi picioarele îi era zguduite de convulsii, aşa că soră-mea renunţă în cele din urmă şi se apucă să-şi scrie numele la nesfârşit, în stiluri diferite. Se chinuia să găsească un fel de a mânui pixul care să i se potrivească.

Joi, Lyndley murea să iasă pe-afară, iar May avea nevoie de ceva cumpărături de la băcănie şi nişte plante de cerceluş pentru astmul lui Beezer, aşa că noi două ne-am oferit voluntare să mergem până în oraş. Când am ajuns la ea, Eva tocmai ieşea, dar avea pregătite pentru noi cercelușii şi alte plante medicinale, precum şi nişte ceai. Apoi, Lyndley întrebă dacă puteam împrumuta câteva obiecte de mobilier din şopronul pentru trăsuri.

— Vreţi mobila mea?

— Doar nişte chestii vechi. Chestii de care nu mai ai nevoie.

— La ce vă trebuie?

Se vede că „rotiţele” Evei au început să se învârtească. Se întreba ce mai puneam la cale. Se uită la mine ca să mă „citească” şi să-şi facă o imagine mai clară asupra situaţiei, dar era evident că habar n-aveam ce intenţii are soră-mea, astfel că gândurile mele nu o lămuriră.

— Vrem să refacem casa de joacă, răspuse Lyndley. Arată ca după bombardament.

Asta era una dintre expresiile Evei, iar Lyndley o folosea ca să-i intre în voie. Totuşi, Eva mai era încă suspicioasă, având în vedere că nu mai dăduse pe-acolo de ani de zile. Am privit-o în vreme ce medita asupra acestei idei.

— Sunt nişte vechituri îngrămădite în şopronul pentru trăsuri. Dacă vrei să târăşti totul afară, treaba ta. Asta o să mă scutească să mai plătesc un om să mă scape de ele.

Lyndley o sărută pe obraz.

— Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, spuse şi ieşi pe uşă. Eşti o femeie

minunată şi o mare patrioată.

Eva se opri, de parcă tocmai îşi amintise ceva.

— Apropo, seara trecută a sunat aici un tânăr şi m-a invitat în oraş. Presupun că pe tine te căuta.

Lyndley se opri şi întrebă.

— Ce-a zis?

— A zis că ne-am cunoscut în nu ştiu ce magazin din Cambridge şi că „poa” să facă rost de-o maşină joia viitoare", dacă vreau „s-o ardem" pe-afară.

— Şi tu ce-ai răspuns?

Lyndley se chinuia să nu izbucnească în râs.

— I-am zis că sunt consemnată în casă pentru tot restul verii.

Asta a făcut-o pe soră-mea să se tăvălească de râs.

— Bună glumă, foarte tare.

— Batem palma, atunci, spuse Eva.

— Ce?

— Gata cu excursiile la Boston, îi răspunse mătuşa, după ce mai reflectă puţin. Mai exact, tragem linia la insulă. Şi să ştii că ai noroc. Dacă află maică-ta că te-ai dus pe Insula Câinelui Galben, mă omoară.

— OK, spuse Lyndley, dar vocea îi era scăzută.

— Şi vreau să ştiu din timp unde vei rămâne peste noapte, continuă Eva.

— OK.

Mătuşa aştepta.

— Începând chiar din noaptea asta, o lămuri ea, când văzu că soră-mea nu pricepe aluzia.

— Pe insulă, replică Lyndley. În noaptea asta.

— Bine.

Eva încuviinţă din cap şi-o porni spre uşă, lăsând-o pe Lyndley uşor şocată.

— Şi, apropo, este *Ava* Braun, nu Eva Braun. Iar trimiterea asta nu e deloc amuzantă.

Îmi dădeam seama că mai era ceva, pentru că n-o văzusem niciodată pe Eva atât de tensionată.

I-am ţinut uşa deschisă, iar ea a ieşit fără să-mi mulţumească sau să se uite înapoi.

Când s-a îndepărtat destul ca să nu ne mai audă, m-am răsucit către

Lyndley şi i-am zis:

— Nu-mi vine să cred că le-ai dat numărul adevărat.

Ea ridică din umeri. Oricât de deşteaptă era, Lyndley mai făcea uneori şi lucruri incredibil de prosteşti.

— Haide, îmi zise în cele din urmă. Să mergem.

— Unde?

— Să aranjăm casa de joacă.

— Chiar asta o să facem?

— Mda. Despre ce crezi că a fost vorba în tot timpul ăsta?

Trebuia să recunosc că habar n-aveam.

— Şi de ce te-aş ajuta?

— Pentru că eşti sora mea şi mă iubeşti, iar eu am nevoie de ajutor.

— Nu ţine.

— Prea bine. Ce zici de asta? Pentru că eşti sora mea şi te iubesc şi ştiu că n-ai nimic mai bun de făcut.

Casa de joacă era, de fapt, remiza pentru bărci a mătuşii. Se înălţa pe stâlpi, chiar pe apă, lângă docuri. Din camera mea de pe insulă, arăta mai degrabă ca o imensă gură căscată spre mare, aşteptând să prindă orice ar fi intrat în port. La început, când familia Whitney se ocupa de comerţul pe apă, clădirea fusese un şopron pentru greement, mutat ulterior şi urcat pe stâlpi. Uriaşa deschizătură fusese tăiată în partea dinspre port, expunând remiza la capriciile naturii şi făcând-o să arate de parcă veşnic stătea să se prăbuşească. Spre capătul din spate al clădirii se găsea un dulap, unde lăsam iarna velele şi vâslele. În spatele dulapului începea o minusculă scară, conducând către o mansardă. Aceasta avea o ferestruică, dar ea nu fusese acolo de la început. Ca şi uşa, fusese tăiată în perete mult mai târziu. Când nivelul apei era destul de ridicat, fereastra era un loc minunat din care puteai plonja în ocean.

May susţine că mansarda a fost construită pentru contrabandă sau pentru a scăpa de taxele impuse de britanici, la fel ca tunelurile de sub parcul Common, fiind doar ulterior folosită în scopuri mai altruiste, cum ar fi, poate, Linia Subterană[22], dar nu contează. Ideea e că mansarda era teatrul nostru şi era un loc grozav. Eva ni-l dăduse, mie şi lui Lyndley, în prima vară în care Cal făcuse foarte urât, ca să aibă soră-mea unde să se refugieze, un loc în care el

22 Reţea ilegală de case de siguranţă creată de abolişioniştii americani şi menită să-i ajute pe sclavii negri fugiţi din statele din Sud să ajungă în Canada.

să n-o găsească.

Nimeni din familie nu se apropia de remiza pentru bărci în timpul verii, aşa că era foarte retrasă. Iarna, ne lăsam aici o parte din ambarcaţiuni: barca cu motor a lui Beezer, una cu fundul plat pentru pescuit şi orice altceva nu doream să lăsăm pe insulă, ca să nu fie târnosit. Nivelul apei varia: de la trei, trei metri şi jumătate când nivelul mareei era maxim, la doar câteva zeci de centimetri, la nivelul minim. Asta nu era prielnic pentru niciun tip de ambarcaţiune cu carenă şi, chiar şi în cazul unei bărcuţe, trebuia să ridici exteriorul bordului când plecai, altfel te întorceai şi barca se învârtea sau chiar se sprijinea pe elice, ceea ce nu era bine pentru motor. Din cauza asta, nimeni nu mai folosea remiza în scopul său originar, aşa că vara puneam noi stăpânire pe ea. Mirosea a sare, mucegai, velaturi vechi şi găinaţ de pescăruş şi trebuia să dai cu o grămadă de clor pentru ca locul să aibă un miros oarecum civilizat, dar asta era totuşi posibil. În toiul verii, clădirea se transforma într-o baie de aburi, moment în care, de regulă, o abandonam în favoarea altora. Dar, cu toate astea, era un loc minunat. Când fereastra de la mansardă era deschisă, nu se simţea niciun miros venind de jos, chiar dacă erau peste treizeci de grade, ceea ce se întâmpla rareori.

Am făcut câteva drumuri în şi afară din remiza pentru bărci a Evei, târând scaune, o masă şi chiar o saltea din păr de cal, care nu mai era de folos nimănui, dar fără de care Lyndley nu putea trăi. Cu excepţia scaunelor, n-a mai încăput nimic pe scară, aşa că a trebuit să ne întoarcem după nişte frânghie şi să tragem masa şi salteaua prin fereastra mansardei. Spre nord, cerul era întunecat şi, cu toate că furtuna avea să ne ocolească, vântul se înteţea şi, o dată, aproape că ne-a scăpat salteaua în apă. Când, în sfârşit, am izbutit s-o băgăm pe fereastră, căzu pe podea cu o bufnitură, răscolind praful depozitat acolo de-a lungul anilor. Lyndley a târât-o într-un colţ şi a pus peste ea cuvertura cu imprimeu, pe care o adusese cu ea.

— Eu credeam c-o să faci pantaloni din ea.

— Am zis că *tu* ar trebui să-ţi faci pantaloni, nu că *eu* o să fac.

Uram când răstălmăcea lucrurile. De obicei, îi ceream socoteală, dar eram atât de ostenită de la căratul mobilei, că nu-mi mai doream decât să mă întind pe saltea. Mă bucuram c-o acoperise.

Adusese două lucruri cu ea, în rucsac: cuvertura şi o sticlă de vin de Burgundia pe care o furase din pivniţa Evei, lucru ciudat, pentru că Lyndley nu

obişnuia deloc să bea şi ura pe oricine făcea asta.

— Ce faci? am întrebat-o.

— O să vezi.

Nu avea tirbuşon, aşa că a luat un băţ de la vele şi a împins dopul în sticlă. Vinul gâlgâi împrejurul lui, dând pe dinafară. Îşi dădu un pic pe tricou, iar asta o enervă, dar apoi se duse la fereastră şi goli restul vinului în apă. Am privit cum roşul aprins pălea în roz şi cenuşiu, pentru a dispărea cu totul, în cele din urmă. Îmi oferea o oarecare senzaţie de satisfacţie să văd cum vinul îşi pierde din puteri. Mă gândeam că poate asist la un fel de ritual de vindecare, în care Lyndley exorciza demonul alcoolului ce-i stăpânea familia, ceva de genul ăsta. După aceea, se aşează pe saltea şi-şi rulă o ţigară cu marijuana, teoria mea luând drumul ferestrei, alături de vin.

Mă bătea gândul să subliniez ironia situaţiei, dar ea nu se prea dădea în vânt după aşa ceva. În plus, nu ştiam exact ce făcuse cu sticla, deci am preferat să tac. Începeam să simt încordare, dar nu fiindcă mă îngrijora faptul că fuma „iarbă” – nu cred că era cineva printre cunoscuţii mei care s-aibă obiceiul ăsta –, ci pentru că eu eram unul dintre puţinii copii cuminţi care mai rămăseseră şi mă simţeam stânjenită. Cu o vară înainte, încercasem să fumez şi eu cu Lyndley şi nu s-a întâmplat nimic. Doar m-am înecat, iar asta m-a făcut ursuză şi sâcâită.

Iarăşi mă enerva Lyndley.

— Asta construim aici, un bârlog de fumat opiu?

— Nu e opiu.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu mai dramatiza atâta.

Mă trăsesem în cealaltă parte a camerei, lângă fereastră, aşezându-mă cât de departe puteam, pe cel mai sănătos scaun din cele două luate de la Eva. Fundul din împletitură de pai îi lipsea cu desăvârşire, aşa că stăteam în echilibru pe ramă, chinuindu-mă să nu cad prin gaură.

M-am încruntat. Lyndley mai trase un fum, inspiră adânc, apoi se ridică de pe saltea şi veni spre mine. Mă gândeam că are de gând să-mi sufle fumul în faţă; mai încercasem asta cu o vară înainte, singurul rezultat fiind că hainele şi părul meu trăsneau a „iarbă”. În loc să-l sufle, ea s-a aplecat şi m-a sărutat pe gură. Spun că m-a sărutat, pentru că asta aveam impresia că făcea. Am împins-o, iar ea se porni pe râs, înecându-se cu fumul.

— Doamne, Towner, eşti al dracului de crispată.

— Lua-te-ar dracu’, am zis, încercând să-i demonstrez că se înşela.

În cele din urmă, luă ambalajele de hârtie de la lumânări şi făcu un mic tub prin care suflă fumul în plămânii mei, iar eu nu m-am opus.

Nu m-am înecat şi, după câteva încercări, chiar a avut efect. Ştiu asta numai din pricină că m-am aşezat la loc pe saltea şi-am privit-o pe Lyndley golind o sacoşă cu mucuri de lumânări pe masă. Apoi, luă sticla de vin goală, aprinse lumânările şi topi ceara colorată, lăsând-o să se scurgă încetişor pe peretele recipientului. Când una se termina, aprindea alta şi alta, până ce sticla dispăru, în locul ei apărând un curcubeu de ceară. Ştiu că eram drogată, pentru că prin minte îmi trecu că acesta era unul din cele mai fascinante lucruri pe care le văzusem vreodată.

— Cred că sunt drogată, am zis într-un final, iar soră-mea a izbucnit în râs.

— Serios? răspunse ea.

Am râs amândouă până n-am mai putut.

Luă un ciot de lumânare pe care nu-l folosise şi-l îndesă în gura sticlei, zicând… Voi*tă.*

După asta, am adormit. Când m-am trezit, Lyndley şedea pe scaun şi se uita pe fereastră. Mi-a amintit de acele tablouri în care soţia căpitanului priveşte către mare, în speranţa că va zări un catarg la orizont. Camera fusese aranjată. Arăta bine. În colţ, ardea lumânarea. În lumina asfinţitului, Lyndley era foarte frumoasă. Nu că n-ar fi fost tot timpul frumoasă, dar soarele îi lumina părul, iar acesta strălucea auriu şi roşu, de parcă ar fi fost un halou sau un înger, imagine pe care, în mod normal, n-ai fi asociat-o cu Lyndley.

Dură o clipă, până ce vedenia somnului indus de drog se risipi.

— Doamne, cât e ceasul? am întrebat, revenind brusc la realitate şi sărind ca arsă de pe saltea.

— Nu-i chiar atât de târziu.

— May aşteaptă să-i ducem plantele medicinale, am zis eu.

— Ştia c-o să fii plecată o vreme.

— O să tragă platforma.

— Ba nu. Joacă la cacealma, spuse Lyndley.

— Nici gând. May nu joacă la cacealma.

Am alergat prin toată încăperea, răscolind lucrurile, în căutarea

săculeţului cu ierburi dat de Eva.

L-am găsit, mi-am adunat restul de lucruri şi-am luat-o spre scară.

— Vii? am întrebat-o, privind înapoi.

— O să mai stau aici o vreme.

— I-ai spus Evei că o să dormi pe insulă.

— M-am răzgândit.

— De ce?

— E frumos aici... Vreau să mai stau.

Minţea, fireşte.

— Nu poţi să dormi aici.

— De ce nu?

— Pentru că o să dai de belea.

— Cine o să mă pârască? Tu?

— Nu, dar nu e bine să stai aici.

— Despre ce vorbeşti?

— Din pricina docurilor.

— Sunt destul de sigure.

După aceea, am văzut barca lui Jack acostând. Se afunda mult în apă, încărcată cu homari, probabil din Canada, unde, zilele astea, puteai să găseşti mai mulţi.

L-am privit de la fereastră cum leagă ambarcaţiunea. El privi în sus şi-mi aruncă un zâmbet. Nu purta cămaşă şi era foarte bronzat.

Zâmbetul era unul intim şi-am simţit că roşesc, ceea ce m-a înfuriat la culme. Apoi, am simţit-o pe Lyndley în spatele meu şi mi-am dat de-ndată seama că zâmbetul îi era destinat ei.

Jack stătea lângă un bărbat cu un *clipboard,* arătând spre cală şi negociind un preţ pentru captură. O ofertă, o scuturare din cap, după care bărbatul se duse să se mai uite o dată în cală. Jack ridică degetul arătător şi-şi dă ochii peste cap, indicându-ne că urma să mai întârzie. Omul se întoarse, agăţându-se într-o şipcă şi sfâşiindu-şi pantalonii. Jack căscă ochii. Îi adresă lui Lyndley o privire ce voia să zică „Ce să fac?”, iar ea îşi duse degetul la buze, sfătuindu-l să tacă. Jack se străduia să-şi şteargă orice expresie de pe chip, în vreme ce omul se întoarse cu un mers agale, fără să fi observat nimic. Au mai urmat nişte discuţii şi, într-un sfârşit, o strângere de mână. Pe când omul calcula sumele, Jack şi Lyndley se uitară încontinuu unul la celălalt. Jack semnă

chitanţa, bărbatul îşi scoase carnetul de cecuri şi tranzacţia fu încheiată.

— O să te prindă, i-am şuierat eu lui Lyndley, în timp ce Jack o porni către remiza pentru bărci.

Încercam să fiu eu vocea raţiunii, dar păream mai degrabă un demon dintr-un desen animat ciudat.

— Nu şi dacă îţi ţii gura.

— Atunci, o să rămâi însărcinată.

— Încă n-am rămas.

— O dată. Ai avut pur şi simplu noroc.

— Suntem împreună de la începutul anului. În plus, folosesc mijloace de contracepţie. Nu sunt proastă, să ştii.

Eu mă blocasem la prima propoziţie pe care o rostise.

— Sunteţi împreună de la începutul anului?

— A venit cu maşina la şcoală... la sfârşit de săptămână.

Mă holbam la ea.

— N-am vrut să-ţi zic, pentru că ştiam că n-o să-ţi placă.

Ce trădare!

— Ne iubim, Towner. El vrea să ne căsătorim şi să plecăm în Canada.

N-a înţeles. Tot ce spusese nu făcea decât să înrăutăţească situaţia. Nu relaţia ei cu Jack mă deranja, ci faptul că *nu-mi spusese.*

— El vrea să ne căsătorim, repetă Lyndley, de parcă asta ajuta la ceva.

— Asta e un truc vechi de când lumea.

Vroiam să folosesc un clişeu de-al Evei, dar am sfârşit prin a fi ecoul vocii lui Cal. Am lovit direct la ţintă.

— Doar n-ai să-mi spui că tu crezi în rahaturile alea cu „şi-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”...

Trebuia să continui.

— De ce nu?

Se străduia să pară sfidătoare, dar vocea îi era deja pierită.

— De ce să cumperi vaca dacă ai laptele gratis?

Nu avusesem intenţia să spun mai multe, dar m-am lăsat dusă de valul mâniei. Totul era atât de uşor. Nu era nevoie să folosesc limbajul murdar al lui Cal, mi-erau de ajuns clişeele Evei. Cu doar câteva înţepături răutăcioase, izbutisem să-l propulsez pe Cal Boynton în încăpere, de parcă ar fi urcat el însuşi scările, scuipându-şi invectivele şi acuzaţiile. Loveam direct la ţintă.

— Ar trebui să vii acasă, i-am zis.

După expresia de pe chipul ei, am ştiut că mersesem prea departe şi mi-a părut rău.

Se auziră paşi pe scări, iar ea tresări. Jack ne salută cu o voce veselă, ce contrasta puternic cu atmosfera pe care tocmai o creasem.

— Nu vin acasă, îmi spuse Lyndley.

Încerca să pară fericită, dar însufleţirea o părăsise. Eu i-o furasem.

Voiam să-i spun că-mi pare rău. Voiam să plâng şi să o îmbrăţişez strâns, dar nici nu voiam să rămână aici, cu el. Unele dintre acuzaţiile lui Cal de vara trecută îmi mai stăruiau în minte. Poate sora mea chiar era ce spusese el că era. Am încercat să alung gândul ăsta, dar ea ştia la ce mă gândeam.

— N-o să mint pentru tine, dacă la asta te gândeşti, i-am spus eu în cele din urmă.

— Nu ţi-a cerut nimeni asta, îmi răspunse, străduindu-se să fie dură, dar vocea ei nu mă convingea, căci, nici dacă mi-aş fi scris gândurile pe un perete, n-ar fi fost în stare să le citească mai limpede.

Am coborât chiar înainte ca Jack să urce. Nivelul apei nu-mi permitea să plonjez, că altfel aş fi sărit direct pe fereastră. M-am ascuns în umbră, ca să nu mă vadă, apoi m-am dus la barcă. Îi auzeam vorbind la etaj şi le-am privit siluetele decupate în cadrul ferestrei.

— Ce se întâmplă? l-am auzit întrebând-o pe Lyndley.

— Nimic, răspunse ea cât de veselă putea. Totul e-n ordine.

El păşi spre ea şi-o sărută. Braţele lui Lyndley atârnau moi pe lângă corp. Nu i-a răspuns la sărut.

Se întuneca atunci când am ajuns acasă. Lyndley avusese dreptate. May chiar jucase la cacealma şi nu trăsese platforma.

Se vedea că eram într-o pasă destul de proastă ca să nu vrea nimeni să-mi vorbească. Nici May, nici Beezer nu m-au întrebat unde era Lyndley, aşa că n-a fost nevoie să mint. Nimănui nu-i plăcea să discute cu mine când eram într-una din pasele mele proaste. În general, mă lăsau în pace.

Lyndley avusese dreptate în ambele privinţe. May nu trăsese platforma, iar eu n-am fost nevoită să mint pentru ea. Dar aş fi făcut-o dacă s-ar fi ajuns la asta. Eu fusesem cea care jucase la cacealma.

Către sfârşitul lui august, Cal o retrase pe Lyndley de la Miss Porter’s. Avusese loc un „incident” la clubul de iahting pentru care concurase, iar el

fusese dat afară din echipă. Era distrus. Începuse să bea şi-n timpul zilei. Telefonase la şcoala lui Lyndley şi-o înjurase urât de tot pe directoare. O învinovăţea pe ea şi şcoala pentru că fiica lui apucase pe căi greşite. Până a sunat-o şi Eva pe directoare, răul fusese deja făcut. Chiar dacă ar fi vrut s-o reprimească pe Lyndley (şi existaseră aluzii la faptul că soră-mea nu fusese printre cei mai uşor de disciplinat elevi), nu mai erau dispuşi să aibă de-a face cu Boynton... Totul se sfârşise.

Eva era furioasă la culme. Nimic din ce-a spus nu i-a determinat să revină asupra hotărârii. În final, Eva a sunat nişte oameni pe care-i cunoştea la Pingree şi, în secret, a înscris-o acolo pe Lyndley pentru primul semestru. Apoi, a trecut-o pe Lyndley în custodia lui May şi a plecat în Florida.

— Să n-o laşi să părăsească insula, îi spusese Eva mamei, şi nu coborî platforma.

Traiul în captivitate ar fi trebuit s-o „şifoneze” serios pe Lyndley. O bună parte din vară, se jucase de-a mama şi tata cu Jack în remiza pentru bărci şi nu fusese prinsă. Asta ar fi trebuit s-o deranjeze, dar părea împăcată cu soarta, aproape uşurată.

Mi-am cerut scuze cum am putut. I-am spus că nu vorbisem serios. Nu ne-am certat în legătură cu asta. Mi-a spus că înţelege şi că aveam dreptate.

Începeam să-mi fac griji serioase în privinţa ei.

Eva n-arăta prea bine când s-a întors din Florida.

— Cal o să-şi mute familia pe Coasta de Vest, îi zise lui May. O să navigheze pentru San Diego.

Vânduseră casa din Florida, iar el îi restituise mătuşii banii pe care-i datora, ceea ce însemna că ea nu mai avea niciun avantaj asupra lui.

— Emma merge cu el?

May încă mai spera.

— Da, Cal vrea ca toată familia să se reunească acolo.

Eva scoase un bilet de avion din geantă şi-l puse între ele, pe masă. Era, firește, pentru Lyndley.

— Nici gând, protestă mama.

Eva mai scoase şi o scrisoare scrisă de mâna Emmei. May o parcurse o dată şi apoi încă o dată.

— E gata să renunţe la custodie? întrebă ea şi mi-am dat seama că nu se aşteptase la asta.

— Eu am convins-o, spuse ea. N-a fost uşor.

— O să rămână la părerea asta?

— Nu prea contează, zise Eva, ridicând din umeri. Am vorbit deja cu avocatul meu. Scrisoarea nu are nicio valoare în faţa Curţii dacă Boynton o va contesta, ceea ce fireşte că va face... Dacă Emma ar vrea să povestească tot, atunci poate am mai avea o şansă.

— Asta n-o să întâmple în veci, zise May.

Ştiam cu toţii că se întâmpla ceva. Până şi Beezer ascultase pe la uşi încuiate, dar nu izbutise să prindă nimic, aşa că până la urmă a renunţat. Eva şi May erau foarte pricepute: se încuiaseră în bucătărie ca să nu poată fi auzite, punând numeroase încăperi între ele şi noi, pentru a împiedica orice sunet să răzbată, de-o parte fiind cămara, iar de cealaltă, veranda din spate. Eu, însă, reuşisem să mă strecor pe verandă, forţând încuietoarea. Odată intrată, m-am ascuns după cuier, ca să nu mă vadă.

N-am îndrăznit să mă mişc până n-au isprăvit de vorbit. După plecarea Evei, May mai rămase mult timp aşezată la masă. În sfârşit, se ridică şi-ncepu să pregătească sendvişuri pentru toată lumea, unele foarte rele, cu unt de arahide, la care Beezer era alergic, şi condimente care pe mine mă făceau să mă înec.

I-am spus lui Lyndley ce auzisem, dar pe sărite. I-am spus că Boynton voia ca ea să meargă la San Diego, dar că maică-sa trimisese o scrisoare în care zicea că poate să rămână cu noi. I-am spus şi că o să schimbe şcoala şi, deşi cred că era bănuitoare în privinţa asta, nu cred că-i displăcea ideea. Era, însă, tot mai greu să-mi dau seama care era adevărul.

Era totuşi agitată. Mi-a cerut mai multe detalii despre chestia cu San Diego. Am sfârşit prin a-i spune că Boynton fusese concediat de la echipa din Florida. Pe ea o îngrijora partea asta, se vedea clar, dar, după ce se gândi mai bine, încercă să vadă partea plină a paharului.

— San Diego e un club mai bun, zise ea.

Poate că faptul în sine avea să îmbunătăţească lucrurile şi să-l facă pe Cal mai fericit.

Nu i-am pomenit de cererile acestuia. M-am purtat de parcă semnase şi el scrisoarea. Lyndley nu avea niciun motiv să creadă că el n-ar fi vrut să rămână aici, din moment ce-i dăduse voie să petreacă anul din urmă cu noi.

Mi-a părut puţin rău că i-am ascuns unele lucruri, dar ştiam că n-aş fi

putut să-i spun tot. După asta, a trebuit să-mi golesc mintea de orice gând, pentru că şi ea putea să „citească” şi nu doream să-i trezesc bănuielile.

— Mama e bine? întrebă ea de mai multe ori, până ce i-am răspuns, în sfârşit.

— E bine, am zis, golindu-mi mintea şi impunându-mi să nu mă gândesc la Emma, ca să nu mă „citească” Lyndley.

Dar n-a mers. Nu pentru mult timp, oricum. May şi Eva purtau prea multe conversaţii cu uşile închise şi nimeni în afară de Eva nu avea voie pe insulă.

— Ce se întâmplă, de fapt? ceru Lyndley să afle, într-o seară.

Nu dormise. Se vedea după cearcănele de sub ochi.

— Ţi-am spus.

— Poate că mi-ai spus o parte, dar cu siguranţă n-a fost tot.

Am ridicat din umeri. Dacă mai erau şi alte amănunte, am zis, eu nu le-am auzit. Ştia că mințeam.

Toţi avocaţii au fost de acord că scrisoarea tuşicăi Boynton, prin care trecea custodia fie în mâinile lui May, fie în cele ale Evei, n-ar fi fost acceptată la tribunal. Nu în cazul în care Cal o voia pe Lyndley înapoi. Iar tuşica ar fi fost de acord s-o cedeze numai în condiţiile în care nimeni nu-i defăima în vreun fel soţul. În concluzie, situaţia nu favoriza pe nimeni. May şi Eva au decis totuşi să meargă la tribunal, dacă avea să se ajungă la asta. Se gândeau că ar fi posibil să dispună de suficient timp şi destui bani ca să-i facă greutăţi lui Cal. Dacă norocul era de partea noastră şi Cal începea într-adevăr să câştige curse pentru clubul din San Diego, atunci n-ar mai fi avut răgaz să se ducă toată ziua la tribunal, să se lupte pentru custodia fiicei lui, mai ales dacă tribunalul se afla în Massachusetts. În plus, Eva era mai bogată decât Cal, aşa că cele două îl asigurară pe avocat că urmau să se implice pe termen lung.

— Pregătiţi-vă pentru o bătălie pe viaţă şi pe moarte, veni răspunsul.

Lyndley avea să împlinească şaptesprezece ani în mai puţin de-o lună. Se gândeau că, în cazul în care ar izbuti să amâne data procesului timp de un an, totul s-ar aranja. Odată ce împlinea optsprezece ani, Cal nu mai avea nicio şansă, dacă nu voia chiar ea să se întoarcă. Lyndley ar fi fost în sfârşit liberă.

Câteva zile mai târziu, soră-mea mă prinse iarăşi la înghesuială.

— De data asta, să-mi spui adevărul, zise ea, adevărul adevărat şi nimic altceva.

Am cedat şi i-am povestit tot. Mă simţisem atât de vinovată în legătură

cu ce-i ascunsesem, încât totul s-a petrecut de parcă ar fi plesnit un stăvilar şi vorbele s-ar fi revărsat din mine.

A ajutat. Nu mai eram la fel de apropiate, dar mi-am dat seama că începuse să aibă din nou încredere în mine.

Când data înscrisă pe bilet veni şi trecu, Cal începu s-o sune pe Lyndley pe insulă, de pe vapor. Eu eram în bucătărie când May îi interceptă unul din telefoane.

— Ce doreşti? l-a întrebat mama.

— Îmi vreau fiica înapoi.

— Obişnuieşte-te să fii dezamăgit, i-a replicat ea.

— Spune-i că maică-sa are nevoie de ea. Spune-i că, dacă nu vine încoace de bunăvoie, nu mai răspund pentru ce-o să se întâmple.

— Fii mai la obiect cu ameninţările, îi zise May. Îţi înregistrez apelul.

May închise radio-transmiţătorul după asta, dar am observat o umbră mişcându-se pe hol şi-am ştiut că Lyndley trăsese cu urechea tot timpul. Două zile mai târziu, Jack lăsă o scrisoare adresată soră-mii. Aceasta rămase nedeschisă pe masa din bucătărie, până ce May m-a întrebat ce se petrece.

I-am dus-o lui Lyndley în cameră şi am pus-o pe pat, dar nici măcar nu s-a atins de ea. A treia zi era ziua noastră de naştere. Am deschis scrisoarea. Iată ce scria:

Plec în Canada a doua zi după ziua ta de naştere. Căsătoreşte-te cu mine.

Lipit de scrisoare, înfăşurat într-un şerveţel, era un inel. Era de argint, cu un mic diamant într-o montură simplă. Probabil că strânsese timp de o lună banii din pescuitul de homari ca să-l cumpere.

Lyndley privea pe fereastra casei Boynton. Citisem scrisoarea şi aşteptam răspunsul ei, în acelaşi fel în care ar fi putut tot atât de bine s-o facă şi Jack, dacă ar fi fost aici s-o întrebe chiar el.

M-am uitat şi eu pe fereastră. Casa avea nevoie de reparaţii. Veranda care o înconjura pe jumătate dispăruse – o desfiinţase Cal cu o vară înainte, ca să înlocuiască nişte scânduri putrezite, dar nu apucase să mai termine lucrul.

— O să se prăbuşească, îmi zise, privind la casă.

— Poate.

— Dacă data viitoare o omoară? mă întrebă Lyndley, amintindu-şi de maxilarul fracturat al mamei ei. Iar eu nu sunt acolo, în San Diego, ca să-l împiedic.

— Nici anul ăsta nu ai fost de faţă ca să-l împiedici, am încercat eu s-o încurajez, iar ea a zâmbit.

— Tu când ai început să crezi în rahaturile cu „au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”?

— Nu ştiu, am zis cu sinceritate. Astăzi, poate.

Cam pe la jumătatea amiezii, isprăvisem să-i fac bagajele.

La cinci, eram înecate în ceaţă. Eva transmise prin radio că nu reuşea să iasă din port. Avea patru sacoşe de cumpărături ca să ne gătească May de ziua noastră, dar era blocată la ţărm.

Simţeam o oarecare uşurare că Eva nu mai venea. Cina aniversară pe care ea şi May ne-o găteau în fiecare an era o tradiţie deosebită. Dar, tot în fiecare an, de ziua noastră, Eva ne citea în dantelă, iar în seara asta mi-era teamă de ce-ar fi putut să vadă.

Ceaţa avea să se ridice în cele din urmă, iar când avea să se întâmple asta, intenţionam s-o duc pe Lyndley la Jack. Nu voiam să-mi stea cineva în cale.

May făcu tot ce-i stătu în puteri ca să încropească o masă festivă. Recursese la sendvişuri pentru că numai asta aveam prin casă, dar făcuse şi un tort, în a cărui glazură înfipsese o lumânare uriaşă.

După cină, ne-am adunat cu toţii. Nimeni nu ştia ce să facă. Eram obişnuiţi ca Eva să întreţină petrecerile, dar ea nu era acum aici.

După o vreme, Beezer se ridică şi spălă vasele. May rămase la masă să ne privească. Ne tot uitam fugitiv la ceaţă, care se îndesea cu fiecare clipă.

— Dacă n-aş şti că mă înşel, spuse May, aş zice că ai vrea să fii în altă parte.

— Nu, am răspuns eu grăbită.

— E minunat, zise Lyndley, ducându-se la mama şi sărutând-o pe obraz, ceva ce nu mai văzusem niciodată. Mulţumesc pentru această petrecere încântătoare.

May zâmbi.

— Cu plăcere, zise ea.

— Hai să ne jucăm ceva, zise Beezer întorcându-se în cameră.

Tocmai se ducea să ia tabla de Monopoly, când May ridică o mână, amintindu-şi ceva.

— Aţi uitat de tradiţia noastră, spuse ea.

Deschise sertarul de sus al bufetului şi scoase o bucată de dantelă.

— Tu nu citeşti în dantelă, i-am zis eu.

— Doar pentru că nu m-ai văzut, nu înseamnă că nu mă pricep, răspunse May.

— Citeşte-mi mie mai întâi, am zis, apelând la orice metodă de a o împiedica să-i citească lui Lyndley.

May ţinu dantela dinaintea mea. Am încercat să-mi eliberez mintea, să nu mă mai gândesc la Lyndley şi la Jack sau la ce-avea să se întâmple. Mi-am ţinut respiraţia.

Imaginea se forma repede în împletitura de fir. Toată lumea o văzu. Toată lumea, cu excepţia lui Beezer. Mai târziu, May a pretins că n-a văzut nimic, dar eu ştiam care era realitatea. Am observat că expresia de pe chip i se schimbă.

Imaginea o înfăţişa pe tuşica Boynton, bătută foarte rău, cu tăieturi pe faţă şi pe pleoape. Lyndley suspină adânc, iar May scăpă dantela.

Am rămas tăcuţi vreme îndelungată.

— Ce-ai văzut? întrebă Beezer.

— Nimic, absolut nimic, răspunse mama.

Se ridică şi puse dantela la loc.

— Se face târziu, zise ea, trimiţându-ne la culcare. Iar voi păreţi obosiţi.

Lyndley şi cu mine ne-am dus în camera noastră în tăcere. Nu voia să ştiu că plângea.

— De ce nu vrea să-l părăsească? întrebă ea.

— Nu ştiu, i-am spus, deschizând uşa.

Am tras jaluzeaua şi-am privit afară. Pentru o clipă, am zărit raza farului de pe Marblehead Neck. Doar o străfulgerare verde, dar era acolo.

— Se ridică ceaţa, am zis, arătând spre rază.

Ea se întoarse spre fereastră.

— Sincronizare, am spus.

— Poftim?

— Se ridică ceaţa. Un semn că totul o să fie bine, am lămurit-o, iar ea încercă să zâmbească.

N-am reuşit să o scoatem pe Lyndley de pe insulă până ce mareea atinse nivelul maxim. Mutasem deja barca cu motor la Back Beach şi legasem de proră o frânghie lungă. Îmi făcusem socoteala că, dacă nivelul apei era maxim,

iar stâncile acoperite, o puteam aşeza într-o barcă şi-o puteam tracta spre larg, traversând suprafaţa stâncoasă a insulei şi târând frânghia până ce trecea în siguranţă de promontoriu. După aceea, i-aş fi aruncat frânghia, iar lyndley ar fi tras-o în barcă, navigând în derivă către insulele Misery. Nu voia să pornească deloc motorul până ce nu trecea de bariera de insule şi nu mai putea fi auzită plecând. Ar fi putut ajunge la docuri înainte de miezul nopţii.

Casa era cufundată în întuneric când am ieşit. Am închis cadrul cu plasă încetişor, ca să nu scârţâie.

Am mers în tăcere, cărând valiza cu schimbul. Am traversat terenul de baseball şi-am trecut pe lângă maşina părăsită, unde îi găsisem pe Lyndley şi pe Jack. Părea o eternitate de-atunci, dar fusese doar vara trecută. Am trecut de casa lui Lyndley, cu bucăţile din verandă încă zăcând grămadă lângă trepte şi putrezind. Lyndley nu se uită la ele, ci drept înainte, către ţinta sa.

Deşi a presupus multă muncă, planul a reuşit. Aveam bătături în palme de la frânghie şi a trebuit să-mi ţin mâinile în buzunare zile întregi, ca să nu le observ-; cineva. În ultimă instanţă, cred că toată lumea şi-a dat seama că o ajutasem pe Lyndley, căci ştiau că n-ar fi avut cum să ajungă atât de departe de una singură.

Dacă apele de la Back Beach nu se despărţiseră de-a dreptul, ca să ne lase să trecem, măcar nu se ridicaseră ca să ne împiedice, deşi, gândind retrospectiv, poate ar fi fost mai bine dacă s-ar fi întâmplat aşa. Am tras frânghia de-a lungul stâncilor până unde am putut, câinii fiind martorii efortului meu. Când am trecut de promontoriu, am aruncat frânghia departe, în apă. Am aterizat undeva lângă babord, iar ea a tras-o înăuntru. S-a ridicat în picioare şi ne-am privit o clipă, dar barca a început să se legene şi-a fost nevoită să se aşeze. Mi-a făcut cu mâna şi-am însoţit-o cu privirea cât am putut. Am văzut-o plutind în derivă, apoi trecând de promontoriu, aşa cum plănuiserăm. N-am privit-o până când a dispărut în zare, parte din cauză că plângeam foarte tare şi ochii începuseră să mi se înceţoşeze şi parte din pricina faptului că Eva mă învăţase că asta aduce ghinion.

Abia a doua zi de dimineaţă am găsit inelul lui Jack. Era chiar acolo, la vedere, pe noptiera mea, unde-l lăsase Lyndley, dar era întuneric când m-am întors, aşa că nu l-am observat imediat. Am coborât scările în goană şi-am scotocit prin dulăpiorul în care văzusem că May pusese biletul de avion trimis de Cal. Am întors totul cu fundul în sus înainte să-mi dau seama că biletul

dispăruse.

Eva s-a dus la San Diego s-o aducă înapoi, dar în zadar. Mătuşa s-a întors singură.

De toamna până iarna.

May a fost greu lovită de plecarea lui Lyndley. Dacă înainte fusese destul de retrasă, acum prezenta primele semne reale de agorafobie. Când mai mergeam în oraş, devenea aşa de agitată că trebuia să se întoarcă de îndată. Nu mai putea să respire, zicea ea. Cu toţi oamenii aceia în jur...

În anul acela, vremea s-a răcit devreme. Beezer, care (la insistenţele lui Peter) plecase deja la internat, trimitea scrisori în care îşi exprima îngrijorarea că eu nu mergeam deloc la şcoală.

Eva veni şi încercă s-o convingă să ierneze în oraş, spunând că îi va da tot etajul al doilea drept locuinţă. De acolo, May putea să iasă pe platforma de pe acoperiş şi să-şi supravegheze insula. Nu trebuia să mai coboare până în primăvară. Eva a zis asta doar pe jumătate în glumă, făcând tot ce putea ca să spună ceva, orice, s-o convingă pe mama. May refuză. Eva m-a rugat pe mine să vin, mi-a ordonat, de fapt, să vin, dar n-am îndrăznit s-o părăsesc pe May. Era adevărat c-o uram pe mama, dar până şi eu îmi dădeam seama că nu era bine să fie lăsată singură pe insulă. Abia dacă mai dormea, arzând lampa zi şi noapte şi nici nu-şi mai lua vitaminele. Nu-mi mai urla ordine toată ziua şi încetase chiar să mai facă sendvişuri.

În octombrie, au apărut cei de la Departamentul Serviciilor Sociale. May a refuzat să vorbească cu ei, lăsându-i cu mine, în camera de zi. Nu ştiam ce să le spun. Mă tot gândeam la ce-ar fi făcut Eva. Le-am oferit ceai.

Apoi, într-o zi, mai spre sfârşitul lunii, May coborî din camera ei de parcă totul ar fi fost în ordine. A pregătit cereale şi mi-a zis că luase o hotărâre, anume că ar trebui să locuiesc la Eva.

— Te poţi întoarce în vară dacă doreşti, îmi zise, dar acum ar fi mai indicat să mergi la Eva.

După o mai îndelungată chibzuinţă, adăugă:

— Iar când Beezer vine acasă în vacanţă, ar trebui să stea şi el în oraş, cu tine.

Şi uite aşa, May îşi dădu de suflet şi restul copiilor. Parcă şi-ar fi amintit

că metoda mai funcţionase o dată, când doi copii în loc de unul erau o povară prea mare pentru ea. Dă-l pe unul din ei, fusese răspunsul la vremea respectivă şi, în ciuda durerii şi a necazurilor pricinuite, se hotărâse că asta ar fi o soluţie nimerită, atunci ca şi acum. May mi-a împachetat lucrurile şi m-am trezit la uşa Evei înainte chiar să realizez ce mă lovise. Mama a asigurat-o pe mătuşa că ni se va alătura şi ea, de îndată ce vremea se răcea, iar Eva a crezut-o. Eu nu.

O săptămână mai târziu, Beezer ne trimise o scrisoare. Zicea că-l bate gândul să vină acasă şi poate să meargă la o şcoală publică, împreună cu prietenul lui, Jay-Jay. Tonul era unul uşor nepăsător, dar mă pricepeam să citesc printre rânduri. Era la fel de îngrijorat în privinţa lui May ca şi mine. Eva îi răspunse de îndată şi-i spuse că nu era o idee bună. Chiar dacă s-ar fi întors, planul lui cu şcoala nu ar fi funcţionat. Familia Lalibertie locuia tocmai în Witcheraft Heights. Şcoala lor nu era în districtul nostru, aşa că n-ar putea să meargă acolo cu Jay-Jay. Îi spuse că totul e bine şi că ar trebui *să stea locului.*

Pe mine m-a înscris la Pingree. În definitiv, plătise deja locul pentru Lyndley, aşa că era logic. Întârziasem prea mult ca să mă înscriu pentru autobuzul şcolar, aşa că Eva a angajat un şofer să mă ducă zilnic până acolo. Uraganul a lovit în prima zi de şcoală. Până la prânz, am fost evacuaţi şi, când şoferul a ajuns înapoi în Salem, a trebuit să se întoarcă şi să mă aducă acasă. Am petrecut restul zilei pe platforma de pe acoperiş, speriată de moarte că May era încă pe insulă. N-aveam habar nici dacă mama ştia că vine un uragan. Eu eram cea care asculta radioul; eu sau Beezer, May nu făcea asta niciodată. Am încercat să-i trimit un SOS, apoi nişte semnale în codul Morse, dar ploaia cădea cu atâta putere, că lumina nu s-ar fi văzut nici măcar de la postul Gărzii de Coastă de pe Winter Island, darămite de la noi de pe insulă. Am rămas acolo până în clipa în care vânturile s-au înteţit peste măsură şi Eva m-a obligat să cobor. Spunea că se aşteaptă ca May să sosească din zi în zi. Era sigură de asta. Dar mama n-a venit.

La şcoală, eram foarte retrasă. Ziua de întâi noiembrie a venit şi-a trecut. Majoritatea vaselor de pescuit nu mai ieşeau în larg, dar mama tot n-a apărut. Ca să-mi distragă gândurile, Eva mi-a dat de lucru în salonul de ceai şi la şcoala de dans. În noiembrie, am primit o invitaţie la bal, la Hamilton Hali. În trecut, aruncam toate invitaţiile şi aşa am procedat şi acum, dar Eva a pescuit-o din gunoi şi a răspuns în locul meu. Când, două zile la rând, n-am văzut lumina

lămpii lui May şi am refuzat să cobor de pe platformă mai tot weekendul, Eva decise că ce-i prea mult e prea mult. Găsi un pescar de homari care s-o transporte pe insulă, ca s-o aducă pe May, aşa cum procedase şi cu Lyndley, dar se întoarse şi de astă dată cu mâinile goale. Se vedea că Eva era supărată şi că nu dorea să mă îngrijoreze. Îmi amintesc că era Ziua Veteranilor, pentru că aveam liber de la şcoală.

— N-a avut nicio clipă intenţia să vină, i-am zis, înţelegând adevărul, ştiind că May ar fi renunţat mai degrabă la noi decât să-şi părăsească vreodată insula.

— Nu e chiar atât de simplu, răspunse mătuşa, citindu-mi gândurile, dar cu mine nu ţinea asta.

— Ba e prea simplu.

— Pentru numele Domnului, Sophya, dă şi tu dovadă de puţină înţelegere.

— E iarăşi vechea poveste.

Nu eram în stare să rămân aşezată. Eram foarte agitată.

— Ce vrei să spui?

— Ca şi cu Lyndley.

— Ce-i cu Lyndley?

Rosti cuvintele încet, de parcă încerca să afle cât de multe ştiam.

— A dat-o pe Lyndley şi acum ne dă pe mine şi pe Beezer.

— Despre ce vorbeşti?

Eva se uita fix la mine.

— Despre ce se petrece cu Lyndley, despre ce-i face el.

Mi s-a făcut pielea de găină când mi-am amintit de noaptea aceea, în camera lui Lyndley.

— Nu s-ar întâmpla nimic din toate astea dacă May n-ar fi dat-o de suflet. Toată lumea ştie ce-i face!

În timp ce spuneam asta, plângeam fără să mă pot controla, fără să mai pot respira.

Eva mă ţinu mult timp în braţe.

— O să fie bine, îmi spuse.

Nu vedeam cum.

Mă duse la un psihoterapeut în Boston, iar medicul îmi dădu un antidepresiv uşor. Eva sperase că voi discuta cu el, dar nu păream în stare de

asta.

— Povesteşte-mi despre sora ta, obişnuia el să mă îndemne, dar eu nu puteam.

Evei îi spuneam, dar unui străin nu-i puteam vorbi despre un asemenea lucru. După şase şedinţe, am refuzat să mă mai duc.

În loc de asta, mi-a dat o slujbă la salonul de dans. Încerca să mă ţină ocupată. Faptul că se aştepta să mă duc la Hamilton Hali şi să mă comport ca o doamnă era o parte din planul ei. Am învăţat să dansez chiar şi în ritmul celor mai şovăitori parteneri. Eva mi-a cumpărat mănuşi lungi, care îmi treceau de coate, şi m-a învăţat cum să le suflec când luam cina, lăsând doar partea care-mi acoperea braţele. M-a învăţat cum să mănânc pui în timp ce stau la o masă aglomerată, fără să-mi mişc coatele şi fără să dau mazăre pe rochia de gală. Când am întrebat cum să procedez în cazul în care se mai servea şi altceva, Eva a râs doar şi mi-a spus că asta nu se va întâmpla în veci. *Nici într-un milion de ani,* mai exact.

Cu câteva zile înaintea balului, am primit o invitaţie de la o fată de la Pingree, să merg la dans cu un mic autobuz pe care părinţii ei îl închiriaseră special pentru această ocazie. N-o cunoşteam prea bine. Singurul lucru pe care mi-l aminteam despre ea era că arăta mai în vârstă şi-i plăcea tare mult să zică „futu-i”, doar ca să şocheze. I-am spus Evei că mi se părea ridicol, având în vedere că maşina pleca din Beverly Farms, iar eu puteam ajunge pe jos până la Hamilton Hali, dar mătuşa îmi răspunse că nu asta era ideea. M-a pus să accept în scris „amabila invitaţie” şi mă trimise la Beverly Farms cu şoferul personal. Urma să cobor din maşină şi să mă urc într-un autobuz înghesuit şi împuţit, cu care să merg până hăt, în Salem.

Balul n-a fost prea rău, deşi era dintr-un alt secol. Fiecare fată intra la braţul a doi însoţitori. Unul dintre ai mei era un puşti pe care-l ştiam de la Eastern Yacht Club, din Marblehead. De câte ori orchestra făcea o pauză, membrii ei azvârleau în public pălării de fetru cu numele formaţiei brodat pe bor, iar băieţii se străduiau să le prindă ca să le ofere fetelor preferate. Deşi toată lumea ura muzica, pălăriile aveau mare succes. Se luptau pentru ele, sărind în aer ca să le prindă, de parcă ar fi jucat baseball.

În timpul unei pauze, cineva i-a ascuns dirijorului bagheta şi dansul s-a întrerupt cât timp însoţitorii adulţi au căutat obiectul şi i-au interogat pe puşti. Băieţii se duseră afară să fumeze, inclusiv cei care veniseră cu mine, iar eu m-

am hotărât că asta e o idee bună, având în vedere că înăuntru opera Inchiziţia Spaniolă. Am stat în parcul de peste drum şi un puşti cu un brâu indian lat îşi aprinse un Mariboro şi iniţie propria versiune a inchiziţiei, întrebându-mă despre Cal şi cum o mai ducea acesta în San Diego.

Până atunci, nimeni nu făcuse legătura. Pentru băieţii care navigau şi ştiau de el, Cal era un erou local, genul de om care sperau şi ei să devină, dacă aveau noroc şi toate le mergeau ca unse.

— E probabil cel mai bun navigator din lume, zise puştiul în încheiere. Şi e bogat. E proprietarul întregii insule, ce Dumnezeu.

— Nu el e proprietarul insulei, ci familia mamei mele, i-am răspuns, cu un pic cam multă ţâfnă.

— Acelaşi lucru.

— I-am văzut poza în ziar, zise o fată pe un ton visător.

— Seamănă cu Paul Newman, observă Fata cu Autobuzul.

Îmi simţeam muşchii încordându-se. Una dintre fete tremura.

— Cât mai au de gând să ne lase să aşteptăm aici?

— Până-l găsesc pe infractor, zise Brau Indian, făcându-mi cu ochiul.

— Ceea ce ne dă ceva timp, spuse puştiul de la clubul de iahting, aruncând o ocheadă la Brau Indian.

Acesta scoase o sticlă plată de argint din buzunarul hainei şi o trecu pe la toată lumea.

— Mă duc acasă, am zis.

— Ce?

— Nici gând.

— Nu poţi să te duci acasă, pentru că autobuzul nu vine decât la unsprezece.

— Nu aştept eu până atunci, când stau la doar şase cvartale distanţă.

— Petrecere acasă la Towner, spuse unul dintre băieţi.

— Locuiesc cu mătuşa.

— Petrecere acasă la mătuşa lui Towner.

— Mătuşa doarme la ora asta.

— Nu e cel mai nimerit loc pentru o petrecere, crede-mă pe mine, zise una din celelalte fete.

— Mda, o aprobă Fata cu Autobuzul. Mătuşă-sa e Emily Post, futu-i.

— Pardon?! ridică din sprânceană Brau Indian. Ai spus cumva că mătuşă-

sa e Emily Post, *futu-i*? Nici nu ştiam că Emily Post mai trăieşte.

Fata se porni pe chicotit, de parcă ar fi găsit că asta era cea mai amuzantă glumă pe care o auzise vreodată.

— Ştii ce vreau să zic.

Am plecat înainte să mai vină cineva cu vreun plan alternativ care să mă includă şi pe mine. Ceva mai încolo, mi-am dat seama că-mi lăsasem haina înăuntru, dar n-am vrut să mă întorc după ea, pentru că mă temeam că a doua oară n-aveam să mai scap atât de ieftin. Mi-am îndesat mâinile în mănuşi şi-am ridicat partea de sus cât am putut, ca să-mi acopere braţele. Când dădeam colţul, am auzit orchestra acordându-şi instrumentele şi i-am văzut pe puşti aliniindu-se la intrare.

Am trecut pe lângă casă, dar Eva era încă trează, iar eu n-am vrut să intru, aşa că am continuat să merg. Între timp, începusem să mă înfurii pe May pentru că îngăduise aşa ceva: mă pusese în situaţia asta, mă obligase să mă mut la Eva şi să mă duc la baluri. Şi mai eram furioasă şi pentru că Bezeer plecase de tot, nu? După internat ce urma? Şcoala pregătitoare şi colegiul? Pleacă, pleacă şi dus a fost. Îmi dădeam seama cât de mult se schimbaseră lucrurile şi cât de repede. Probabil că nu vom mai locui niciodată împreună pe insulă. Într-o clipită, tot universul nostru se transformase şi niciunul din noi nu-l mai putea face să redevină ceea ce fusese. Lyndley plecase, plecase şi frate-meu, iar mama, May, era deprimată sau nebună sau pur şi simplu nu-i păsa.

Pe urmă, mi-a venit o idee dementă de-a binelea. Am început să cred că puteam *eu* să fac asta, dacă acţionam rapid. Poate nu era prea târziu, dacă mă întorceam acasă chiar atunci, în seara aceea. Dacă îl sunam pe Beezer şi-i spuneam să vină acasă, ar fi făcut-o. Încă mai aveam atâta influenţă asupra lui, deşi aceasta slăbea văzând cu ochii. M-am dus la telefonul public de pe doc şi-am încercat la şcoala lui, dar se dăduse deja stingerea şi nu mai voiau să răspundă. Mi-am zis că nu contează. În câteva zile urma să vină pentru Ziua Recunoştinţei şi, când va ajunge la Eva şi va afla că sunt pe insulă, ni se va alătura şi el şi totul avea să fie iarăşi bine. Îl ştiam; găsea el o metodă să vină. Chiar de-ar fi trebuit să ia elicopterul, frate-meu nu s-ar fi dat în lături.

Şi-aşa, m-am trezit în remiza pentru bărci, unde fusese depozitată peste iarnă barca cu motor. Am verificat rezervorul şi mai rămăsese ceva benzină în el. Noaptea era liniştită, aşa că am împins ambarcaţiunea în apă şi-am sărit în ea, stricându-mi cu această ocazie şi rochia, dar cui îi mai păsa? Dacă aveam

să mă mai întorc vreodată acasă, în seara asta era ultima şansă. Nu mai suporta amânare.

Am împins barca spre larg, iar aceasta intră, plutind, în port. Nivelul apei era extrem de scăzut, luna aproape plină, dar nu mai era nicio altă ambarcaţiune prin preajmă, aşa că baremi nu avea cine să mă ia la întrebări sau să încerce să mă oprească.

Mă gândeam c-o să pierd nişte benzină dacă încercam s-o pornesc, dar a fost mai uşor decât mi-am imaginat. Am luat canistra şi-am constatat că era cam pe jumătate plină. Nu erau valuri, luna era plină, deci era o joacă de copii să observ stâncile. Ştiam că nu voi păţi nimic dacă nu făceam vreo prostie, dacă nu cădeam din barcă. Îmi amintesc ce-i spusese Eva lui Lyndley odată, anume că o femeie de cincizeci de ani are cincizeci la sută şanse de supravieţuire după ce înoată cincizeci de metri, dacă apa are temperatura de zece grade Celsius. Acesta era motivul pentru care nu trebuia să înoţi dacă picai în apă. Trebuia să stai acolo, folosind cât mai puţină energie, şi să aştepţi să te salveze cineva. Dacă începeai să înoţi, îţi forţai tot sângele să curgă spre extremităţi, departe de organele vitale. În felul ăsta, ai muri mult mai repede, iar asta când apa avea temperatura de zece grade. Apa pe care navigam eu nu mai fusese atât de „caldă” din octombrie.

Când am ieşit din port şi m-am depărtat de siguranţa oferită de ţărm, un vânt rece văluri suprafaţa apei şi-am observat că se ridicau şi nişte valuri, deşi nu erau prea înalte şi eram destul de aproape de insulă, aşa că nu mi-am făcut griji din pricina lor. Cu toate astea, situaţia îmi părea ciudată şi neobişnuită. Stelele aveau strălucirea specifică anotimpului rece şi-mi amintesc că mă gândeam că, deşi stătusem pe insulă şi-n iernile precedente şi mă uitasem la acelaşi cer, nu mai fusesem *pe* apă în perioada asta. Ne scoteam bărcile foarte devreme, imediat după Ziua lui Columb. Chiar dacă vremea rămânea caldă, pontonul trebuia scos până de Ziua Veteranilor, pentru că atunci se închidea şantierul naval şi muncitorii de-acolo făceau toată treaba. Singurele ambarcaţiuni care mai navigau erau cele mari, din Gloucester, şi câteva bărci de pescuit homari.

Aproape că ajunsesem la insulă, când m-am prins de glumă. Era un fel de glumă cosmică, iar eu am înţeles-o într-o clipită. Şi-am început să râd. Râdeam aşa de tare că a trebuit să opresc motorul. Mi-era teamă să nu cad din barcă dacă nu mă aşezam până îmi trecea.

Ce zice Eva de obicei? *Nu te mai poţi întoarce acasă.* Asta era gluma. Nu era însă la figurat şi nicio metaforă nu era. Înţelesul era unul propriu. Când am ajuns lângă insulă, am realizat că pontonul dispăruse. Platforma era acolo, atârnând mult deasupra apei, precum fusese în fiecare noapte, de când ţin eu minte. Dar pontonul de care era legată dispăruse. Odată cu venirea iernii, fusese scos din apă, aşa cum se întâmpla în fiecare an, dar, dintr-un motiv sau altul, uitasem de asta. Iată motivul pentru care se îngrijorase Eva când plecase după May şi acelaşi pentru care se dusese chiar atunci: odată pontonul scos, May nu mai putea părăsi insula până primăvara, decât cu elicopterul, iar asta n-ar fi acceptat nici în ruptul capului. Vorbisem de asta chiar weekendul trecut. Dar ce uitasem eu cu desăvârşire era că, dacă May nu putea părăsi insula, nici eu nu puteam debarca pe ea. Singura cale era pe la Back Beach, dar nu în condiţii de iarnă. Barca ar fi fost ruptă în bucăţi. Şi iată-mă aici, gata de gestul măreţ de-a mă întoarce acasă, dar mătuşa Eva avusese dreptate când spusese că *asta nu se poate.* În clipa aceea, mi s-a părut foarte amuzant.

Cu motorul oprit, am stat aşezată în barcă, privind la insula care nu era mai departe de câteva zeci de metri, dar care, după mine, ar fi putut la fel de bine să fie la sute de kilometri. Ştiam că trebuie să pornesc motorul şi s-o iau spre oraş, dar nu mă puteam mişca. Nu puteam înainta şi nici înapoi nu puteam merge. Stăteam, pur şi simplu, în barcă, în rochia de bal, râzând să mă prăpădesc.

Jack crezu că poate se defectase barca. Se întorcea din partea din spate a insulei, unde tatăl lui mai avea câteva capcane. Le scosese din apă pentru iernat, iar barca era plină de ele, un labirint de cutiuţe. Mai târziu mi-a spus că nu intenţionase să iasă în seara aceea, dar taică-său îl tot bătuse la cap săptămâni întregi şi se săturase să-i audă vocea. Nu mai voia decât să isprăvească odată, ca să i se dea pace. Jack văzuse numaidecât barca cu motor, pentru că lumina lunii era foarte puternică. Nu cred că a realizat că eu eram, până ce n-a tras chiar lângă bord.

L-am văzut examinându-mi rochia şi mănuşile. Nu m-a întrebat ce căutam pe-acolo şi nici măcar de motor, în schimb, m-a luat de braţ şi m-a tras în barca lui, legând-o pe-a mea în spate şi aruncându-mi haina lui. Nu m-a salutat. Mi-am dat seama că era supărat. De fapt, nu mi-a adresat niciun cuvânt vreme îndelungată şi, când în sfârşit mi-a vorbit, a fost doar ca să mă întrebe:

— Tu eşti proastă sau chiar ai o problemă serioasă?

Nu eram sigură care e răspunsul corect, aşa că n-am zis nimic.

Vară din nou.

În vara următoare m-am întors pe insulă. A fost o decizie luată împreună cu Eva şi cu psihoterapeutul. May era mai bine, la fel şi eu. Îmi trimisese o scrisoare în care îşi exprima speranţa că voi veni în vară şi spunea că aştepta asta cu nerăbdare. Beezer nu se întoarse. I se oferise ocazia de a merge la o tabără ştiinţifică, la Cal Tech. Avea să locuiască la Peter. Toată lumea, inclusiv mama, a fost de acord că era bine să meargă.

Între mine şi May lucrurile nu mai erau la fel, dar erau suportabile. Ea era bine. Depresia care o afectase atât de tare dispăruse cu totul şi am început să mă întreb dacă nu cumva chiar ştia ce era cel mai bine pentru ea, dacă, dintre noi toţi, May nu era singura care-şi cunoştea limitele şi acţiona cât îi permiteau acestea.

Pe la începutul lui august, a venit Lyndley. Sosirea ei nu era programată. A apărut din senin, spunând că-i fusese dor de mine şi că voia să ne petrecem ziua de naştere împreună. Părea fericită. Fusese acceptată la mai multe facultăţi de artă, şi la RISD[23], şi la Cal Arts[24]. Lyndley mi-a zis că tuşica Boynton şi Cal insistau să aleagă Cal Arts, pentru că era aproape de casă.

Eu şi Jack eram împreună de la Crăciun, din seara balului de la Hamilton Hali. S-a întâmplat la fel de inevitabil ca un vis. La început, nici nu părea să mă placă măcar. Părea doar furios, probabil pentru că arătam ca soră-mea şi ştiam cât de tare îl rănise Lyndley.

Toată lumea ştia. Pe măsură ce deveneam mai apropiaţi, mi-am spus că nu contează, că totul e în ordine, pentru că Lyndley fusese cea care se despărţise de el. Ea luase decizia.

Toată vara tractasem capcane cu Jack. Aşa am început să nu mai dau pe-acasă cu zilele. Lucram trei zile aici, apoi patru mai sus, către Provinciile Maritime[25], puţin dincolo de graniţa canadiană. Avea trei sute de capcane în

23 Şcoala de Design din Rhode Island.

24 Institutul de Artă din California.

25 Regiune anglofonă din estul Canadei, compusă din trei provincii: New Brunswick, Noua Scoţie şi Insula Prinţul Eduard.

zona asta, plus încă pe-atâtea în spatele insulei noastre şi lângă Baker’s. Tatăl lui Jack era bolnav. „De la băutură şi de la băutură”, zicea Jack, referindu-se la anii lungi de pescuit şi de frecventat cârciumile de pe ţărm. Ficatul îi era distrus, suferea de artrită şi nu mai putea pescui.

Jack se străduise să-şi convingă fratele, pe Jay-Jay, să preia capcanele din zonă, dar acesta nu era interesat de pescuitul de homari. Avea rău de mare, aşa că Jack m-a angajat pe mine. Deşi, oficial, locuiam cu May pe insulă, majoritatea timpului mi-l petreceam cu Jack, în barcă.

În săptămâna în care s-a întors Lyndley, Jack şi cu mine fuseserăm spre Provinciile Maritime, oprindu-ne lângă insula Shoals. Ne-am făcut tabără pe plajă, pentru că simţeam amândoi nevoia să mai şi coborâm pe ţărm. Până ne-am întors, eram gata să petrec câteva zile pe insulă numai ca să am pământul sub picioare. Era trecut de miezul nopţii şi May nu mă aştepta decât peste cel puţin o zi, dar lampa din bucătărie ardea. Ştiam că Beezer e în California. Era târziu şi speram din toată inima că May stătea trează doar din pricina mea.

Dar nu era mama, ci Lyndley cea care şedea la masa din bucătărie. Mă îmbrăţişă îndelung.

— Mi-a fost aşa de dor de tine, îmi spuse. Nu credeam c-o să mă mai întorc vreodată. Doamne, uită-te la tine. Te-ai făcut foarte frumoasă.

— Credeam că te duci la Cal Arts.

— Dă-o-ncolo de şcoală, îmi zise. Nu mă duc nicăieri.

A dormit cu mine în pat. Zicea că nu vrea să fie singură. Am stat întinsă acolo toată noaptea, privind pe fereastră şi încercând să n-o deranjez, până ce soarele se înălţă pe cel mai roşu cer pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată.

Adusese cu ea fotografia de la ceremonia de absolvire a lui Jack. Îi căzuse din buzunarul blugilor când m-am dus să-i ridic de pe jos, de unde-i aruncase. Era ştearsă şi mototolită. Aveam şi eu una, dar a mea era într-o stare mai bună.

Vorbeam cu Jack prin staţia radio, când Lyndley coborî să-şi ia micul dejun. Părea mai slabă, mai în vârstă, deşi mai era doar o lună până împlineam amândouă optsprezece ani.

— Cu cine vorbeai? mă întrebă ea.

— Cu Jack.

— Cu Jack al meu?

M-am ridicat şi i-am adus nişte cereale. Era evident că vrea să ştie ce se petrece, dar eu încă nu doream să vorbesc despre asta.

— I-ai spus că m-am întors? mă întrebă.

Era o întrebare ezitantă. Nu era prea sigură de sentimentele lui în legătură cu asta.

— Încă nu, am zis, de parcă ar fi fost cine ştie ce secret.

De fapt, era, dar nu în felul în care îşi închipuia ea.

Am tăiat nişte căpşune ca să le pun peste cereale, pentru că erau preferatele ei.

— Cerealele care-ţi aduc fericirea eternă, zise ea, dar luă căpşunele şi trei linguriţe de zahăr pline.

A ras tot castronul, după care a făcut ceva ciudat. Şi-a scos cerceii de argint, cei pe care-i alesesem în Harvard Square, şi i-a împins către mine, peste masă.

— Ce faci? am întrebat bănuitoare.

— Ce-i al meu e şi al tău.

Atunci mi-am dat seama că ştia. Îmi susţinu privirea mult timp, apoi îşi luă castronul şi se duse să-şi mai pună nişte cereale.

Am lăsat cerceii între noi, pe masă. N-aveam idee ce să fac. Lyndley se întoarse şi mai mâncă un castron de cereale, de parcă nu se petrecea nimic neobişnuit.

În cele din urmă, termină de mâncat şi duse ambele castroane la chiuvetă, spălându-le cu apă sărată. Le şterse cu un şervet de bucătărie, pentru ca granulele de sare să nu se depoziteze pe ele. Apoi chiar le puse la loc. N-o mai văzusem făcând asta niciodată.

— E o zi cu adevărat frumoasă, zise ea. O să fie foarte cald.

Cerul încă mai purta urme de roşeaţă.

— O să mă duc să văd casa.

Se ridică şi ieşi. Verificarea casei Boynton era o tradiţie. De obicei, mergeam împreună să vedem cum trecuse aceasta prin iarnă. Dar anul ăsta nu m-a întrebat dacă vreau să vin. Şi nici nu-şi luase înapoi cerceii.

Nu i-am spus lui Jack că Lyndley s-a întors. După tot ce s-a întâmplat, pare ciudat că n-am vorbit despre asta, dar e adevărat.

Până să vină el, se înserase, iar marea era deja agitată din cauza furtunii care stătea să înceapă. Eu eram pe doc, aşteptându-l. Nici nu i-am dat voie să lege barca; am sărit direct în ea, lucru nu tocmai cu cap, pentru că oceanul era deja învolburat. Cred că el voia să rămână pe insulă, cel puţin pentru o vreme.

— Ia-mă de-aici, i-am spus.

Ştia că sunt supărată. Probabil s-a gândit că mă certasem cu May. Asta se întâmpla destul de des în ultima vreme, certurile cu mama, adică. Când nu-i era mintea în altă parte, noi două ne certam întotdeauna pentru ceva, de regulă prostii. De pildă, cine lăsase apa curgând sau cine nu trăsese platforma. Aşa decurgeau relaţiile dintre noi. Nu la asta sperasem în iarna care trecuse, atunci când nu-mi doream decât să revin pe insulă, când număram zilele până mă puteam întoarce acasă.

În capcana pentru homari, există o uşiţă căreia i se spune panoul-fantomă. E făcut din lemn. L-am remarcat într-o zi, când tractam nişte capcane. Când l-am întrebat, Jack mi-a spus că motivul prezenţei sale este să-l elibereze pe homar în cazul în care pescarul nu vine să-şi adune prada. Dacă nu dă pe-acolo suficient timp, lemnul putrezeşte şi lasă homarul să iasă. Se presupune că e un semn de omenie. Nu ştiu dacă este o invenţie relativ nouă sau dacă panourile astea au existat dintotdeauna. Sau poate că nu erau necesare pe vremea când toate capcanele erau făcute din lemn.

La sfârşitul acelei ultime zile petrecute împreună, am tractat una dintre capcanele vechi, de lemn. Jack nu mai folosea decât câteva asemenea. Am căutat panoul-fantomă, dar nu l-am găsit. Jack pusese deja momeală nouă în capcană şi era gata s-o azvârle înapoi, dar pe mine mă obseda panoul. Mă holbam la capcană din toate unghiurile, uitându-mă după o cale de scăpare pentru homar.

— Ce faci? mă întrebă el într-un final.

Atunci i-am spus că nu vreau să-l mai văd.

A fost un lucru atât de neaşteptat, că aproape a izbucnit în râs. Dar, când s-a uitat la mine, eu plângeam. Nu mă mai văzuse plângând. Eu nu sunt genul de persoană care plânge uşor.

— Nu te mai pot vedea, i-am zis, iar el şi-a dat seama că vorbeam serios.

— Ce dracu’ se petrece?

Nu-i puteam spune. Nu doream să afle de Lyndley. Nu imediat, oricum. Voiam să ştiu că e supărat din pricina mea şi, dacă îi spuneam de ea, nu i-ar mai fi păsat aşa de mult de despărţire. Nu ştiu ce fel de logică era aia; era doar o senzaţie pe care o încercam.

Mai întâi se înroşi la faţă, apoi, treptat, culoarea păli. Am îngheţat pe locul meu, aşteptând o explozie. Mai văzusem furie în stare pură; nu la Jack, ci

la Cal, şi încă de foarte multe ori. Genul ăsta de furie e o emoţie greu de confundat. Chiar mă aşteptam să mă lovească. Dar greşeam. Nu m-a lovit. A rămas în picioare neclintit, uitându-se lung la mine. Parcă se scursese o eternitate.

— Nu din nou, a zis el în cele din urmă, iar cuvintele îi erau de gheaţă.

O clipă, n-am înţeles ce voia să spună cu asta. Nu ne despărţiserăm niciodată, nici măcar nu trecuserăm printr-o ceartă adevărată. „Nu din nou” nu mi s-a părut un răspuns potrivit.

Apoi, într-o străfulgerare, am priceput. Era foarte potrivit. Orice aş fi vrut să cred, ştiam că instinctele nu mă înşelaseră când nu i-am spus de întoarcerea lui Lyndley. Jack fusese îndrăgostit de sora mea din clipa în care o întâlnise. Eu nu eram decât un înlocuitor, cel mai apropiat de original pentru ce-şi dorea el cu adevărat, adică pe sora mea geamănă. Dacă aş fi fost cinstită cu mine însămi, aş fi realizat că ştiusem asta de la bun început. Lovitura lui îmi mersese direct la inimă şi era mult mai rea decât orice rană fizică pe care mi-ar fi putut-o cauza.

Mânios, Jack porni violent motorul, accelerând la maximum.

În vreme ce ocoleam partea expusă vânturilor, pe lângă stâncile din largul plajei, barca încetini, aproape imperceptibil la început. Am privit în sus. Cerul era mai luminos decât îmi aminteam, deşi, spre nord, era complet acoperit de nori şi întunecat, părând gol, de parcă o porţiune întreagă fusese ştearsă. Atunci aproape că i-am spus ceva lui Jack, aproape că l-am prevenit să nu încetinească, deoarece curenţii şi vâltoarea te pot prinde cu uşurinţă şi-ţi poţi pierde barca pe stâncile astea. Asemenea multor altor ambarcaţiuni, şi a noastră se putea face fărâme. Mai că i-am spus asta, dar expresia de pe chipul lui m-a oprit. Jack se uita în sus, la ceva ce se afla pe stânci.

Ochii mei se îndreptară în aceeaşi direcţie. Am clipit, nevenindu-mi să cred. În vârful stâncilor, cam la treizeci de metri de apă, stătea Lyndley. Era desculţă şi purta cămaşa mea de noapte, cea pe care mi-o dăruise Eva de Crăciun, cea albă cu dantelă. Părul îi flutura în vânt, ca şi îmbrăcămintea. Arăta ca o zeiţă din miturile greceşti. Mă lovi un puternic val de gelozie. Nu numai pentru că era atât de frumoasă, iar Jack o privea în felul acela, ci pentru că întreaga scenă părea regizată. Sigur stătea acolo de ceva timp, aşteptând s-o vedem, aşteptând ca vântul să fie bun şi ca barca să apară în raza ei vizuală. Era totul aşa de calculat că era ridicol şi nu-mi venea să cred că Jack ar fi atât

de prost încât să muşte momeala. În acel moment, îmi uram sora. Din toată inima şi fără nicio îndoială. Voiam să moară. Voiam să cadă de pe stânci şi să se frângă într-un milion de bucăţele.

Aerul era încărcat de umiditatea adusă de furtuna ce stăruia încă la orizont, dar se îndrepta cu repeziciune spre noi, făcând atmosfera grea, întunecată şi imposibil de respirat.

Ea se apleca înainte, în vânt, ca statuia de la prora unei vechi corăbii din Salem, cămaşa cu dantelă fluturând în spate, luminată de argintul lunii ce pălea, stelele şi dublurile lor reflectându-se de pe bolta întunecată în oceanul chiar şi mai întunecat de dedesubt. Chipul îi era perfect şi lipsit de expresie, asemeni unei pânze pe care n-o umpluse încă, lăsându-ne pe noi să pictăm, mai târziu, propriile impresii despre acea noapte. Întregul ei trup era înclinat într-un unghi imposibil şi, chiar în clipa în care am realizat precaritatea echilibrului, acesta se rupse, supunându-se legilor gravitaţiei, dar spulberându-le pe cele ale perspectivei, iar ea îşi începu lunga şi silenţioasa cădere în oceanul rece şi negru ca smoala. Se dădu peste cap numai o dată, apoi îşi încrucişă braţele pe piept de parcă ar fi fost deja moartă, străpungând apa precum un ac, fără măcar să încreţească suprafaţa acesteia. Şi-a dispărut pentru totdeauna. Aşa, dintr-odată.

L-am auzit pe Jack suspinând adânc şi sunetul mă readuse violent la realitate. Pentru ceea ce ne păru o veşnicie, am rămas încremeniţi, uitându-ne fix la suprafaţa apei, unde aşteptam ca ea să apară, să iasă măcar o dată, dar în zadar. Apoi am sărit în apă şi m-am scufundat. L-am auzit pe Jack strigând după ajutor către energia statică din receptorul staţiei radio. Am tras adânc aer în piept şi m-am scufundat iarăşi. Jack porni sirena, cele trei semnale de pericol, apoi îndreptă spre apă raza farului de căutare, încercând să mă ajute. Pe urmă am auzit pleoscăitul şi am ştiut că sărise şi el.

M-am scufundat de mai multe ori, dar oceanul era gol. Nu puteam ajunge la fund. Am ieşit la suprafaţă pentru a treia oară, am expirat complet, după care am inspirat foarte adânc şi cu zgomot şi-am coborât din nou, cât de adânc am putut, eliberând aerul din plămâni pe măsură ce înaintam, ca să pot ajunge la stâncile de pe fund, unde ştiam că îi voi găsi trupul. Am simţit cum stâncile îmi înţeapă picioarele, în timp ce mă târam foarte aproape de ele, tot înainte, forţându-mi corpul să rămână în adânc. Apoi, dintr-odată, oceanul n-a mai fost gol. Părea umplut cu toate obiectele pe care le pierduseră oamenii de-a lungul

vremii: o ancoră, o sticlă, o capcană de homari veche. Mă dureau plămânii, mai întâi din cauză că-mi ţinusem respiraţia, acum din pricină că se goliseră de aer. Fiecare părticică din mine tânjea să iasă la suprafaţă, dar ştiam că, odată afară, n-aveam să mă mai scufund.

Există un punct în care forţa vitală învinge voinţa, iar trupul respiră singur. Se întâmplă, pur şi simplu. Doare ca dracu' atunci când tragi în plămâni apă sărată, dar durerea dispare repede, după care simţi curgerea apei şi auzi muzica sferelor. Eşti tras, literalmente, spre lumină. Îmi amintesc că am înregistrat asta şi mi-am dat seama că toate acele experienţe de moarte clinică descrise de oameni sunt adevărate. Îmi aduc aminte că am zâmbit foarte larg, apa rece îngheţându-mi rânjetul pentru eternitate.

Când străpungeam suprafaţa oceanului, am văzut că May era deja în apă, înotând spre noi. Lumina pe care-o zărisem nu era o experienţă de moarte clinică, ci farul bărcii lui Jack şi mâna lui a fost aceea care m-a tras înapoi în lumea celor vii. Era îngrozitor. Pe cât de frumos fusese cu un minut înainte, pe atât de dureros era acum. Jack încerca să mă asfixieze, gura lui acoperind-o pe a mea şi suflându-mi aer, şi se străduia să ne menţină pe amândoi în viaţă până când soseau ajutoarele.

May ne-a tras pe amândoi la ţărm şi stătea aplecată deasupra noastră, foarte îngrijorată de soarta mea. Mă chinuiam să-i spun, s-o fac să se întoarcă în apă după Lyndley, dar nu eram în stare să scot niciun sunet. De câte ori încercam să vorbesc, mă înecam şi vomitam apă sărată, după care mă înecam iarăşi. Durerea din plămâni era dincolo de orice închipuire. Ar fi trebuit să-mi dea drumul, ar fi trebuit să mă lase să mor împreună cu Lyndley. Moartea nu durea. Revenirea la viaţă, însă, era de nesuportat.

— Stai liniştită, îmi spunea May, ţinându-mi capul în poală şi dându-mi părul pe spate.

La un metru mai încolo, îl vedeam pe Jack, în genunchi, tuşind. *Spune-i,* încercam eu să-i transmit. *Pentru numele Domnului, spune-i că Lyndley e încă în adâncuri.* May era o înotătoare puternică. În acele clipe, am realizat că greşisem făcându-mi griji pentru ea. Mama era mai puternică decât îmi imaginasem vreodată. Acum, ea era singura destul de în putere ca s-o salveze pe Lyndley. Dar nu avea cum s-o scoată din apă dacă nici măcar nu ştia că se aruncase. M-am tot chinuit să-i spun, dar nici eu, nici Jack nu am izbutit să scoatem un cuvânt.

Am privit neputincioasă cum Jack se ridică, apoi se prăbuşeşte epuizat, suspinând, în nisip.

Partea a patra

Din haosul şi vâltoarea modelului, imaginile prind să se arate. Primele vor apărea în punctul încremenit. Acestea sunt Călăuzele. Cititoarea în dantelă trebuie să se folosească de ele ca să treacă de punctul încremenit şi dincolo de văl. Atenţie la imaginile care prind contur aici. Ele nu sunt adevărate. Călăuzele sunt înşelătoare. Îţi vor înfăţişa vrăjile lor şi te vor invita să mai zăboveşti. Dacă sunt în stare, iar Căutătorul este vulnerabil, Călăuzele te vor păcăli că ele însele sunt răspunsul. Vanitatea lor este nemăsurată. Cititoarea trebuie să reziste tentaţiei de a-i permite Căutătorului să rămână aici, indiferent cât de fascinante ar părea: imaginile sau cât de reale. Treaba Cititoarei în dantelă este să-l petreacă pe Căutător dincolo de punctul încremenit, către adevărul adevărat, care se găseşte nu în văl, ci imediat dincolo de el.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 21

Şedeau împreună pe verandă, ca un cuplu de oameni în vârstă aflaţi pe un vas de croazieră, cu picioarele învelite în pături şi pe şezlonguri sprijinite bine de balustrada străvechii coşmelii victoriene pe care Rafferty o cumpărase ieftin în prima iarnă petrecută aici, afacere pe care, de atunci, o tot regreta.

Croaziera spre Niciunde, aşa o numise Towner. Devenise principala ei ocupaţie de când ieşise din spital. Aşa i se prescrisese. Odihnă, recomandaseră medicii. Când se simţea destul de în puteri, putea să înoate pe distanţe scurte, dar numai în apă sărată. Această ultimă adăugire fusese ideea lui Rafferty, nu a ei. El ştia că e o înotătoare bună, ca toate femeile din familia Whitney, de altfel, aşa că-l întrebase pe doctor dacă putea să înoate. Bună idee, replicase acesta. Până în prezent, Towner nici nu se apropiase de apă.

Petrecuse trei săptămâni în spital, din care prima conectată la o perfuzie cu antibiotice. Era o infecţie gravă. Post-operatorie, ziceau ei. Însoţită de complicaţii. Nu definiseră complicaţiile, dar acestea existau. Complicaţiile păreau un dat în viaţa lui Towner, ele îngrijorând-o cel mai tare pe mătuşa Eva.

Aceste din urmă complicaţii aveau un caracter oarecum inevitabil, care nu se referea la evenimentele propriu-zise, ci la reacţia ei la ce se petrecea. Cuvintele Evei îi tot reveneau în minte: *Există multe căi pentru a te sinucide.*

În săptămânile ce au urmat instalării infecţiei, Rafferty citi tot ce putu despre gemeni şi despre doliu. Gemenii erau un caz aparte. Dacă îţi pierzi geamănul, indiferent la ce vârstă, pierzi o parte din tine. Jumătate din tine moare. Chiar şi oamenii care nu ştiau că sunt gemeni, care îşi pierduseră fratele sau sora încă din pântec sau fuseseră separaţi la naştere, îşi trăiau vieţile cu sentimente constante de abandon şi durere, ca şi cum jumătatea lor se pierduse şi nu mai putea fi nicicând regăsită.

Încă de când citise jurnalul lui Towner, imaginea pe care şi-o făcuse despre sinuciderea surorii ei i se derula neîncetat în minte. Dacă reflectai mai adânc, descopereai că era vorba despre sindromul clasic al culpei supravieţuitorului. Era imposibil să treci peste sinuciderea cuiva. Colegul de cameră al lui Rafferty, de la Fordham, se omorâse, un eveniment agravat de tăcerea păstrată în legătură cu el, pentru că Biserica Catolică considera suicidul nu numai o încălcare a legilor, dar şi un păcat. Într-un fel, lăsase senzaţia unui păcat. Cel puţin celor rămaşi în urmă. Dădea naştere aceluiaşi sentiment bolnav pe care-l capeţi după ce-ai făcut ceva din care nu-ţi vei mai putea reveni niciodată pe deplin. Cum ar fi un păcat sau o infecţie virală.

Rafferty fusese cel care-şi găsise colegul. Imaginea acestuia nu-l mai părăsise de-atunci. Spre deosebire de Towner, Rafferty nu încercase niciodată, în mod direct, să-şi pună capăt zilelor. Dar posibilitatea exista. Ca şi virusul. Odată contractat, nu mai scăpai de el. Aştepta doar să fii vulnerabil. Nu ştiai niciodată în ce zi rezistenţa ta avea să cedeze şi boala avea să încerce să te învingă.

Rafferty a vizitat-o pe Towner la spitalul din Salem. A trecut pe-acolo în mai toate zilele, în drum spre serviciu. Nu vorbeau mult, dar şedeau pe terasa de pe acoperiş, privind spre port. Când a sosit momentul s-o externeze, a părut un gest natural ca el s-o ducă pe veranda lui, de unde priveliştea era mai bună, iar el putea să supravegheze mai bine situaţia.

Towner nu se putea întoarce încă în California. Nu voia să se întoarcă în casa Evei, iar el sigur nu era dispus s-o lase. Astfel, i-a oferit camera fiicei lui. Numai pentru câteva săptămâni, zisese el, când îi simţi ezitarea. Până se înzdrăvenea.

Lui Towner îi plăcu camera, părând a fi în largul ei înconjurată de amintirile unei vieţi ce n-avea nimic de-a face cu a ei: un poster cu Tupak Shakur deasupra măsuţei de toaletă şi jucărioare Beanie Babies atârnate de tavan, într-un hamac improvizat.

— Câţi ani are fiica ta?

Aceasta era una dintre puţinele întrebări pe care ea i le pusese vreodată.

— Leah are aproape cinsprezece ani, îi răspunsese detectivul.

Ar fi împlinit această vârstă chiar în timpul vacanţei de vară petrecute aici, anul acesta, dacă tatăl ei n-ar fi modificat datele vizitei.

— Ce-ai zice dacă ai veni cu vreo două săptămâni mai târziu? o întrebase el pe Leah, când îi telefonase cu o săptămână înainte. Am putea naviga până în Maine.

— Cu vaporul cel mare sau cu cel mic?

— Cu cel mare.

— OK, zisese ea. Cum vrei.

Fosta soţie tăbărâse pe el din pricina asta. Şi pentru că nu se consultase cu ea.

— Nu poţi să continui să tot schimbi aşa lucrurile, îi spusese.

— Nu asta fac. N-am schimbat decât datele. Pe Leah n-a părut s-o deranjeze.

— S-ar putea scrie o carte cu toate lucrurile pe care nu le ştii despre copii.

Rafferty se gândi că avea, probabil, dreptate.

— Lucrez la un caz.

Nu era o explicaţie, nu una prea serioasă, dar altceva nu avea, aşa că merse în continuare pe coarda asta.

— Şi ce-i nou în asta?

— Un caz de crimă.

Urmă o lungă pauză.

— Credeam că te-ai mutat în nord ca să scapi de cazuri de-astea, spusese ea în final.

— M-am mutat aici ca să scap de foarte multe lucruri.

Fusese o lovitură directă, iar el ştia asta. Nu una intenţionată, nu neapărat. Era deja un obicei.

— Nu poţi să tot schimbi lucrurile, îi zisese ea. Dacă mi-am făcut şi eu

planuri?

— Deci, e vorba de fapt despre tine.

Clic. Rafferty se obişnuise cu telefoanele închise. Aşa se terminau majoritatea conversaţiilor lor şi, de regulă, era din cauza a ceva ce spusese el.

Preţ de aproximativ o oră, se simţise prost în legătură cu asta. Rafferty ştia că Leah fusese probabil afectată de schimbarea programului, dar mai ştia şi că, pentru fiica lui, asta nu era o vacanţă, ci o *datoranţă.* Ea însăşi îi găsise numele ăsta. Parte datorie, parte vacanţă. Fii-sa se pricepea la cuvinte. Se simţise puţin insultat când ea inventase termenul ăsta, deşi descria foarte bine perioada de timp pe care o petreceau împreună. Se purtau stângaci unul în compania celuilalt şi era la fel de dificil pentru ea să vină în vizită pe cât era pentru el s-o primească. Nu era vorba că n-o iubea. O iubea nespus, dar sentimentul de vină cauzat de faptul că o abandonase îl afectase mult prea mult. Când plecase din New York, Leah a vrut să vină cu el. Nu-i plăcea de bărbatul pentru care îl părăsise maică-sa, îi spusese ea.

— Vreau să stau cu tine.

— Maică-ta n-ar îngădui niciodată asta, fusese replica lui.

Era adevărat, firește, dar nu era un răspuns.

Ea nu-l mai rugase încă o dată. Aşa era felul ei, iar el contase pe asta. Nu-i stătea în fire nici să discute schimbarea planurilor de vacanţă. Nu puse întrebări, iar asta era un lucru bun, cel puţin în cazul ăsta. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Rafferty era ca Leah să descopere adevăratul motiv pentru care schimbase planurile. Nu voia ca ea să afle că se îndrăgostise de Towner Whitney.

Rafferty îi pregătise cina în majoritatea serilor. Mai ales paste, pentru că asta chiar mânca. Îi plăcea şi îngheţata. Uneori, camionul cu îngheţată îşi croia drum până la Willows, iar el se ducea pe mica plajă ca să-i aducă şi ei. În alte seri, când el lucra până târziu, obişnuia să se oprească pe la Dairy Witch, în drum spre casă. Lui Towner îi plăcea orice era presărat cu bucăţele de ciocolată, nu cu bobiţe colorate de zahăr.

— La ce te uiţi? o întrebă el.

Privirea ei era distantă mai tot timpul. Îi mai pusese întrebarea asta şi-nainte, fără să primească, de regulă, niciun răspuns.

— La lumini, îi răspunse Towner.

Se uita spre fereastra lui May.

— De obicei, aprinde o singură lampă, mai zise ea, arătând la cele două lumini care ardeau iarăşi în fereastra mamei ei.

Una dacă e pe uscat şi două dacă e pe mare, se gândi Rafferty şi abia se abţinu să n-o spună cu voce tare.

Îl surprinse că Towner observase luminile, acest detaliu. Luă asta drept un semn bun.

Faptul că nu băgase de seamă plecarea din port a bărcii lui Jack părea, de asemenea, a fi un semn bun, chiar dacă dintr-un motiv diferit. Noaptea petrecută de Towner cu Jack era uriaşa problemă de care nu vorbeau niciunul. Nu c-ar fi vorbit despre altceva, de fapt. Dar despre Jack Lalibertie cu siguranţă nu discutau.

Rafferty trebuia să admită că era uşurat să vadă că ochii ei rămân aţintiţi pe lămpile lui May şi nu urmăresc barca lui Jack, care se îndrepta către insulele Misery, unde se găseau majoritatea capcanelor. Luminile de semnalizare fură apoi stinse şi barca luă o curbă strânsă la dreapta, către partea din spate a Insulei Câinelui Galben.

N-au vorbit mult. Acesta e adevărul. Dacă ar fi vorbit, poate ar fi întrebat-o de Jack. Cu siguranţă ar fi întrebat-o de jurnal. Sau era oare un volum de nuvele? Rafferty nu ştia prea bine cum să-l definească. Îl citise de nenumărate ori. De fiecare dată, întrebările pe care acesta le ridicase fuseseră mai multe decât răspunsurile pe care le oferise. Avea notele instructorului de curs, mâzgălite în josul paginilor. Cursul pentru care le scrisese era la Universitatea din Boston, deşi nu fusese niciodată înscrisă acolo. Era mai degrabă parte din programul de reintegrare pe care-l urmase în ultimul an la Melean.

Rafferty fusese în stare să verifice măcar acest aspect. Dar instructorul de curs dispăruse de mult. Titlul cursului, „Introducere în scrierea ficţiunii”, nu-l ajutase nici el prea mult. O fi crezut instructorul că Towner scria ficţiune, căci sigur exista o proporţie impresionantă de ficţiune în textele ei, dar mai erau acolo şi fapte, fapte pe care o persoană mai normală n-ar vrea să le împărtăşească lumii.

Ar fi întrebat-o de Lyndley, despre triunghiul amoros şi despre concluzia trasă de ea, conform căreia Jack o iubea pe Lyndley, nu pe ea. Era prea personal şi prea dureros pentru el să întrebe aşa ceva, dar, cu toate astea, nu se putuse împiedica să nu citească şi răscitească, în încercarea de-a stăpâni sensul povestirilor, de a-şi da seama ce întrebări va rosti, sau ar trebui să rostească, în

cazul în care s-ar fi ivit vreodată ocazia. Această parte a jurnalului îi provoca cea mai mare suferinţă. Partea despre abuzul comis de Cal era îngrozitoare, dar părea la o oarecare depărtare. Nu era lucrul cel mai rău sau mai greu de citit. Cel mai dificil, şi astfel Rafferty realiză că se îndrăgostise de-a binelea, era sentimentul de gelozie care-l încerca atunci când citea despre ce simţea Towner pentru Jack. În cele din urmă, ajunse la capătul puterilor. Renunţă să mai citească şi-i returnă jurnalul.

— Te-a ajutat? vru ea să ştie.

Îi dăduse permisiunea să-l citească în timp ce era încă în spital. El îi spusese că ar putea să-l ajute la cazul intentat împotriva lui Cal.

— Nu prea mult, îi spuse detectivul, fără să răspundă la adevărata întrebare pusă de ea, dar şi fără să mintă.

Fiecare părticică din creierul de poliţai al lui Rafferty era conştientă că ceea ce se petrecea cu el nu era a bună. Şi începuseră să observe şi alţii.

Şeful îl avertizase.

— Nu pune cazul în pericol numai pentru că ţie îţi arde de altceva.

— Du-te dracului, îi replicase Rafferty.

— Leah navighează? întrebă Towner.

La Marblehead era săptămână de curse, iar ea privea spre port, către un şir de iahturi.

Întrebarea era atât de îndepărtată de gândurile lui, că îl luă prin surprindere.

— Ce?

— Fiica ta navighează?

— Mda, răspunse el, puţin.

Era una dintre cele câteva ocazii în care Towner spusese ceva în seara aceea. El ar trebui să-i răspundă, fie şi numai ca să încurajeze orice formă de conversaţie.

— Barca pe care vrea s-o cumpăr este o Scarab.

Towner dădu din cap ca şi când ar fi priceput.

— Nevoia de viteză, zise. O să treacă odată cu vârsta. Gusturile se schimbă.

— E adevărat? întrebă plin de speranţă.

— Cu siguranţă, răspunse ea.

Towner era în spital de trei zile când Rafferty îl arestă pe Cal, pentru că o

atacase. Ar fi putut să opereze arestarea mai devreme – de fapt, şeful chiar făcuse presiuni asupra lui – dar ştia că, cel mai probabil, Cal avea să fie eliberat în douăzeci şi patru de ore. Dacă aştepta până vineri, la ora 16:00, punerea sub acuzare n-ar fi avut loc până luni de dimineaţă. În cel mai rău caz, Cal ar fi petrecut sâmbăta şi duminica în închisoare. Nu era prea mult, dar era ceva şi-i dădea lui Rafferty şansa să-i interogheze pe membrii bisericii lui Cal, fără supravegherea atotprezentă a acestuia.

Interogatoriile se dovediră lipsite de rezultat. Calviniştii păreau mai habotnici decât liderul lor. Sau doar spălaţi pe creier.

Rafferty mai avea o idee, dar şi asta avea slabe şanse de izbândă.

La punerea sub acuzare, Rafferty îi ceru judecătorului să nu admită eliberarea pe cauţiune, explicându-i că Boynton era un pericol pentru societate, citând ca dovadă cazurile de violenţă împotriva Emmei Boynton, soldate cu orbire şi leziuni cerebrale. În sprijinul său, aduse rapoartele medicale şi judiciare.

Avocatul lui Cal anticipase, firește, această mişcare şi-o contracară prin conduita ireproşabilă a clientului său în ultimii treisprezece ani şi mulţumirile aduse acestuia de către primarul din San Diego, pentru servicii în beneficiul comunităţii.

În ziua în care Cal a fost audiat, sala de tribunal era plină ochi.

Mai întâi, şeful poliţiei prezentă nişte plângeri îndreptate împotriva lui Cal şi făcute de negustorii locali, ale căror afaceri fuseseră afectate de calvinişti şi de nişte mame care declarară că practicile de exorcizare ale lui Cal includeau pedepse corporale ce frizau abuzul fizic.

Apoi interveni Rafferty şi îi spuse judecătorului că Boynton era principalul suspect în cazul dispariţiei Angelei Rickey, care se părea că ar fi fost însărcinată cu el.

Avocatul lui Cal contracară spunând că Angela plecase de la calvinişti, aşa cum se înţeleseseră, pentru a se întoarce acasă, la părinţi, să-şi nască copilul.

Rafferty spuse că Angela nu se întorsese la părinţi şi nici nu exista posibilitatea s-o facă.

Avocatul prezentă o declaraţie sub jurământ, semnată de Cal Boynton, în care acesta afirma că nu avusese niciodată relaţii sexuale cu Angela Rickey.

După spusele lui Rafferty, Angela pretindea că, într-adevăr, copilul pe

care îl purta era al lui Cal şi insista să-l nască, deşi nu era sigură de sentimentele acestuia. Era clar că lui Cal nu-i prea căzuse bine vestea. Mai sublinie şi faptul că Boynton avusese şi mijloacele, şi motivele.

— A avea un copil ar dăuna intereselor unui om care a câştigat atât de mulţi bani predicând celibatul.

Cal ceru să spună câteva cuvinte în propria apărare. Într-un spectacol pe jumătate predică, pe jumătate discurs de vânzări, acesta se compară cu John Newton, autorul imnului *Amazing Grace.* Ca şi Cal, Newton fusese un depravat care nu se căia, un păcătos de cea mai joasă speţă, un vânzător de sclavi. Amândoi îşi găsiseră mântuirea pe mare, explică Boynton. Ziua convertirii lui Newton nu se deosebea prea mult de cea a lui Cal şi, asemeni acestuia, Cal devenise pastor evanghelist.

— Salvat de mila şi intervenţia lui Dumnezeu, spuse Cal. Cine dintre noi nu crede în mântuire? Imploră el, întorcându-se spre congregaţia formată din avocaţi, judecător, calvinişti şi numeroşi localnici, care veniseră să asiste la punerea sub acuzare. Cine dintre voi va arunca primul piatra? Continuă Cal.

Câţiva membri ai Consiliului Bisericilor stăteau înşiraţi pe rândul din spate. Pastorul prezbiterian îi mormăi celui metodist că ar face el asta, dacă ar fi sigur că-l nimereşte pe Cal direct în cap de la asemenea distanţă. Asta se voia a fi o glumă. Prezbiterienii erau secta cea mai ofensată de practicile lui Cal şi de faptul că acesta adoptase numele de „calvinist”, asociat de multă vreme cu varianta lor de protestantism. Atenţie, ei nu voiau numele; eticheta de calvinist fusese pentru prezbiterieni un coşmar în materie de imagine, o asociere ruşinoasă, pe care, de-a lungul anilor, aceştia se străduiseră din greu s-o şteargă. Genul de presă pe care-l inspira Cal nu putea să le aducă niciun beneficiu.

— Eu aş vrea să arunc o piatră, două, spuse o femeie, ridicându-se.

Pălăria ei roşie şi rochia purpurie se distingeau într-o zonă dominată de nuanţe de brun şi cenuşiu.

O altă Pălărie Roşie se ridică lângă ea.

— Mai bine un bolovan, zise aceasta.

Judecătorul le făcu semn femeilor să se apropie.

Încă cinci Pălării Roşii li se alăturară, în vreme ce se îndreptau spre partea din faţă a sălii de tribunal.

— Bună dimineaţa, doamnelor, nu se putu abţine să nu salute

judecătorul.

Nu vedea prea des roşu şi purpuriu în această încăpere. Ştia cine erau, căci propria lui nevastă îl tot ameninţa, încă de când împlinise cincizeci de ani, că-şi va începe şi ea viaţa de Pălărie Roşie.

— Onorată instanţă, am dori să rostim câteva cuvinte în legătură cu pericolul reprezentat de Calvin Boynton.

Grupul o desemnase pe Ruth drept purtătoare de cuvânt oficială, iar Rafferty petrecuse o oră dăscălind-o.

— Vă rog, spuse judecătorul.

— După cum ştiţi, eram clientele obişnuite ale salonului de ceai al Evei Whitney, începu Ruth. Avem motive să credem că dispariţia acesteia nu a fost accidentală.

Femeia continuă să vorbească fără oprire, înainte ca judecătorul să apuce să le comunice faptul că informaţiile pe care le deţineau ele erau irelevante în cazul de faţă.

— Am fost martorele hărţuirii neîntrerupte la care a fost supusă Eva Whitney, nu numai ca femeie de afaceri, ci şi ca persoană privată. El a ameninţat-o în nenumărate ocazii.

— Asta e o minciună sfruntată! exclamă Cal, sărind ca ars.

— Staţi jos, domnule Boynton, îi ordonă judecătorul. Ce fel de ameninţări? Le întrebă el pe femei.

— De pildă, a ameninţat-o că o va arde pe rug, spuse mama soldatului din Golf.

Rafferty observă că aceasta se descotorosise de pălăria pastel, purtând acum cu ostentaţie una roşu aprins.

— Pardon?

— A făcut-o vrăjitoare şi-a ameninţat c-o va spânzura sau o va arde sau o va îneca, în diferite ocazii.

— A ameninţat c-o omoară, onorată instanţă, îl lămuri o a treia Pălărie Roşie. Într-o zi în care el nu ştia că eram prezente în salonul de ceai.

— Şi cum a reacţionat doamna Whitney la aceste ameninţări?

— Ei bine, a chemat poliţia, fireşte.

— E adevărat, onorată instanţă, confirmă Rafferty. Avem multe rapoarte privitoare la aceste hărţuiri. La începutul lui aprilie, Eva Whitney a cerut un ordin de restricţie împotriva lui Cal Boynton.

Rafferty îi înmânã judecãtorului o copie.

— Ne-a spus, interveni mama soldatului din Golf, cã dacã i se va întâmpla ceva, Cal Boynton va fi vinovatul.

— A fost gãsitã tocmai lângã Children’s Island, preciză cealaltă Pălărie Roşie. Toată lumea ştie că acolo se aruncă orice cadavru.

Cu câţiva ani în urmă, un alt cadavru fusese descoperit lângă insula cu pricina. Era un caz de crimă care fusese soluţionat de curând şi reprezenta o asociere pe care o făcea oricine. Ca şi Eva, şi poate chiar ca Angela, femeia fusese dată dispărută o vreme, înainte ca trupul să-i apară în dreptul insulei.

— Când mergea să înoate, Eva nu părăsea niciodată portul, reluă Ruth. Pentru numele Domnului, avea optzeci şi cinci de ani. N-ar fi reuşit să înoate atât de departe.

Avocatul lui Cal sublinie faptul că se efectuase o autopsie asupra trupului neînsufleţit al Evei şi nu se descoperiseră semne de violenţă.

— Nu s-au descoperit niciun fel de semne, îl întrerupse Rafferty. Până am găsit-o noi, Eva fusese deja făcută bucăţi de homari. A trebuit s-o identificăm după fişele dentare.

Judecătorul îl reţinu pe Cal pentru treizeci de zile.

— Dacă vreţi să-l ţin mai mult, va trebui să-mi veniţi cu un cadavru.

Nu vorbea despre Eva, ci despre Angela Rickey.

În vreme ce Rafferty părăsea sala de judecată, trecu şi pe la Pălăriile Roşii.

— Bună treabă, doamnelor, le spuse el.

— Credeţi că a fost de folos? întrebă mama soldatului din Golf.

— Foarte.

— Dar cum a rămas cu cealaltă fată... această Angela? Vru să ştie Ruth.

— Credeţi că a omorât-o şi pe ea? întrebă a treia Pălărie Roşie.

— Nu sunt prea sigur ce cred, de fapt, zise Rafferty.

Avea un presentiment rău în ce privea soarta Angelei.

Nu ştia decât că trebuia s-o găsească. Repede.

Pe măsură ce mulţimea se împrăştia, Rafferty îşi dădu seama că el este, probabil, singurul din oraş care nu crede că Eva Whitney fusese ucisă de Cal Boynton. Detectivul îngăduise opiniei publice să-i ducă la îndeplinire ţelul, care era acela de a-l îndepărta pe Cal de pe străzi, cel puţin pentru scurt timp. Dar nu se gândise nicio clipă că Boynton o omorâse pe Eva, iar motivul era simplu:

dacă el ar fi comis crima, ar fi fost suficient de deştept să arunce cadavrul în port, unde Eva înota de obicei. Faptul că acesta fusese găsit „unde se aruncă de regulă cadavrele” fusese unicul pas greşit din planul Evei de a-l opri pe Cal Boynton. Chestia cu insula era menită să iasă în evidenţă şi asta se şi întâmplase. Doar lui Rafferty i se păruse că iese în evidenţă din motive greşite.

Fusese o idee bună să înoate, dar Eva exagerase. În plus, era o Whitney. Oricare dintre femeile din familie ar fi rezistat distanţei. La orice vârstă. Era parte din magia lor, lucru pe care îl realiza acum, când începuse să creadă în ea.

Rafferty nu prea ştia ce să spună despre cazul Angelei. Nu greşea în privinţa copilului şi nici asupra motivului. Spera numai să nu se înşele în privinţa sentimentului tot mai puternic că Angela era fie deja moartă, fie pe moarte.

Rafferty îi spuse lui Towner că-l reţinuseră pe Cal, dar nu-i povesti şi restul celor întâmplate. Se gândi că nu era necesar să ştie. Acum, ea nu avea nevoie decât de odihnă şi de relaxare, aşa că făcu tot ce-i stătu în puteri ca să aibă grijă de ea. Pregăti el de mâncare. Stăteau aşezaţi pe verandă. În seara aceasta, Rafferty îi oferi paste şi sugeră nişte friptură la grătar, dar nimic nu părea să-i surâdă lui Towner. Începea să rămână fără opţiuni de meniu şi obosise.

— Nu mi-e foame, zise ea.

El se ridică de pe şezlong şi-şi întinse picioarele.

— Atunci, eu merg să alerg, îi spuse el.

— Acum?

Towner părea surprinsă, pentru că Rafferty căscase toată seara.

— Mda. Iar după asta, mă opresc la Willows ca să-mi iau un sendviş *chop suey.*

— Tu şi sendvişurile tale, zise ea.

— Vrei să vii şi tu?

Întreba de fiecare dată. Ea nu accepta niciodată, dar el tot întreba.

— Sunt obosită, spunea ea.

— Îngheţată? mai făcu el o încercare.

N-ar fi refuzat niciodată îngheţata.

— Nu, sunt OK.

Rafferty făcu trei ocoluri până pe strada Derby, înainte să încetinească.

Cu fiecare curbă, ajungea pe lângă Winter Island. Poate că Boynton mai era încă în închisoare, dar restul calviniştilor erau la fel de periculoşi ca şi el.

Rafferty alergă până la extenuare. Pe cărarea ce tăia direct către parcul Willows, începu, în sfârşit, să meargă la pas. Transpiraţia curgea de pe el în valuri. Trecea pe lângă vecini care şedeau pe verande şi copii care jucau hochei. Pe plajă, puştiul unuia dintre vecini se opri din fumat „iarbă" şi-şi ascunse comoara în spatele unei pietre. La capătul aleii, o altă vecină striga la câine.

— Scuze, îi spuse femeia detectivului, în vreme ce-şi reaşeza patrupedul în cadrul legal al purtării de lesă în oraşul Salem.

Rafferty încercă să zâmbească. Meseria sa de poliţist punea automat o anume distanţă între el şi ceilalţi locuitori ai oraşului.

Cineva care pescuia la capătul pontonului trase din apă un biban dungat. Acesta pendulă prin aer, prinzând nuanţele roşietice ale soarelui la apus şi proiectându-le pe fundalul cerului.

Motocicletele Harley era înşirate chiar dincolo de jumătatea drumului, posesorii, înveşmântaţi în piele, stând în spatele lor, gătiţi din cap până în picioare.

Contabili şi dentişti, îşi zise Rafferty, dar nu, mai erau printre ei şi membrii ai celebrului club Hells Angels. Aceştia făceau un pelerinaj la Salem de două ori pe an, venind cu miile. Oraşul îşi închidea străzile pentru ei. Era ceva impresionant. Când soseau în Salem, auzeai vuietul motoarelor hăt, de pe Highland Avenue, cu mult înainte să poţi să-i şi vezi. Lumea se-nşira pe marginea drumului, aşezată în şezlonguri, numai ca să privească acest spectacol.

Motocicliştii participau şi la Heritage Parade şi-i puteau vedea şi de Halloween. Erau chiar în spatele vrăjitoarelor, între preşcolari şi fanfară.

Roberta îl zări înainte s-o observe el. Îşi sorbea Cola dietetică şi admira şirul de motociclişti. Când dădu cu ochii de Rafferty, se întoarse în altă direcţie.

Detectivul stătu la coadă pentru un sendviş, apoi se aşeză între chioşcul în formă de scoică al orchestrei şi doc. De îndată ce luă loc, formaţia făcu o pauză.

Perfect, îşi zise el.

Dar probabil că era spre bine. Dacă orchestra tăcea, sunetele de pe Winter Island aveau să acopere zgomotele străzii, iar el se gândi că Towner era

în siguranţă. Se putea întoarce acasă în mai puţin de douăzeci de minute, dacă era nevoie, adică mult mai repede decât ar fi putut oricine altcineva să ajungă la ea.

Dar calviniştii nu păreau a predica în seara asta. Când Rafferty trecuse în fugă, hangarul era cufundat în întuneric. În loc de asta, un grup era ocupat să facă prozeliţi printre cei de-aici. Un individ purta o pancartă-sendviş, cu acelaşi mesaj tipărit pe ambele feţe: HRISTOS E AL DRACULUI DE HOTĂRÂT SĂ-I SALVEZE PE ÎNGERII IADULUI.

Motocicliştii nu muşcau momeala, dar unele dintre vrăjitoarele din oraş da. Se tot certau, aruncându-şi reciproc injurii.

— Întoarceţi-vă pe strada Derby, zbierau calviniştii la vrăjitoare, care-şi instalaseră o gheretă ca să vândă bijuterii celtice.

— Mergi şi-azvârle-te în ocean, ţipă o vrăjitoare către credinciosul cunoscut drept Ioan Botezătorul.

Dar, în seara asta, Ioan nu boteza în apele oceanului, căci îşi luase misiunea la purtător. Căra cu el o găleată şi un burete uriaş, mai potrivit pentru spălat maşinile decât pentru o misiune de salvare a sufletelor. Rafferty socoti că ar fi trebuit să-şi schimbe pancarta şi să ofere o spălare de motocicletă gratis la fiecare convertire. Unii dintre motociclişti bătuseră cale lungă ca să fie aici în noaptea asta, iar motocicletele lor erau pline de praf.

În ultimele câteva săptămâni, Rafferty efectuase cercetări asupra majorităţii calviniştilor, cu deosebire asupra celor ce purtau robe şi a femeilor care o atacaseră prima dată pe Angela. Adevăratul nume al lui Ioan Botezătorul era Charlie Pedrick. Nu era din Ierusalim, aşa cum insistase când Rafferty îl interogase, ci din Baintree. Diagnosticat cu schizofrenie în ultimii ani de adolescenţă, Charlie avusese destule conflicte cu legea. Dar ele încetaseră din clipa în care fusese „mântuit”.

În cadrul unui ritual controversat, pe care Cal îl numea „exorcizarea medicinei”, pacienţii cu tulburări mentale erau încurajaţi să-şi arunce medicamentele în port. După aceea, treceau printr-un ritual de purificare destul de asemănător corturilor-saună ale indienilor americani. În nesfârşitul său şir de furtişaguri doctrinare de pe la alte religii, Cal îşi numise ritualul Căutarea Viziunii. Părea foarte potrivit. După două zile fără mâncare şi cu foarte puţină apă, toţi foştii pacienţi aveau o viziune de vreun fel sau altul. Asemuind asta cu timpul în care fusese pierdut pe mare, Cal îşi îndruma credincioşii să asculte

glasul Domnului şi să-i îngăduie să le îndrume vieţile.

Printre acele femei ale căror credinţe religioase favorizau astfel de practici, se aflau trei Fecioare Maria şi două Ioane D'Arc. Vocile pe care Charlie Pedrick le auzise pe durata propriei sale Căutări îl înştiinţaseră că era reîncarnarea lui Ioan Botezătorul.

Rafferty fusese informat în legătură cu acest ritual, când sosise în oraş, dar nu-l luase cu adevărat în serios până ce, într-o bună dimineaţă, nu văzuse sticluţele portocalii de medicamente plutind în portul Salem. Petrecuse câteva ore pescuindu-le din apă, după care îl arestase pentru prima dată pe Cal Boynton. Pentru murdărirea spaţiului public.

Acum, cele două grupuri erau în faţa Cazinoului, iar spiritele începuseră să se încingă.

— Luaţi-vă idolii păgâni şi plecaţi acasă, strigă unul dintre calvinişti.

— Libera iniţiativă! le strigă, la rândul său, una dintre vrăjitoare, arătând către partea laterală a gheretei, unde numele prăvăliei lui Ann era vizibil expus pe autorizaţie. Libertatea de a obţine o autorizaţie de afaceri.

Libertatea de a-mi lua cina, se gândi Rafferty.

— Hei, mai încet cu gălăgia, le zise el. O să fac indigestie din cauza voastră.

Calviniştii primiră această remarcă drept o invitaţie să-şi verse veninul asupra lui.

— Dumnezeu să-ţi salveze sufletul nemuritor, zbieră la el Ioan Botezătorul. Şi pe-al femeii cu care trăieşti în păcat!

— Târfa cu părul roşu! ţipă un alt credincios.

— Diavol care nu se pocăieşte! urlă încă unul.

Pe margini izbucni o bătaie. Una dintre Fecioarele Maria o atacase pe-o vrăjitoare.

— Bine, zise Rafferty, punând jos sendvişul şi ridicându-se. Ajunge.

Parcul amuţi. Oamenii îşi ţineau respiraţia, întorcându-se şi aşteptând să vadă ce are de gând să facă. Apoi detectivul observă frica de pe chipurile calviniştilor şi asta îl surprinse. Nu-i ştia să se dea în lături de la vreun gen de confruntare. Dar nu la el se uitau. Era ceva în spatele lui. Rafferty se răsuci şi dădu cu ochii de o femeie îmbrăcată din cap până în picioare în negru, cu braţele înălţate. Cu o voce adâncă şi ochii aţintiţi spre calvinişti, ea îşi începu incantaţia.

— *Gallia est omnis divisa in partes tres... s*canda ea pe un ton atât de profund, încât vorbele păreau a nu veni de la ea, ci dintr-o cu totul altă sursă.

Era genul de voce care ridica pescăruşii în aer şi-i lăsa agăţaţi acolo, să planeze pe aripile vântului.

Calviniştii încremeniră.

Vrăjitoarea inspiră, după care îşi îndreptă degetul către grup într-un gest acuzator şi îşi coborî iarăşi glasul.

— *Quarum unam incolunt Belgae.*

Trucul funcţionă. Calviniştii se împrăştiară, prelingându-se din parc precum nişte bobiţe de argint viu.

Toată lumea se holba la silueta ameninţătoare a lui Ann Chase, înveşmântată în ţinuta completă de vrăjitoare. Imaginea era impresionantă.

— Şi încă ceva... ţipă ea în urma lor, de data aceasta pe tonul ei obişnuit.

Apoi începu să chicotească, rupând vraja. Îşi frecă mâinile de parcă s-ar fi spălat de toată afacerea, după care îşi ridică uşor roba la spate, devenind brusc o doamnă desăvârşită, şi se aşeză pe bancă alături de Rafferty.

— Foarte frumos, zise acesta râzând. Să vedem, din ce-mi mai amintesc eu de la latină, din liceu, tocmai recitai un pasaj din *Iason şi Argonauţii.*

— Din *Despre războaiele cu galii* a lui Caesar, îl corectă ea. Dar ai fost pe-aproape. Şi ţi-am salvat amărâta de piele, ai?

— Măcar cina, replică el râzând.

— Te-am salvat şi ştii şi tu asta, râse Ann la rândul ei. Mai întreb o dată... ce fel de zeu slăbănog şi fricos venerează aceşti oameni, dacă se sperie de câteva vrăjitoare?

— Nu se speriaseră de câteva vrăjitoare, ci de tine. La dracu', până şi *eu* m-am temut de tine.

— Serios?

Ann părea încântată.

— Sigur că da.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Şi zi, ce faci tu pe-aici, aşa gătită? vru să ştie Rafferty.

— Controlez ce mai fac fetele mele, răspunse ea, arătând spre ghereta unde vrăjitoarele tocmai avuseseră conflictul cu calviniştii.

Acum, acestea îşi sărbătoreau victoria trecătoare, flirtând pe faţă în timp ce îi ajutau pe motociclişti să probeze talismane şi coliere cu pentagrame.

Bărbaţii erau fericiţi să fie centrul atenţiei frumoaselor şi tinerelor vrăjitoare.

— Ar trebui să ne facem griji pentru ele? întrebă detectivul, privind la motociclişti.

— El ar trebui să-şi facă griji din pricina mea, răspunse Ann.

Ridică o mână şi-o flutură blând în direcţia bărbatului cu aspectul cel mai dur şi care se cam pierdu cu firea în prezenţa ei.

— Chiar aşa, mămica e aici, spuse Ann, făcând cu mâna politicos, dar protector. Teme-te, zise ea pe un ton cântat şi dulce. Teme-te foarte tare.

— Hei, eu nu m-aş pune cu tine, replică Rafferty. Eşti în stare să mă trimiţi la războaiele cu galii.

— Te-ai prins.

— O întrebare, zise el. Cum de n-ai aruncat o vrajă adevărată asupra individului ăluia, Ioan Botezătorul?

— De câte ori trebuie să-ţi repet... spuse ea. Noi nu ne ocupăm cu magia neagră. Le confunzi pe vrăjitoare cu sataniştii. Sau cu practicanţii Voodoo.

— Voodoo? Asta e terminologia latinească?

— Ştii la ce mă refer.

— Te referi la ăia cu păpuşelele şi cu acele.

Ea încuviinţă din cap şi îi făcu un semn complice cu o mână, în vreme ce cu cealaltă înşfăca ce mai rămăsese din sendviş.

— Nu te jena, o îndemnă el, iar Ann râse.

— Nu nu mă ocup de farmece rele. E împotriva credinţelor mele religioase. Cu toate astea, îmi ies de minune vrăjile de dragoste. Asta, în caz c-o să ai nevoie de vreuna, zise ea.

Răspunsul lui Rafferty a fost unul greu de interpretat. Era ceva între un mormăit şi-un bombănit. Ann observă că detectivul privea cum barca lui Jack dispare în dosul insulelor Misery, în drum spre nord.

— Nu s-a culcat cu el, să ştii.

— Ce?

— Towner. Nu s-a culcat cu Jack Lalibertie.

— Asta e opinia ta de medium?

— Asta mi-a zis ea.

Rafferty era surprins.

— Părea a crede că e important să clarifice acest aspect, spuse Ann.

Detectivul nu reacţionă.

— Poate o să pun o vorbă, două pentru tine când mă întorc la prăvălie, adăugă ea. Gratis.

— Te rog să nu-mi faci nicio favoare, spuse el.

— Dacă ar fi îndrăgostită de Jack Lalibertie, ar locui cu el, nu cu tine. La asta te-ai gândit vreodată?

— Mda. Ei bine, poate.

— N-ai înţeles bine, zise Ann.

Rafferty râse. Asta da subestimare a adevărului.

Când citeşti în dantelă, nu există răspunsuri greşite. Cu toate astea, e foarte uşor să primeşti răspunsuri greşite, pur şi simplu punând întrebările greşite.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 22

Rafferty nu se întoarse acasă până nu fu sigur că Towner se dusese la culcare. Dimineaţă, plecă devreme ca să prindă întâlnirea din Marblehead.

Când ajunse la secţie, găsi trei mesaje de la May.

Îşi luă cafeaua în birou şi-nchise uşa.

— Tocmai am sunat la spital şi mi-au spus că Sophya a fost externată acum o săptămână. Sursele mele m-au informat că stă în casa dumitale.

— Şi?

Îşi dori ca May să nu-şi fi luat un telefon mobil.

— Şi aş vrea să ştiu de ce.

Rafferty căută în sertar.

— Aveam o cameră în plus. I-am oferit-o.

— Eu o pot proteja mai bine aici, zise May.

— Mă îndoiesc.

— Are nevoie de protecţie.

— Am mai multe arme decât dumneata, replică el, glumind numai pe jumătate.

— Dar nu o poţi supraveghea clipă de clipă.

— Nici dumneata, de altfel, zise el. În plus, Cal e în închisoare. Sursele dumitale ţi-au spus şi asta?

— E ceva temporar, zise ea.

Asta păru s-o facă să şovăie, dar numai pentru un minut.

— N-o să meargă, reluă ea, de parcă ar fi decis asta pe loc.

— Ce?

— Voi doi.

Asta chiar îl făcu să şovăie.

— Firile diferite se atrag, spuse ea.

— Şi?

— Şi voi doi nu aveţi firi diferite... Când o să vă despărţiţi – şi, crede-mă, aşa va fi – n-o să fie o despărţire obişnuită. O să iasă cu scântei.

— Voi reflecta cu mare atenţie la aspectul ăsta, spuse el şi-nchise.

Se întinse peste birou ca să pună receptorul la loc, agăţă ceaşca de cafea cu firul şi o vărsă peste dosare.

Se anunţa o zi minunată.

Şeful tocmai intra când Rafferty pleca.

— Mă duc la Portland, zise el. Să mai investighez.

Şeful încuviinţă din cap.

— Bună idee, zise el. Atunci, ne vedem mâine.

— Mâine sunt liber.

— Aşa-i, zise şeful.

Se opri pe-acasă ca s-o înştiinţeze pe Towner că pleca, dar ea nu era acolo. Era gata să intre în panică, dar o zări pe fereastră, urând dinspre port. Purta pantalonii tăiaţi şi sutienul de la costumul de baie al fiicei lui. Părul îi era ud. Fusese să înoate.

Arăta complet schimbată. Întinerită. Aproape sănătoasă.

— Salut, zise ea.

— M-am oprit să-ţi zic că plec la Portland.

— Portland din Maine?

— Mda, spuse el. Vrei să vii cu mine?

Îşi regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Era în misiune, aşa că nu era o idee prea strălucită. În plus, nu mai suporta să audă încă un refuz.

— Da, răspunse ea. Cred că vreau.

Ghidul cititoarei în dantelă

Părinţii Angelei Rickey locuiau chiar la nord de Pordand, într-un oraş care era o îmbinare lipsită de imaginaţie între parcări de rulote şi locuinţe industriale dărăpănate. Toate clădirile erau îndreptate către râu şi către defuncta fabrică de hârtie care ocupa singura proprietate de calitate din oraş. Fabrica de cărămidă se îndoia la mijloc precum un hamac, prezentând la ambele capete semnele unor încercări ratate de renovare. Zona de rulote unde

locuia familia Angelei era chiar lângă fabrică, în partea din spate a unei parcări pe care o împărţeau un magazin Agway şi loja masonică locală. În mijlocul parcării, o arteră suspendată pe jumătate terminată (parte dintr-o extensie a autostrăzii, menită să lege oraşul de I-95 şi de dolarii turiştilor) arunca o umbră lungă de-a curmezişul rulotei aflate în proprietatea familiei Rickey.

Towner aşteptă în maşină în vreme ce Rafferty intră.

Fiecare Cititoare trebuie să înveţe să existe în spaţiile vide care alcătuiesc întrebarea.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 23

Fu o vizită scurtă. N-o văzuseră şi nici nu primiseră veşti de la ea. Rafferty ştia că şansele erau slabe – mai fusese pe-aici –, dar merita să-ncerce.

— Ar face mai bine să nu se întoarcă aici, zise tatăl ei. Îmi datorează bani.

Tatăl ei fusese cel care plătise pentru şcoala de cosmetică. Îi mai spusese asta lui Rafferty de câteva ori.

— Dacă îşi închipuie c-o să-i întreţin pe ea şi pe copil...

Nu-şi termină propoziţia.

— Dacă primiţi veşti de la ea, trebuie să mă sunaţi, spuse Rafferty.

— În ce bucluc a mai intrat de data asta? se interesă bătrânul.

— N-a intrat în niciun bucluc, îi răspunse detectivul, ar putea fi moartă.

Asta îl făcu pe bărbat să şovăie. Era o cruzime să-i spună asta, dar l-a potolit.

Rafferty o lăsă pe Towner la Piaţa Publică, apoi se duse pe strada Congresului, la şcoala pe care o frecventase Angela. Începu să pună întrebări. O văzuse cineva? Nu. Avea prieteni în oraş? Nu. Da. Ei bine, poate. Era o fată, ziceau ei, Susan nu-ştiu-cum, care lucra în Portul Vechi, într-un magazin unde se vindeau produse făcute din cânepă. Rafferty îi mulţumi femeii şi-i lăsă numărul lui de telefon.

— Dacă o vedeţi, sunaţi-mă imediat.

O luă pe jos spre Portul Vechi şi găsi magazinul. Susan nu mai lucra acolo şi nimeni n-o recunoscu pe Angela după fotografie. Rafferty mai arătă poza şi altor comercianţi de pe străzile pavate cu piatră, apoi se întoarse cu maşina în Piaţa Publică şi parcă la nivelul al doilea, traversând pasarela până la ultimul etaj, unde Towner mânca un biscuit cu afine. I-l întinse şi lui:

— Muşti?

— Mersi, dar e trecut de amiază. Vreau să mănânc de prânz.

Coborâră lungul şir de trepte care ducea de la ultimul etaj până la magazine. Rafferty nu se putu împiedica să nu observe că Towner cobora mai uşor, fără să se mai ţină de balustradă. Pasul ei era mai rapid, iar dispoziţia, cu siguranţă mai senină.

— Ce-ai vrea să mănânci? întrebă Rafferty, privind în jur. În locul ăsta găseşti cam tot ce-ţi pofteşte inima.

— Alege tu, îi spuse ea.

El se uită împrejur. Erau gherete cu brânzeturi, pâine de tot soiul şi câteva unde se servea ciorbă de peşte şi alte feluri de supă. Rafferty se întoarse spre ea. Venise vremea.

— Mie îmi place supa. Dar ţie?

Towner se holbă la el.

— Două dintre numeroasele mele talente, o lămuri el. Minciunile şi înşelătoria.

Un zâmbet se ivi în colţul gurii lui Towner. Încercă să se abţină, dar descoperi că nu era în stare. Zâmbetul îi cuprinse toată faţa, după care se porni pe râs.

— Ticălosule, îi spuse ea.

În timp ce conducea spre sud, pe autostrada 95, Rafferty primi o atenţionare pentru depăşirea vitezei.

— Ar fi trebuit să vă dau o amendă, îi spuse tânărul poliţist. Mergeaţi cu douăzeci de mile peste limita legală, dar curtoazia profesională e pe primul loc, nu?

Rafferty îi zâmbi şi-i mulţumi puştiului, apoi îndesă atenţionarea într-un compartiment de bord, alături de toate amenzile pentru parcare pe care nu-şi putea aminti să le achite.

În timp ce intrau pe aleea din faţa casei, zăriră câinele, legat de unul din stâlpii verandei. Lângă el, zăcea răsturnat un castron pentru apă. Era clar că încercase să scape. Animalul avea o privire sălbatică.

— E unul din câinii lui May, spuse Towner, sărind din maşină.

De zgarda câinelui era ataşat un bilet.

— *Mă cheamă Bizanţ,* citi Towner.

Animalul îşi dezgoli dinţii şi mârâi. Perplexă, Towner se aşeză pe verandă, fără să se uite direct la el, dar coborându-se la acelaşi nivel. Şezu aşa vreme

îndelungată, privind spre port, de parcă ăsta era cel mai firesc lucru pe care-l putea face într-o asemenea zi. Când ritmul respiraţiei câinelui încetini, ea îşi strecură mâna pe sub botul lui şi începu să-l mângâie pe gât.

— Bună, Bizi, îl salută ea pe un ton blând.

În sfârşit, Towner se uită la animal, iar acesta se lăsă în jos încetişor, ca hipnotizat, şi se rostogoli pe-o parte. Ea îl mângâie pe burtă.

— Ce căţeluş cuminte, îi spuse.

Rafferty rămăsese pe alee, cu portiera deschisă. Acum coborî şi el.

— De ce crezi că l-o fi trimis May? întrebă Towner.

— Ca să mă tortureze pe mine, răspunse Rafferty şi strănută.

— Asta nu-i o idee prea bună, zise ea.

Cu toate astea, detectivul nu se putu împiedica să nu se îndoiască. May avea dreptate, nu era în stare să fie cu ochii pe ea clipă de clipă. Se simţea chiar mai liniştit să-l ştie pe Bizi aici.

— E-n regulă, are voie să rămână, spuse el. Atâta vreme cât nu-mi roade pantofii.

Towner râse.

— Dar ce-ţi închipui că mănâncă? întrebă ea. Adică, în afară de iepuri şi şobolani.

— Vreun fel de mâncare pentru câini, răspunse Rafferty, culegând castronul de apă şi ducându-se să-l umple de la furtun.

Îl puse apoi dinaintea câinelui, care începu să bea.

— Arată ca Skybo, observă ea.

Rafferty îşi aminti numele. Skybo fusese primul ei câine, cel pe care poate că-l omorâse Cal. Uitase dacă aflase asta din jurnal sau dacă îi povestise Eva. Nu conta. Aceştia doi aveau o legătură specială. Rafferty porni să urce scările, strănutând de două ori când trecu pe lângă câine, care-l mârâi.

— Amice, suntem în aceeaşi tabără, îi spuse el, iar Towner râse.

— Jos, băiete, îi ordonă ea lui Bizanţ, iar animalul se supuse.

Rafferty nu băgă maşina în garaj. Ştia că, în doar câteva minute, avea să meargă la Crosby’s după mâncare pentru câine. Trebuia să-şi amintească să ia şi nişte Dimerol. După asta, o să se ducă la culcare. Avea nevoie de un somn bun. În ultimele două săptămâni, de când venise Towner aici, nu prea dormise deloc.

Rafferty luă două pastile şi dormi până la prânz. În final, se trezi din

cauza mârâitului lui Bizi. Crăpă uşa. Câinele şedea cu nasul lipit de uşa glisantă şi se uita către port, mârâind la navele care intrau şi ieşeau. Auzea apa curgând în baie. Towner se spăla pe dinţi.

Porni ceainicul electric, îşi făcu nişte cafea în filtrul dăruit de Leah de Crăciun. Îşi trecu ceaşca pe sub apa fierbinte, ca s-o încălzească. Apoi, trase uşa şi ieşi pe terasă.

— Haide, îi zise lui Bizi, de-aici le vezi mai bine.

Câinele ezită, apoi păşi afară.

Rafferty îşi sorbi cafeaua. Miji ochii ca să vadă ce-i captase atenţia animalului. La început, crezu că era vorba de ambarcaţiunile care părăseau portul. Sau de uriaşa navă care tocmai intra în port ca să descarce cărbunele pentru uzina electrică. Apoi observă altceva... Danele de acostare se mişcau.

Se ridică în picioare. Erau cam douăzeci, chiar în largul docurilor, între Willows şi Winter Island, mişcându-se încet şi metodic de-a lungul ţărmului. Rafferty se mai uită o dată şi realiză că nu erau danele, ci geamandurile scafandrilor. Căutau un cadavru.

Ignorând schelălăielile lui Bizi, Rafferty îl încuie la loc în casă. Având încă în mână cana de cafea, coborî dealul către docuri. Ar fi putut fi vorba despre oricine. Poate vreun barcagiu care se îmbătase şi înotase spre ţărm. Doamne, spera că nu e vreun copil.

Maşinile poliţiei se zăreau pe faleză. Şeful stătea şi discuta cu unul dintre scafandri.

— Ce se petrece? întrebă Rafferty.

Şeful îl expedie pe scufundător, apoi se întoarse spre Rafferty.

— Am încercat ieri pe mobil... zise el. S-a întâmplat de-ndată ce-ai plecat. Am primit o informaţie. De la Cal. E convins că Angela Rickey zace pe fundul portului Salem.

— Cal a mărturisit? întrebă Rafferty.

Părea un scenariu puţin credibil.

— Nu chiar, zise şeful.

— Asta ce mai înseamnă? vru Rafferty să ştie.

— Nu era chiar o mărturisire, dar ar putea să fie foarte aproape de aşa ceva, dacă găsim cadavrul. El zice c-a văzut-o moartă şi ne-a spus unde s-o căutăm.

— Mie îmi sună a mărturisire.

— Nu chiar. El susţine că Dumnezeu i-a trimis informaţia într-un vis.

Rafferty privi către Winter Island, unde-i vedea pe calvinişti înşiraţi pe malul plajei Waikiki, urmărind operaţiunile. Câţiva dintre ei îngenuncheau. Întreaga scenă avea un caracter de piesă prost regizată.

— Îşi bate joc de tine, zise Rafferty.

Ştia că şeful poliţiei era presat. Negustorii erau furioşi din pricina calviniştilor, care îşi băgau nasul în afacerea cu vrăjitoarele şi îi izgoneau pe turişti de pe coastă. Chiar ieri, Camera de Comerţ ceruse ca grupul lui Cal să fie mutat într-o tabără în Cape Ann. Dacă s-ar fi găsit în situaţia în care era şeful, Rafferty ar fi procedat poate la fel.

— Nu era ziua ta liberă? replică şeful.

— Aşa-i, răspunse Rafferty. Este.

Towner cobora pe cărare, cu Bizi în lesă şi îmbrăcată în costum de baie.

— Îl duc să înoate, zâmbi ea.

Câinele o urma îndeaproape, dornic de orice fel de aventură.

Rafferty se hotărî rapid. Se săturase de toată chestia asta. După cum zicea şi şeful, era ziua lui liberă.

— Ştiu eu un loc de înotat mult mai bun, spuse el, dacă voi doi aveţi chef de-o plimbare cu barca.

Uneori, Cititoarea trebuie să întoarcă dantela în multe direcţii diferite şi să privească bucata de dantelă prin diverse tipuri de lumină, înainte ca imaginile să apară.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 24

Rafferty şi cu mine ne oprim la Beverly, să luăm prânzul la o baracă a unui prieten de-al lui, unde se vând homari pentru acasă. Se întoarce cu mâncarea la barcă.

Îi dă o scoică lui Bizi, pe care câinele o scuipă pe doc. Aceasta se înţepeneşte în spaţiul dintre scânduri, iar Rafferty se lasă în patru labe ca s-o recupereze, trăgând-o în cele din urmă peste margine.

— Iată ce primesc în schimb, zice el râzând.

— Cred că Bizi preferă carnea de iepure, spun eu.

— Sigur că da.

Înainte s-o pornim iarăşi pe mare, Rafferty se duce până pe docuri şi traversează autostrada IA, ca să ajungă la o mică băcănie şi să mai facă provizii. Se întoarce cu o pungă cu mâncare şi-o pune în cambuză. Scoate din ea nişte mâncare pentru câine.

Rafferty mă lasă pe mine la cârmă, ca să ieşim din port. Sunt obişnuită cu bărcile de pescuit homari. Asta cam alunecă puţin spre babord, dar se ţine bine. Şi se mişcă. Rafferty s-a descurcat de minune s-o recondiţioneze. Prin asta, vreau să spun că nu mai miroase a momeală.

Ne îndreptăm către insulele Misery, apoi el mă direcţionează dincolo de ele, înspre largul oceanului.

— Unde e locul ăsta? întreb eu.

Rafferty arată spre orizont.

— Acolo, spune el.

— Zău?

Sunt intrigată.

E o zi frumoasă. Bizi stă la pupa precum o statuie, cu blana fluturându-i

în vânt. Când încetinim, se întoarce să vadă dacă mâncăm ceva. Constatând că nu facem asta, revine la locul său şi latră la pescăruşi.

— Ciudat câine, zice Rafferty, iar eu zâmbesc.

Insula lui e chiar în larg, dincolo de cele două Misery şi de Baker's. Arată precum ceva ce-ai putea găsi în Polinezia, cu o plajă îngustă cu nisip alb şi fin, ce se înalţă către un deluşor. O recunosc de-ndată. Am mai fost pe-aici. Când eram copii, ne jucam de-a piraţii pe insula asta.

— Nu e pe nicio hartă, mă informează el. Nu are nume.

Nu ştiu de ce nu-i spun că am mai fost pe-aici, dar uite că n-o fac. Beezer, Lyndley şi cu mine am venit pe insulă de câteva ori, dar era cam departe şi destul de dificil de ancorat, pentru că malul e atât de stâncos, încât e foarte greu să ajungi la plajă. Nici nu poţi să laşi ancora prea uşor, pentru că, dincolo de stânci, fundul se netezeşte şi devine alunecos ca gheaţa. O ancoră aruncată aici se va târî spre larg, fără a se putea prinde de ceva. Îţi laşi barca şi, când te întorci, n-o mai găseşti. Purtată în derivă, va fi dispărut la orizont.

Ni s-a întâmplat mie şi lui Beezer odată. La început, nu mi-a venit să cred. Am crezut că era Lyndley care ne juca feste piratereşti şi i-am spus asta lui Beezer, iar el s-a pus pe plâns şi s-a speriat, deşi eu nu încercam decât să-l liniştesc.

— Aş vrea să nu mai spui lucruri din astea, zise el.

Nu eram sigură ce spusesem de-l necăjise atât de mult, dar am găsit barca departe, în spatele insulei, şi, cum vântul nu bătea prea tare în ziua aia, am putut să înot până la ea şi s-o recuperez fără pagube. Deci, nu pricep de ce era atât de afectat, încât, după episodul ăsta, frate-meu a refuzat să se mai întoarcă vreodată pe Insula Fără Nume. Aşa îi ziceam locului, Insula Fără Nume.

Îmi dau seama că Rafferty a mai fost de câteva ori pe-aici. Are un sistem. A adus cu el o frânghie foarte lungă şi-a legat-o la prora. Apoi, înaintează cu greu prin apă şi se caţără pe faleză, cam la şase sau şapte metri înălţime, legând coarda în jurul unuia dintre puţinii arbori de pe insulă.

Revine la barcă să mă ia, dar eu sunt deja în apă, întinzându-i pungile cu mâncare. De îndată ce ajung pe ţărm, el lasă ambarcaţiunea să plutească în derivă, până ce coarda e întinsă. Îmi dă o mână de ajutor şi ne căţărăm împreună pe faleza erodată.

În punctul cel mai îndepărtat al insulei, nu mai vezi nimic decât largul oceanului. Acesta este unul dintre puţinele locuri, de aici până la Rockport, din

care te poţi uita direct la apele oceanului şi nu la golful adăpostit care duce la Cape Ann. E sălbatic şi măturat de vânturi, lipsa vegetaţiei dându-ţi impresia că poţi fi oriunde, de pe suprafaţa lunii până pe Insula Comorilor sau în Laguna Albastră.

Bizi şi cu mine înotăm, în timp ce Rafferty adună lemn de foc de pe plajă.

Mai târziu, stăm pe plajă cu faţa spre mare, privind soarele care apune. Flăcările se domolesc destul ca să putem găti, iar eu privesc cum Rafferty îngrămădeşte nişte alge ca să facă abur şi aruncă vreo câţiva coceni de porumb pe foc. Apoi scoate nişte brânză, biscuiţi săraţi şi o friptură enormă. Îi place foarte mult locul ăsta. Îmi spune că n-a mai văzut pe nimeni aici.

— Nici ţipenie, zice şi-mi întinde o limonadă.

Mâncăm friptură şi porumb. Trei porţii, o farfurie de fiecare. Bizi se ghemuieşte peste a lui şi înfulecă lacom.

După aceea, privim cum cerul se acoperă de dungile apusului, pentru ca apoi să se întunece. Luna răsare deasupra valurilor.

Bizi sapă în nisip şi începe să sforăie.

— Insula asta n-are nume, spune iarăşi Rafferty, de parcă acest amănunt mi-ar fi scăpat prima oară, sau tocmai pentru că n-am reacţionat. Până şi barierei de nisip de colo i-au găsit un nume, dar locul ăsta a rămas nebotezat. Le-a scăpat printre degete, zise el, fericit că ceva, orice, a putut să se strecoare printre proverbialele degete.

— Poate că, de fapt, nici nu există, spun eu. Poate că noi suntem cei care am scăpat printre nişte degete.

Pare speriat la început. Apoi se pune pe râs. Nu e un râs sonor, ci unul autentic.

— Eşti o femeie interesantă, zice el. Eşti chiar pe muchie.

— Despre ce muchie vorbeşti? întreb, deşi ştiu foarte bine la ce se referă.

Muchia care, prin însăşi definiţia sa, nu este o muchie, ci o fantă lăsată printre degete, pe unde am alunecat acum multă vreme.

Se gândeşte înainte să vorbească.

— Cea care desparte lumea reală de lumea posibilului.

— Poetică exprimare, spun eu.

— Câteodată, lumea reală e mult mai nebună, zice după ce reflectează.

Îmi dau seama că vorbeşte serios. Ceva s-a întâmplat astăzi, aici.

— Cum mai merge cazul?

Întrebarea mea aduce prea mult a conversaţie măruntă şi e clar că el nu doreşte să discute despre asta, aşa că nu-l presez să-mi dea un răspuns.

— Hai să nu vorbim despre asta acum, zice el.

Luna e aproape plină şi taie o cărare prin apa întunecată. Pentru o clipă, gândul îmi zboară la Lyndley şi ochii mi se umplu de lacrimi. Nu vreau ca el să vadă asta, aşa că întorc capul în altă direcţie, până ce mă opresc din plâns.

Rafferty se ridică şi se duce spre apă. Se apleacă, ia puţină în mână, o priveşte, după care o lasă să-i curgă printre degete. Duce mâna la gură şi gustă sarea. Îl văd luând o hotărâre.

— Hai să înotăm, zice el.

Sunt surprinsă.

Înotăm vreme îndelungată. E un înotător puternic. Nu e genul care se lasă dus de apă, ci e destul de puternic încât să taie valurile. Înoată cu capul afară din apă; cu siguranţă a lucrat ca salvamar în verile petrecute în Long Island. Salvamarii îşi ţin întotdeauna capul afară din apă, fiind mereu în alertă şi nescăpând victima din ochi. Când navighează e altfel. Navigatul pentru Rafferty e ca înotul pentru mine.

Apele oceanului au ceva magic în seara asta. Sunt fosforescente. Fiecare mişcare pe care-o facem lasă în urmă o dâră sclipitoare.

Când ajungem la ţărm, suntem amândoi obosiţi. E o noapte frumoasă. Adormim pe nisip.

Mă trezesc la auzul lui Bizi, care latră la lună. De fapt, urlă, în felul în care i-am auzit făcând pe câinii de pe insulă când luna e în creştere şi aproape plină. Astrul e acum deasupra capetelor noastre, aşa că îmi dau seama că e trecut de unsprezece. Mă urc în vârful falezei, către centrul insulei, şi mă cocoţ pe nişte stânci golaşe, de unde se poate vedea în toate direcţiile. De aici, de sus, disting vaporul turistic întorcându-se din ultima cursă nocturnă, şiragurile de lumini cu care e decorat făcându-l să semene mai degrabă cu podul Golden Gate decât cu o ambarcaţiune. Nu suntem destul de aproape ca să auzim muzica, aşa că spectacolul e numai unul vizual, cu lumini care se mişcă încet, plutind ciudat chiar deasupra apei. E ca o navă-fantomă.

Îmi amintesc prima dată când am văzut podul Golden Gate. Am ieşit o scurtă perioadă cu un tip. Familia lui avea o casă în Sonoma şi veniserăm cu maşina s-o vedem. Dintr-un motiv oarecare, în timp ce străbăteam podul, el îmi spusese câţi oameni se sinucideau în fiecare an, sărind de-acolo. Ne-am

despărţit la puţină vreme după aceea.

L-am lăsat pe Rafferty să doarmă. Nu ne presează nimic şi ştiu că nu prea are parte de somn. Mă bucur că a sugerat să venim aici. Dacă ar fi după mine, nu m-aş mai întoarce deloc în oraş. Mă simt mai în largul meu aici.

Într-un târziu, Rafferty se trezeşte şi vine să ne caute.

— Cât e ceasul? întreabă el.

— Nu ştiu. Tocmai am văzut vaporul turistic întorcându-se.

— E miezul nopţii, zice el. Cred că ar fi bine să ne urnim.

Încuviinţez din cap, dar nu mă ridic.

Îmi dau seama că şi el se simte la fel. Nu vrea câtuşi de puţin să se întoarcă. Niciunul din noi nu se mişcă.

— Cum se face, zice el în cele din urmă, că totul arată aşa de frumos de-aici?

— Dar *este* frumos, spun eu. Chiar şi din oraş e frumos. Oamenii sunt cei care fac să pară totul urât... câteodată.

— Nu toţi oamenii, spuse el, cu ochii aţintiţi spre mine.

Nu-mi feresc privirea.

Nu ştiu prea bine cine pe cine sărută. E sărutul cel mai reciproc din lume. E compromisul perfect, cooperarea desăvârşită. Nimic nu-i poate urma. Orice altceva ar fi o dezamăgire. Avem amândoi destui ani şi destulă inteligenţă ca să realizăm asta.

— Şi Jack? întreabă Rafferty.

— Nu există niciun Jack, îi răspund.

Îl privesc luând hotărârea de a mă crede. Apoi, ţinându-ne de mână, o pornim împreună spre barcă.

Ajungem acasă abia pe la două şi ceva. Rafferty şi cu mine adormim pe patul lui, capul meu fiind sprijinit pe scobitura umărului lui. Mă mişc, întorcându-mă spre fereastra deschisă, iar braţele lui mă cuprind; are muşchii încordaţi chiar şi în somn. Doarme liniştit, nicidecum în felul la care te-ai aştepta. Când mă mişc eu, se mişcă şi el după mine.

Mă trezesc la prima geană de lumină şi descopăr dantela de la fereastră. Aseară n-am observat-o. Dacă aş fi văzut-o, n-aş fi pus piciorul în camera asta. Dar acum o văd. Mă prinde în vârtejurile sale şi îmi soarbe răsuflarea din plămâni, de parcă aerul însuşi n-ar fi decât o parte a firului, partea care făureşte spaţiile întunecate, astfel încât modelul să poată exista. Disting clar

modelul numai când sunt trasă în interiorul lui, în lumea dinapoia lumii. Cunosc locul acesta şi mi-e groaznic de frică de el. Este punctul încremenit. Aici, orice mişcare încremeneşte, respiraţia se opreşte pe creasta valului său, nici nu se ridică, nici nu se prăbuşeşte, de parcă întregul ocean ar fi îngheţat. Voi fi paralizată şi prinsă aici până în clipa în care dezgheţul mă va elibera, iar acesta nu va veni decât după ce dantela îmi va fi arătat lucrul pentru care m-a atras aici. Îmi ţin răsuflarea. Unda se opreşte, dar pulsaţia sa rămâne, ritmică precum valurile pe nisip.

Văd arma. Aud pocnetul în timp ce proiectilul îşi ia zborul. Miros praful de puşcă. Simt cum glonţul îmi străpunge coastele, nu durerea fizică propriu-zisă, ci tăietura, felul în care îmi intră în carne. Apoi, ritmul undei se schimbă; nu-i val (acum îmi dau seama), ci respiraţie. Nu realizez asta decât după ce pulsaţia se schimbă şi devine mai scurtă. Simt braţele lui Rafferty în jurul meu, strâns, tot mai strâns, şi-i aud răsuflarea, întretăiată acum. A fost lovit. Sângele e cald, băltind împrejurul nostru. Împuşcătura ne-a ţintuit unul de altul, unindu-ne. E o lovitură mortală. Aşa s-a şi vrut.

— Nu! urlu, sărind în sus şi smulgând dantela de la fereastră. Nu pot îngădui asta, nici gând. Nu el.

Instinctele lui Rafferty preiau controlul, iar el sare din pat şi ajunge la fereastră, împingându-mă de lângă ea, în afara liniei tirului.

Ne prăbuşim violent pe podea. Durează un minut până ca el să realizeze că suntem teferi amândoi.

— Cal, zice.

— Nu, spun eu.

A auzit şi el. Ştiu asta cu siguranţă când rosteşte cuvintele.

Rafferty se uită afară. Îl vede pe Bizi holbându-se la noi din cealaltă cameră. Dacă ar fi fost într-adevăr o împuşcătură, reacţia câinelui ar fi fost cu totul alta, ar fi fost mai agitat.

Rafferty se străduieşte să-şi limpezească mintea. Observă dantela pe podea.

— L-am văzut pe Cal... începe el.

— A fost un vis.

— A fost aici.

— Nu, zic eu.

El îşi masează tâmplele.

— Visai, îi spun eu.

Îi fac semn spre Bizi, care se uită ţintă la noi.

— Dacă ar fi fost o împuşcătură...

Rafferty ridică mâna, înţelegând deja ce voiam să spun. Se aşază la loc pe pat.

— Doamne, părea atât de real, zice el.

Nu vreau să mă uit la el. Dacă o fac, nu voi mai putea pleca niciodată. Şi trebuie să plec. Am văzut asta în dantelă. Glonţul a trecut prin el şi s-a oprit în mine. Am simţit viaţa scurgându-se din el şi eram singură. Eram încă lipiţi, încă uniţi, dar el murise.

Lipeşte-ţi palma de a mea, ca şi când te-ai ruga, obişnuia să-mi spună Lyndley. *Apoi plimbă-ţi degetul arătător şi cel mare peste amândouă... Aşa se simte moartea.*

Nu, nu Rafferty. Te rog, nu el.

Se întinde spre mine şi încearcă să mă tragă aproape de el. Eu mă răsucesc.

— Asta a fost o greşeală, spun.

— E-n regulă. A fost un vis.

— Nu, nu visul. Asta, zic şi mă retrag, arătând spre pat şi spre noi. A fost o mare greşeală.

Văd durerea pe chipul lui, o durere imensă. Dar nu surpriză. Rafferty are calităţi de medium mai mari decât îşi imaginează. Abia acum îmi dau seama de asta. Undeva, într-un colţişor adânc al minţii sale, ştiuse că se va ajunge aici.

— Îmi pare rău, spun eu.

Nu mă uit la el. Nu-l pot privi încă o dată. Altfel, nu voi mai fi în stare să plec. Dacă rămân, va muri. Am văzut asta în dantelă. Glonţul ne va uni, dar omul pe care-l iubesc va muri.

Mă opresc, dar numai o clipă, realizând care-mi sunt sentimentele de fapt. Ştiu ce am de făcut. Scotocesc după lesa lui Bizi, i-o prind de zgardă şi-l trag în picioare.

— Unde te duci? întreabă Rafferty.

— Îmi pare rău, repet eu.

Îl trag pe Bizi spre uşă şi pe scări în jos.

Privesc în direcţia oraşului şi a casei mătuşii Eva. Singurul loc în care pot merge. Pare atât de departe, că n-o să ajung niciodată. Când o să ajung, o să

dau telefon şi-o s-o pornesc spre California. O să fac ce-am mai făcut şi înainte. O să pun o distanţă cât mai mare între mine şi acest loc.

Partea a cincea

Dacă întrebarea e corectă, iar Căutătorul e pregătit să-l primească, răspunsul va sosi de-ndată

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 25

Rafferty închise telefonul şi se uită la ceas. Leah sosea la trei. Avea timp.

De data asta, fusese deştept şi vorbise direct cu fosta nevastă.

— Te-ar deranja dacă am reveni la planul de dinainte? o întrebase.

Trebuie că fusese ceva în vocea lui care o impresionase, pentru că nu mai închise telefonul.

— Adică, să vină mâine? întrebase ea.

— Adică, să vină cât de repede se poate.

— Mda, cred că e OK. Dacă e şi Leah de acord, zise ea şi adăugă: Singurul inconvenient este că ne-am făcut deja planuri în săptămâna de dinaintea Zilei Muncii. Va trebui să le schimb, dacă se întoarce acasă mai devreme.

— Nu vreau să se întoarcă mai devreme, spusese Rafferty. La dracu', nu vreau să se mai întoarcă deloc.

— Vorbeşti ciudat. Eşti în regulă? Îl întrebase fosta soţie.

— Mi-a fost şi mai bine, îi răspunsese el.

Nu-i spusese şefului poliţiei că Towner urma să plece. Nu se va întoarce la proces şi nu va depune mărturie împotriva lui Cal, când va veni vremea. Îi spusese că vrea să renunţe la toate acuzaţiile, iar el îi răspunsese că asta era imposibil, pentru că nu ea le depusese, ci statul. Singura speranţă de a-l înfunda pe Cal rămăsese găsirea cadavrului Angelei. Nu voia să nutrească asemenea speranţe.

Fuseseră cu toţii de acord că ar trebui să predea cazul unuia nou, un puşti care fusese de curând promovat detectiv. Şeful spunea că Rafferty se implicase prea mult. Şi nu ştia nici jumătate din ce se petrecuse.

Rafferty împacheta dosarele într-o cutie ca să le ia puştiul, scoţând unele dintre chestiile mai personale despre Towner şi punând vechile dosare de carton înapoi în fişetele din arhivă, unde le era locul. Dacă puştiul cel nou avea de gând să sape aşa de adânc, va trebui să se ostenească singur. Nu era cine ştie ce, dar era singurul lucru pe care-l putea face pentru ea. Rafferty îşi spălă cana de cafea şi-şi aranjă biroul. Era o pierdere de vreme, dar nu murea de nerăbdare să-i comunice şefului că se cam alesese praful de cazul împotriva lui Cal Boynton.

Şeful intră şi se uită lung la detectiv.

— S-a terminat, zise el, citind parcă gândurile lui Rafferty.

Privirea omului era sceptică. Era uluit.

— Intenţionam să-ţi spun asta, zise Rafferty. Towner pleacă înapoi în California. N-o să depună mărturie.

Şeful îl privi ciudat.

— Nu despre ea vorbeam, îl lămuri el.

— Nu pricep.

— Vino cu mine.

Detectivul îl urmă în hol. Stând la recepţie şi discutând cu ofiţerul de acolo era Angela Rickey. Vânătăile de pe faţă i se vindecaseră şi purta haine de gravidă, care aproape că erau la modă.

— Ce dra...? Unde mama dracului ai fost? Întrebă Rafferty.

Angela se răsuci spre el.

— Am fost la New York, în vizită la prietena mea Susan, răspunse ea. Cineva a sunat din Maine şi a zis că mă căutaţi.

— Ăsta e eufemismul secolului, zise şeful.

— Tot oraşul te crede moartă, o lămuri Rafferty.

— Am venit de-ndată ce-am aflat.

Ofiţerul de la recepţie zise:

— Vrea să-i spun unde e Cal.

— E în închisoare, bănuit de uciderea ta.

Dintr-odată, Angela nu mai arăta la fel de bine.

— Trebuie să-l văd, spuse ea cu vocea tremurândă.

— I-am zis că nu e aici, dar nu vrea să mă creadă, spuse ofiţerul.

— E în Middleton, îi zise şeful.

— Trebuie să-l văd, repetă ea.

Capitolul 26

Jack îi spuse lui Jay-Jay că nu se mai întoarce. Nu-i spuse şi cealaltă parte, anume că May îl concediase. Poate că Rafferty îşi dăduse seama că Jack transporta fetele prin versiunea lui May a celebrei Linii Subterane, dar frate-său, Jay-Jay, n-avea habar. El credea că Jack se aţinea pe-acolo în speranţa că Towner va reveni, ceea ce era de asemenea adevărat.

— Ştii că ţin la tine, Jack, îi spusese May, dar eşti pe cale să devii un pericol. Eşti un beţiv. Trebuie să pun capăt situaţiei ăsteia.

Îşi vânduse deja locul de ancorare. Nu-l mai reţinea decât faptul că-l aştepta pe om să-i aducă cecul. Capcanele şi le vânduse săptămâna trecută, când realizase că într-adevăr avea să plece.

Văzu că uşa remizei pentru bărci a Evei era deschisă şi-o văzu şi pe Towner aplecându-se să pornească barca cu motor. La prora era un câine, o chestie uriaşă şi mătăhăloasă, galbenă şi cu nişte colţi imenşi.

Jack se ascunse în cabină; nu voia ca ea să-l vadă. Cu toate astea, o urmări cu privirea în timp ce barca trecea.

Arăta mai bine, slavă Domnului. N-ar fi atins-o în veci dacă ar fi ştiut de operaţie. N-ar fi trebuit s-o atingă oricum. Ea nu ţinea la băutură. Nu ţinuse niciodată. Gândul că poate din cauza lui se îmbolnăvise îl bântuia în fiece clipă în care era treaz. Ar fi putut să moară. După spusele lui May, aproape murise, deşi ea nu avea habar ce se petrecuse între ei în noaptea aceea şi că era posibil să fi fost din vina lui.

Profitase de ea în felul despre care auzi că se întâmplă pe la petrecerile studenţeşti. Nu folosise sedative, nu, nimic de genul ăsta, dar ea fusese, cum se zice? Slăbită. Se urâse pentru asta. Simţise asta de îndată ce-o atinsese, dar tot nu se oprise. Towner stătea întinsă, fără să se uite la el, cu privirea pierdută. O parte ascunsă din el, o parte de-un romantism bolnăvicios, se gândise că, dacă ar fi sărutat-o, ea s-ar fi trezit şi s-ar fi întors la el. Apoi, dintr-un motiv şi mai bolnav, îşi zise că ar trebui să facă mai mult. Cu cât o atingea mai mult, cu atât mai tare se îndepărta ea. Ochii încă deschişi păreau lipsiţi de viaţă şi pierduţi. Towner nu mai era deloc prezentă.

Nu-l mai iubea. Îl iubea pe celălalt. Poate că nu-l iubise niciodată.

În Canada, era o femeie cu care avea o relaţie de mult timp. Nu se putea lega serios de ea şi nici ea nu dorea asta, din pricina problemelor pe care le avea cu băutura.

— O să mori, îi spusese ea. Dacă nu te opreşti, o să mori pur şi simplu într-o bună zi, iar eu nu vreau să fiu martoră la asta.

O privi pe Towner ieşind din port şi îndreptându-se spre Insula Câinelui Galben. Îşi dorea să se poată întoarce şi să poată schimba lucrurile. Îşi dorea să-l fi ucis pe Cal în noaptea aceea, la maşină. Fusese unica lui ocazie.

Acum îşi dorea să-l poată omorî pe Rafferty. Nu, asta nu era adevărat. Rafferty era un om de treabă. Mult mai de treabă decât el. Iar asta făcea situaţia şi mai greu de îndurat.

La dracu', trebuia să înceteze să mai bea. Ştia asta. Îşi simţea ficatul când se pipăia în partea dreaptă. Era enorm.

Începu să plângă. Nu se putea opri.

O violase. Asta era probabil realitatea. Poate că ea nu i-ar zice chiar aşa, dacă şi-ar aminti măcar, dar asta era. O violase şi aproape că o ucisese. Nu voise decât ca ea să se întoarcă la el, dar sfârşise prin a face acelaşi lucru ca Boynton. Era la fel de rău ca el. Poate chiar mai rău, pentru că el ştia povestea înfiorătoare a ceea ce făcuse acesta.

Adevărul adevărat era că-şi petrecuse o bună parte din viaţă sperând la ceva ce nu avea să se întâmple nicicând, sperând că Towner se va întoarce şi-l va vedea şi-l va cunoaşte aşa, ca pe vremuri, şi că vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, în felul în care ceva din el crezuse mereu că se va întâmpla. Odată, crezuse şi ea în rahatul ăla cu au-trăit-fericiţi, tot atât de mult ca şi el. Era sigur de asta.

În noaptea aceea, îşi dorise ca sărutul lui s-o trezească şi să fie prinţul ei, nenorocitul ei de prinţ. Cam cât de aiurea suna asta? Voia ca ea să-l privească astfel, când ea, de fapt, nu-l mai vedea deloc. Nu mai fusese în stare să-l vadă sau să se uite la el din ziua în care sărise din barca lui şi încercase să se înece, iar el sărise după ea, ca un erou, crezând cu adevărat că o putea salva.

Capitolul 27

Angela insistase să-l vadă pe Cal, aşa că poliţiştii o escortaseră până în Middleton.

Când ieşi, îi purta inelul, cel pe care-l sărutau credincioşii. Pe degetul ei părea imens, dar îl ţinea de parcă ar fi fost o comoară.

— Ne căsătorim, zise ea, cu ochii în lacrimi. Plecăm la Las Vegas şi ne căsătorim de îndată ce iese de-acolo.

— Adică în seara asta, zise avocatul lui Cal.

Pe drumul de întoarcere, nici Rafferty, nici noul detectiv nu scoaseră o vorbă.

Ea dorise să fie lăsată la Winter Island.

— Ca să duc congregaţiei vestea cea bună, zise ea, strălucind de fericire. Şi mai trebuie să-mi adun lucrurile.

Noul detectiv aştepta o reacţie din partea lui Rafferty, dar aceasta nu veni. De îndată ce se întoarseră la secţie, Rafferty plecă la aeroport să-şi ia fiica. Se săturase.

Capitolul 28

May stătea pe ponton, privind cum barca cu motor intră pe canal. Câinele şedea la prora precum o statuie. De la distanţă, i se păru că s-a întors în timp şi că îi privea pe Towner şi pe Skybo ocolind insula barieră şi venind către doc. În clipa asta, Towner nu părea nici măcar cu o zi mai în vârstă decât atunci.

Astăzi, timpul îi juca feste lui May. Towner sunase, spunând că îi aduce câinele înapoi, că ar fi o cruzime să-l ia la Los Angeles, unde nici măcar nu avea o casă a ei.

— Ai putea să-ţi cumperi una, îi sugerase May. Acum ai destui bani.

Vara, nu se transportau câini în avioane, o informase fiică-sa. Era prea periculos. Până ar reuşi Towner să-l aducă pe calea apei până la L.A., Bizi s-ar sălbătici iarăşi. Ar fi o cruzime, repetase ea. Locul lui era pe insulă.

May îşi dădu seama că asta însemna că Towner n-avea să-l mai revadă pe Bizi. Doar în clipa când se gândi la asta realiză că existau toate şansele ca nici ea să n-o mai vadă vreodată. Era greu de suportat, dar ăsta era adevărul adevărat. Numai dacă May nu se schimba şi nu reuşea să-şi părăsească insula şi să călătorească 3 000 de mile. Voia s-o facă şi, în momentul ăsta, chiar credea că era posibil. Oamenii se schimbă, lucrurile nu erau imposibile. Dar, imediat ce gândul deveni real, May îşi dădu seama că raţionamentul din spatele lui nu era. Că nici ea nu mai putea pleca de pe insulă şi călători până la Los Angeles, dar nici Towner nu se mai putea întoarce la ea.

Inima i se opri şi ea lăcrimă, dar nu plânse.

Towner trebuia să părăsească locul ăsta. Nu era în siguranţă aici. Uneori, cel mai nimerit lucru, *singurul* pe care-l poţi face, e să fugi. Ştia că Eva n-ar fi de-acord, că mătuşa ei credea că toate problemele lui Towner s-ar rezolva numai dacă s-ar întoarce aici, dar se înşelase. Dacă May învăţase ceva lucrând cu victimele abuzurilor şi organizând această nouă Linie Subterană, asta era că, uneori, singurul lucru pe care-l poţi face e să fugi şi să nu te mai uiţi în urmă.

Capitolul 29

May leagă barca în timp ce ne apropiem de ţărm.

Bizi se tot plimbă în sus şi-n jos prin bărcuţă, făcând-o să se balanseze îngrozitor. Câţiva dintre ceilalţi câini (care dormiseră grămadă la capătul docului) s-au ridicat şi se chinuiesc să vadă şi ei ce se petrece. Sar de colo colo, fericiţi să-l vadă.

E prea mult. Îi tremură tot corpul, în vreme ce se străduieşte să stea liniştit până îl eliberez.

— Du-te, îi zic, când nu mai suport nici eu.

Bizi ţâşneşte spre ei, fără să ştie că această vizită e şi ultima, fără să bănuiască măcar că nu se va mai întoarce cu mine. Câinii sar şi se trântesc, fericiţi că se revăd, hârjonindu-se şi rostogolindu-se.

— Pleci în seara asta, zice ea.

— Da.

Privesc în sus şi-o zăresc pe tuşica Boynton în grădina de zarzavat. Simţindu-mi prezenţa, îşi ridică şi ea ochii. Îmi face cu mâna, apoi se întoarce la cules, îmi duc palma la inimă şi observ că May m-a văzut. O clipă, nu ştiu unde sunt. Nu pot vorbi, e mult prea mult pentru mine. Apoi revin la realitate.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, zic.

Privesc către insulă şi le văd pe toate acele femei care şi-au găsit sălaşul aici. Se plimbă de colo colo, îndeplinindu-şi îndatoririle zilnice. Aceasta e acum viaţa lor, muncesc şi trăiesc împreună.

O zăresc pe tuşica Boynton îndreptându-se spre casă cu coşul de legume pentru cina de diseară. Pot să-mi imaginez scena: toate femeile şi toţi copiii gătind împreună, şezând împreună la masa lungă a lui May. Mă cuprinde un dor straniu.

— Poţi rămâne aici, spune May. După cum ai ştiut întotdeauna.

Ştim amândouă că nu e adevărat. Eram totuşi fericită să aud cuvintele astea.

— Nu pot.

Ea încuviinţează din cap.

O clipă, asta e tot ce-mi doresc. Tot ce mi-am dorit vreodată. S-au

schimbat toate şi nu s-a schimbat nimic. Şi totuşi, singurul fel în care îi pot pune capăt este să plec din locul ăsta.

Ştiu că ar trebui să merg şi să-i spun la revedere tuşicăi Boynton, dar nu sunt în stare. Dintr-un motiv sau altul, mă întristează s-o văd mergând spre casă, cu legumele în coş, trăindu-şi viaţa, aşa cum e ea acum. E prea greu de îndurat şi nu mă pot convinge să mă duc la ea. May îmi citeşte asta pe chip. Îşi dă seama că toate aceste emoţii m-au ţintuit locului, iar eu realizez că înţelege.

— Poţi să-i spui tu la revedere din partea mea?

Ea încuviinţează din cap şi zice:

— Când o să vină vremea.

Se aşterne o altfel de tăcere.

— Acum, că Eva nu mai e, nu cred că te vei mai întoarce, spune ea.

— Nu, răspund eu.

Mă îmbrăţişează. Asta nu-i stă în fire lui May, după cum nici mie nu-mi stă în fire s-o las. Timp de o clipă lungă, ne ţinem strâns în braţe.

— Ai grijă de tine, îmi spune ea, când în sfârşit mă trag înapoi.

Se vede clar că asta e important pentru ea.

Cu capul ridicat, Bizi stă la capătul docului, uitându-se la mine şi întrebându-se ce mai urmează. Care va fi următoarea noastră mare aventură? Realizez că trebuie să plec acum, dacă mai am de gând s-o fac vreodată. Mă răsucesc şi o iau spre barcă.

— Sophya, spune May.

Mă întorc doar pentru o secundă şi răspund:

— Da?

Îmi dau seama că se gândeşte a doua oară, poate chiar a treia oară, înainte de a se hotărî să deschidă gura.

— Nu te-aş fi putut iubi mai mult nici dacă ai fi fost *cu adevărat* fiica mea.

Capitolul 30

Largul oceanului. Ceaţă. Mâna tremurând de la vibraţiile bărcii cu motor. Apreciez distanţa după ecoul pescăruşilor. Apreciez direcţia după aer. Acum un minut nu era ceaţă, dar aşa stau lucrurile în partea asta de lume. Aici, ceaţa nu se aşterne, ci cade în fuioare. Nu e ca o pătură, ci ca o pernă umplută cu pene. Poate să te sufoce.

E atât de deasă că nu pot să respir. Nu, nu e asta. Încep să respir anormal de repede şi de adânc.

Nu te-aş fi putut iubi mai mult nici dacă ai fi fost cu adevărat fiica mea.

Mâinile se încleştează, aproape de spasm.

Mă sufoc. Mor.

Nu am pungă de hârtie. Nimic în care să pot respira, îmi fac palmele căuş. Degeaba.

Privesc în toate direcţiile. Nu am unde să mă duc.

Opresc motorul. Îmi iau mâinile de la gură. Mă las jos, cu capul între genunchi. Apoi, îmi amintesc de pastila de Stelazină. În caz de urgenţă, spargeţi geamul.

O înghit fără apă. Mi se lipeşte de esofag. Înghit iarăşi. Tuşesc.

Nu te-aş fi putut iubi mai mult...

Mă trezesc că mă ridic, balansând nebuneşte barca. Mă forţez să mă aşez.

Asta e ceaţa din vis. Îmi mijesc ochii. Mă aştept s-o văd pe Eva sau pe Lyndley şi să fiu condusă. Dar nu se arată nimic.

Mă aşez pe fundul bărcii. Mi-e teamă să mă mai ridic în picioare. Mi-e teamă că o voi face fără să-mi dau seama. Nu am încredere în mine.

Niciun sunet. Nici urmă de păsări. Nu e nici aer. Doar modelul de pe apă, o dantelă întunecată.

Apoi, pentru o clipă, am impresia că văd un căluţ de mare.

Primul meu impuls e să-mi întorc privirile, dar sunt pe moarte. De fapt, mă simt de parcă aş fi murit.

Întoarce-te acasă. Avionul. Du-te la avion şi întoarce-te în California.

Pornesc motorul. Nu mă pot mişca.

Sunt ţintuită. Nemişcată. Cal e aici, deasupra mea. Cal mă sufocă. Apoi silueta şi chipul se schimbă. Nu e Cal, e Jack.

Plâng. Lasă-mă să mă întorc acasă. Te rog. Dă-mi drumul.

Bag motorul în viteză. Apoi zăresc membrele plutind înaintea mea. Un braţ, un picior, un bust. Pare că sunt în mărime naturală, până ce ajung la ele. Nu, nu sunt în mărime naturală, sunt mititele. De plastic? Nu. Sunt din ceramică, obiecte religioase, ceremoniale. Le-am văzut în L.A., pe strada Olvera. Urmez dâra de rămăşiţe ale statuetelor votive, până în punctul în care ceaţa se destramă, iar eu zăresc drept înainte curba de la Salem Willows.

Mă silesc să gândesc. Alcătuiesc o listă. Ajung în L.A. O sun pe dr. Fukuhara. Primesc ajutor. Pot să fac asta. Trebuie să cred că sunt în stare să fac asta sau mor chiar aici. Ajung în L.A. O sun pe dr. Fukuhara...

Nu te-aş fi putut iubi mai mult nici dacă ai fi fost cu adevărat fiica mea.

Capitolul 31

Angela dădu jos statuetele religioase şi le împachetă separat, înfăşurându-le în hârtie igienică, după care le puse printre haine, ca să fie la adăpost, una într-un ciorap, alta împachetată de două ori şi băgată într-un pantof de sport.

Împături şalul din dantelă neagră şi-l aruncă la gunoi. Cal ura dantela. Nici poza Fecioarei nu-l prea încânta, dar pe aceasta Angela o lăsă la locul ei. Când aveau să se întoarcă, ea va locui în rulota lui Cal, iar persoana care se va muta aici ar putea s-o considere o privelişte frumoasă.

Se oprise ca să le spună calviniştilor vestea cea bună. Că urma să nască un copil, copilul lui Cal. Că el recunoscuse în sfârşit că era copilul lui şi că plecau la Las Vegas să se căsătorească.

— Reverendul Cal nu s-ar duce niciodată la Las Vegas, zise Charlie Pedrick.

Angela refuza să-i spună Ioan Botezătorul, deşi auzise un zvon precum că individul încerca să-şi schimbe legal numele.

— Reverendul Cal urăşte oraşul ăla, întări una dintre femei. Pe ăla şi San Francisco.

— În Las Vegas poţi obţine un certificat de căsătorie la orice oră din zi şi din noapte, le explică Angela.

— O să mă rog pentru asta, zise Charlie.

Aşa să faci, îşi spuse Angela şi începu să-şi mute lucrurile în rulota lui Cal.

Ioan Botezătorul organiză o rugăciune colectivă. Prea bine. Puteau să facă ce-i tăia capul. Charlie n-are decât să convoace o rugăciune colectivă, ea avea o grămadă de treabă înainte să ajungă Cal aici. Trebuia să împacheteze ce aveau şi să se pregătească de plecare.

Îşi umplu rucsacul, aruncând înăuntru şi un schimb de haine pentru el, plus costumul Armani, pentru nuntă. Se gândi să-şi sune părinţii şi să le dea vestea cea bună – mamei ei, nu tatălui. Dar nu mai era timp. Trebuia să afle orarul feribotului şi să cumpere bilete de avion.

Luă portofelul lui Cal şi nişte cărţi de credit, apoi îşi aminti că nu avea lenjerie intimă pentru el. Era straniu să alegi lenjerie intimă pentru Reverendul

Cal. Îi luă pieptănul şi se uită după periuţa de dinţi. Nu mai ştia ce altceva să mai ia.

Rucsacul atârna greu când Angela păşi de pe treptele de metal pe iarba de dedesubt.

Ei o aşteptau. Charlie, femeile şi câţiva din cei pe care Cal îi numea gărzile sale de corp.

— Care-i treaba? întrebă ea, gândindu-se că ar fi drăguţ dacă ar ajuta-o careva cu bagajul.

— Am doar o întrebare, zise Charlie.

— Care?

— Ai putea să-mi zici Tatăl Nostru înainte să pleci?

— Glumeşti, nu?

El îi zâmbi.

— Glumeşte.

Angela se întoarse către ceilalţi, căutând o confirmare. Un tremur nervos străbătu mulţimea. Nimeni nu rosti o vorbă.

— Haide. N-ai nevoie să-ţi spun eu rugăciunea asta. Ştii şi singur Tatăl Nostru.

— Eu, da. Dar mă întrebam dacă tu o ştii, zise Charlie.

— E ridicol, spuse Angela.

— N-o ştie, zise una dintre femei.

— Nu ştie Tatăl Nostru.

— Sigur c-o ştiu.

— Te rog s-o spui.

— Nu, nu vreau. E ridicol. Iar Reverendului Cal n-o să-i placă să audă că v-aţi purtat aşa cu mine.

— M-am rugat şi Domnul a răspuns... Charlie îşi aţinti ochii asupra Angelei.

— Reverendul Cal n-ar călca în veci în Las Vegas, îi zise el.

— Ei bine, chiar acolo se va duce cu mine. În seara asta.

— Nu prea cred, spuse Charlie, păşind în faţa ei.

— Copilul tău nu e al Reverendului Cal, zise una dintre femei.

— Copilul tău e al diavolului, adăugă Charlie. Angela râse.

— Sigur că da, spuse ea. Diavolul.

O parte din ea încă mai credea că oamenii aceştia glumeau.

— Are semnul, zise una dintre femei, iar alta leşină. Asta nu era posibil. Ochii Angelei căutară rapid o cale de scăpare.

Charlie o înşfăcă şi-o trânti cu capul de rulotă. Angela se clătină şi văzu sângele.

— Spune-ţi numele, diavole! urlă Charlie. Una dintre femei apucă o piatră şi-o azvârli. Angela scăpă rucsacul şi-o luă la fugă pe cealaltă parte a plajei, în direcţia stâncilor şi-a oraşului.

— Puneţi mâna pe vrăjitoare, strigă unul dintre bodyguarzi.

— Prindeţi-o! ordonă Charlie.

Roberta văzu totul din ghereta ei. Se duse în grabă la telefon, sunând mai întâi la Rafferty, apoi, pentru că nu dădu de el, sună la secţie.

Capitolul 32

Ceaţa se risipeşte în timp ce intru în port. Statuetele dispar, iar culoarea apei devine un albastru închis. Aerul e mai cald aici. Văd strada Derby.

Trebuie să ajungi acasă.

Trecând pe lângă Winter Island, văd maşinile de poliţie în parcare.

În loc să încetinesc, accelerez. Se face târziu. Trebuie să prind avionul.

Când intru pe canalul ce duce la remiza pentru bărci, îi observ pe calviniştii aflaţi lângă micuţul far, la capătul cheiului Derby. Se agită pe stâncile care înconjoară cheiul, căutând ceva.

Doi dintre ei stau în faţa remizei.

Ar trebui să pun barca la adăpost, dar nu vreau să mă apropii de ei. Când o să ajung la aeroport, o sun pe May şi-i zic să pună pe cineva s-o ducă înapoi.

Mi-e rău. Probabil că n-a fost o idee prea bună să iau pastila pe stomacul gol. Sau s-o iau, pur şi simplu. Dar am ajuns şi sunt în siguranţă.

Pe când mă îndrept spre casă, văd alţi calvinişti scotocind pe lângă casele din spatele clădirii Vămii.

Traversez, străduindu-mă să nu-i privesc şi uitându-mă drept înainte. Nu trebuie decât să-mi iau bagajele şi să chem un taxi. O să mă relaxez când ajung la aeroport.

Mâinile îmi tremură în timp ce descui uşa. O încui la loc în urma mea, mă duc la bucătărie după o bucată de pâine, îmi pun capul sub robinet şi beau cu nesaţ direct de-acolo.

În spatele meu, se aude zăngănit de geamuri.

Înţepenesc, aşteptând încă un sunet. Aud zgomotul înfundat al unui corp care se izbeşte de podea.

E cineva în casă.

Cal.

O iau spre uşă.

— Ajută-mă, strigă o voce.

E vocea unei femei. Una pe care n-am mai auzit-o niciodată, dar pe care o recunosc din visele mele.

Mă întorc şi-o văd pe Angela Rickey. Tremură şi e îngrozită. Vânătaia pe

care am luat-o drept semn din naştere a pălit, până ce a ajuns acum doar o umbră pe obrazul drept şi i-au apărut altele noi: una pe sprânceană şi încă una, mai însângerată, în locul unde unul dintre canini i-a străpuns buza superioară.

— Încearcă să-mi omoare copilul.

Acum plânge, tremurând şi străduindu-se să-mi explice.

— Cal?

— Nu, scutură ea din cap insistent. Ceilalţi.

Mă uit în direcţia indicată de ea, spre parc, şi-i văd pe calvinişti aliniaţi pe trotuar. Supraveghează casa şi aşteaptă. Arată precum păsările lui Hitchcock, strângându-se pe terenul de joacă de la golful Bodega.

— Ei cred că l-am vrăjit pe Cal. Copilul nostru, zic ei, e diavolul!

— E copilul lui Cal? întreb eu cu voce slabă.

Îmi dau seama că ar fi trebuit să ştiu. Acesta era detaliul pe care mi-l ascundea toată lumea.

O mână peste gură. Senzaţia de sufocare. *Nu te mişca, nu scoate niciun sunet.*

Vomit. Chiar pe podea, în mijlocul cămării. Văd capsula albastră, crăpată, de Stelazină, încă nedizolvată.

Acum ei traversează strada. Sunt mai mulţi decât înainte. Cineva aprinde o torţă, apoi se aprind şi altele de la ea.

Se aud zgomote şi incantaţii.

— Prindeţi vrăjitoarea!

Angela începe să plângă.

Pun mâna pe telefon şi sun la poliţie.

— Doamne, zice Angela şi înţepeneşte.

Se holbează pe fereastră, stană de piatră.

Operatoarea răspunde.

— Ce urgenţă aveţi?

— Angela Rickey se află aici. E însărcinată şi a fost bătută.

— Nu închideţi, îmi ordonă operatoarea. V-am notat adresa.

Îi aud vocea pe fundal, dând indicaţii maşinilor de patrulare.

— Sunt pe drum încoace, îi zic Angelei.

Ea suspină.

— E rănită destul de serios, zic.

Angela suspină şi mai tare.

— Copilaşul meu.

Îi văd traversând strada, cu torţele aprinse. Maşinile se opresc să-i lase să treacă, creând o îmbulzeală de gură-cască. Observ expresiile amuzate ale turiştilor. Ei cred că asistă la vreun spectacol ca acelea la care au tot asistat în oraşul ăsta.

— Prindeţi vrăjitoarea! scandează ei.

Turiştii au impresia că e vorba de Bridget Bishop sau de una din celelalte reconstituiri. Încearcă să-şi joace şi în seara aceasta rolul, să se implice în isterie ca să arate că nu sunt deranjaţi de ea. Îşi implică şi copiii.

— Prindeţi vrăjitoarea! Prindeţi vrăjitoarea! Strigă aceştia.

O femeie opreşte maşina, se dă jos împreună cu copiii ei ca să se uite, aşezându-i pe cei mici pe capotă pentru a le oferi o privelişte mai bună, în vreme ce calviniştii trec pe lângă ei, traversează şi intră în curte.

— Vin.

Vocea Angelei creşte cu o octavă. Se agită prin toată încăperea, nefiind în stare să stea locului.

Se duce la fereastră şi ţipă după ajutor. Mulţimea aplaudă.

Torţele se leagănă la nesfârşit, înaintând ca într-un coşmar.

— Vă rog, îi zic eu operatoarei de la urgenţe. Vin spre noi!

— Maşinile sunt pe drum, răspunde aceasta.

— Doamne, Doamne! geme Angela.

— Asiguraţi-vă că uşile şi ferestrele sunt încuiate, ne spune operatoarea.

E bine antrenată şi încearcă să-şi ascundă panica din voce.

Se aude zgomot de paşi pe lemn, în timp ce primii calvinişti urcă scările de la intrare.

— Au ajuns pe verandă, urlu eu spre receptor şi mă grăbesc să mă asigur că totul e închis.

Folosindu-mi toate puterile, împing bufetul în dreptul ferestrei pe care-a spart-o Angela.

— Prindeţi vrăjitoarea!

Îndemnul răsună mai puternic acum. Răsună în capul meu.

Asta nu poate fi adevărat. Sigur e un vis. Sau o halucinaţie. Trebuie să mă lupt ca să rămân aici. O parte din mine se îndepărtează deja, distanţându-se de inevitabil. Mă scufund.

Preţ de un minut, pot să mă trag înapoi şi să privesc, pur şi simplu. Asta

nu e adevărat. Scena e desprinsă dintr-o epocă atât de îndepărtată, încât nu poate fi reală. Nu e reală şi, în acelaşi timp, e cât se poate de reală. Extrem de reală. Fiecare detaliu se distinge clar şi, ca într-o filmare cu încetinitorul, nu dispare imediat.

În locul acesta, scena a devenit una simplă şi universală. Asistăm la repetarea istoriei, o imagine suprapusă peste cealaltă. Ne aflăm şi aici, şi în Vechiul Salem, ameninţate de adevăraţii calvinişti, cei de odinioară. Atmosfera e de sfârşit de lume iminent şi, când mă uit la Angela, pentru o clipă numai, o văd în rochie puritană de un cafeniu posomorât, cu părul strâns şi acoperit. Ne întoarcem în timp, în zilele când veneau şi te luau doar pentru că erai o femeie singură pe lume sau pentru că erai altfel decât ceilalţi sau pentru că aveai părul roşcat sau pentru că nu aveai copii şi bărbat care să te apere. Sau pentru că deţineai o proprietate la care râvnea vreunul din ei.

Fiecare părticică din mine vrea să se smulgă din scena asta, să creeze distanţa care să mă separe. Asta nu e adevărat. Eu nu sunt reală.

Dar Angela este. Ăsta e singurul element real al poveştii, unicul de care sunt sigură. Şi toată viaţa mea mi-am amintit asta: stau aici, ieşită din curgerea timpului, împreună cu această femeie. Îmi dau seama, acum, că am recunoscut din visele mele momentul în care am văzut-o la salonul de ceai, venită să ceară ajutor, mai întâi Evei, acum mie.

Vocea operatoarei mă ajută să mă concentrez.

— Am o maşină în zonă, zice ea. Vă puteţi refugia undeva până ajungem la voi?

— Cred că da, răspund eu.

Gândesc rapid şi mă decid să mergem pe platforma de pe acoperiş. E singurul loc unde ei nu pot ajunge. Dacă urcăm acolo şi ne aşezăm pe trapă, nimeni nu o mai poate împinge de dedesubt. Pe vremuri, făceam asta când voiam să fiu singură. Nu există decât o scară îngustă care duce până acolo şi pe care nu are loc decât o singură persoană. Asta nu e de ajuns ca să imprime forţa necesară deschiderii trapei.

— Platforma de pe acoperiş, zic eu, ca să ştie unde să ne caute. O să fim sus, pe platformă.

— Repede! ne îndeamnă ea, iar noi o luăm la fugă.

Calviniştii blochează traficul, continuând să sosească de peste drum. Cred că sunt vreo cincizeci. Foarte mulţi. Nu sunt numai bărbaţi, ci şi femei.

Ochii Angelei îl caută cu disperare pe Cal prin mulţime. Repetă întruna că el o va salva. La nesfârşit aceleaşi cuvinte. Dar nu e pe nicăieri. E la închisoare. Şi, în timp ce ea aşteaptă salvarea care ştiu sigur că nu va veni, gloata furioasă calcă în picioare grădinile, înconjurând casa.

Le văd feţele. Sunt la ferestre.

Alt zăngănit de geamuri. O schimbare în aer, una olfactivă. Un miros ce-mi vine în minte din alt timp şi spaţiu. Mirosul de vară şi de soare care încinge lemnul de pe docurile de la Willows sau poate la Trani, unde Jack umple barca înainte s-o pornim pentru o nouă zi de tras capcanele împreună. Eu stau întinsă pe punte, bronzându-mă puţin pe spate înainte să plecăm şi lăsându-l pe el să facă toată treaba. Sunt încă obosită de noaptea trecută şi fericită. Plutesc şi visez, în timp ce el umple rezervorul cu benzină.

Pe-atunci, îmi plăcea mirosul de benzină. Pentru mine, e un miros atât de plăcut, încât acum îmi trebuie un minut ca să mă smulg din vraja lui şi să realizez că e prezent aici, în încăpere, că cineva a turnat benzină prin fereastra spartă şi udă zdravăn podeaua cu ea.

Se aude un trosnet când cineva aruncă o torţă prin deschizătură. O explozie mai puternică şi camera se umple de flăcări. Scandările se schimbă imediat. Calviniştii ăştia se pricep la improvizaţii, schimbând cuvintele ca să potrivească ocaziei. „Prindeţi vrăjitoarea!” se preschimbă în mai vechiul „Ardeţi vrăjitoarea!”, care e, de altfel, şi mai corect din punct de vedere istoric.

Mă uit pe fereastră, la mulţimea care, dintr-odată, a amuţit. Unii par nedumeriţi, neştiind prea bine la ce asistă. Se joacă teatru? Oare oraşul Salem îşi îmbunătăţeşte într-atât arsenalul de efecte speciale, încât acum să aibă un buget care chiar să le permită să ardă o casă până la temelie? Privesc cum un bărbat, singurul din mulţime care se prinde, aleargă peste drum, la colţul de lângă hotelul Hawthorne, şi trage alarma de incendiu.

— Arde casa! urlă Angela, luând-o la fugă pe scări, către platforma de pe acoperiş.

— Nu, ţip eu, prinzând-o. Nu te duce sus!

— Ieşiţi din casă! ne îndeamnă operatoarea.

Acum realizez că nu am închis telefonul, dar ideea ei nu e bună. Dacă ieşim din casă, ne vor ucide. De afară, aud sunetul sirenelor, dar prea îndepărtat. Nu putem aştepta atât. Străzile sunt pline ochi de spectatori. Claxoanele urlă. Unii încearcă acum să iasă din maşini, ca să vadă mai bine.

— În pivniţă! zice Angela, luând-o către uşă. E un tunel în pivniţă!

O urmez în întunericul de jos, închizând uşa în faţa fumului. Ştiu că asta e cea mai inteligentă mişcare. În spatele casei e un chepeng şi mă gândesc c-am putea să ieşim pe acolo. Ei n-or să ne vadă şi ne putem furişa cumva pe lângă ei. Dar, din câte ştiu eu, nu mai există niciun tunel. Beezer şi cu mine căutaserăm tunelurile când eram copii. Petrecuserăm multă vreme căutând, zile întregi chiar. Tunelurile existaseră aici, acum o sută de ani, ţesând o reţea înşelătoare pe sub parcul Common şi ţinându-i la distanţă pe colectorii de taxe britanici. Poate au rămas până mai târziu, în timpul Liniei Subterane, aici fiind ultima „staţie” înainte de libertatea oferită de Canada. Ar fi fost o alegere logică pentru reţeaua lui May, dar ele fuseseră de mult umplute. Oricum, asta ne spunea Eva când se sătura de cercetările noastre sau când îi părea rău că nu găseam nimic sau poate când se hotăra brusc că trebuia să ne jucăm afară şi să respirăm aer curat în loc să ne tot învârtim prin pivniţă. Eva ne-a spus acelaşi lucru ca şi profesorii noştri, anume că oraşul Salem blocase toate tunelurile la sfârşitul secolului trecut. Când a venit Al Doilea Război Mondial, şi-au regretat decizia, iar în vremea Războiului Rece, s-au căit şi mai amarnic, pentru că aici s-ar fi putut face un adăpost perfect împotriva bombardamentelor, municipalitatea nemaifiind nevoită să cheltuiască bani buni pe construcţia unuia.

Angela înaintează pipăind de-a lungul peretelui din spate, înfigându-şi unghiile în el.

— Ştiu că e pe aici, pe undeva, zice ea. Aşa m-a scos Eva de aici data trecută.

Deci, asta era. E adevărat. Prin tunelurile astea a făcut-o Eva să „dispară”. Din pricina lor credeau Cal şi ai săi că mătuşa era vrăjitoare. Ce zicea Rafferty? Calviniştii o văzuseră pe Angela intrând în casă, înconjuraseră clădirea, dar fata nu mai ieşise. Când, în sfârşit, apăruse iarăşi, era pe insulă, cu fetele lui May. Până ce a adus-o Rafferty înapoi. May era furioasă pentru că detectivul îl ajutase pe Cal, dar îi scăpase esenţialul, anume că lui Cal îi era frică şi de ea, şi de Eva. Credea în propriile acuzaţii la adresa celor două femei. El nu ştia de tuneluri. Era convins că, în afară de fosta lui soţie, toate femeile din familia Whitney aveau puteri magice.

În seara asta, au înconjurat casa aşa cum au făcut şi atunci. Pe ferestrele din pivniţă, văd nişte picioare încălţate în sandale. Acum chiar că nu mai avem

nicio şansă să ieşim prin chepeng, pentru că stau chiar pe el şi-l ţin blocat. Le vedem siluetele; parcă ar fi păpuşi de hârtie luminate din spate, contururile fiindu-le proiectate pe pereţi de farurile maşinilor ce încă mai izbutesc să se strecoare pe străzi, cele ce nu sunt blocate în trafic.

Angela împinge iarăşi peretele cu toată puterea, aproape făcându-se singură KO, înainte ca eu s-o opresc.

— Ce faci?

— Ştiu că e aici! exclamă ea. În spatele peretelui ăstuia. E o cameră întreagă acolo. Eva m-a ascuns în ea data trecută, până când a putut să mă scoată.

Se răneşte singură. Tuşeşte. E umed şi mult fum, cu un vag miros de mucegai...

Şi-mi aduc aminte de femeia de la agenţia imobiliară care inspecta pivniţa de vinuri şi apa de pe podeaua acesteia. Acolo trebuie să fie. În cramă. Mă întrebasem întotdeauna de ce Eva îşi făcuse o pivniţă de vinuri standard, când ea nu bea deloc. Uşa secretă e în peretele cramei. Sunt convinsă. Stinghiile şi şipcile încrucişate erau o modalitate de-a o ascunde. Lichidul de pe jos nu era de la vreo ţeavă fisurată sau vin care se vărsase. Era apă sărată, care făcea florile să mucegăiască. Tunelul era inundat în timpul mareei.

— Încotro dă tunelul? întreb eu, doar ca să mai verific o dată, ca să mă asigur că intuiţia mea e corectă.

Dar sunt deja foarte sigură. Mă îndrept către rafturile cu sticle de vin. Ştiu răspunsul chiar în timp ce pun întrebarea.

— În remiza pentru bărci, zice ea.

Îmi mişc încet degetele de-a lungul peretelui, căutând crăpături, lumea dinapoia lumii: rafturi de lemn negeluit, o reţea de lemn şi sticle, praf. Caut ceva neobişnuit. Ce scria în jurnalul Evei? „Caută una din două... fie ceva ce înt*ăreşte mod*elul, fie ceva ce-l des*tramă'.*

E prea mult fum ca să mai văd. Pipăi de-a lungul rafturilor negeluite, citindu-le de parcă ar fi un text scris în Braille. Apoi degetele mele dau peste o crestătură mică, în contra fibrei lemnului. E fină ca o lamă de ras. Urmăresc micuţa crăpătură preţ de trei sticle mai sus, după care aceasta face un unghi de 90 grade, se continuă patru sticle mai încolo, apoi se întoarce în jos. Am găsit-o. E adevărat.

E o uşă secretă din Ţara Minunilor lui Alice, mai mică decât mine, poate

de mărimea potrivită pentru o persoană din anul când a fost construită, dar asta a fost demult. Bag mâna printre sticle, cam la înălţimea la care ar fi mânerul şi găsesc unul mic. Îl apăs şi aud cum se rotesc cilindrii, dar uşa nu se deschide. E încuiată. Pipăi în căutarea unei găuri de cheie sau ceva de genul ăsta, cu o mână deja în buzunar, scotocind după ceva cu ce s-o forţez. Apoi degetele mele dau peste placa rotundă şi netedă, unde ar trebui să fie cheia, dar nu e. Îmi piere tot entuziasmul. E un încuietoare cu oprire totală, cu cheie.

E din ce în ce mai greu să respirăm. O strig pe Angela, dar nu mă poate auzi din cauza zgomotului tot mai puternic al incendiului care se apropie.

Miroase a lemn vechi şi a ţesătură din păr de cal gipsată, pentru că acum focul mistuie pereţii salonului de ceai de deasupra noastră. Căldura intensă pare a ridica în aer sporii de mucegai. Simt mirosul de lavandă de la florile pe care mătuşa le usca pe rafturile de lângă mine, cele pe care am uitat să le arunc.

Apoi îmi amintesc combinaţia, de la inspecţia casei şi din faptul că agenta imobiliară îmi spunea că asta e numai jumătate de problemă. Mucegai în pivniţă, de la florile moarte, atârnate cu capul în jos ca un steag de alarmă.

— Cine Dumnezeu ar usca flori în pivniţă?

Mă enervase întrebarea ei, de parcă şi-ar fi închipuit că Eva era proastă sau senilă, dar trebuie să recunosc că mă mirasem şi eu. Chiar, *cine* Dumnezeu ar usca flori în pivniţă? Răspunsul era *nimeni.* Nicio persoană care ştia ce face. Eva n-ar fi făcut asta. Şi acesta devine încă un element care destramă modelul, care iese în evidenţă. Florile, desigur. Eva era extrem de logică şi consecventă. Cheia încuietorii era în florile mucegăite puse la uscat.

Înşfac buchetele unul câte unul, trăgându-le din cârlige şi scuturându-le aşa cum scuturase Beezer clopoţeii la ultimul Crăciun, când eram copii. Zgâlţâi fiecare buchet încet, deliberat, ca şi când m-aş aştepta ca unul din ele să sune altfel.

Deasupra noastră, o grindă se prăbuşeşte prin podea, zguduind casa din temelii. Angela sare înapoi. În depărtare, se aud sirenele pompierilor. Se apropie, dar tot sunt destul de departe.

— Ce faci?

Angela intră în panică.

— Trebuie să ieşim de aici, zice ea.

Crede că o iau razna, zgâlţâind buchete de flori în timp ce se năruie casa

peste noi. Se teme că ceea ce a auzit despre mine e adevărat. Încep să cred că are dreptate, pentru că nu găsesc cheia. Acum mă trage de braţ, vrând să se întoarcă sus şi poate să iasă aşa cum a intrat. Dar e deja prea târziu pentru asta. Întreg parterul e cuprins de flăcări. Angela izbeşte în chepeng, împingând cu tot corpul, ţipând la privitori, strigând la ei. Aceştia fie că n-o aud, fie se fac că n-o aud. Apoi se prăbuşeşte lângă mine, cu ochii în lacrimi.

— O să murim! hohoteşte ea.

Apuc şi ultimul mănunchi de flori, care e acum aproape invizibil în fumul care ne învăluie. Îl scutur zdravăn şi cheia cade pe podea. O caut pipăind, degetele mi se încleştează pe ea şi îmi trec celălalt braţ de-a lungul peretelui, până ce acesta dă de încuietoare, încet, cu grijă, bag cheia în broască şi-o întorc în sensul acelor de ceasornic până aud clicul. Uşa se deschide brusc.

— Am reuşit, zic eu, apuncând-o pe Angela de mână.

O trag, mai în picioare, mai pe brânci, până intrăm, închizând uşa şi lăsând în urmă infernul din pivniţă.

Angela cunoaşte încăperea. Se plimbă pe lângă peretele din fund, până dă peste o lanternă. Lumina e slabă. La început, presupun că asta e din cauza bateriilor proaste. Dar nu bateriile sunt de vină, ci fumul.

Locul ăsta e mai degrabă o peşteră decât o cameră secretă, pereţii ei din pământ scobit fiind întăriţi cu scheletul de lemn al vechilor corăbii. O porţiune din podea e pavată cu piatră, care se opreşte brusc acolo unde constructorii au rămas fără materiale sau n-au mai putut să le fure de pe străzile din Salem.

Şi aici sunt comori: o bucată de fildeş – mânerul sculptat al unui cuţit a cărui lamă ruginită s-a dezintegrat într-o grămăjoară de praf roşu pe podea. Cuţitul se află pe o veche cutie de mirodenii, de genul acelora pe care le-am mai văzut în casele din oraşul vechi. Lemnul cutiei a fost deformat de eroziunea apei. În colţ, se găseşte un pat vechi de lemn, cu frânghii întinse în loc de arcuri. Şi mai sunt o grămadă de chinezării, pesemne furate de strămoşii lui G.G. Când se apucaseră de piraterie. Mă gândesc că erau atât de uşor de recunoscut şi atât de „fierbinţi”, încât era periculos să le aducă sus şi să le expună.

Cu excepţia unora dintre chinezării, observ că majoritatea chestiilor lăsate în părăsire aici sunt stricate. Toate celelalte obiecte au fost în cele din urmă duse în casă şi integrate în peisaj. Cele abandonate aici nu mai pot fi folosite, cu excepţia patului, lăsat aici pentru persoanele care aşteptau.

Întreaga încăpere respiră un aer de aşteptare şi de frică. Ambele senzaţii sunt palpabile. În clipa asta, amândouă ne temem, desigur, dar spaţiul acesta e bântuit de ceva mai mult decât de frica noastră. Aceasta este camera în care sclavii îşi aşteptau libertatea, în ultima lor oprire pe traseul spre nord. Aşteptau aici, neştiind dacă vor mai ieşi vreodată sau dacă vor muri în încercarea lor. Îşi puneau toată încrederea în aboliţionişti, prin ale căror vene curgea acelaşi sânge cu al oamenilor care, cu doar câteva generaţii în urmă, deţineau navele ce-i aduseseră aici spre a fi vânduţi ca sclavi. Aveau încredere în cei ce n-o meritau, căci nu era altă cale şi sperau că se va închide cercul, aşa cum trebuie să se întâmple cu toate relele înainte ca ele să ia sfârşit.

În camera aceasta e frică, dar e şi speranţă. O văd. Speranţa e acolo, în celălalt capăt al încăperii, în mica deschizătură întunecată ce duce în jos, spre libertate. Speranţa e în tunel.

— Nu putem rămâne aici, zic eu, văzând că Angela, sfârşită de oboseală, se aşază pe pat.

— Nivelul mareei e maxim, spune ea, realizând ce greşeală făcuse. Nu putem ieşi de aici până nu scade. Acum, intrarea în tunel e complet acoperită de apă.

Vrea să doarmă, zice, aşezându-se pe pat.

— Doar un minut. Sunt frântă.

Are dreptate în privinţa mareei. De aici se simte mirosul apei. Dar şi cel al fumului, iar acesta e mult mai puternic. Nu epuizarea e cauza somnolenţei care a cuprins-o pe Angela, ci fumul.

— Haide! îi zic, trăgând-o de pe pat.

Ea vrea să aştepte, să vadă dacă vor veni să ne salveze, dar camera se umple treptat de fum şi asta o afectează deja. Crede că judecata ei e limpede, dar se înşală. Nu putem aştepta să fim salvate, în cazul în care măcar le spune cineva că suntem în casă. Dacă vin după noi, se vor duce sus, pe platforma de pe acoperiş, unde le-am spus că vom merge. Chiar dacă verifică pivniţa, nu ne vor găsi. Nimeni nu ştie de tunel.

— Haide, îi repet eu. Nu putem sta aici.

Şobolanii ne-au luat-o înainte. Încerc să nu-i privesc. Aleargă dezordonat pe laturile tunelului, toţi în aceeaşi direcţie, îndepărtându-se de fum.

Cu excepţia zgrepţănatului şobolanilor, nu se mai aude niciun zgomot. Când ne oprim să ne tragem sufletul, fumul ne prinde din urmă.

Cu cât ne îndepărtăm de incendiu, cu atât mai uşor îi e Angelei să respire.

— Am putea aştepta, zice ea, încurajată puţin de asta. Când ajungem la capătul tunelului... am putea aştepta până mai scade nivelul apei.

— Poate, răspund eu, încercând să-i dau o speranţă, dar fumul e chiar în spatele nostru şi nu putem aştepta aici.

Simt apa în jurul gleznelor. Iau lanterna de la Angela şi-o îndrept înainte. Văd cum deschizătura ce dă spre tunel se îngustează şi se înalţă, pe măsură ce apa se adânceşte.

— Cât mai e până la capăt? o întreb.

Fie nu vrea, fie nu poate să estimeze distanţa.

— Aproximează, zic eu.

— Nu ştiu... Vreo patruzeci şi cinci de metri?

— Cât jumătate dintr-un teren de fotbal?

— Cred că da, încuviinţează ea din cap.

— E în linie dreaptă sau e vreo cotitură?

— Dreaptă, zice ea, dar nu putem să...

Apa ne-a ajuns până la brâu. În faţă, şobolanii s-au oprit. N-au mai rămas decât câteva zeci de centimetri până la tavan. O semilună de aer. Şobolanii au renunţat.

S-au prins împreună de margini, cât mai aproape de apă. Au ajuns până unde au putut. Aici vor sfârşi.

În spatele nostru, fumul se învolburează şi se strecoară încet înainte.

— Eu nu mă duc acolo, spune ea. E sinucidere curată să intri în apă.

Dar apoi vede fumul ce se târăşte pe furiş spre noi.

— Nu avem de ales, îi zic eu privind la şobolani şi obligând-o să se uite şi ea.

Oglindită în ochii ei, îmi văd propria istorie. A auzit poveştile despre mine. Crede că tocmai a făcut o mare greşeală, încredinţându-şi viaţa în mâinile unei nebune. O văd gândindu-se la asta.

— Nu pot, spune ea plângând. Nu pot înota la adâncimea asta.

— Eu pot, zic.

Apa ne-a ajuns la piept. Suntem prea aproape de şobolani. Ea se uită la ei, apoi la mine. Ştie că sunt singura ei şansă.

— Să nu înoţi, să nu dai din braţe, îi spun, iar ea încuviinţează. Nici măcar

să nu-ţi mişti picioarele.

Ea dă iarăşi din cap c-a înţeles.

Îi arăt cum să facă, cum să inspire şi să expire, ca atunci când te pregăteşti pentru scufundări la mare adâncime. Mai întâi, dai drumul aerului din plămâni, după care iei acea gură adâncă de aer care te va ţine în viaţă.

— Doamne, ajută-mă, spune ea, credincioasă chiar şi acum.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândouă.

Expirăm complet. După ce inspirăm foarte adânc, o împing cu capul sub apă şi-apoi dedesubt.

O înşfac de păr. Asta e singura cale: s-o fac să fie moale şi s-o apuc de păr, pe care-l ţin în dinţi, ca să am braţele libere. Alternativ, labele picioarelor bat apa şi ne împing de pe fundul şi marginile tunelului, propulsându-ne înainte.

În întunecimea asta, par a se scurge ore, ani, o eternitate poate. O simt sub mine sau pe lângă mine. Un balast fără vlagă, ce se lasă tractat.

Mă dor plămânii. Timpul se schimbă.

Întunericul e peste tot. N-am mai atins de mult peretele şi nici podeaua. Poate că tunelul s-a lărgit. Nu te opri, îmi zic, menţine ritmul.

Nu mai simt apa şi nici răceala ei.

Ne-am rătăcit. De jur împrejurul nostru nu e nimic altceva decât întunericul care se întinde la nesfârşit, în toate direcţiile. Pentru prima dată, îmi dau seama ce înseamnă să fii condamnat. Nu o închipuire, ci realitatea crudă, nu e sfârşitul unei vieţi chinuite, ci sfârşitul nimicului.

Angela avea dreptate. Asta chiar e sinucidere curată. E ca plonjonul lui Lyndley. Ca săritura de pe Golden Gate. Înotul spre lună. Acesta e moartea pe care am crezut întotdeauna c-o vreau, moartea spre care am tot încercat să-mi croiesc drum zilnic, de când aveam şaptesprezece ani. Acum, e în sfârşit a mea, dacă o vreau. Nimicul mă împresoară din toate părţile.

O clipă, renunţ. Încep să mor. Ar fi atât de uşor. Să mă odihnesc aici, alături de scoici şi de pietrele netede. Am mai fost o dată aici şi era perfect. Linişte. Dar nu şi acum. Pentru că nu-mi mai doresc asta. Asta voia Lyndley, nu eu. Nu vreau să mor în apă şi nu vreau să mor în tunel. Încerc să-mi doresc asta, dar nu pot.

Trebuie să-i salvez pe Angela şi pe copil. Şi, după cum încep să realizez pentru prima dată în viaţă, trebuie să mă salvez pe mine însămi.

Părul Angelei începe să-mi alunece dintre dinţi. Îl apuc zdravăn cu mâna, prinzând în pumn încâlceala şi eliberând tot ce-i ascuns acolo. Ca şi părul lui May, şi al Angelei e plin de secrete. E o plasă care adună magie în trecerea sa, dând drumul pe rând câte unei minuni: statuetele religioase, vălul, imaginea Fecioarei Maria. Toate-s prinse în împletitura de dantelă din părul ei, arătându-ne calea.

În timp ce-o împing în faţa mea, îi văd părul ca o ţesătură din dantelă şi, prin el, lumina. Căluţul de mare înoată dinaintea noastră, către plasa de lumină. E căluţul de mare pe care, copil fiind, l-am zărit în părul lui May. Acum îmi dau seama că acest simbol este al meu şi-l urmez către reţeaua de lumină. Văd ceva în depărtare... o vagă strălucire verde. Apoi, pe când mâna mi se duce în spate, părul Angelei se dă din cale, dar strălucirea rămâne. Am găsit ieşirea din tunel. Înotăm spre lumină.

Ieşim la suprafaţă în remiza pentru bărci, sub doc. O împing pe Angela în sus, spre aer. Respirăm amândouă adânc.

Izbutesc s-o ajut să urce la mansardă. Se aşază pe pat şi se rostogoleşte pe-o parte.

— Eşti bine? o întreb.

— Cred că da, îmi răspunde, deşi îmi dau seama că nu e aşa.

Se întoarce iarăşi şi geme.

— Aduc ajutoare, îi zic, deschizând fereastra ca să-mi luminez drumul.

Ea reuşeşte să încuviinţeze din cap.

Pe docuri există un telefon public. O iau în jos pe scări, când îi văd pe discipolii în robă. Stau pe cealaltă parte a canalului, pe banca unde se adună de obicei bătrânii. Acum, aceştia au părăsit-o, ducându-se să se uite la incendiu, ca mai toată lumea din oraş. Locul le-a fost luat de trei siluete în robe, care privesc încoace. Mă uit peste apă, spre cheiul de pe partea cealaltă. Mai sunt unii şi acolo, îndepărtându-se de casă cu torţele aprinse. Gloata furioasă dă foc la iarbă, la clădiri, orice poate să ardă.

Urc înapoi. Angela e în genunchi.

— O să vină să mă salveze, sunt sigură, zice ea.

— Cine?

— Reverendul Cal.

— Cal e în închisoare, îi spun eu.

— Ba nu, a ieşit. Ar trebui să fie deja aici. Reverendul o să vină să mă

salveze. Mergem la Vegas. O să ne căsătorim.

— Ridică-te.

Încerc s-o ajut să se dea jos din pat.

— Ar fi trebuit să fie deja aici. Ei au zis c-o să vină.

Angela se uită fix pe fereastră, scanând mulţimea.

— Reverendul Cal va veni. A promis.

— Dă-te de la geam!

O apuc şi-o trag de-acolo.

Angela începe să plângă. Ochii îmi joacă feste. O văd...

Pe Lyndley, stând în acelaşi loc. Plânge. Prima noastră vară împreună. Avem treisprezece ani. Repetăm întruna ce fericite ar trebui să fim că suntem adolescente, că totul se va schimba în vieţile noastre şi ce bine ne va fi, dar lucrurile s-au schimbat deja, în vara asta. Şi nu ne e bine deloc. E îngrozitor. Îi simt durerea. S-au petrecut lucruri oribile, pe care nu le pot rosti şi nici măcar gândi. Ele i s-au întâmplat lui Lyndley, dar, într-un colţişor geamăn, le-am simţit şi eu. Am simţit fiecare bătaie. Ştiam când el venea în patul ei. Se putea descurca, zicea ea, iar eu am crezut-o. Putea să se descurce atâta timp cât eram împreună, câtă vreme era pe insulă şi eram împreună. Aşa spunea, dar se înşela. Nu putea controla lucrurile, aşa cum nici eu nu puteam.

Trebuie să spunem cuiva, am zis.

El a spus că o să înceteze. A promis.

Sunt adusă violent la realitate de sunetul altor maşini de pompieri din oraşele învecinate, care răspund semnalului de alarmă tras de Salem.

Torţele înaintează. Pe strada ce duce în jos de la casa Evei ard focuri. Într-o grădină din spate, într-un hambar.

Înaintează spre noi.

Sunt de toate rasele, de toate religiile. Sunt întoarceri în trecut. Sunt halucinaţii. Gloata furioasă e formată din ţăranul căruia i s-a stricat recolta sau vecinul căruia i s-a născut un copil mort, toţi cei care au fost vreodată atât de răniţi sau de furioşi pe soartă încât să plece în căutarea cuiva pe care să dea vina.

— Ce-ai de gând să faci? mă întreabă Angela, întorcându-se spre mine.

De parcă eu aş şti. De parcă aş fi ştiut vreodată.

Apoi îl văd. Răspunsul. E iminent şi e pretutindeni în jurul nostru, e în sclipirea lunii, a cărei strălucire aurie se reflectă din acoperişul Vămii. Mă

gândesc la Hawthorne şi la poveştile pe care le-a scris, şezând la biroul de acolo. Nici după ce a părăsit oraşul n-a scăpat. Tot despre Salem scria.

Şi mă gândesc la Ann Chase şi la ce-a spus despre calvinişti în seara când am înmormântat-o pe Eva.

— Eu n-aş dori ca Dumnezeul lor să fie şi al meu, spusese ea, dacă nu e destul de puternic ca să-i facă netemători în faţa noastră. Ce fel de Dumnezeu slab şi fricos mai e şi ăla?

Mintea mea se întoarce la momentul când am văzut-o prima dată pe Ann făcând o vrajă. Lyndley şi cu mine stăteam pe chei, urmărind-o din întuneric. Chicoteam în vreme ce ne uitam cum Ann şi prietenele ei hippie îşi ridicau braţele spre luna plină şi dănţuiau la capătul cheiului, făcându-şi farmecele de dragoste. Şi noi râdeam întruna, pentru că, deşi nu le auzeam, arătau foarte caraghios, ca unele care chiar credeau cu adevărat, dansând cu braţele ridicate în lumina lunii pline, viitoarele iubiri perfecte rămânând tot undeva la orizont. Îmi amintesc cum îmi spuneam că, deşi erau mai în vârstă decât mine, erau totuşi atât de tinere, de naive şi de încrezătoare. Lumea nu e croită aşa, nici măcar pentru măsura unuia care crede cu adevărat.

— Ce-ai de gând să faci? suspină Angela, în timp ce calviniştii se apropie tot mai mult.

— O să le dăm exact ceea ce vor.

Ea se uităm la mine cum îmi înalţ braţele spre luna plină.

— Ridică braţele, îi spun eu, iar ea se supune.

Mi-aş măsura Dumnezeul cu al vostru oricând, le spun eu calviniştilor. Nu la Dumnezeul lor mă rog şi nici la una dintre zeiţele lui Ann. Dumnezeul căruia mă rog nu e nici bărbat, nici femeie. Dumnezeul meu nu e amestecat în planurile ascunse ale muritorilor, e Dumnezeul care te duce departe atunci când nu mai ai niciun loc de refugiu.

— Te implor, mă rog eu.

Angela şi cu mine stăm cu mâinile în aer, către lumina pe care eu am luat-o drept aceea a lunii, dar care acum îmi dau seama că e, de fapt, o multitudine de lumini. Acestea se deplasează spre noi în formaţie, planând chiar deasupra apei ca nişte OZN-uri.

Le văd şi calviniştii, iar asta îi opreşte dintr-odată. Bărbaţii în robe, cei care înaintau cu greu prin apă, se feresc din drum cu mişcări dezordonate. Văd cum formaţia se schimbă din nou, prefăcându-se în luminile de pe Golden Gate.

Ai încredere în darul tău, aud în minte vocea Evei... Şi-atunci încep să râd.

Angela vede că ceea ce facem dă rezultate, dar nu se prinde de glumă. Nu numai că ruga ne-a fost ascultată, dar dorinţa ne-a şi fost împlinită pe loc, foarte prompt şi pe deplin, cu un simţ al eleganţei şi-al ironiei pe care numai un Dumnezeu adevărat le poate avea. Când am cerut ajutor, Dumnezeu mi-a trimis semnele propriei mele morţi. Mai întâi luna, apoi podul Golden Gate. Dar acum îmi dau seama că am înţeles greşit ce vedeam. Imaginile nu m-au înşelat niciodată, numai că interpretarea mea a fost greşită. Comorile din apă nu erau deloc simboluri ale morţii, ci ale supravieţuirii.

Apoi, sunetul taie liniştea. E sirena de rigoare, în vreme ce Golden Gate se transformă în vaporul turistic, iar acesta intră pe canalul dintre adăpostul pentru bărci şi cheiul Derby. Calviniştii se grăbesc înapoi pe maluri, ferindu-se din calea uriaşei ambarcaţiuni care intră în port plină de petrecăreţi beţi şi muzică zgomotoasă şi alte lucruri pentru care calviniştii se căiesc.

— Sari! îi zic eu Angelei.

În timp ce vaporul trece, sărim amândouă în apă, punând nava între noi şi calvinişti, aceasta blocându-le câmpul vizual. Sărim chiar când la remiza pentru bărci sosesc şi ceilalţi bărbaţi în robe, cei inteligenţi, care, în loc să înoate, au parcurs pe uscat distanţa dintre cele două pontoane. Aceştia sparg uşile şi urcă în fugă scările, numai ca să constate că am dispărut. Asta le confirmă părerile despre puterile noastre şi îi determină să cadă în genunchi şi să se bată-n piept, rugându-se să fie izbăviţi de creaturi ca noi.

Nu ne-a văzut nimeni sărind. Căpitanul e prea ocupat încercând să andocheze. Petrecăreţii se uită dincolo de noi, către oraş şi casa Evei, mirându-se de luminile strălucitoare, de maşinile de pompieri şi de fumul care, din negru, s-a făcut acum alb, căci pompierii reuşesc în sfârşit să izoleze incendiile.

Nu ne uităm în urmă. Angela şi cu mine înotăm împreună. La gura portului, găsesc o bărcuţă de pescuit, îmi trebuie toată forţa ca s-o urc pe Angela în ea. Se prăbuşeşte lângă copastie, răsuflând din greu, căci e extenuată.

Lumina lunii taie o potecă spre Insula Câinelui Galben, arătându-ne calea. E o noapte frumoasă, una dintre ultimele nopţi calde din vara asta, limpede aici, în port, dar ceţoasă pe ocean. Insula se află chiar dincolo de bariera de ceaţă. Luna plină se zăreşte prin pelicula de vapori, o rază difuză luminând o

cărare ce duce direct la Back Beach.

Vraja e de partea noastră. Mareea e la cota maximă, iar luna tocmai potrivită. Valurile unei mări fosforescente ne duc până la Back Beach.

Îi spun Angelei să rămână în barcă. Câţiva câini ies din peşterile lor ca să vadă ce se petrece, dar nu se apropie.

— N-or să-ţi facă rău, îi spun. Mă duc s-o aduc pe May.

Ea încuviinţează din cap, punându-şi încrederea în mine. Abia de se mişcă, dar văd sânge în barcă şi foarte multă apă. Copilul se va naşte în curând.

Alerg pe noua potecă de pe plajă, evitând zona unde oceanul începe să erodeze stâncile, reintrându-şi în drepturi.

La capătul cărării, o iau la stânga, îndepărtându-mă de casa tuşicăi Boynton, cu veranda ei prăbuşită, şi luând-o spre luminile casei lui May, ce se zăresc la cealaltă extremitate a insulei.

Tai de-a curmezişul terenul de baseball, în direcţia drumului de pământ, trecând pe lângă canisa de piatră, la dreapta, iar la stânga, pe lângă stâncile ascuţite de pe care a sărit Lyndley, ce se înalţă ca un castel-fortăreaţă.

Văd maşina, prin al cărei parbriz spart cresc glicine, încolăcindu-se în jurul antenei.

Ceva mă opreşte, o prezenţă. Bărbatul se sprijină de maşină. Aproape că nici nu-l observ. E neras, în blugi şi tricou, dar îi recunosc imediat. Un tremur mi se coboară în picioare şi încremenesc locului.

— Sophya, zice el, păşind în faţa mea şi blocându-mi calea.

Tonul lui e autoritar. Felul în care îmi rosteşte numele mă face să-mi dau seama de ce l-am schimbat, de ce am fost nevoită să-l schimb. Nu suportam să-mi aud propriul nume, din pricina felului în care îl spunea el: şuierător, ca un şarpe. Sophya era un nume ce putea fi şoptit în noapte, încetişor de tot, ca să nu mai audă nimeni, destul de încet pentru ca nici măcar mama să nu se trezească.

Stau la orizont, unde se întretaie toate liniile de perspectivă pe care le-am trasat vreodată pe vreo suprafaţă. E punctul încremenit, cel din care porneşte fiecare fir şi spre care se îndreaptă toate firele.

Am mai fost în locul ăsta şi ştiu ce urmează. Nu mă surprinde câtuşi de puţin când câinii încep să-şi facă apariţia.

Iată-l pe Bizi stând pe stânci, iar în spatele lui sunt ceilalţi. Număr zece,

apoi douăzeci, apoi mai mulţi. Îşi părăsesc ascunzătorile încet şi silenţios. Cal nici nu observă până nu se trezeşte înconjurat. Când în sfârşit îi vede, pe chip îi apare o expresie de teroare, dar şi de recunoaştere. Cal şi cu mine am mai fost împreună în acest punct fix. Cal, pierdut în larg, pe barca pe care o furase din San Diego, deshidratat şi pe moarte. Eu, pierdută aici, pe insulă, în acelaşi moment în timp. Am împărtăşit aceeaşi viziune, aceeaşi halucinaţie. Am văzut împreună acest deznodământ şi ştim amândoi că eu ţes dantela asta. Tot ce se va întâmpla de aici încolo depinde de mine.

Câinii îl încolţesc şi mai mult, cum ne încolţiseră pe noi bărbaţii în robe, înaintând în linişte. Animalele îşi arată colţii, iar ochii le strălucesc.

— Ai venit s-o iei pe Angela, zic eu.

— Da, după ea am venit, spune el.

— N-o poţi avea.

În timp ce rostesc aceste cuvinte, câinii îl atacă. Sar pe el înainte să apuc să zic ceva, sfâşiindu-i hainele şi carnea. Şi, ca în vis, ştiu că-i pot opri. De data asta, ştiu cuvântul, diferenţa fiind că nu ştiu de ce aş face-o.

Apoi apare Angela. Se aruncă spre Cal, încercând să se interpună între el şi câini.

— Opriţi! ţipă ea la animale, dar asta le întărâtă şi mai rău.

— Fereşte-te! strig la ea, dar nu se mişcă.

În ochii ei, văd ce a văzut May în ochii tuşicăi Boynton în noaptea aceea. Din pricina asta n-a fost în stare să apese pe trăgaci şi să pună capăt întregii poveşti, acesta e motivul pentru care a ratat unica ocazie pe care o avea.

Dintr-un motiv oarecare, Angela îl iubeşte pe Cal Boynton. Îl iubeşte destul de mult ca să moară pentru el.

— Te rog!

Acum plânge, încercând să se apropie de el.

Unul dintre câini se repede la Angela şi-o muşcă de antebraţ. Văd cum îi dă sângele.

Sunt dezgustată de amândoi în egală măsură. Toată furia din copilărie se ridică la suprafaţă şi, pentru o clipă, mă gândesc că *ar fi mai bine* să moară împreună. Se merită unul pe celălalt. Dar mai există şi o a patra fiinţă. Îi văd chipul. Ea e aici, cu noi. Sora mea. O văd tânără şi văd ce va deveni când va creşte, ce vrea să devină dacă, de data asta, i se oferă ocazia. Îi datorez această şansă.

— Opriţi! strig, ştiind că Angela a folosit cuvântul corect, numai că el trebuie să fie rostit de mine.

Mai ştiu şi că trebuie să-l spun pe un ton convingător.

— Opriţi! strig eu mai tare şi apăsat.

Întreaga lume încremeneşte. Câinii se lasă pe labele din spate, de parcă au îngheţat într-un stop-cadru şi aşteaptă ca cineva să repornească filmul.

Angela cade pe spate, plângând. Cal e pe jos, între noi două. Sângerează abundent.

— Ştiam c-o să vii să mă iei, spune Angela, mişcându-se spre el, dar, la vederea sângelui, se opreşte.

Ca tăiată în două, se încovoaie din cauza primelor dureri ale facerii.

Cal se luptă să se pună pe picioare, târându-se spre ea. Ochii mei îl îngheaţă unde se află.

— Sunt în regulă, zice Angela, ridicând o mână.

Se sprijină de una dintre stâncile din spate.

Văd în ochii lui că şi el o iubeşte şi vrea s-o ajute. Dar, oricât şi-ar dori asta, nu se mişcă. Nu poate. Când în sfârşit vorbeşte, mi se adresează mie, dar nu spune ce cred eu c-o să spună. Nu-mi spune că sunt o posedată şi o seducătoare sau că tot ce s-a întâmplat e vina mea.

— Iartă-mă, îmi zice cu o voce slabă.

De data aceasta, nu e un ordin. Sună mai degrabă a rugăciune.

Sângele îi bălteşte la picioare.

Păşeşte înainte, către mine, cu braţele întinse. Are lacrimi în ochi.

Stau încremenită ca o statuie. Îl aud pe Bizi mârâind, dar câinele nu se mişcă. Nu se va clinti până nu-i spun eu, iar ceilalţi nu vor face nicio mişcare fără el.

Mintea mea e goală. Îl simt pe Cal întinzând mâinile spre mine şi braţele lui apropiindu-se, după care se aude un pârâit şi-mi simt coastele rupându-se, în timp ce cad pe spate, sub el, pe stânci.

Corpul meu şi-al lui s-au contopit.

Apoi o văd pe May, stând în picioare, cu puşca în mână. Celelalte femei o însoţesc. Ele se apropie, înconjurând-o pe Angela. O văd pe una luând-o de braţ şi ducând-o înapoi către canisa de piatră, care e cea mai apropiată clădire. Angela plânge. E un sunet animalic, jos, în care se împletesc şi jalea, şi durerile naşterii. Femeile au învăluit-o, aşa cum au făcut şi cu tânăra înspăimântată,

mama celor doi copii, pe care am văzut-o în prima mea zi pe insulă.

— Sunaţi la Paza de Coastă, spune May. Spuneţi-le că avem nevoie de un elicopter medical.

May lasă jos puşca şi, folosindu-şi întreaga forţă, rostogoleşte trupul lui Cal de pe mine.

În urechile mele, gemetele care vin dinpre canisă se contopesc cu sunetul propriului meu sânge. Gemetele se transformă în urletele unei femei care naşte. Viaţa îmi trece pe dinaintea ochilor. Cu fiecare geamăt al Angelei, ceva se scurge din mine. Şi sângele, şi aerul din plămâni. Cu fiecare geamăt, ceva lunecă tot mai departe de mine. Sunt pe moarte.

Sunt toate aici. Toate femeile. E şi tuşica Boynton, împreună cu celelalte. Sunt toate femeile din trecutul meu, profesoarele, a venit chiar şi Vedeta de Cinema, purtând una dintre cămăşile pe care i le-am furat, cea pe care am sfâşiat-o. Şi apoi, prin mulţime, o văd pe Eva, şezând într-o parte, pe aceeaşi piatră de pe care s-a ridicat Angela. Lucrează la ceva, privind în jos. Ce face? Şi-apoi îmi dau seama. Lucrează la o bucată de dantelă. Dantela mea, cea pe care mi-a trimis-o înainte să moară. Se străduieşte s-o termine.

Mă lupt să respir. Întunericul e pretutindeni. Se lasă ceaţa, acoperind luna şi stelele. E atât de frig.

Şi-n tot acest timp, Eva continuă să lucreze, trecând mosor peste mosor. Vreau să-şi ridice privirile şi să se uite la mine, dar ea împleteşte încontinuu la dantelă, îmi dau seama c-o face pentru mine, dar, de data asta, nu mă poate ajuta. Vreau să se uite la mine, deoarece vreau să-i spun că e inutil. Eu ştiu asta, chiar dacă ea nu ştie. Acum, ajutorul meu nu poate veni de la ea. Trebuie să vină de la altcineva.

Mai întâi, aud sunete ca nişte mici pârţuri. Mă enervează, nu sunt potrivite acum. Apoi văd sandalele şi mă uit în sus. Ea se apropie prin mulţime, fumând o ţigară cu marijuana. Mă gândesc că asta e foarte tipic pentru Lyndley, foarte egoist. Să fumeze o ţigară cu marijuana în vreme ce eu zac aici, trăgând să mor. Atrage toată atenţia, aşa cum a procedat întotdeauna. E îmbrăcată în cuvertură, dar nu în chip de pantaloni, aşa cum intenţionase, ci drapată în jurul umerilor ca un imens şal, care, însă, e prea lung şi se ţârâie pe pământ în spatele ei, adunând resturi şi iarbă şi murdărindu-se. Are părul lung şi prins într-o coadă împletită.

— Lyndley, spun eu.

— Towner, răspunde ea, de parcă nu s-ar întâmpla nimic ieşit din comun, deşi eu zac aici, pe moarte.

Se apleacă să vadă mai bine în ce stare mă găsesc, trăgând lung din ţigară. Şi-atunci, ştiu ce are de gând să facă. O să sufle fumul spre mine. Eu mor, iar Lyndley o să-mi sufle fum în plămâni, ca să mă droghez împreună cu ea.

— Relaxează-te, îmi zice, iar eu realizez că nu există cale de scăpare.

Îi simt buzele pe ale mele. Nu mă pot feri. Simt fumul, în timp ce acesta coboară prin trahee, arzând şi înţepând. Mă întind să-i apuc braţul, dar iar a dispărut.

Îmi mijesc ochii ca să văd unde e, dar luna a apus. Astrul ne părăseşte prea repede.

Apoi se împrăştie ceaţa şi realizez, încă o dată, că ceea ce văd eu mişcându-se nu e luna, ci altceva. Şi-atunci aud sunetul, în vreme ce acesta ajunge din urmă lumina. Nu e luna şi nici vaporul turistic. În coborâre, aduce şi vântul, aşa că văd mai limpede. Curentul provocat de elicea elicopterului a spulberat ceaţa.

O zăresc pe Lyndley întorcându-se şi îndepărtându-se în direcţia canisei. A sosit timpul. Priveşte înapoi şi zâmbeşte, apoi intră, pentru a prinde şansa care i-a fost răpită acum mult timp.

Încerc să-i rostesc numele, dar nu-mi mai recunosc vocea.

— Cine e Lyndley? o aud pe una dintre femeile din Cerc întrebând-o pe May, după ce m-a auzit spunând numele surorii mele.

Paramedicii roiesc în jurul meu. Vocea femeii sună slab şi pare înspăimântată.

— Nu e Lyndley, îi spune May, ci Lyndsey... Lyndsey era sora geamănă a Sophyei.

— E şi ea aici?

Fata se uită împrejur şi vede umbra care trece. Ochii ei îi urmează pe ai mei.

— Nu, răspunse May, Lyndsey nu-i aici. A murit la naştere.

E adevărat. Ştiu asta. E adevărat şi, în acelaşi timp, nu este.

Sunt pe moarte. În vremea asta, în canisa de piatră, sora mea Lyndley îşi primeşte în sfârşit şansa de a se naşte.

Toţi câinii fug să se ascundă, mai puţin Bizi, care nu vrea să plece de

lângă mine până ce May nu-l apucă de zgardă, ca să-l împiedice să-i muşte pe paramedici. Aceştia mă iau de lângă el, punându-mă întâi pe o targă, apoi urcându-mă în elicopter.

Partea a şasea

Pe măsură ce fiecare bucată de dantelă este terminată, ea este desprinsă de pe pernă şi ridicată în lumină, dându-se pentru prima dată la iveală modelul ei delicat. Tăierea legăturilor se face cu mare grijă şi ceremonie. Femeile se adună într-un cerc, ţinându-şi respiraţia, în vreme ce dantelăreasa taie delicatele fire de in. Asta aminteşte de nişte moaşe, de naşterea unui copil, de tăierea cordonului ombilical, într-atât de mare grijă şi de intensă aşteptarea. Când, în sfârşit, dantela a fost desprinsă, se aud murmure de încântare şi admiraţie. Acesta e un moment de mare bucurie pentru femeile ce au ajuns aşa de departe împreună.

Ghidul cititoarei în dantelă

Capitolul 33

Am stat şase săptămâni la spitalul Mass General.

Unul dintre plămânii mei cedase din pricina glonţului, care trecuse prin Cal şi intrase în mine. Mi s-au făcut şase transfuzii de sânge.

Beezer şi cu Anya au venit acasă din Norvegia. Au trecut pe la spital aproape în fiecare zi, ca şi Rafferty, care chiar a încercat să mi-l aducă pe Bizi, dar a fost întors de la uşă. În schimb, s-a dus afară şi m-a pus să mă uit pe geam, la trotuarul de dedesubt, unde îl ţinea pe Bizi în lesă. Chiar şi de acolo am văzut că Rafferty strănuta deja. A zis că a făcut-o pentru Bizi şi nu pentru mine, din pricină că blestematul de câine înota mereu spre oraş, căutându-mă, şi era arestat de fiecare dată şi închis. Zicea că trebuia să-i arate lui Bizi că n-am păţit nimic, ca să se întoarcă pe insulă şi să rămână acolo.

— Şi să nu mai fie tot timpul o pacoste.

May a venit o dată, ca să discute cu doctorii. Mi-a spus că Angela născuse o fetiţă.

— I-a pus numele Linda, îmi zise ea privindu-mă.

Doctorii îi spuseseră ce credeam eu, anume că fetiţa Angelei era sora mea Lyndley.

— Interesantă alegere, nu crezi? mă întrebase May.

Şi Angela, şi copilul au plecat de aici, dar nu spre nord, ci în sud, la nişte prieteni pe care May şi-i făcuse în Georgia. Erau sprijinitori ai Liniei Subterane, oameni care o vor ajuta. N-o mai paşte pericolul calviniştilor, dar nu mai putea rămâne în Salem.

Şi calviniştii au plecat. Grupul s-a împrăştiat când a aflat de moartea lui Cal, dar s-ar fi dezmembrat oricum. Alegerea era simplă: fie dispăreau, fie erau arestaţi pentru incendiere, ca să nu mai vorbim de tentativă de omor. Au plecat din oraş unul câte unul, abandonându-şi robele în tomberoanele de gunoi dimprejurul oraşului sau pe băncile din parc. S-au topit în ceaţă, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

Merg la trei psihiatri, ca şi la un cercetător de la Harvard, care-şi scrie teza de doctorat pe tema previziunilor şi care a început să se intereseze de cazul meu. Din câte ştiu eu, nu s-a stabilit niciun diagnostic. Sindromul disociativ e în mod sigur o parte din explicaţie, ca şi sentimentul de culpă al supravieţuitorului.

May şi doctorii m-au ajutat să umplu golurile. Sora mea geamănă, Lyndley, se născuse moartă. Adevăratul ei nume era Lyndsey sau aşa ar fi fost, dacă ar fi trăit. May le-a explicat toată povestea doctorilor şi ştiu că spune adevărul, pentru că, la un anume nivel, aceasta stârneşte ecouri, aşa cum se întâmplă de regulă cu adevărul. Sora mea a murit din cauză că tatăl meu, Cal Boynton, a bătut-o foarte rău pe mama. Noi ne-am născut prematur, dar numai eu am supravieţuit. Emma s-a învinovăţit întotdeauna pentru moartea lui Lyndley. Lyndsey, vreau să zic. Aşa spune May. Nu e neobişnuit ca cei ce-au suferit abuzuri să se învinovăţească pe ei înşişi pentru cele petrecute. Până la naşterea noastră, Cal o convinsese deja pe mama că majoritatea lucrurilor care mergeau prost pe lumea asta erau din pricina ei.

May zice că, în privinţa asta, Emma seamănă cu celelalte femei care au suferit abuzuri. Acestea se învinovăţesc deseori pe de însele. Bătăile nu încep din senin, ci treptat, cu o remarcă spontană, ceva peiorativ pe care femeia îl crede deja despre sine. Abuzul începe cu subminarea unui respect de sine deja şubred. Apoi, urmează izolarea. May a fost martora scenariului ăstuia de foarte multe ori. E un proces lent, pe care abia de-l observi. Asta până încep bătăile propriu-zise. Când se ajunge aici, victima este, în general, prea zdruncinată şi nesigură de sine ca să mai poată fi în stare să scape.

Cândva, săptămâna viitoare, vine în oraş încă un specialist, o persoană pe care a găsit-o Rafferty şi care a scris o carte despre consilierea în cazul morţii unui geamăn. Mai vine şi un specialist în cazurile de abuz sexual îndelungat asupra copiilor. Cel mai bun medic la care merg este cineva recomandat chiar de psihiatra mea, un coleg de-al ei de la Harvard. Am început terapia cu el încă de când eram în spital şi acum, că m-am externat, mă duc la cabinetul lui din Boston de două ori pe săptămână. Uneori iau trenul, alteori mă duce Rafferty cu maşina. Dacă nu trebuie să se întoarcă la serviciu, ne oprim la North End să luăm prânzul sau cina şi-o îngheţată.

Sunt în doliu. Plâng pentru Eva, pentru mama mea adevărată, Emma, şi pentru tot ce i s-a întâmplat, ca şi pentru Lyndley. Mi se cere să-mi explorez durerea, s-o simt. E dificil. Uneori, aceasta iese dintr-odată la suprafaţă, dar sunt atât de obişnuită să nu simt nimic, încât până şi durerea însăşi îmi pare îndepărtată, de parcă ar simţi-o altcineva. Dar mă străduiesc.

Am scos casa de pe piaţa imobiliară. N-o pot vinde. Nu încă. Unele dintre motive sunt de ordin practic. O întreagă aripă a locuinţei a ars în incendiu. E surprinzător cât de puţin s-a pierdut, având în vedere intensitatea focului şi cât de mult s-a extins. A fost devastat cam un sfert din casă, inclusiv ceainăria. Am angajat un constructor ca s-o restaureze, o persoană recomandată de Muzeul Essex Peabody. Cei de acolo sunt foarte interesaţi să recondiţioneze tunelurile, dacă reuşesc să convingă municipalitatea să nu le mai astupe. Am donat chinezăriile muzeului. Cât despre restul, mai vedem noi. Deocamdată, Bizi şi cu mine locuim în şopronul pentru trăsuri. Ne ducem în casa mare dacă avem nevoie de ceva, dar dormim în căsuţă, unde e confortabil, iar atmosfera seamănă cu cea din peşterile cu care e el obişnuit.

Trebuie să rămânem la procesul lui May. O să fie cândva, anul viitor, prin primăvară, cred.

Pe Ann Chase am mai văzut-o de câteva ori. Intenţionează să redeschidă salonul de ceai, dar în altă parte, într-un spaţiu comercial din centru. Ea şi fetele ei s-au apucat de citit în dantelă.

Ca parte din tratament, m-am apucat de pictură. Stau cu orele în faţa şevaletului pe care Eva mi l-a instalat în anul în care am pictat *Înotând spre lună.* Pictez portul şi parcul Common. Uneori încerc să pictez florile. Dacă este vreun aspect asupra căruia să fie toţi medicii de acord, acela este că nu am niciun pic de talent. Dar ei mă îndeamnă să continui, convinşi că talentul e

undeva în mine, aşa cum cred şi că Lyndley era undeva în mine. Aşa că pictez.

Începe să se facă frig. Mâine e Halloween. Toată luna asta, Trenul Fricii a transportat turişti de la Boston la Salem. Se pare că acum e cea mai aglomerată perioadă pentru negustori. Oameni în costume de monştri servesc băuturi navetiştilor. Câteodată stau, mă uit la ei şi mă gândesc la libera iniţiativă şi la câte forme poate îmbrăca. Casele bântuite răsar la fiece colţ de stradă, fără ca vreo lege să le limiteze numărul. Legea aceea nu a fost votată. Ea a eşuat din acelaşi motiv pentru care Rafferty spune că ar fi eşuat şi calviniştii, dacă nu şi-ar fi dat singuri cu firma în cap. Motivul este că, în ultimă instanţă, Salem este un oraş al toleranţei religioase, sociale şi chiar economice. Poate că nu s-a ajuns la pacea perfectă, lucru greu de imaginat în lumea de astăzi, dar Salem este un oraş care nu se prea ia în serios, căci a învăţat de timpuriu, încă din anii 1600, ce se poate întâmpla în caz contrar.

Limuzinele au început deja să se alinieze în faţa hotelului Hawthorne. În seara asta e Balul Vrăjitoarelor. E un eveniment oficial şi, înţeleg de la Ann, unul foarte frumos, punctul culminant al sezonului.

Peste drum de Common, se află trei sute de dovleci scobiţi şi luminaţi, aliniaţi de-a lungul trotuarului sau aşezaţi pe crengile copacilor. E o privelişte spectaculoasă. Acum vreo două zile, vremea s-a încălzit prea mult (pentru o zi, două, temperatura a trecut de douăzeci şi şapte de grade) şi Rafferty se temea că dovlecii vor putrezi şi nu vor ţine până de Halloween, când fiica lui îi va putea vedea. Dar s-a răcit iarăşi, aşa că nu era nevoie să-şi facă griji. Mi-a zis că fiica lui vrea să i se citească în dantelă. A vrut asta dintotdeauna. Nu ştie de Eva şi de ce i s-a întâmplat, dar i-a văzut firma într-una din vizitele ei aici şi i s-a părut că ar fi amuzant să i se ghicească.

Mă gândesc foarte mult la Jack. S-a mutat în Canada, unde şi-a dorit mereu să locuiască. Şi mă gândesc la Eva. Mă gândesc chiar şi la Cal şi-mi pun întrebări despre iertare. Ştiu că este necesar ca ea să aibă loc. Fiecare carte pe care o citesc mă sfătuieşte asta, ca şi dr. Ward. Cu fiecare act de iertare, te ierţi pe tine, zice el. Dar eu încă nu ştiu cum să iert şi nici pe cine trebuie, de fapt, să iert.

Beezer şi Anya rămân o vreme prin preajmă. Încă mai locuiesc în Cambridge, dar vin des pe-aici să mă ajute. Ea e mai drăguţă decât am crezut. Vor să aibă copii. May e încântată, căci îşi doreşte să fie bunică. Zice că se va descurca mai bine în postura asta decât a făcut-o în cea de mamă, iar Beezer

spune că distanţa dintre ele n-ar fi prea mare, dar nu ştiu sigur. May i-a fost o mamă bună lui Beezer, i-a dat tot ce-a avut nevoie. Şi mie mi-a fost o mamă bună, atunci când propria mea mamă nu putea să-mi fie, când aceasta era prea slabă şi prea rănită ca să mai poată juca acest rol.

Nu sunt sigură dacă Emma ştie ce s-a întâmplat sau dacă îşi recunoaşte în mine fiica. Uneori, am impresia că da, dar nu ştiu sigur. Mie mi-e de-ajuns că o recunosc eu, că e încă în viaţă şi, aş zice, chiar fericită în lumea aceea, aşa cum o înţelege ea. Îmi dau seama că noi toţi primim daruri. Şi mici, şi mari.

Mi-am citit în sfârşit jurnalele şi cartea scrisă de Eva, *Ghidul cititoarei în dantelă,* deschizând paginile şi găsind caligrafia ei tremurată. Fiece filă scoate la lumină câte un secret, ca atunci când eram copii şi preparam cerneală invizibilă din suc de lămâie, ţinând apoi scrisul la căldura unui bec ca să-l putem citi. Fac eforturi ca să-l salvez, aşternându-mi propriul scris peste al ei. Lacunele din el se potrivesc cu ale mele şi lucrez la completarea paginilor aşa cum lucrez şi la umplerea golurilor din povestea mea. E un proces îndelungat, o ocupaţie potrivită pentru lunga iarnă ce ne aşteaptă.

Observ un lucru ciudat. Pe măsură ce stiloul meu se mişcă peste scrisul Evei şi cuvintele de pe pagini se înnegresc mai tare şi devin mai uşor de citit, imaginea mătuşii începe să păleasc㠎. E ca şi cum cele două au schimbat locurile, una venind în prim-plan, în timp ce cealaltă s-a retras în fundal.

Cu toate astea, mai primesc ocazional vizite de la Eva. Astăzi, duceam ceva în casă, urcând pe scări, şi am dat peste Eva care cobora. Era îmbrăcată ca pentru înot, într-un halat de baie şi cască, plus un prosop aruncat pe umăr. Încă se mai duce să înoate. E singurul moment în care o văd. Nu-mi mai vorbeşte, iar imaginea ei e foarte palidă. Când trece pe lângă mine, zâmbeşte ca întotdeauna şi mai face încă un lucru care îi stă în obicei: îşi verifică buzunarele de parcă ar căuta ceva.

Pun lucrurile în camera Evei, care a devenit a mea. Sunt puţin obosită. Mă hotărăsc să mă întind pe patul cu baldachin, să dorm o clipă şi poate să visez. Nu-mi mai fac griji în privinţa viselor; coşmarurile au luat sfârşit. Sprijinită de celelalte, stă perna de împletit dantela, cea pe care mi-a trimis-o Eva înainte să moară.

O ridic s-o pun pe noptieră, ca să mă pot întinde, şi mă gândesc la Eva care-şi controla buzunarele. Îmi amintesc de buzunarul din perna de dantelă. Am mai căutat în el şi înainte. L-am pipăit în ziua în care am primit perna,

sperând să găsesc un bilet şi constatând cu surprindere că nu era niciunul. Mă mai uit o dată, zicându-mi că poate mi-a scăpat ceva, că poate asta încearcă Eva să-mi transmită. Dar buzunarul e gol. Apoi o văd iarăşi cu ochii minţii. Se caută în celălalt buzunar. Unu, doi. Totul e în pereche. Dar, în mod tradiţional, aceste perne de dantelă au doar un singur buzunar. Ştiu asta, e ceva ce-am învăţat. O întorc pe toate părţile şi, sub îmbinarea de la capătul opus, dau peste al doilea buzunar. În el este un set de foarfeci pe care-l ştiu din copilărie. E cel folosit de Eva pentru a-mi tăia părul. Găsesc, de asemenea, şi biletul.

Dragă Towner:

O să fac asta. O să înot spre lună. O să duc la bun sfârşit ceea ce a început sora ta acum multă vreme. Nu-mi vine în minte nicio altă cale de a te opri din cădere – voi înota către lună. Voi face pentru tine ceea ce sora ta, în ultimă instanţă, n-a reuşit. Îţi voi lua locul.

Să ai o viaţă lungă şi fericită... Şi să ai încredere în darul tău. E adevărat.

Eva.

Plâng mult timp. Când îmi şterg în cele din urmă lacrimile, iau foarfecile şi desprind dantela de pe pernă. O ţin în lumină, întorcându-i modelele nebune, privindu-le din toate unghiurile şi observându-le fiecare imperfecţiune.

Apoi îi spun Evei aceleaşi cuvinte pe care mi le-a spus ea acum mulţi ani, când mi-a tăiat coada împletită. Poate că atunci nu era adevărat, nu pe termen lung, oricum. Dar acum e adevărat. Vorbele pe care le rostesc acum sunt cele pe care mi le-a spus ea, în ziua aceea de demult: *Vraja s-a rupt. Eşti liberă.*

Sfârşit

Mulţumirile autoarei

Aş dori să le mulţumesc următorilor:

— Mamei mele, June, pentru că are darul clarviziunii, care m-a îndemnat să continui să scriu.

— Tatălui meu, Jack, care-a crezut întotdeauna în băieţii buni, în câinii buni şi în mine.

— Lui Whitney Barry şi lui Emily Bradford, pentru că au citit şi au comentat nenumăratele versiuni preliminare, pentru credinţa lor nezdruncinată şi pentru incredibilul dar al grădinii din *Cititoarea în dantelă.*

— Scriitoarelor de pe Strada Warner, Jacqueline Franklin şi Ginni Spencer, pentru cei 5 ani de sprijin şi sugestii.

— Lui Diane Stern, pentru întreg ajutorul său.

— Lui Tami Wolff şi clasei de engleză de pe Deer Island, pentru prima lectură a romanului.

— Remei Badwan, pentru generozitatea cu care mi-a împărtăşit din vastele sale cunoştinţe în domeniul industriei editoriale.

— Lui Jim McAllister, pentru verificarea acurateţei istorice şi a detaliilor despre Salem.

— Lui Tom Jenks, pentru lectura timpurie a acestui volum şi pentru notele sale asupra chestiunii punctului de vedere.

— Lui Ed Chapman & Normei Hoffman, pentru redactare. De asemenea, Laurei Vogel şi lui Ruth Greenberg.

— Şi celor care au citit: Mandee Barry, Mark Barry, Susan Marchand, Donna Housh, Ed Trotta, Marcia Goodstein, Dottie Dennesen, Andy Postman, Jeannine Zwoboda, Carol Cassella, Gloria Kelley, Jocelyn Kelley şi Megal Hali.

...şi ultimul, dar nu cel din urmă, lui Bizi, mare războinic şi super-căţel.

Notă explicativă

Cititoarea în dantelă este o operă de ficţiune. Cu toate acestea, sentimentul plasării în spaţiu este foarte real, ca şi multe dintre locurile descrise în carte.

Totuşi, câteva dintre acestea sunt extrapolări ale unor locuri care există

cu adevărat. Insula Câinelui Galben este inventată, dar geografia şi topografia seamănă foarte mult cu acelea întâlnite pe Children’s Island.

Dantelăresele din Ipswich nu desprind dantela prin tăiere, de vreme ce firele sunt înfăşurate în jurul acelor. Dacă tai firul din care se împleteşte dantela, aceasta s-ar destrăma, iar bucata ar fi distrusă. Eva a fost cea care a inventat tehnica însăilării dantelei de pernă, pentru a o fixa mai bine. Aceasta s-a realizat cu ajutorul unui ac de cusut şi a unui fir separat, care ulterior putea fi tăiat.

Mi-am permis anumite libertăţi în privinţa cadrului temporal al acestei cărţi. În mare, acţiunea este plasată în anul 1996, dar am combinat detalii interesante despre Salem, care datează din alţi ani ai aceluiaşi deceniu: dovlecii din parc, nava *Friendship* etc. În general, când sunt pomenite evenimente istorice, s-au depus toate eforturile pentru ca acestea să fie prezentate cât mai exact, cu condiţia păstrării integrităţii naraţiunii. Acesta este un roman, nu o carte de istorie.

Îmi prezint scuzele lui Roger Conant, care nu a fost nicicând în pericol să fie înlăturat de pe soclul său, sub acuzaţia de comportament indecent, şi care ar fi fost, fără îndoială, îngrozit la gândul ăsta.

Ah, şi n-am văzut niciun şobolan în zona portului Salem şi nicăieri altundeva în oraş.

Coperta colecţiei: Radu Răileanu

Bun de tipar: octombrie 2008 Apărut: 2008
Editura Polirom